ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Άρθουρ Κλαρκ,	Η ΜΕΔΟΥΣΑ
Ρόμπερτ Σέκλυ,	Η ΟΥΤΟΠΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΑΪ
Στ. Ουάινμπαουμ,	ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΗ
Ι. Ασίμωφ,	ΤΑ ΑΙΩΝΙΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ
Φίλιπ Ντικ,	Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΓΟΥΜΠ
Α.Ε. Βαν-Βογκτ,	Ο ΒΑΡΒΑΡΟΣ

Η «ζωή» στα μεσαία στρώματα της ατμόσφαιρας του Δία. Η ουτοπική κοινωνία του πλανήτη Τρανάι. Ο Άρης, τον καιρό που είχε «διώρυγες». Ο Λαγκάς, ο πλανήτης με τους έξι ήλιους. Ένας «λαίμαργος» κυβερνήτης διαστημόπλοιου. Μια παράξενη διάσταση της Γης. Η κατάκτηση του Ήλιου. Μια ξαφνική επίθεση βαρβάρων από έναν μακρυνό δορυφόρο του Δία. Παράξενοι κόσμοι, μαγικοί, απίθανοι, μυστηριώδεις...

Δρχ. 300

1 ★ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

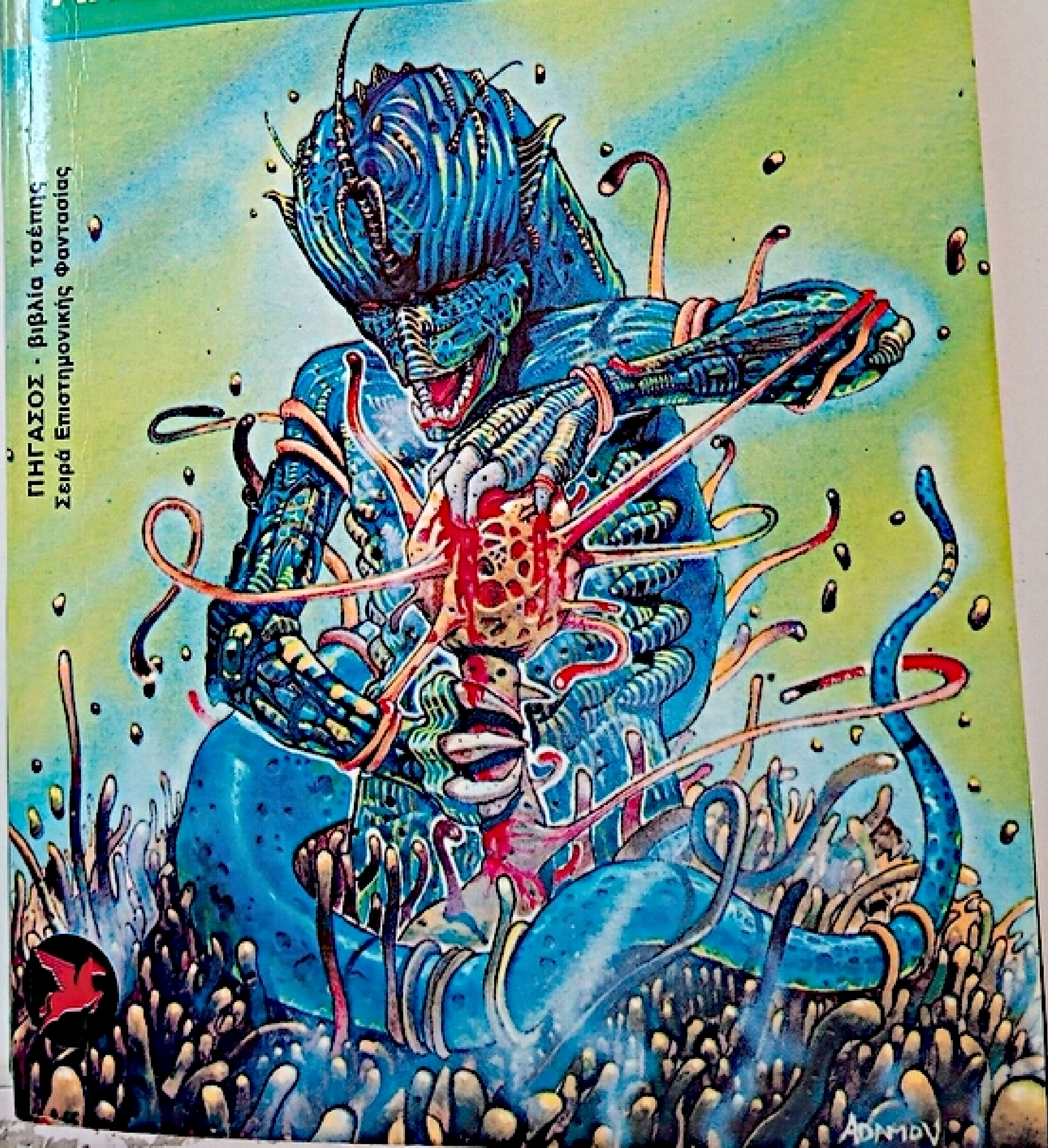
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

ΠΗΓΑΣΟΣ - βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

ΠΗΓΑΣΟΣ - βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Μετάφραση – Πρόλογος – Σχόλια: Μ. Β.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΗΓΑΣΟΣ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Copyright©, 1986 Εκδόσεις ΠΗΓΑΣΟΣ
Ασκληπιού 7, Αθήνα
Τηλ. 36.15.209

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ιστορίες από παράξενους κόσμους... κόσμους μαγικούς, κόσμους απίθανους, κόσμους που βρίσκονται πέρα από τα όρια της συμβατικής και της ονειρικής φαντασίας. Ιστορίες - δημιουργήματα της επιστημονικής φαντασίας.

Σε τι οφείλεται άραγε η επιτυχία της Επιστημονικής Φαντασίας; Γιατί συναρπάζει όλο τον κόσμο και προπάντων τους νέους;

Η επιτυχία της επιστημονικής φαντασίας οφείλεται στο γεγονός ότι εξυπηρετεί μια ζωτική ανάγκη του νου. Να ξεφύγει από τα ασφυκτικά στενά όρια της καθημερινότητας – γέννημα, με τη σειρά της, της συμβατικής φαντασίας – και να πετάξει αδέσμευτος πέρα μακριά, εκεί όπου τίποτε δεν είναι αδύνατο, όπου τίποτε δεν απαγορεύεται, όπου όλα είναι πιθανά.

Κι αυτή η φυγή του νου, αυτή η ελεύθερη – σαν ανεμόπτερο – πτήση, αυτό το παιχνίδι, γιατί για παιχνίδι πρόκειται, είναι μια ζωτική ανάγκη. Κι όμως, το διανοητικό παιχνίδι μαζί με το γέλιο, αποτελούν τα δυο βασικά χαρακτηριστικά της ανθρώπινης ιδιότητας. Γιατί σε τι άλλο διαφέρει ο άνθρωπος από τα ζώα, πέρα από το ότι μπορεί να γελά και να σκαρώνει παιχνίδια με το νου του;

Κι εδώ βρίσκεται το μυστικό της επιτυχίας της επιστημονικής φαντασίας. Συναρπάζει όλους και προπάντων τους νέους επειδή δεν έχει άλλη πρόθεση, πέρα από το παιχνίδι του νου. Κι αν τα διανοητικά παιχνίδια αποδεικνύονται κάποια μέρα αποδοτικά στα πλαίσια της συμβατικής σκέψης, αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Όλοι νιώθουν την ανάγκη να ξεφύγουν από την καθημερινότητα και να ασχοληθούν με την προβληματική διαφορετικών κόσμων, κόσμων παράξενων, κόσμων γεννημένων από τις φανταστικές προεκτάσεις των τεχνολογικών επιτευγμάτων και τη στιγμιαία διανοητική αυθαιρεσία, που διατηρεί τη συνέπεια μόνον ως προς τον εαυτό της και δεν υποτάσσεται σε τρέχουσες αλληγορίες.

Βέβαια, κανείς δεν απαγορεύει στην επιστημονική φαντασία να επισημάνει τους τρέχοντες κινδύνους. Ένα μεγάλο μέρος της φιλολογίας του είδους καταπιάνεται με το μεγαλύτερο πρόβλημα του αιώνα μας: την πυρηνική απειλή. Αλλά στα πλαίσια της επιστημονικής φαντασίας, τα όρια πάντοτε ξεπερνιούνται. Καμιά φορά όλα μοιάζουν πραγματικά. Αλλά δεν είναι. Γιατί κάποια στιγμή αποκαλύπτεται «κάτι» που δεν πάει καλά, κι αυτό το «κάτι» δεν είναι του κόσμου τούτου!

Ιστορίες λοιπόν από παράξενους κόσμους, που μας είναι – αντικειμενικά – αδιάφοροι. Που η πραγματικότητά τους μας είναι ξένη, απόμακρη. Που δεν επικαλείται τη συμμετοχή μας.

Αποστασιοποίηση;

Ίσως... Αλλά μόνον στην αρχή. Μετά, αυτή η αναφορά στους παράξενους κόσμους αρχίζει να μας ενδιαφέρει. Το παιχνίδι... «ζεσταίνεται». Κι έπειτα μας ενθουσιάζει...

Στις επόμενες σελίδες, υπάρχουν έξι ιστορίες από παράξενους κόσμους, γραμμένες από μεγάλους δεξιοτέχνες της επιστημονικής φαντασίας: Στάνλεϋ Ουάινμπάουμ, Ρόμπερτ Σέκλυ, Ισαάκ Ασίμωφ, Άρθουρ Κλαρκ, Φίλιπ Ντικ και Α.Ε. Βαν-Βογκτ. Επιλογή ενδεικτική για μιαν ανθολογία διηγημάτων επιστημονικής φαντασίας, που δεν εξαντλείται βέβαια στα περιθώρια ενός μόνον τόμου. Κάθε ιστορία αναφέρεται και σ' έναν διαφορετικό παράξενο κόσμο. Καθεμιά είναι γραμμένη σε διαφορετικό ύφος. Καθεμιά εστιάζει την προσοχή της και σε

μιαν άλλη διάσταση της συνειδητότητας.

Για να δούμε...

Κατ' αρχήν, η «ζωή» στον πλανήτη Δία. Τη βρίσκουμε ανεπτυγμένη κάπου στα μεσαία στρώματα της πυκνότατης ατμόσφαιρας του μεγαλύτερου πλανήτη του ηλιακού συστήματος. Αναλαμβάνει να τη διερευνήσει κάποιος που μπορεί να μην είναι... άνθρωπος, αν και μοιάζει εκπληκτικά. Έπειτα, πηγαίνουμε στον πλανήτη Τραβάι. Εκεί, ένας γήινος πρόσφυγας ανακαλύπτει μιαν ουτοπική κοινωνία, όπου η κατάργηση του εγκλήματος περνάει από τη νομιμοποίησή του κι όπου η εξουσία είναι τραγικά συνυπεύθυνη με την κοινωνία που διοικεί. Και πάμε στον Άρη, την... εποχή που είχε ακόμη διώρυγες. Αλλά, ανάμεσα στις διώρυγες κινούνται κάτι συμπαθέστατα πλάσματα σαν στρουθοκάμηλοι, ενώ... χταπόδια με τηλεπαθητικές ικανότητες και ζώα από πυρίτιο αντιπροσωπεύουν πολλαπλούς κινδύνους. Από την άλλη μεριά, στον πλανήτη Λαγκάς, που φωτίζεται από έξι ήλιους, κάποια μέρα συμβαίνει ολική έκλειψη και των έξι, και τότε οι κάτοικοι θα γνωρίσουν για πρώτη φορά μια συγκλονιστική εμπειρία. Για πρώτη φορά;... Ξανά στον Άρη. Γνωριμία με ένα ζώο που διαθέτει εκπληκτικές ικανότητες και πάνω απ' όλα μια στέρεη ηθική φιλοσοφία. Αλλά ο κυβερνήτης του γήινου διαστημόπλοιου πεινάει... Η Γη, τέλος, σε μιαν άλλη διάσταση, έδρα της Αυτοκρατορίας του Λιν, δέχεται μια ξαφνική επίθεση βαρβάρων, από τον δορυφόρο του Δία, Ευρώπη... Η σωτηρία από τον κίνδυνο αποδεικνύεται δίκοπο μαχαίρι, που κάτι μας θυμίζει, κάτι μας θυμίζει...

Η «ΟΥΤΟΠΙΑ» ΤΟΥ ΤΡΑΝΑΪ

του Ρόμπερτ Σέκλυ

Η λέξη «Ουτοπία» δεν υπήρχε στην ελληνική γλώσσα, πριν την επινοήσει, κατά τον 16ο αιώνα, ο Τόμας Μορ, κάνοντας σύνθεση ανάμεσα στο «ου» και «τόπος». Ο άγγλος νομικός, πατέρας του ανθρωπισμού, φαντάστηκε έναν τόπο διαφορετικό, έναν τόπο που δεν υπάρχει, έναν τόπο φανταστικό, όπου οι άνθρωποι ζουν χωρίς άγχη, χωρίς ψέμα, χωρίς υποκρισία, χωρίς αδικία. Ο Τόμας Μορ βρήκε τραγικό θάνατο, αλλά τρεις αιώνες αργότερα, άλλοι συγγραφείς έγραψαν κι αυτοί τις «Ουτοπίες» τους, περιγράφοντας κόσμους φανταστικούς και συνάμα ιδανικούς.... «αγγελικά» πλασμένους: Φουριέ, Σαιντ-Σιμόν, κ.ά. Δημιουργήθηκε μάλιστα μια ολόκληρη σχολή λογοτεχνίας και στοχασμού, που ονομάστηκε «ουτοπικός σοσιαλισμός»... Ορισμένοι πρωτοπόροι προσπάθησαν να κάνουν την Ουτοπία πραγματικότητα με πρώτον και καλύτερον, τον μεγάλο οραματιστή Όουεν.

Συνεχίζοντας την παράδοση, ο Ρόμπερτ Σέκλυ καταπιάνεται με τα κοινωνικά προβλήματα, το «εθιμικό» δίκαιο και τις σχέσεις ανδρών - γυναικών τοποθετώντας την «Ουτοπία» του σ' έναν μακρινό πλανήτη, στην άλλη άκρη του Γαλαξία, πέρα από τη «γαλαξιακή ρουφήχτρα». Διήγημα περισσότερο «κοινωνικής» παρά «επιστημονικής» φαντασίας, η Ουτοπία του Τρανάι διαθέτει όλα τα στοιχεία της υπερβατικής τεχνολογίας και παίζει ακατάπαυστα στα όρια του πιθανού και του απίθανου, στα όρια της πραγματικότηας και της παραδοξότητας.

Ήταν Ιούνιος. Είχε ξημερώσει μια θαυμάσια μέρα κι ο ήλιος έλαμπε στον ουρανό. Ένας ψηλός άντρας, αρκετά νέος, λεπτός, ντυμένος στα σκούρα, μπήκε με αποφασιστικό βήμα στο Διαστρικό Πρακτορείο Ταξιδίων. Τα άνετα γραφεία του πρακτορείου ήταν στολισμένα με γιγαντοαφίσες που καλούσαν τους διαστρικούς τουρίστες να επισκεφτούν τον πλανήτη Άρη, με την ευκαιρία των παραδοσιακών εκδηλώσεων του θερισμού, ή τον πλανήτη Τριγκάνιο, με τα περίφημα «χορευτικά δάση» του, ή ακόμη τον Οφιούχο-2, όπου τα εκπληκτικά έθιμα της χαραυγής συγκεντρώνουν σε κάθε τουριστική περίοδο πλήθη επισκεπτών. Αλλά ο ψηλός αποφασιστικός άντρας δεν καταδέχτηκε να ρίξει ούτε μια ματιά στις αφίσες. Προχώρησε κατευθείαν στο γκισέ και είπε στον υπάλληλο, χωρίς προλόγους:

– Θέλω ένα εισιτήριο για τον πλανήτη Τρανάι.

Εκείνος έκλεισε το αντίτυπο των «Αναγκαίων Επινοήσεων» που ξεφύλλιζε αφηρημένα, και συνοφρυώθηκε.

– Τρανάι; Τρανάι;... Σίγουρα εννοείτε κάποιον από τους δορυφόρους του Κεντ-4, έτσι;

– Όχι. Ο πλανήτης Τρανάι βρίσκεται σε τροχιά γύρω από το άστρο Τρανάι... Εκεί θέλω να πάω.

– Πρώτη φορά ακούω αυτό το όνομα, μουρμούρισε ο υπάλληλος και τράβηξε εμπρός του έναν αστρικό κατάλογο με τίτλο: «Δευτερεύοντα Διαστημικά Δρομολόγια». Άνοιξε τον κατάλογο, κοίταξε το ευρετήριο, ξεφύλλισε για λίγο, κι ύστερα είπε:

– Χμμμ... έχετε δίκιο. Τι μαθαίνει κανείς σ' αυτό το επάγγελμα... Ώστε θέλετε ένα εισιτήριο για τον Τρανάι, κύριε...

– Γκούντμαν, Μάρβιν Γκούντμαν.

– Ε, λοιπόν, αγαπητέ κύριε Γκούντμαν, ο πλανήτης Τρανάι βρίσκεται έξω από τις... άγονες διαστημικές γραμμές... Βέβαια, ανήκει στον Γαλαξία μας, αλλά κανείς δεν πατάει το πόδι του εκεί.

– Το ξέρω... Θα μου βγάλετε λοιπόν το εισιτήριό μου;

Ο υπάλληλος κούνησε το κεφάλι.

– Δεν είναι δυνατόν. Δεν υπάρχει κανονικό δρομολόγιο για τον πλανήτη Τρανάι.

– Και ποιο είναι το πλησιέστερο προς τον Τρανάι σημείο, όπου μπορούν να μ' αφήσουν τα διαστημόπλοια της γραμμής;

Ο υπάλληλος χαμογέλασε συγκαταβατικά στον παράξενο πελάτη του.

– Μα για ποιο λόγο να μπλέξετε με άγονες γραμμές; Μπορώ να σας στείλω σε κάποιον άλλον πλανήτη, με όλα τα χαρακτηριστικά του Τρανάι, και συνάμα με τα πλεονεκτήματα της σύντομης διαδρομής, της οικονομικής τιμής, των οργανωμένων ξενοδοχείων, των φανταστικών εκδρομών...

– Θέλω να πάω στον Τρανάι, επέμεινε ο Γκούντμαν πεισματικά.

– Μα δεν μπορείτε να πάτε στον Τρανάι, αγαπητέ κύριε Γκούνταν, απάντησε ο υπάλληλος υπομονετικά... Τι είναι αυτό που ζητάτε; Αν μου πείτε, ίσως μπορέσω να σας βοηθήσω...

– Αν θέλετε πράγματι να με βοηθήσετε, τότε πρέπει να μου βγάλετε ένα εισιτήριο για τον πλησιέστερο σταθμό προς τον πλανήτη Τρανάι...

Ο υπάλληλος ξανακοίταξε προσεχτικά τον πελάτη του. Ήταν γεροδεμένος, αθλητικός, αλλά κάπως σκυφτός, πράγμα που σήμαινε ίσως ότι ήταν διανοούμενος:

– Εγώ πάντως, θα σας πρότεινα μια επίσκεψη στον πλανήτη Αφρικάνο-2. Είναι ένας πλανήτης προϊστορικός, με άγριες φυλές, με σπαθόδοντες τίγρεις, με σαρκοβόρα φυτά, με κινητές άμμους, με ενεργά ηφαίστεια, με πτεροδάχτυλους, με δεινόσαυρους... Θα ενθουσιαστείτε. Υπάρχει αναχώρηση κάθε πέντε μέρες από το διαστημοδρόμιο της Νέας Υόρκης. Το πρακτορείο μας σας εγγυάται απόλυτο κίνδυνο και απόλυτη ασφάλεια. Στο πρόγραμμα περιλαμβάνεται κυνήγι δεινόσαυρου. Αν επιστρέφοντας, δεν έχετε μαζί σας ένα κεφάλι δεινόσαυρου, σας αποζημιώνουμε την τιμή του εισιτήριου...

– Χάνετε τα λόγια σας... Εγώ θέλω να πάω στον Τρανάι.

Ο υπάλληλος ξανακοίταξε τον Γκούντμαν. Δάγκωσε τα χείλια του με πείσμα.

– Μήπως έχετε κουραστεί από τον πουριτανισμό της Γης και τους ηθικούς περιορισμούς της; Αν είναι έτσι, γιατί δεν πάτε μια βόλτα στον Αλμαγκόρντο-3, το μαργαριτάρι του ζωδιακού; Μια δεκαήμερη παραμονή περιλαμβάνει επίσκεψη στη μυστηριώδη «κάσμπα» του Αλμαγκόρντο, σε οκτώ νυχτερινά κέντρα (το πρώτο σας ποτό με έξοδα του πρακτορείου), και σ' ένα εργαστήριο «ζιντάλ», όπου μπορείτε να προμηθευτείτε ζώνες, παπούτσια και πορτοφόλια από γνήσιο «ζιντάλ» σε αφάνταστα φθηνές τιμές. Επιπλέον οι γυναίκες του Αλμαγκόρντο είναι όμορφες, αθώες και ξετρελαμένες με τους γήινους άντρες. Κάνουν οτιδήποτε για να διασκεδάσουν έναν γήινο άντρα... Θα με θυμηθείτε...

– Θέλω να πάω στον Τρανάι, επανέλαβε ο Γκούντμαν. Ποιο είναι το πλησιέστερο σημείο που μπορείτε να με στείλετε;

Ο υπάλληλος αναστέναξε και σήκωσε τους ώμους απελπισμένος. Άνοιξε και πάλι το βιβλίο των δρομολογίων κι απάντησε μηχανικά:

– Θα πάτε μέχρι τον Λέγκις-2 με το διαστημόπλοιο *Βασίλισσα των Αστερισμών*. Μετά θα πάρετε τη *Γαλακτική Λάμψη* και θα κατεβείτε στον Ούμε. Από εκεί θα πάρετε έναν συμβατικό πύραυλο που θα σας πάει στο Τουυγκ-Μπραντάρ-4, αφού περάσει από το Ματσάνγκ,

το Ιντσάνγκ, το Πανγκάνγκ, το Λεκούνγκ, κι αν δεν διαλυθεί στον δρόμο. Έπειτα, θα επιβιβαστείτε σ' εναν δίσκο, που θα σας μεταφέρει στον πλανήτη Αλουμστρίτζια, αν καταφέρει να περάσει από τη «γαλαξιακή ρουφήχτρα», και στη συνέχεια μπορείτε να πάτε μέχρι τον Μπελισμοράντι, μ' έναν ταχυδρομικό πύραυλο, χωρίς ιδιαίτερες ανέσεις. Ελπίζω να λειτουργεί ακόμη. Στον Μπελισμοράντι θα έχετε κάνει τη μισή διαδρομή. Από εκεί κι έπειτα, δεν υπάρχουν τακτικά δρομολόγια... Θα πρέπει να συνεχίσετε με δικά σας μέσα...

– Πολύ ωραία. Ετοιμάστε το εισιτήριό μου. Θα περάσω να το πάρω το απόγευμα...

Ο υπάλληλος κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

– Κύριε Γκούντμαν... τι υπάρχει στον πλανήτη Τρανάι;

Ο πεισματάρης πελάτης χαμογέλασε αινιγματικά:

– Η «Ουτοπία»...

Ο Μάρβιν Γκούντμαν είχε ζήσει μέχρι τώρα σχεδόν αποκλειστικά στη Σήκερκ, του Νιου Τζέρσυ, όπου εδώ και πενήντα χρόνια κυβερνούσαν διάφοροι πολιτικοί, ο ένας πιο άθλιος από τον άλλον. Οι περισσότεροι συμπολίτες του αδιαφορούσαν εντελώς για τη διαφθορά που επικρατούσε σε όλα τα κοινωνικά στρώματα, για το όργιο των τυχερών παιχνιδιών, για τον ασταμάτητο πόλεμο ανάμεσα στις διάφορες ληστρικές συμμορίες, για τον αλκοολισμό που έκανε θραύση, προπάντων στη νεολαία. Είχαν συνηθίσει να βλέπουν καθημερινά συγκρούσεις στους δρόμους, να τινάζονται στον αέρα οι παλιές διώρυγες, να χαλάν τα εργοστάσια ενέργειας, να καταστρέφονται τα κτίρια, και την ίδια στιγμή οι γκάνγκστερ να χτ΄ζουν βίλες με όλο και μεγαλύτερες πισίνες, με σταύλους εξοπλισμένους με κεντρική θέρμανση. Όλοι είχαν συνηθίσει αυτή την κατάσταση. Αλλά ο Μάρβιν Γκούντμαν την έβρισκε απαράδεκτη.

Ο Γκούντμαν ήταν γεννημένος «Δον Κιχώτης». Έγραφε άρθρα διαμαρτυρίας, που ποτέ δεν δημοσίευε

κανείς. Έστελνε επιστολές στα μέλη του Κοινοβουλίου κι εκείνοι τις πετάγαν αδιάβαστες στα σκουπίδια. Έπαιρνε μέρος σε προεκλογικές εκστρατείες υποστηρίζοντας τίμιους υποψήφιους, που δεν εκλέγονταν ποτέ. Έπαιρνε μέρος σε διάφορες επιτροπές: Ένωση της Δημοτικής Προόδου, Ένωση Πολιτών ενάντια στον γκαγκστερισμό, Σύλλογος για μια έντιμη αστυνομία, Σωματείο ενάντια στα παιχνίδια, Ένωση για την ισότητα αντρών και γυναικών, και άλλες παρόμοιες.

Αλλά όλες του οι προσπάθειες είχαν οδηγηθεί, η μια μετά την άλλη, στην αποτυχία. Οι άνθρωποι ήταν πορωμένοι, κλεισμένοι στην απάθεια. Οι πολιτικοί αδιάφοροι και διεφθαρμένοι. Όλοι κοροϊδεύαν τον Γκούντμαν για την αφέλεια και τον ιδεαλισμό του. Εκείνος όμως επέμενε, μέχρι που δέχτηκε και το τελευταίο χτύπημα, που ξεχείλισε το ποτήρι: η αγαπημένη του αρραβωνιαστικιά τον παράτησε, για τα μάτια ενός άξεστου νεαρού, που μόνον ένα πράγμα ήξερε να κάνει στη ζωή του: ύποπτες δουλειές με την Εταιρεία Δημόσιων Έργων του Σήκερκ.

Αυτή η προδοσία τον συγκλόνισε. Κι η αρραβωνιαστικιά του έδειξε εντελώς αδιάφορη όταν ο Γκούντμαν της αποκάλυψε πως η Εταιρεία Δημόσιων Έργων χρέωνε στον δήμο πολύ περισσότερη άμμο και τσιμέντο από εκείνα που χρησιμοποιούσε, ενώ οι ατσάλινες κατασκευές της ήταν αμφίβολης ποιότητας και προκαλούσαν κάθε λογής δυστυχήματα.

– Και τι θέλεις να κάνω, Μάρβιν; Ν' αλλάξω τον κόσμο; Αφού έτσι είναι τα πράγματα. Στη ζωή πρέπει κανείς να είναι ρεαλιστής!... του απάντησε η κοπέλα με θράσος και αυθάδεια.

Αλλά ο Γκούντμαν, αηδιασμένος από τη συμπεριφορά της αρραβωνιαστικιάς του, επέμεινε ακόμη πιο πεισματικά στις πεποιθήσεις του. Πήγε στο Μπαρ του Σεληνόφωτος, κι εκεί, ανάμεσα σε δυο ποτά, άρχισε να σκέφτεται σοβαρά να εγκαταλείψει για πάντα το Σήκερκ και να εγκατασταθεί στην πράσινη κόλαση της Αφροδίτης, σαν κυνηγός.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο μπαρ ένας γέρος, με πρόσωπο που θύμιζε αρπαχτικό πουλί. Τα τραβηγμένα του χαρακτηριστικά, η χλωμάδα του, οι ουλές από τα εγκαύματα ακτινοβολίας και πάνω απ' όλα το διαπεραστικό βλέμμα του, έκαναν τον Γκούντμαν να μαντέψει, ότι μπροστά του είχε έναν παλαίμαχο κοσμοναύτη.

— Ένα «τρανάι σπέσιαλ», φώναξε ο διαστημάνθρωπος στον μπάρμαν.

— Αμέσως, κάπτεν Σάβατζ, απάντησε εκείνος.

— «Τρανάι»; μουρμούρισε απορημένος ο Γκούντμαν.

— Ναι, «Τρανάι», απάντησε με κάποια αναίδεια ο κοσμοναύτης. Δεν το έχει ξανακούσει, έτσι νεαρέ;

— Όχι, παραδέχτηκε ο Γκούντμαν.

— Ε, λοιπόν είσαι τυχερός, μικρέ... Έχω τα κέφια μου απόψε και γι' αυτό κάτσε να σου αφηγηθώ για τον παράδεισο του Τρανάι, τον υπέροχο πλανήτη που βρίσκεται πέρα από τη «γαλαξιακή ρουφήχτρα».

Παρά τον απότομο τρόπο της ομιλίας του, ο κοσμοναύτης είχε ένα γλυκό βλέμμα στα γκρίζα του μάτια, κι ένα πικρόχολο χαμόγελο.

— Αχ, εκείνο τον καιρό ήμασταν άντρες από σίδερο με ατσαλένια νεύρα. Ο Τζώνυ Κάβανοφ, ο Φρονγκ Λάρσεν κι εγώ, μπορούσαμε να πάμε και στην κόλαση για μισό φορτίο τεργκάνιο. Καλιγώναμε και τον ίδιο το Σατανά για να επισκευάσουμε τις βλάβες. Ήταν η εποχή που ο ένας στους τρεις κόλλαγε τη λέπρα του διαστήματος και το φάντασμα του Νταν Μακ Κίντοκ κυκλοφορούσε στους δρόμους του ουρανού. Ο Μολλ Γκαν, εκείνο το κάθαρμα, είχε ακόμη το Κόκκινο Πανδοχείο, στον αστερισμό 342-ΑΑ. Χρέωνε πεντακόσια γήινα δολάρια τη μπίρα, και τον πληρώναμε τον κερατά, γιατί δεν υπήρχε άλλο μαγαζί σε ακτίνα δέκα δισεκατομμυρίων χιλιομέτρων. Ήταν η εποχή που τα διαστημόπλοια για το Προγκένγκουμ έκαναν παράκαμψη στο Γκαντελέ, ώστε ν' αποφύγουν τους Σκάρμπυ... Και σ' τα λέω όλα αυτά, μικρέ, για να καταλάβεις πώς ήμουν τη μέρα που αποβιβάστηκα στον Τρανάι...

Ο Γκούντμαν παρακολουθούσε σιωπηλός την αφήγηση του γέρου κοσμοναύτη, που αναφερόταν στις ηρωικές μέρες, όπου τα παλιά εύθραυστα διαστημόπλοια εξερευνούσαν με χίλιους κινδύνους τα όρια του Γαλαξία.

Κι εκεί, στο χείλος του Μεγάλου Τίποτα, βρισκόταν ο πλανήτης Τρανάι.

Τρανάι! ο φανταστικός κόσμος όπου οι κάτοικοί του είχαν βρει την Αλήθεια, κι όπου είχαν κατακτήσει την πραγματική ελευθερία. Τρανάι, μια κοινωνία ήρεμη, δημιουργική, ευτυχισμένη, που δεν την αποτελούσαν ούτε άγιοι, ούτε ασκητές, ούτε διανοούμενοι, αλλά απλοί άνθρώποι που πραγμάτωσαν την «Ουτοπία».

Μια ολόκληρη ώρα μιλούσε ο κάπτεν Σάβατζ για τα θαύματα του πλανήτη Τρανάι. Κι όταν σταμάτησε, παραπονέθηκε ότι το λαρύγγι του είχε ξεραθεί. Ήταν κι αυτό ένα σύμπτωμα της αρρώστιας των κοσμοναυτών, εξήγησε, και ο Γκούνμαν παράγγειλε αμέσως δυο «τρανάι - σπέσιαλ», ένα για τον συνομιλητή του, κι ένα για τον ίδιον. Έπειτα, απολαμβάνοντας το γκριζοπράσινο εξωτικό ποτό, άρχισε να ονειρεύεται.

— Και γιατί δεν ξαναγύρισες εκεί, κάπτεν; ρώτησε ευγενικά τον γέρο κοσμοναύτη.

Ο παλιός ουρανοκατακτητής κούνησε το κεφάλι:

— Έχω ξοφλήσει... Η υγεία μου έχει κλονιστεί σοβαρά. Δεν αντέχω πια τα διαστημικά ταξίδια... Βλέπεις, τότε δεν υπήρχε ακόμη η σύγχρονη ιατρική... Κι έτσι, αναγκάστηκα να κάνω μιαν άθλια δουλειά για να ζήσω, σ' αυτό τον παλιότοπο.

— Τι δουλειά;

Ο Σάβατζ αναστέναξε:

— Είμαι επιστάτης στην Εταιρεία Δημόσιων Έργων του Σήκερκ. Εγώ, που κυβερνούσα κάτω ένα διαστημόπλοιο με πενήντα πυραύλους!.. Κι όταν βλέπω πώς νοθεύουν το τσιμέντο τους αυτά τα καθάρματα... Τι λες; Θα πιούμε άλλο ένα στην υγειά του Τρανάι;

Ήπιαν πολλά ακόμη. Κι όταν ο Γκούντμαν έφυγε από

το μπαρ, είχε πάρει την απόφασή του. Κάπου στο διάστημα υπήρχε ένας κόσμος που είχε υλοποιήσει το πανάρχαιο ανθρώπινο όνειρο της τέλειας, της ιδανικής κοινωνίας.

Την άλλη μέρα, παραιτήθηκε από τη δουλειά του — ήταν μηχανικός στην Εταιρεία Ρομπότ της Ανατολικής Ακτής — πήγε στην τράπεζα και απέσυρε όλες τις οικονομίες του. Ήταν πλέον αποφασισμένος να πάει να ζήσει στον Τρανάι.

Επιβιβάστηκε στη *Βασίλισσα των Αστερισμών* και κατέβηκε στον Λέγκις-2, όπου πήρε τη *Γαλακτική Λάμψη* με προορισμό τον πλανήτη Ουμέ. Κι ύστερα, αφού πέρασε από τους άθλιους πλανήτες Ματσάνγκ, Ιντσάνγκ, Πανγκάνγκ και Λεκούνγκ, κατάφερε να φτάσει στο Τουνγκ-Μπραντάρ-4. Διέσχισε τη «γαλαξιακή ρουφήχτρα» χωρίς ατύχημα και κατέληξε στον Μπελισμοράντι, το όριο της ζώνης επιρροής της Γης.

Ένα τοπικό διαστημόπλοιο τον μετέφερε στον Ντβάστα-2 χρεώνοντάς τον ένα υπερβολικό κόμιστρο. Από εκεί, ένα φορτηγό σκάφος τον πήγε στον διπλό πλανήτη Μβάντι, περνώντας προηγουμένως από τους πλανήτες Σέβες, Όλγο και Μι. Στον Μβάντι αναγκάστηκε να περιμένει κάπου τρεις μήνες. Εκμεταλλεύτηκε το διάστημα για να μάθει τη γλώσσα τρανάι με τη μέθοδο της υπνοπαιδείας. Τελικά, βρήκε έναν έκτακτο πιλότο, που δέχτηκε να τον μεταφέρει μέχρι το Ντινγκ.

Εκεί τον κατηγόρησαν σαν ιγκαστομεριτρεγιανό κατάσκοπο, αλλά κατάφερε να δραπετεύσει και να κρυφτεί σ' έναν πύραυλο που μετέφερε μεταλλεύματα για το Γκ'Μορί. Πέρασε ένα διάστημα στο νοσοκομείο γιατί έπαθε θερμική δηλητηρίαση και εγκαύματα από ακτινοβολίες, ευτυχώς όχι επικίνδυνα, αλλά επιτέλους κατάφερε να κλείσει μια θέση για τον πλανήτη Τρανάι.

Όταν επιτέλους το σκάφος άφησε πίσω του τους δορυφόρους Δόη και Ρι και προσεδαφίστηκε στο Πορτ-Τρανάι, ο Γκούντμαν δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του.

Όπως άνοιγαν οι μπουκαπόρτες, ένιωσε να τον πλημμυρίζει ένα συναίσθημα απελπισίας. Στο κάτω κάτω ήταν φυσικό μετά από ένα τόσο δύσκολο ταξίδι, αλλά υπήρχε κι άλλος λόγος για την απελπισία του Γκούντμαν. Του καρφώθηκε ξαφνικά στο μυαλό ότι όλη η υπόθεση του ιδανικού Τρανάι μπορεί να ήταν και μια απάτη.

Είχε διασχίσει ολόκληρο τον γαλαξία βασισμένος στα λόγια ενός γερο-μεθυσμένου κοσμοναύτη. Όλα όσα είχε ακούσει από το στόμα του, του φάνταζαν τώρα απίστευτα.

Μ' αυτές τις σκέψεις βγήκε από το σκάφος. Σαν πόλη, το Πορτ-Τρανάι έδειχνε ευχάριστη. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι κόσμο και τα μαγαζιά πηγμένα. Οι άντρες έμοιαζαν πολύ με τους ανθρώπους της Γης και οι γυναίκες έδειχναν γοητευτικές.

Ωστόσο υπήρχε κάτι το παράξενο σ' αυτή την πόλη, που ο Γκούντμαν, αν και το ένιωσε εξαρχής άργησε πολύ μέχρι να το συνειδητοποιήσει. Ξάφνου κατάλαβε τι ήταν αυτό που τον ενοχλούσε. Οι άντρες ήταν δέκα φορές περισσότεροι από τις γυναίκες. Αλλά υπήρχε και κάτι άλλο παράξενο. Όλες οι γυναίκες που είδε ήταν είτε κάτω από δεκαοκτώ χρόνων, είτε πάνω από τριάντα πέντε.

Πού ήταν οι γυναίκες ανάμεσα στα δεκαοκτώ και τα τριάντα πέντε; Μήπως υπήρχε κάποιο τοπικό έθιμο που απαγόρευε στις γυναίκες αυτής της ηλικίας να κυκλοφορούν στους δρόμους; Μήπως τις είχε αφανίσει κάποια φοβερή επιδημία;

Αποφάσισε να αφήσει τη διερεύνηση του μυστηρίου για αργότερα. Τράβηξε κατευθείαν για το Παλάτι Ιντρίγκ και ζήτησε να δει τον υπουργό των Εξωγήινων Υποθέσεων. Ο υπουργός τον δέχτηκε αμέσως.

Το υπουργικό γραφείο ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο με τους τοίχους κατάστικτους από παράξενους μπλε λεκέδες. Τα μάτια του Γκούντμαν έπεσαν αμέσως σ' ένα μεγάλο ντουφέκι κρεμασμένο στον τοίχο. Ήταν μεγάλου

διαμετρήματος κι είχε σιγαστήρα και τηλεσκοπικό σκόπευτρο. Δεν πρόλαβε όμως να στοχαστεί πάνω στο περίεργο αυτό θέαμα, γιατί ο υπουργός σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και του έσφιξε εγκάρδια το χέρι.

Έδειχνε ευχάριστος άνθρωπος, γύρω στα πενήντα. Από τον λαιμό του κρεμόταν ένα μενταγιόν με ένα έμβλημα: ένας κεραυνός και ένα στάχυ σταριού διασταυρωμένα. Ο Γκούντμαν υπέθεσε – και δεν έπεσε έξω – ότι το μενταγιόν ήταν το σύμβολο των υψηλών καθηκόντων του συνομιλητή του.

– Καλώς ήρθατε στον Τρανάι, του είπε ο υπουργός και αδειάζοντας με μια επιδέξια κίνηση μια καρέκλα από μια στοίβα χαρτιά, του έκανε νόημα να καθίσει.

– Κύριε υπουργέ,... είπε ο Γκούντμαν, αλλά εκείνος τον διέκοψε:

– Με λένε Ντεν Μέλιθ, μπορείτε να με φωνάζετε Ντεν. Εδώ δεν δίνουμε μεγάλη σημασία στο πρωτόκολλο. Καθίστε όσο πιο άνετα γίνεται. Βάλτε τα πόδια σας πάνω στο γραφείο μου. Θέλετε ένα πούρο;

– Όχι ευχαριστώ, απάντησε ο Γκούντμαν αρκετά παραξενεμένος. Ξέρετε, κύριε... Ντεν, μόλις έφτασα από τη Γη, έναν μακρινό πλανήτη που ίσως να έχετε ακουστά;

– Και βέβαια... Είναι ένας πλανήτης αρκετά... ταραγμένος, θα έλεγα, χωρίς να θέλω να σας θίξω, αγαπητέ...

– Α, όχι, δεν θίγομαι καθόλου. Ο χαρακτηρισμός που δώσατε είναι πολύ σωστός... Άλλωστε ο λόγος που μ' έκανε να έρθω εδώ...

Ο Γκούντμαν κόμπιασε λίγο, φοβούμενος τη γελοιοποίηση, αλλά τελικά το αποφάσισε και συνέχισε:

– ...άκουσα να λένε πολλά και διάφορα για τον πλανήτη Τρανάι... Βέβαια, τώρα που τα ξανασκέφτομαι, βρίσκω ότι μάλλον θα ήταν ανοησίες, αλλά παρ' όλα αυτά θα ήθελα να σας ρωτήσω...

– Μπορείτε να με ρωτήσετε ό,τι θέλετε, του είπε ο υπουργός Μέλιθ ευχάριστα, θα απαντήσω με ειλικρίνεια σ' όλες σας τις ερωτήσεις.

– Α, ευχαριστώ, αυτό είναι πολύ ευγενικό από μέρους σας, Ντεν... Είναι αλήθεια λοιπόν ότι στον Τρανάι δεν έχει γίνει πόλεμος εδώ και τετρακόσια χρόνια;

– Εδώ και εξακόσια χρόνια, αγαπητέ, τον διόρθωσε ο υπουργός και συνέχισε: κι ούτε προβλέπεται να ξαναγίνει πόλεμος στο μέλλον...

– Μου είπαν ακόμη ότι δεν υπάρχει εγκληματικότητα στον Τρανάι.

– Σας πληροφόρησαν πολύ σωστά.

– Κι ότι κατά συνέπεια, δεν υπάρχει ούτε αστυνομία, ούτε δικαστήρια, ούτε δήμιος, ούτε κυβερνητική εγκληματολογική επιτροπή. Ότι δεν υπάρχει ούτε φυλακή, ούτε αναμορφωτήριο, ούτε κρατητήριο!

– Δεν τα χρειαζόμαστε όλα αυτά, από τη στιγμή που το έγκλημα στον πλανήτη μας είναι κάτι άγνωστο.

– Μου είπαν ακόμη ότι εδώ δεν υπάρχουν φτωχοί.

– Προσωπικά δεν έχω δει κανέναν ποτέ μου, απάντησε χαρούμενα ο υπουργός και πρόσθεσε: Αληθινά, δεν θέλετε ένα πούρο;

– Όχι, ευχαριστώ. Κι από ό,τι έχω καταλάβει, καταφέρατε να αποκτήσετε μια οικονομική σταθερότητα, χωρίς να καταφύγετε σε σοσιαλιστικές, κομμουνιστικές, φασιστικές ή γραφειοκρατικές μεθόδους;

– Έτσι ακριβώς!

– Κατά συνέπεια η κοινωνία του Τρανάι βασίζεται στην ελεύθερη οικονομία, όπου η ιδιωτική πρωτοβουλία μπορεί να αναπτυχθεί απεριόριστα κι όπου ο δημόσιος τομέας είναι περιορισμένος στο ελάχιστο;

Ο Μέλιθ κούνησε το κεφάλι:

– Ουσιαστικά η κυβέρνηση ασχολείται μόνον με την προστασία των ηλικιωμένων και τη βελτίωση των δημόσιων χώρων.

– Και είναι αλήθεια ότι ανακαλύψατε έναν τρόπο διανομής του πλούτου χωρίς να επιβάλλετε δασμούς, τέλη και φόρους;

– Αυτή είναι η αλήθεια.

– Και αληθεύει ότι η διαφθορά είναι άγνωστη σε όλες τις βαθμίδες της διοίκησης;

– Εμείς αγαπητέ αγνοούμε τη διαφθορά... Ίσως επειδή δεν κάνουμε καμία ιδιαίτερη επιλογή όταν πρόκειται να προσλάβουμε υπαλλήλους για τη δημόσια διοίκηση.

– Κατά συνέπεια, ο κάπτεν Σάβατζ είχε δίκιο, φώναξε ενθουσιασμένος ο Γκούντμαν... αυτός ο πλανήτης είναι η αληθινή Ουτοπία!

– Αυτό θέλουμε να πιστεύουμε κι εμείς.

Ο Γκούντμαν πήρε μια βαθιά ανάσα και ρώτησε:

– Μπορώ να μείνω εδώ, μαζί σας;

– Γιατί όχι; είπε ο Μέλιθ και τράβηξε ένα έντυπο από το συρτάρι του... Δεν υπάρχει κανένας περιορισμός για τη μετανάστευση. Ποιο είναι το επάγγελμά σας;

– Στη Γη ήμουν μηχανικός ρομποτικής.

– Θαυμάσια, έχετε μια ειδικότητα με πολλές δυνατότητες απασχόλησης.

Ο υπουργός άρχισε να συμπληρώνει το έντυπο, αλλά το στυλό του έφτυσε μελάνι και λέρωσε το χαρτί. Με μια βαριεστημένη κίνηση ο Μέλιθ πέταξε το στυλό στον τοίχο, όπου έσπασε προσθέτοντας έναν καινούριο μπλε λεκέ.

– Θα ασχοληθούμε με τα χαρτιά κάποια άλλη μέρα, είπε. Ανακάθισε όσο πιο άνετα γινόταν στην πολυθρόνα του και πρόσθεσε: Εφόσον αποφασίσατε να μείνετε εδώ, θα πρέπει να σας δώσω μερικές συμβουλές... Βλέπετε, αγαπητέ, εμείς οι Τραναϊνοί πιστεύουμε ότι έχουμε φτιάξει μια τέλεια κοινωνία, σχεδόν την Ουτοπία που είπατε προηγουμένως... Αλλά το κράτος μας δεν είναι καλά οργανωμένο. Δεν διαθέτουμε για παράδειγμα κάποιο περίπλοκο νομικό κώδικα. Τηρούμε όμως μερικούς άγραφους νόμους, μερικές παραδόσεις θα έλεγα. Θα τους ανακαλύψετε μόνος σας και θα είναι προς το συμφέρον σας να τους τηρήσετε αν και κανείς δεν πρόκειται να σας υποχρεώσει γι' αυτό.

– Μπορείτε να βασίζεστε σε μένα, απάντησε ενθουσιασμένος ο Γκούντμαν... Σας βεβαιώνω ότι δεν έχω καμία πρόθεση να χαλάσω τον παράδεισό σας!

Ο Μέλιθ χαμογέλασε αρκετά διασκεδασμένος από τη δήλωση του επισκέπτη του.

– Φοβάμαι ότι με παρεξηγήσατε... Όταν σαν έλεγα προηγουμένως να σεβαστείτε τους άγραφους νόμους μας, απέβλεπα στη δική σας και όχι στη δική μας ασφάλεια... Ας είναι, ίσως η γυναίκα μου να έχει να σας δώσει μερικές συμβουλές ακόμη.

Και λέγοντας αυτά, ο Μέλιθ πάτησε ένα χοντρό κόκκινο κουμπί που προεξήχε στη μέση του γραφείου του. Αμέσως σχηματίστηκε ένα γαλάζιο σύννεφο, που δεν άργησε να στερεοποιηθεί. Μερικές στιγμές αργότερα, μια νέα και όμορφη γυναίκα στεκόταν εμπρός στον Γκούντμαν.

– Καλημέρα αγάπη μου, είπε στον υπουργό.

– Καλημέρα γλυκιά μου, απάντησε εκείνος... Αυτός ο νεαρός κύριος μόλις έφτασε από τον πλανήτη Γη και έχει την πρόθεση να εγκατασταθεί στον Τρανάι. Του έδωσα τις συνηθισμένες συμβουλές. Είναι ίσως κάτι άλλο που θα μπορούσαμε να κάνουμε γι' αυτόν;

Η κυρία Μέλιθ έμεινε για λίγο σκεφτική, κι ύστερα ρώτησε τον Γκούντμαν:

– Είστε παντρεμένος;

– Όχι, κυρία μου.

– Τότε θα πρέπει να του γνωρίσουμε μια νέα και ευχάριστη κοπέλα, Ντεν... Η αγαμία δεν απαγορεύεται βέβαια, αλλά κατά κανόνα στον Τρανάι κανείς δεν πολυσυμπαθεί τους εργένηδες. Για να δούμε λοιπόν... τι θα έλεγες για τη μικρή Μπριγκάντι; Εγώ τη βρίσκω πολύ γοητευτική.

– Είναι αρραβωνιασμένη, απάντησε ο Μέλιθ.

– Αλήθεια; Μα τότε θα πρέπει να έμεινα πολύ καιρό σε άυλη κατάσταση... Δεν είναι πολύ ευγενικό αυτό από μέρους σου, γλυκέ μου...

– Εεε... είχα πολύ δουλειά, μουρμούρισε με απολογητικό ύφος ο Μέλιθ.

– Τι λες τότε για τη Μίχνα Βένσις;

— Μπα, δεν είναι ο τύπος του.
— Και η Τζάνα Βλέι;
— Αυτή μάλιστα!
Ο Μέλιθ έκλεισε το μάτι στον Γκούντμαν:
— Είναι μια μικρούλα, άλλο πράγμα!
Πήρε ένα καινούριο στυλό, έγραψε βιαστικά μια διεύθυνση και έδωσε το χαρτί στον Γήινο.
— Η γυναίκα μου θα της τηλεφωνήσει ότι θα την επισκεφτείτε αύριο το βράδυ.
— Και θα ήθελα να έρθετε στο σπίτι μας για φαγητό σε λίγες μέρες, πρόσθεσε η κυρία Μέλιθ.
— Θα το κάνω με μεγάλη μου ευχαρίστηση απάντησε ο Γκούντμαν, αρκετά μπερδεμένος.
— Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία σας, του είπε εκείνη.
Ο Μέλιθ ξαναπάτησε το χοντρό κόκκινο κουμπί. Το γαλάζιο σύννεφο ξανασχηματίστηκε και η γυναίκα του υπουργού εξαϋλώθηκε.
Ο υπουργός κοίταξε το ρολόι του.
— Θα πρέπει να κλείσω το «μαγαζί», είπε εννοώντας προφανώς το υπουργικό γραφείο... Αν αρχίσω να κάνω υπερωρίες, οι συμπατριώτες μου θα με παρεξηγήσουν... Κύριε Γκούντμαν, μπορείτε να ξαναρθείτε όποτε θέλετε να φτιάξουμε τα χαρτιά σας. Θα ήταν καλό να επισκεφτείτε τον Ανώτατο Πρόεδρο στο Εθνικό Παλάτι. Αν και είναι πολύ πιθανό ότι ο Μποργκ θα σας επισκεφτεί πρώτος... Φυλαχτείτε: ο γέρο - κανάγιας μπορεί να σας σκαρώσει κάποια φάρσα από αυτές που συνηθίζει. Και μην ξεχάστε τη Τζάνα.
Έκλεισε και πάλι το μάτι πονηρά και συνόδεψε τον Γκούντμαν στην πόρτα.

Μερικά λεπτά αργότερα, ο Γήινος βρισκόταν και πάλι στους δρόμους του Πορτ - Τρανάι.
— Βρίσκομαι στο βασίλειο της Ουτοπίας, μονολόγησε. Βρίσκομαι στην αληθινή, στην αυθεντική Ουτοπία!..
Υπήρχαν όμως και μερικά παράξενα πράγματα σ' αυτή την Ουτοπία.

Ο Γκούντμαν έφαγε σ' ένα μικρό εστιατόριο κι έκλεισε ένα δωμάτιο στο διπλανό ξενοδοχείο. Μόλις βρέθηκε εκεί, έπεσε αμέσως στο κρεβάτι εξαντλημένος. Έτριψε τα μάτια του και ξανασκέφτηκε όλα όσα είχε δει μέχρι στιγμής.

Μέσα σε μια μονάχα μέρα του είχαν συμβεί τόσα και τόσα πράγματα! Και πόσα τα ερωτήματα που φτερούγιζαν γύρω από το κεφάλι του! Για παράδειγμα, η δυσαναλογία του αριθμού των ανδρών με εκείνον των γυναικών. Στην αρχή η πρόθεσή του ήταν να ρωτήσει πάνω σ' αυτό τον Μέλιθ.

Αλλά καλύτερα που δεν τον ρώτησε γιατί η συμπεριφορά του υπουργού ήταν μάλλον παράξενη. Τι τρόπος ήταν αυτός να πετάει τα χαλασμένα στυλό στον τοίχο;.. Μπορεί ένα άτομο με δημόσιες ευθύνες να συμπεριφέρεται έτσι; Κι ακόμη εκείνη η ιστορία της γυναίκας του;...

Ο Γκούντμαν κατάλαβε ότι η κυρία Μέλιθ είχε προβάλει έτσι ξαφνικά στο υπουργικό γραφείο χάρη σ' ένα ντερσίν, γιατί αναγνώρισε τη γαλάζια άλω του πεδίου άυλης κατάστασης. Το ντερσίν το χρησιμοποιούσαν και στη Γη. Καμιά φορά υπήρχαν σοβαροί λόγοι υγείας για την ανακοπή κάθε βιολογικής δραστηριότητας, κάθε αναπτυξιακής κίνησης του οργανισμού, κάθε χρήσης των ιστών. Γιά παράδειγμα, όταν ένας άρρωστος είχε επείγουσα ανάγκη κάποιου ορρού που βρισκόταν μόνον στον Άρη: Ο γιατρός τον έθετε σε «άυλη κατάσταση» μέχρι να του φέρουν τον αναγκαίο ορρό.

Αλλά στη Γη, η χρήση του ντερσίν επιτρεπόταν μόνον στους γιατρούς και μάλιστα ύστερα από ειδική άδεια. Προβλέπονταν πολύ βαριές ποινές για όποιον τολμούσε να το χρησιμοποιήσει χωρίς την επίσημη εξουσιοδότηση.

Ο Γκούντμαν δεν είχε δει ποτέ του κάποιον να βάζει τη γυναίκα του σε άυλη κατάσταση! Κι όμως, αν όλοι οι κάτοικοι του Τρανάι συνήθιζαν να διατηρούν τις γυναίκες τους σε άυλη κατάσταση, αυτό θα μπορούσε να ε-

ξηγήσει την αριθμητική δυσαναλογία ανάμεσα στον α-ντρικό και γυναικείο πληθυσμό και την καθολική απουσία των γυναικών της ηλικίας ανάμεσα στα δεκαοκτώ και τα τριάντα πέντε χρόνια. Αλλά ποιος λόγος είχε επιβάλει αυτό το... έθιμο;

Υπήρχε ακόμη μια λεπτομέρεια που ενοχλούσε τον Γκούντμαν. Μια ασήμαντη ίσως λεπτομέρεια, που ερχόταν πάντως σε αντίθεση με την υποτιθέμενη Ουτοπία του Τρανάι: το ντουφέκι στο γραφείο του υπουργού!

Ο Μέλιθ συνήθιζε να πηγαίνει κυνήγι; Σ' αυτή την περίπτωση θα πρέπει να τον ενδιέφερε το πολύ χοντρό κυνήγι, γιατί το όπλο του ήταν μεγάλου διαμετρήματος. Μήπως είχε πάθος με τη σκοποβολή; Αλλά τότε τι το ήθελε το τηλεσκοπικό σκόπευτρο; Και σε τι του χρησίμευε ο σιγαστήρας; Και γιατί ο Μέλιθ είχε το όπλο στο γραφείο του;

Τελικά, ο Γκούντμαν κατέληξε στο συμπέρασμα πως όλα αυτά ήταν ερωτήματα δευτερεύουσας σημασίας, μάλλον τοπικά έθιμα χωρίς ιδιαίτερο νόημα, που θα καταλάβαινε με τον καιρό. Στο κάτω κάτω δεν ήταν δυνατόν να καταλάβει τα πάντα σ' αυτό τον παράξενο πλανήτη, από την πρώτη μέρα.

Δεν πρόλαβε καλά καλά ν' αποκοιμηθεί όταν άκουσε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα.

– Περάστε!

Ένας κοντός ανθρωπάκος με γκρίζα μαλλιά μπήκε βιαστικά στο δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

– Είστε ο ταξιδιώτης που μόλις έφτασε από τη Γη, έτσι; τον ρώτησε.

– Μάλιστα.

Ο ανθρωπάκος χαμογέλασε ικανοποιημένος.

– Ήμουν σίγουρος ότι θα σας βρω εδώ με την πρώτη προσπάθεια. Έχετε πρόθεση να μείνετε στον Τρανάι;

– Έτσι λέω.

– Πολύ ωραία! Θέλετε να γίνετε Ανώτατος Πρόεδρος;

– Τι πράγμα;

– Ο μισθός είναι πολύ καλός, το ωράριο περιορισμένο και το αξίωμα διαρκεί μόνον έναν χρόνο. Μοιάζετε από τους ανθρώπους που ενδιαφέρονται για τα κοινά, πρόσθεσε ο άγνωστος μ' ένα πανούργο χαμόγελο. Πώς βρίσκετε την πρότασή μου;

Ο Γκούντμαν όμως δεν ήξερε τι να απαντήσει.

– Αν κατάλαβα καλά, θέλετε να πείτε ότι προσφέρετε το ανώτερο κρατικό αξίωμα του πλανήτη στον πρώτο τυχόντα, με τόση ελαφρότητα; ρώτησε τον παράξενο επισκέπτη του κατάπληκτος.

– Γιατί με «ελαφρότητα»; διαμαρτυρήθηκε εκείνος. Μα τι νομίζετε; Ότι προσφέρουμε την Ανώτατη Προεδρία στον οποιονδήποτε; Αυτή είναι μια μεγάλη τιμή!...

– Μα, δεν θέλησα να...

– Ακούστε κύριε... σαν Γήινος έχετε όλα τα προσόντα για να ασκήσετε αυτό το λειτούργημα.

– Και γιατί;

– Επειδή όλοι εδώ ξέρουμε ότι οι Γήινοι έχουν πάθος να ασκούν εξουσία, ενώ σε μας τους Τραναϊνούς δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο, αυτό είναι όλο. Η εξουσία δημιουργεί πολλές έγνοιες.

Απλούστατη εξήγηση και πέρα για πέρα λογική. Ο Γκούντμαν ένιωσε να ξυπνά μέσα του ο μεταρρυθμιστής που έκρυβε στην καρδιά του. Βέβαια, ο τρόπος ζωής στον πλανήτη Τρανάι ήταν ο ιδανικός, αλλά αυτό δεν απέκλειε την περίπτωση μιας ακόμη μεγαλύτερης βελτίωσης. Ο Μάρβιν Γκούντμαν αναλογίστηκε ξαφνικά τον εαυτό του επικεφαλής της Ουτοπίας του Τρανάι, ν' αφιερώνει όλη του τη δραστηριότητα στο μεγαλειώδες έργο της βελτίωσης της τελειότητας! Αλλά η επιφυλακτικότητά του τον έκανε ν' αρνηθεί ν' αποδεχτεί αμέσως την πρόταση του αγνώστου. Στο κάτω κάτω μπορεί να είχε να κάνει με κάποιον τρελό.

– Η πρότασή σας είναι πολύ ευγενική και σας ευχαριστώ. Θα τη σκεφτώ. Στο μεταξύ θα προτιμούσα να

επισκεφτώ τον σημερινό Πρόεδρο ώστε να ενημερωθώ καλύτερα για την αποστολή του.

– Μα ποιος νομίζετε ότι βρίσκεται μπροστά σας; Είμαι ο Μποργκ, ο Ανώτατος Πρόεδρος του Τρανάι!

Μόνον εκείνη τη στιγμή ο Γκούντμαν πρόσεξε το επίσημο μενταγιόν που κρεμόταν από τον λαιμό του επισκέπτη του.

– Θα χαρώ πολύ να μάθω απόφασή σας, είπε ο Πρόεδρος Μποργκ. Μπορείτε να με βρείτε όποτε θέλετε στο Εθνικό Παλάτι.

Και λέγοντας αυτά έσφιξε το χέρι του Γκούντμαν κι έφυγε βιαστικός.

Ο Γήινος περίμενε μερικά λεπτά κι ύστερα κάλεσε τη ρεσεψιόν.

– Ποιος ήταν αυτός που ήρθε προηγουμένως στο δωμάτιό μου;

– Ο Πρόεδρος Μποργκ. Τι θα γίνει; Θα πάρετε τη θέση του;

Ο Γκούντμαν αργοκούνησε το κεφάλι. Είχε να μάθει ακόμη πάρα πολλά πράγματα για τον πλανήτη Τρανάι!...

Την άλλη μέρα το πρωί ο Γκούντμαν σημείωσε με αλφαβητική σειρά τα ονόματα των διαφόρων εργοστασίων ρομπότ του Πορτ-Τρανάι και βγήκε για να βρει δουλειά. Προς μεγάλη του έκπληξη τον προσέλαβαν αμέσως στο πρώτο εργοστάσιο που παρουσιάστηκε. Ήταν η μεγάλη εταιρεία Άμπαγκ, που κατασκεύαζε Ρομπότ - Νοικοκυρές. Τον δέχτηκε ο ίδιος ο κύριος Άμπαγκ, ένας κοντόχοντρος συμπαθητικός άνθρωπος, με σκούρα επιδερμίδα και πολύ ζωντάνια μέσα του. Έριξε μια επιπόλαια ματιά στα δικαιολογητικά του Γκούντμαν και του είπε:

– Θα χαρώ πολύ να έχω έναν Γήινο ανάμεσα στους συνεργάτες μου. Πιστεύω ότι οι Γήινοι είναι ένας πολύ επινοητικός λαός και έχουμε ανάγκη από επινοητικούς ανθρώπους εδώ. Κύριε Γκούντμαν, θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σας. Πιστεύω ότι ένα καινούριο στέλεχος

που βλέπει τα πράγματα διαφορετικά θα μας σταθεί πολύ χρήσιμο. Αυτή τη στιγμή αντιμετωπίζουμε ένα αδιέξοδο.

– Έχετε κάποιο πρόβλημα παραγωγής; ρώτησε ο Γκούντμαν.

– Θα σας δείξω.

Ο Άμπαγκ πήρε τον Γκούντμαν και του έδειξε όλο το εργοστάσιο: την αίθουσα με τα καλούπια, τη θερμική τράπεζα, τον τομέα ραδιογραφικού ελέγχου, τις αλυσίδες συναρμολόγησης και, τελικά, την αίθουσα των δοκιμών, που ήταν ειδικά διαμορφωμένη σαν κουζίνα και σαν καθιστικό σπιτιού. Δίπλα στον τοίχο στέκονταν στη σειρά μια ντουζίνα ρομπότ.

– Δοκιμάστε ένα, του είπε ο Άμπαγκ.

Ο Γκούντμαν πλησίασε το πρώτο ρομπότ και το εξέτασε προσεχτικά. Ο χειρισμός του ήταν πολύ εύκολος. Αρκούσε να ρίξει κανείς μια ματιά στο χειριστήριο για να καταλάβει τον τρόπο της λειτουργίας του μηχανήματος. Πρόσταξε το ρομπότ να κάνει μια σειρά από συνηθισμένες δουλειές. Να τακτοποιήσει μερικά πράγματα, να πλύνει τα πιάτα, να μαγειρέψει. Το ρομπότ ανταποκρίθηκε πολύ σωστά αλλά με μια εντυπωσιακή βραδύτητα. Στη Γη είχαν ξεπεράσει αυτό το ελάττωμα εδώ κι εκατό χρόνια. Αναμφισβήτητα η τεχνολογία του Τρανάι βρισκόταν πίσω σ' αυτό τον τομέα.

– Το βρίσκω κάπως αργό, σχολίασε προσεχτικά ο Γκούντμαν.

– Είναι απελπιστικά αργό, κύριε Γκούντμαν, συμφωνώ απόλυτα μαζί σας, αλλά όλες οι σχετικές έρευνες που έχουν γίνει υποδεικνύουν ότι οι καταναλωτές θέλουν τα ρομπότ ακόμη πιο αργοκίνητα.

– Τι είπατε;

– Αυτό που ακούσατε. Τα θέλουν πιο αργοκίνητα! Κι αν τα κάνουμε πιο αργοκίνητα θα χάσουμε πολλά χρήματα. Ρίξτε μια ματιά στο εσωτερικό του μηχανήματος και θα καταλάβετε.

Ο Γκούντμαν άνοιξε την πλάκα ελέγχου που βρισκό-

ταν στο στήθος του ρομπότ και κοίταξε μέσα. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα κατάλαβε. Από τεχνολογική άποψη, το ρομπότ αυτό δεν είχε τίποτα να ζηλέψει από τα παρόμοια της Γης. Τέλεια υπερταχύτατα κυκλώματα, πολύ φτηνά και πολύ αποδοτικά. Αλλά στους ακροδέκτες υπήρχαν συνδεδεμένα ειδικά ρελέ επιβράδυνσης, πλακέτες άρνησης εκτέλεσης διαταγών, διαφράγματα περιορισμού των ικανοτήτων του μηχανήματος.

– Πείτε μου λοιπόν, κύριε Γκούντμαν, πώς να κάνουμε αυτά τα ρομπότ πιο αργοκίνητα; Είναι αδύνατον! Πρέπει να κατασκευάσουμε καινούρια, απαρχαιωμένης τεχνολογίας, με τριπλάσιο όγκο και διπλάσιο κόστος! Καταλαβαίνετε; Να δούμε τι άλλη *χειροτέρευση* θα ζητήσουν την επόμενη φορά!

Ο Γκούντμαν προσπάθησε να συνηθίσει την καινούρια ιδέα, που πρώτη φορά συναντούσε στην καριέρα του σαν μηχανικός ρομπότ: την τεχνητή χειροτέρευση!

Ο Γκούντμαν ήταν συνηθισμένος με τη νοοτροπία της Γης, όπου τα εργοστάσια προσπαθούσαν να κατασκευάσουν όλο και πιο γρήγορα ρομπότ, με όσο το δυνατόν απαλότερη λειτουργία και ακριβέστερη ανταπόκριση στις εντολές του κατόχου τους. Ποτέ του δεν φαντάστηκε ότι θα μπορούσε να αμφισβητηθεί αυτή η λογική.

Ο Άμπαγκ συνέχισε αναστενάζοντας.

– Και δεν είναι μόνον αυτό... Παραπονιούνται και για την αντοχή του πλαστικού περιβλήματος. Κοιτάξτε...

Και ο Άμπαγκ έδωσε μια γερή κλοτσιά στην κοιλιά του ρομπότ που βούλιαξε αμέσως σαν παλιοντενεκές. Με τη δεύτερη κλοτσιά, το βαθούλωμα έγινε ακόμη μεγαλύτερο και το ρομπότ άρχισε να αναβοσβήνει και να βγάζει σπίθες. Με την τρίτη κλοτσιά, η κοιλιά του ρομπότ άνοιξε και τα εσωτερικά εξαρτήματα ξεχύθηκαν στο πάτωμα.

– Δεν είναι και πολύ ανθεκτικό, σχολίασε ο Γκούντμαν.

– Κι όμως το βρίσκουν πάρα πολύ ανθεκτικό, αγαπητέ μου. Κανονικά έπρεπε να γίνει σμπαράλια με την πρώτη κλοτσιά. Οι πελάτες μου δεν ανέχονται να κλοτσάνε το ρομπότ όλη τη μέρα μέχρι να χαλάσει. Θέλουν να το καταστρέφουν αμέσως με την πρώτη. Αλλά μπορείτε να μου εξηγήσετε πώς να κατασκευάσω ένα πλαστικό περίβλημα αρκετά ανθεκτικό για τη συνηθισμένη χρήση – γιατί βέβαια, δεν μπορούν να ανεχτούν τυχαίες βλάβες – αλλά και ελάχιστα ανθεκτικό ώστε να μπορεί να το καταστρέψει ο πελάτης, όποτε του καπνίσει, χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια;

– Μια στιγμή... Αν κατάλαβα καλά, επιβραδύνετε σκόπιμα τη λειτουργία των ρομπότ, έτσι ώστε να εκνευριστούν μαζί τους οι άνθρωποι που τα αγοράζουν και να τα καταστρέφουν, έτσι;

Ο Άμπαγκ ανοιγόκλεισε τα μάτια του.

– Και βέβαια!

– Μα γιατί;

– Θα καταλάβετε, θα καταλάβετε... Εδώ στον Τρανάι, ακόμη κι ένα παιδάκι θα μπορούσε να σας το εξηγήσει. Πρόκειται για μια βασική αρχή.

– Θα σας ευγνωμονούσα αν μπαίνατε στον κόπο να μου εξηγήσετε.

– Ευχαρίστως... Κατ' αρχήν είμαι σίγουρος πως δεν αγνοείτε ότι κάθε μηχάνημα αποτελεί μια πηγή εκνευρισμού. Όλα τα ανθρώπινα όντα καλλιεργούν μια βαθιά και μόνιμη δυσπιστία απέναντι στα μηχανήματα. Οι ψυχολόγοι μας διαβεβαιώνουν ότι πρόκειται για μια ενστικτώδη αντίδραση της πραγματικής ζωής απέναντι στην ψευδο-ζωή. Συμφωνείτε μαζί μου μέχρι εδώ;

Ο Μάρβιν Γκούντμαν θυμήθηκε μερικά βιβλία που επισημαίνουν τους κινδύνους από την υπερβολική μηχανοποίηση της ζωής: επανάσταση των ρομπότ, κατάληψη του κόσμου από τους ηλεκτρονικούς εγκεφάλους, επίθεση των ανθρωποειδών μηχανημάτων... Θυμήθηκε ακόμη μερικές χιουμοριστικές απόψεις του ίδιου θέμα-

τος: ο ήρωας που πυροβολούσε την τηλεόρασή του, που πέταγε την ψηστιέρα του στον τοίχο, που «ξεκαθάριζε» τους λογαριασμούς με το αυτοκίνητό του. Θυμήθηκε όλα τα ανέκδοτα σε βάρος των ρομπότ και την αντιπάθεια που έκρυβαν προς τα κάθε λογής μηχανήματα.

– Μάλιστα, κύριε Άμπαγκ, μέχρι εδώ συμφωνώ.

– Επιτρέψτε μου λοιπόν να συνεχίσω την ανάπτυξη του συλλογισμού μου... Κάθε μηχάνημα αποτελεί μια πηγή εκνευρισμού για τον άνθρωπο. Μάλιστα, όσο καλύτερα δουλεύει, τόσο περισσότερο εκνευρίζει τον άνθρωπο. Σε οριακή κατάσταση, ένα τέλειο μηχάνημα αντιπροσωπεύει μια πηγή εκνευρισμού, δυσαρέσκειας, ψυχολογικών συμπλεγμάτων, μίσους και...

– Α, το πηγαίνετε πολύ μακριά, νομίζω!

– ...και σχιζοφρένιας, συνέχισε ο εργοστασιάρχης, χωρίς να δώσει σημασία στη διακοπή του συνομιλητή του. Αλλά από την άλλη μεριά, τα μηχανήματα είναι απαραίτητα σε μιαν ανεπτυγμένη οικονομία. Κατά συνέπεια, η καλύτερη λύση, από την καθαρά ανθρώπινη άποψη, είναι η παραγωγή μηχανημάτων που δεν δουλεύουν καλά.

– Δυσκολεύομαι πλέον να σας παρακολουθήσω.

– Κι όμως, είμαι σαφής. Στη Γη, τα μηχανήματά σας πλησιάζουν πλέον την τελειότητα κι αυτό προκαλεί ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας στους χρήστες τους. Το δυστύχημα για σας, τους κατοίκους της Γης, είναι ότι καλλιεργείτε απέναντι στα μηχανήματα ένα είδος φυλετικού μαζοχιστικού ταμπού, που σας απαγορεύει να τα καταστρέφετε. Ποιο είναι το αποτέλεσμα όμως; Βρίσκεστε σε μια μόνιμη κατάσταση άγχους, που σας εμπνέει η ικανότατη, ιερή, άγια και απάνθρωπη Μηχανή, και διοχετεύετε την επιθετικότητά σας σε κάποιον άλλον, κατά κανόνα ενάντια στη σύζυγό σας, ή ενάντια σε κάποιον φίλο. Πρόκειται για μια απαράδεκτη, κατά τη γνώμη μου, κατάσταση, γιατί, αν από τη μια μεριά εξυπηρετεί θαυμάσια την αποδοτικότητα των μηχανημάτων, από

την άλλη υπονομεύει την ψυχική και σωματική υγεία των ανθρώπων...

– Δεν είμαι τόσο σίγουρος γι' αυτό...

– Ο άνθρωπος είναι ένα ζώο γεμάτο άγχη. Εδώ, στον Τρανάι, καταφέραμε να διοχετεύσουμε το άγχος και την επιθετικότητα των ανθρώπων προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση, πράγμα που μας απαλλάσσει από πολλές άλλες συμφορές. Γιατί, υποθέστε κάποιον άνθρωπο που είναι εκνευρισμένος για τον οποιονδήποτε λόγο. Τι κάνει; Ρίχνει μια κλοτσιά στο ρομπότ του σπιτιού του, το καταστρέφει και ηρεμεί! Είναι μια άμεση και θεραπευτική εκτόνωση. Γεμίζει από συναίσθημα ανωτερότητας απέναντι στο μηχάνημα, η ένταση των νεύρων του χαλαρώνει, η αδρεναλίνη κυλά άφθονη στο αίμα του και τον πλημμυρίζει με συναίσθημα ευφορίας, ενώ παράλληλα προσφέρει ένα ερέθισμα στην εθνική οικονομία και βιομηχανία επειδή τρέχει αμέσως να αγοράσει ένα καινούριο ρομπότ. Έκανε τίποτε κακό; Όχι βέβαια. Δεν χτύπησε τη γυναίκα του, δεν μάλωσε με τον φίλο του, δεν αυτοκτόνησε, δεν κήρυξε πόλεμο στους γείτονές του, δεν επινόησε κάποιο καινούριο όπλο... Κατέστρεψε απλά ένα φτηνό ρομπότ, που μπορεί εύκολα να το αντικαταστήσει!..

– Φοβάμαι ότι θα χρειαστώ λίγο χρόνο μέχρι να καταλάβω.

– Και βέβαια, αυτό είναι αυτονόητο... Πάντως, κύριε Γκούντμαν, είμαι σίγουρος ότι η συνεργασία σας θα αποδειχτεί πολύτιμη. Σκεφτείτε όλα αυτά που σας είπα και προσπαθείστε να βρείτε έναν τρόπο ώστε να χειροτερέψουμε το ρομπότ αυτό.

Ο Γκούντμαν πέρασε την υπόλοιπη μέρα προσπαθώντας να βρει τη λύση του προβλήματος που του έθεσε ο Άμπαγκ. Δεν κατάφερε τίποτα όμως. Του ήταν αδύνατο να συνηθίσει στην ιδέα της παραγωγής ενός ελαττωματικού μηχανήματος. Έφυγε από το γραφείο στις πέντε και μισή, δυσαρεστημένος με τον εαυτό του, αλλά κι

αποφασισμένος να κάνει ό,τι καλύτερο ή, μάλλον, ό,τι... χειρότερο μπορούσε!

Αφού έφαγε μόνος του βιαστικά, ο Γκούντμαν αποφάσισε να επισκεφτεί τη Τζανα Βλέι. Δεν είχε καμία διάθεση να μείνει μόνος με τις σκέψεις του και προτιμούσε να περάσει τη βραδιά με μιαν ευχάριστη συντροφιά, χωρίς προβλήματα και περιπλοκές. Η περιπλοκότητα της Ουτοπίας του Τρανάι τον κούραζε. Είχε την ελπίδα ότι τουλάχιστον η Τζάνα Βλέι θα του πρόσφερε τη συντροφιά που επιζητούσε.

Οι Βλέι δεν κατοικούσαν μακριά από το ξενοδοχείο, κι έτσι πήγε στο σπίτι τους με τα πόδια.

Στο κάτω κάτω όλες του οι ενοχλήσεις προέκυπταν από το γεγονός ότι η πραγματικότητα της Ουτοπίας δεν έμοιαζε ακριβώς με την ιδέα που είχε σχηματίσει στο μυαλό του γι' αυτήν, και δυσκολευόταν κάπως να προσαρμοστεί. Είχε φανταστεί ένα βουκολικό τοπίο, έναν πλανήτη γεμάτον από ειδυλλιακά χωριουδάκια, με σοφούς, γλυκομίλητους και γεμάτους κατανόηση ανθρώπους, ντυμένους με μακριά άνετα φορέματα, με παιδιά να παίζουν στον ήλιο, με νέους να χορεύουν στις πλατείες...

Ήταν γελοίο. Τα πλάσματα της φαντασίας του ήταν κινήσεις στυλιζαρισμένων εικόνων. Είχε παραβλέψει τον αιώνιο δυναμισμό της ζωής. Ποτέ οι άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να ζήσουν στον κόσμο των παραμυθιών, ακόμη κι αν το ήθελαν. Κι αν το κατάφερναν, θα έπαυαν να είναι ανθρώπινα όντα.

Φτάνοντας στο σπίτι των Βλέι, δίστασε για λίγο. Τι είδους σφηγκοφωλιά τον περίμενε; Τι καινούρια παράξενα έθιμα – αναμφισβήτητα ουτοπικά – επρόκειτο να γνωρίσει;

Για μια στιγμή σκέφτηκε να γυρίσει πίσω, αλλά η προοπτική ολόκληρης νύχτας στη μοναξιά του δωματίου του ξενοδοχείου δεν του έλεγε πολλά πράγματα. Χτύπησε το κουδούνι, σφίγγοντας τα δόντια.

Ένας κοκκινομάλλης άντρας, μεσόκοπος, του άνοιξε την πόρτα.

– Α! Θα πρέπει να είστε ο Γήινος! Περάστε! Η Τζάνα ντύνεται! Ελάτε να σας γνωρίσω στη γυναίκα μου.

Οδήγησε τον Γκούντμαν σ' ένα θαυμάσιο καθιστικό, επιπλωμένο με πολύ γούστο, και πάτησε ένα μεγάλο κόκκινο κουμπί που προεξήχε από τον τοίχο. Αυτή τη φορά, ο Μάρβιν δεν ένιωσε καμιά έκπληξη βλέποντας τη γαλάζια θολούρα του ντερσίν. Στο κάτω κάτω, ο τρόπος που συμπεριφέρονταν οι Τραναϊνοί στις γυναίκες τους ήταν καθαρά δική τους υπόθεση και δεν τον αφορούσε.

Εμπρός του υλοποιήθηκε μια όμορφη γυναίκα, κάπου είκοσι οκτώ χρόνων.

– Αγάπη μου, από εδώ ο κύριος Γκούντμαν, ο Γήινος που μας ανάγγειλαν.

– Χαίρομαι πολύ για τη γνωριμία σας, κύριε Γκούντμαν. Να σας προσφέρω κάτι να πιείτε;

Ο Γκούντμαν ένευσε καταφατικά. Ο Βλέι του έδειξε μια άνετη πολυθρόνα. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα η κυρία Βλέι ξαναγύρισε βαστώντας έναν δίσκο με ποτήρια και ποτά.

Κάθισε κοντά του.

– Ώστε έρχεστε από τη Γη; του είπε. Είναι ένας πλανήτης κάπως... ταραγμένος. Οι άνθρωποι εκεί παλεύουν συνέχεια...

– Ναι, κάπως έτσι! απάντησε ο Γκούντμαν.

– Είμαι σίγουρη ότι θα σας αρέσει εδώ. Εμείς ξέρουμε να ζούμε. Είναι θέμα...

Αλλά ένας απαλός θόρυβος από μεταξωτό φόρεμα ακούστηκε στη σκάλα. Ο Γκούντμαν σηκώθηκε.

– Να η κόρη μας, η Τζάνα, κύριε Γκούντμαν, είπε η κυρία Βλέι.

Ο Γκούντμαν παρατήρησε αμέσως ότι τα μαλλιά της Τζάνα είχαν ακριβώς το χρώμα της σουπερνόβα της Κίρκης, ότι τα μάτια της είχαν το βαθύ γαλάζιο χρώμα

του φθινοπωρινού ουρανού στον πλανήτη Άλγκο-2, ότι τα χείλη της ήταν απαλά ροζ, στο χρώμα των πιδάκων του Σκάρσκλοτ-Τάρνερ, ότι η μύτη της...

Οι αστρονομικές του παρομοιώσεις εξαντλήθηκαν γρήγορα. Η Τζάνα ήταν μια κατάξανθη κοπέλα, γεμάτη ζωντάνια και τόσο όμορφη, που ο Γκούντμαν σκέφτηκε ότι άξιζε τον κόπο να διασχίσει ολόκληρο τον Γαλαξία για να τη συναντήσει.

– Καλή διασκέδαση, παιδιά μου, είπε η μητέρα της Τζάνα.

– Και μη γυρίσετε πολύ αργά, πρόσθεσε ο πατέρας της.

Τα ίδια πράγματα λένε και όλοι οι γονείς της Γης στα παιδιά τους.

Η πρώτη βραδιά με τη Τζάνα δεν είχε τίποτε το εξωτικό. Πήγαν σε μια μπουάτ, όπου τα ποτά ήταν πολύ φτηνά. Χόρεψαν, ήπιαν λίγο, μίλησαν πολύ. Ο Γκούντμαν διαπίστωσε κατάπληκτος ότι ήδη είχε αναπτυχθεί ένας δεσμός ανάμεσά τους. Η Τζάνα συμφωνούσε μαζί του σε όλα, κι εκείνος ήταν καταγοητευμένος που μια τόσο όμορφη κοπέλα έκρυβε και τόση εξυπνάδα μέσα της.

Με τη σειρά της, καταγοητεύτηκε, αλλά και τρόμαξε κάπως, από τους κινδύνους που αντιμετώπισε ο Μάρβιν κατά τη διάρκεια του μεγάλου και δύσκολου διαγαλακτικού του ταξιδιού. Ήξερε ότι οι Γήινοι είναι άνθρωποι που αγαπούν τις περιπέτειες (περισσότερο ίσως από τους εκνευρισμούς), αλλά δυσκολεύτηκε κάπως να καταλάβει το νόημα των τόσων και τόσων κινδύνων που πέρασε ο Γκούντμαν για να έρθει στον πλανήτη της.

Ανατρίχιασε όταν της περιέγραψε την τρομακτική «γαλαξιακή ρουφήχτρα», και γούρλωσε τα μάτια όταν της αφηγήθηκε πώς παρέκαμψε τον περίφημο Γκαντελέ και διέσχισε την περιοχή των Σκράμπι που διψούν για ανθρώπινο αίμα. Οι Γήινοι, της εξήγησε, είναι οι σιδερένιοι άνθρωποι, που εξερευνούν τα όρια του Μεγάλου Τίποτα, χάρη στα ατσάλινα νεύρα τους.

Η Τζάνα τον παρακολουθούσε αμίλητη μέχρι τη στιγμή που της αφηγήθηκε ότι είχε πληρώσει πεντακόσια γήινα δολάρια για ένα ποτήρι μπύρα στο Κόκκινο Πανδοχείο του αστεροειδή 342-ΑΑ.

– Θα πρέπει να διψάγετε πολύ για να πληρώσετε τέτοια τιμή, ψιθύρισε.

– Όχι ιδιαίτερα. Αλλά το χρήμα εκεί δεν σημαίνει πολλά πράγματα.

– Α,... μα τι λέτε. Δεν θα μπορούσατε να αποφύγετε αυτή τη δαπάνη; Θέλω να πω, ότι καλό είναι να κάνει κανείς οικονομίες, γιατί μια μέρα μπορεί να αποκτήσετε γυναίκα και παιδιά...

Κοκκίνισε.

– Αυτό το κεφάλαιο της ζωής μου, έκλεισε. Σκοπεύω να παντρευτώ και να εγκατασταθώ εδώ, στον Τρανάι.

– Αυτό είναι θαυμάσιο, του είπε η Τζάνα, χωρίς να κρύψει τον ενθουσιασμό της.

Η βραδιά κύλησε έτσι πολύ ευχάριστα.

Ο Γκούντμαν συνόδεψε την κοπέλα το σπίτι της, σε μια λογική ώρα, και έκλεισε ραντεβού μαζί της για την επομένη. Αρκετά εξοικειωμένος πλέον μαζί της, τη φίλησε στο μάγουλο. Εκείνη δεν τον απώθησε, αλλά ο Μάρβιν δεν θέλησε να εκμεταλλευτεί περισσότερο την κατάσταση.

– Αύριο, του ψιθύρισε χαμογελαστή. Και η πόρτα έκλεισε.

Ο Γκούντμαν απομακρύνθηκε χοροπηδώντας από τη χαρά του. Τζάνα, Τζάνα, Τζάνα, έλεγε συνέχεια, χωρίς να σκέφτεται τίποτε άλλο. Μα ήταν δυνατόν να νιώθει κιόλας ερωτευμένος; Και γιατί όχι; Ο κεραυνοβόλος έρωτας είναι ένα πιθανό ψυχοσωματικό ενδεχόμενο, απόλυτα σεβαστό. Ερωτευμένος στην Ουτοπία! Τι άλλο καλύτερο μπορούσε να περιμένει; Πάνω στον ιδανικό πλανήτη, ο Μάρβιν συνάντησε την ιδανική γυναίκα!

Ένας άντρας πρόβαλε ξαφνικά από τα σκοτεινά και του έφραξε τον δρόμο. Ο Γκούντμαν παρατήρησε ότι ο

άγνωστος φορούσε μια μαύρη μεταξωτή μάσκα που του έκρυβε όλο το πρόσωπο εκτός από τα μάτια. Στα χέρια κρατούσε ένα ακτινοβόλο στραμμένο προς τη μεριά του Γήινου.

– Δώσε μου τα λεφτά σου, φίλε, είπε ο μασκοφόρος.

– Τι πράγμα; φώναξε ο Γκούντμαν αγανακτισμένος.

– Δεν ακούς καλά; Τα λεφτά σου, και γρήγορα.

– Τι είδους αστείο είναι αυτό; διαμαρτυρήθηκε ο Γκούντμαν. Απ' ό,τι μου είπαν δεν υπάρχουν εγκλήματα στον Τρανάι.

– Και ποιος είπε ότι υπάρχουν; απάντησε ο μασκοφόρος με ήρεμη φωνή. Το μόνο που σου ζητάω είναι τα λεφτά σου. Θα μου τα δώσεις ή θα πρέπει να σε χτυπήσω;

– Δεν μπορείς να με χτυπήσεις... Θα τιμωρηθείς!

– Άφησε τις βλακείες, είπε ο άγνωστος και σήκωσε το όπλο καταπάνω του.

– Καλά, καλά, μη νευριάζεις...

Ο Γκούντμαν έβγαλε το πορτοφόλι του, που περιείχε ολόκληρη την περιουσία του και το έδωσε στον μασκοφόρο.

Εκείνος μέτρησε τα χρήματα. Έδειξε πολύ εντυπωσιασμένος.

– Είναι καλύτερα απ' ό,τι περίμενα. Ευχαριστώ. Μπορείς να φύγεις!

Και μ' αυτά τα λόγια απομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα σ' έναν σκοτεινό δρόμο.

Ο Γκούντμαν άρχισε να ψάχνει για αστυφύλακα. Αφού έψαξε μάταια αρκετή ώρα, θυμήθηκε ότι δεν υπήρχε αστυνομία στον Τρανάι. Τελικά, στην άκρη του δρόμου είδε ένα μπαρ, που πάνω από την είσοδο είχε μια φωτεινή επιγραφή με τ' όνομά του: *Κίττυ Κατ*. Μπήκε μέσα τρέχοντας.

Ένας μπάρμαν σκούπιζε τα ποτήρια του, με σοβαρό ύφος.

– Με κλέψαν, με ληστέψαν! φώναξε ο Γκούντμαν αγανακτισμένος.

– Αλήθεια; είπε με απάθεια ο μπάρμαν χωρίς καν να σηκώσει το κεφάλι να τον κοιτάξει.

– Κι εγώ που πίστευα ότι δεν γίνονται εγκλήματα στον Τρανάι!

– Το έγκλημα είναι άγνωστο εδώ!

– Κι όμως, πριν λίγα λεπτά με ληστέψαν!

Ο μπάρμαν αποφάσισε να παρατήσει τα ποτήρια του. Κοίταξε για λίγο τον αγανακτισμένο πελάτη, κι έπειτα τον ρώτησε:

– Είστε καινούριος στον πλανήτη μας;

– Μόλις έφτασα. Έρχομαι από τη Γη.

– Τη Γη; Είναι ένας πλανήτης με ταραχές και φασαρίες, έτσι;

– Ναι, ναι... ο Γκούντμαν είχε αρχίσει να βαριέται τον στερεότυπο χαρακτηρισμό της πατρίδας του, και συνέχισε:

– Μα αφού το έγκλημα είναι άγνωστο εδώ, όπως λέτε, τότε γιατί με απείλησαν μ' ένα όπλο και μου πήραν τα λεφτά μου;

Ο μπάρμαν χαμογέλασε.

– Μα δεν καταλαβαίνετε; Η κλοπή εδώ δεν θεωρείται έγκλημα!

– Πώς;

– Τι χρώμα είχε η μάσκα που φορούσε ο κλέφτης;

– Ήταν μαύρη, μεταξωτή, απάντησε ο Γκούντμαν αφού πρώτα σκέφτηκε για λίγο.

Ο μπάρμαν κούνησε το κεφάλι.

– Ε, τότε ήταν εφοριακός!

– Και είναι τρόπος αυτός για να εισπράττουν φόρους;

Ο μπάρμαν απόθεσε μπρός στον Γκούντμαν ένα «τρανάι σπέσιαλ» και του είπε:

– Προσπαθήστε να δείτε τα πράγματα από την οπτική του δημόσιου συμφέροντος. Η κυβέρνηση έχει ανάγκη από κάποια εισοδήματα, έτσι; Εισπράττοντας λοιπόν τους φόρους με τον τρόπο που είδατε, αποφεύγει όλο τον νομοθετικό και γραφειοκρατικό μηχανισμό της φορολογίας. Κι αν το δούμε από την άποψη της διανοητικής υ-

γείας, είναι προτιμότερο να τους αρπάζει μερικά χρήματα στα γρήγορα, παρά να τους κάνει να αγωνιούν έναν ολόκληρο χρόνο περιμένοντας τη θλιβερή μέρα που θα περάσουν υποχρεωτικά από τα δημόσια ταμεία.

Ο Γκούντμαν άδειασε μονορούφι το ποτήρι του και ο μπάρμαν του το ξαναγέμισε.

– Κι εγώ πίστευα ότι η κοινωνική οργάνωση του Τρανάι ήταν βασισμένη πάνω στις αρχές της ελεύθερης αγοράς και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

– Μα έτσι είναι. Και το κράτος, αν και περιορισμένο σε ελάχιστες αρμοδιότητες, έχει κι αυτό το δικαίωμα, όπως κάθε άλλος πολίτης, ν' αναπτύξει κι αυτό τις πρωτοβουλίες του, έτσι;

Ο Γκούντμαν δεν ήξερε πια τι να απαντήσει και άδειασε μηχανικά και το δεύτερο ποτήρι του.

– Μπορείτε να μου βάλετε ένα ακόμη; Θα σας πληρώσω μόλις μπορέσω.

– Και βέβαια, απάντησε ο μπάρμαν.

– Γιατί με ρωτήσατε προηγουμένως το χρώμα της μάσκας του κλέφτη;

– Οι εφοριακοί, και γενικότερα οι δημόσιοι υπάλληλοι, φορούν μαύρες μάσκες, ενώ όλοι οι άλλοι πολίτες άσπρες.

– Δηλαδή κλέβουν και οι απλοί πολίτες;

– Και βέβαια. Είναι η μέθοδος που έχει υιοθετήσει η κοινωνία μας για να εξασφαλίζεται η κατανομή του πλούτου. Μ' αυτό τον τρόπο διανέμεται το χρήμα ισότιμα χωρίς την παρέμβαση του κράτους. Το μόνο πράγμα που παίζει ρόλο σ' αυτό το σύστημα είναι η ιδιωτική πρωτοβουλία. Και σας βεβαιώ ότι το σύστημα δουλεύει τέλεια. Η κλοπή είναι ο ιδανικότερος παράγοντας ισότητας..., κατέληξε ο μπάρμαν κουνώντας πέρα δώθε το κεφάλι για να υπογραμμίσει το επιχείρημά του.

– Ίσως να έχετε δίκιο, ψιθύρισε ο Γκούντμαν τελειώνοντας και το τρίτο ποτό του. Κι αν κατάλαβα καλά, οποιοσδήποτε πολίτης μπορεί να πάρει ένα ακτινοβόλο, να φορέσει μια μάσκα και να ληστέψει τον διπλανό του;

– Ακριβώς... Με κάποια όρια βέβαια.

– Ωραία... Αφού λοιπόν είναι έτσι, θα κάνω το ίδιο κι εγώ. Μήπως μπορείτε να μου δανείσετε για μάσκα κι ένα όπλο;

Ο μπαρμαν χωρίς άλλη κουβέντα, έσκυψε να πάρει μια μάσκα κι ένα ακτινοβόλο από τον πάγκο του.

– Ελπίζω να μου τα επιστρέψετε. Είναι οικογενειακά κειμήλια.

– Μείνετε ήσυχος. Κι όταν θα επιστρέψω, θα σας πληρώσω και τα ποτά.

Έχωσε το ακτινοβόλο στη ζώνη του, φόρεσε τη μάσκα στο πρόσωπό του και βγήκε. Αν ήταν κι αυτό ένα από τα έθιμα του Τρανάι, ήταν αποφασισμένος να προσαρμοστεί. Τον κλέψαν; Ωραία! Θα κλέψει κι αυτός! Χωρίς δισταγμό!

Βρήκε ένα σκοτεινό σημείο του δρόμου και κρύφτηκε περιμένοντας το πρώτο θύμα του. Σε λίγο άκουσε βήματα, και γυρίζοντας το κεφάλι είδε έναν Τραναϊνό που προχωρούσε αμέριμνος, με κάπως βιαστικό βήμα.

Ο Γκούντμαν πήδηξε εμπρός του και του φώναξε με ξερή φωνή:

– Ψηλά τα χέρια!

Ο περαστικός στάθηκε ακίνητος, αλλά το μάτι του έπεσε στο όπλο του Γκούντμαν.

– Χμμμ... Βλέπω έχετε, ένα Ντρογκ-3 με μεγάλη διασπορά!.. Δεν είναι λίγο ξεπερασμένο σαν όπλο; Τι λέτε;

– Είναι, αλλά δουλεύει θαυμάσια, δώσε μου τα...

– Ναι, αλλά η σκανδάλη του είναι πολύ αργή... Προσωπικά θα σας συνιστούσα ένα Μιλς-Σλήβεν με κάννη-βελόνα. Ξέρετε αντιπροσωπεύω τα όπλα Σλήβεν. Θα μπορούσα να σας προμηθέψω ένα και μάλιστα σε χαμηλή τιμή... Τι λέτε γι' αυτό;

– Τα λεφτά και γρήγορα!

Ο Τραναϊνός χαμογέλασε:

– Το μεγάλο πρόβλημα με τα Ντρογκ-3 είναι ότι πρέπει κανείς ν' απασφαλίσει τη σκανδάλη για να ρίξει...

Άπλωσε άφοβα το χέρι και πήρε το ακτινοβόλο του Γκούντμαν.

— Κοιτάξτε... Αν δεν βγάλετε την ασφάλεια δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα!

Ο Γκούντμαν ξαναπήρε το όπλο από τα χέρια του θύματός του, τράβηξε την ασφάλεια και έτρεξε πίσω από τον άγνωστο, που στο μεταξύ συνέχισε να περπατάει αμέριμνος.

— Ψηλά τα χέρια! του ξαναφώναξε, ενώ κάτι μέσα του τον έκανε να νιώθει κάπως γελοίος.

Αλλά ο Τραναϊνός ούτε που γύρισε να τον κοιτάξει.

— Α, όχι φίλε μου. Έχετε δικαίωμα να κάνετε μόνον μια απόπειρα για κάθε... πελάτη! Δεν θα παραβιάσετε τώρα τον άγραφο νόμο!

Ο Γκούντμαν έμεινε κατάπληκτος στη μέση του δρόμου, ενώ ο άγνωστος απομακρύνθηκε. Έπειτα, αφού εξέτασε προσεχτικά το όπλο του και βεβαιώθηκε ότι ήταν οπλισμένο, ξαναχώθηκε στη σκοτεινή γωνιά.

Μια ώρα αργότερα, ξανάκουσε βήματα να πλησιάζουν και το χέρι του έσφιξε τη λαβή του ακτινοβόλου. Αυτή τη φορά, τίποτα δεν επρόκειτο να τον εμποδίσει να πετύχει απόπειρά του.

— Ψηλά τα χέρια!

Το δεύτερο θύμα ήταν ένας κοντόχοντρος Τραναϊνός ντυμένος με μια λερωμένη φόρμα δουλειάς. Κοίταξε μ' ανοιχτό το στόμα το όπλο του Γκούντμαν και φώναξε πανικόβλητος:

— Όχι! Μη μου ρίχνετε, κύριε!

Τα πράγματα αυτή τη φορά πήγαιναν καλύτερα και ο Γκούντμαν ένιωσε μέσα του ένα αίσθημα ικανοποίησης.

— Μην τολμήσεις να κάνεις την παραμικρή κίνηση. Η σκανδάλη είναι απασφαλισμένη.

Ο άγνωστος συνέχισε να τον κοιτάζει τρομαγμένος.

— Το βλέπω... Προσέξτε, καλέ μου κύριε, αυτό το όπλο είναι πολύ επικίνδυνο. Δεν πρόκειται να κουνήσω καθόλου.

— Τόσο το καλύτερο για σένα. Τα λεφτά σου!

— Τα λεφτά μου;

— Ναι, τα λεφτά σου, και γρήγορα!

— Μα δεν έχω λεφτά... είπε το θύμα κλαψουρίζοντας, είμαι ένας φτωχός άνθρωπος, ένας δυστυχισμένος...

— Μα δεν υπάρχουν φτωχοί στον Τρανάι, απάντησε αποφασιστικά ο Γκούντμαν.

— Το ξέρω, αλλά υπάρχουν άνθρωποι σχεδόν φτωχοί, κι αυτό κάνει το ίδιο... Αφήστε με να φύγω, καλέ μου άνθρωπε.

— Μα δεν έχετε πρωτοβουλία; του απάντησε ο Γκούντμαν, αν είστε πράγματι «σχεδόν» φτωχός γιατί δεν παίρνετε ένα όπλο να κλέψετε και να ληστέψετε όπως κάνει όλος ο κόσμος;

— Α, μα δεν είναι έτσι απλά όπως τα λέτε... Το κοριτσάκι μου έχει... γαϊδουρόβηχα και ξενυχτάω στο προσκέφαλό της όλη τη νύχτα. Επιπλέον, το ντερσίν του σπιτιού μου χάλασε, και η γυναίκα μου με τυραννά από το πρωί μέχρι το βράδυ. Εγώ πάντα το λέω: Κάθε σπίτι χρειάζεται κι ένα βοηθητικό ντερσίν, για περίπτωση ανάγκης. Περιμένοντας να έρθουν να μου φτιάξουν το ντερσίν, η γυναίκα μου αποφάσισε να συγυρίσει το σπίτι, κι όπως καταλαβαίνετε, δεν θυμάται πού έβαλε το ακτινοβόλο μου... Σκέφτηκα να πάω σ' έναν φίλο μου, να του δανειστώ το δικό του, αλλά...

— Αρκετά! Δεν έχω όρεξη να χάσω τον καιρό μου με κλάψες! Εδώ κάνω μια ληστεία. Θα σας πάρω οπωσδήποτε κάτι. Δόστε μου το πορτοφόλι σας.

Ο ανθρωπάκος φύσηξε τη μύτη του, αναστέναξε κι ύστερα έβγαλε ένα παλιό πορτοφόλι και το έδωσε στον Γκούντμαν. Εκείνος βρήκε μέσα ένα ντίγκλο, αντίστοιχο με ένα γήινο δολάριο.

— Αυτό είναι ό,τι έχω και δεν έχω, κλαψούρισε και πάλι ο ανθρωπάκος ξεφυσώντας ακόμη πιο δυνατά τη μύτη του... Αλλά πάρτε το, δεν πειράζει! Ξέρω τι πάει να πει να κάθεστε εδώ όλη τη νύχτα μέσα στο κρύο.

— Καλά, κρατήστε τα λεφτά σας, είπε ο Γκούντμαν στο θύμα του δίνοντάς του το πορτοφόλι.

— Α, σας ευχαριστώ πολύ, καλέ μου κύριε!

Ο Γκούντμαν του γύρισε την πλάτη και τράβηξε θλιμμένος για το μπαρ «Κίττυ Κατ». Επέστρεψε το όπλο και τη μάσκα στον μπάρμαν και του αφηγήθηκε όλα όσα του είχαν συμβεί. Εκείνος έσκασε στα γέλια.

— Ώστε σας είπε ότι δεν είχε χρήματα; Μα είναι το πιο συνηθισμένο κόλπο! Όλος ο κόσμος έχει μαζί του ένα παλιοπορτοφόλι για να το δίνει στους κλέφτες, καμιά φορά και δύο ή τρία! Δεν τον ψάξατε;

— Όχι, ομολόγησε ο Γκούντμαν.

— Μου φαίνεται ότι δεν είστε αρκετά πονηρός.

— Δυστυχώς... Πάντως σας υπόσχομαι να σας πληρώσω τα ποτά σας μόλις θα βρω χρήματα.

— Μη στενοχωριέστε γι' αυτό. Καλύτερα να πάτε να ξαπλώσετε. Περάσατε μια κουραστική νύχτα.

Ο Γκούντμαν συμφώνησε. Γύρισε στο ξενοδοχείο του με σερνάμενο βήμα κι αποκοιμήθηκε μόλις ακούμπησε το κεφάλι στο μαξιλάρι του.

Το άλλο πρωί, πήγε στο εργοστάσιο Άμπαγκ κι έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά, προκειμένου να βρει έναν τρόπο για τη χειροτέρευση των ρομπότ. Παρά την παράδοξη επιδίωξή του, η γήινη εφευρετικότητα απέδωσε καρπούς. Ο Γκούντμαν υπολόγισε τη σύνθεση μιας νέας πλαστικής ύλης για το περίβλημα της κοιλιάς των ρομπότ. Ήταν μια σύνθεση με βάση το πυρίτιο, εμπνευσμένη από ένα προϊόν που χρησιμοποιούσαν εδώ και πάρα πολλά χρόνια στη Γη. Ήταν αρκετά στέρεο υλικό και ανθεκτικό στις τυχαίες προσκρούσεις, αλλά συνάμα έσπαγε με πολύ εντυπωσιακό τρόπο μόλις δεχόταν μια κλοτσιά, με δύναμη από δεκαπέντε κιλά και πάνω.

Ο κύριος Άμπαγκ έδωσε συγχαρητήρια στον νέο μηχανικό του και του έταξε μια πρόσθετη αμοιβή (που ο Γκούντμαν την είχε μεγάλη ανάγκη). Έπειτα, τον παρακάλεσε να συνεχίσει τις προσπάθειές του, ώστε το περίβλημα των ρομπότ να σπάει με κλοτσιά δύναμης μόνον δώδεκα κιλών, κι αυτό γιατί σύμφωνα με τις σχετικές

έρευνες του γραφείου μελετών, η μέση κλοτσιά του αγανακτισμένου χρήστη είχε δύναμη κάπου δώδεκα κιλά.

Ο Γκούντμαν αφοσιώθηκε με τόσο πάθος στη δουλειά του, ώστε δεν του έμεινε αρκετός χρόνος να μελετήσει τα ήθη και τα έθιμα του Τρανάι.

Κατάφερε ωστόσο να κλέψει λίγο χρόνο για να επισκεφτεί το Παλάτι του Πολίτη, ένα ίδρυμα τυπικό της τραναϊκής νοοτροπίας. Ήταν ένα μικρό κτίριο σ' έναν ήσυχο και απόμερο δρόμο. Στο εσωτερικό υπήρχε ένας μεγάλος πίνακας που έγραφε τα ονόματα και τους τίτλους όλων των ανώτερων αξιωματούχων της κυβέρνησης. Δίπλα στο κάθε όνομα υπήρχε ένα κουμπί. Ο κλητήρας του εξήγησε ότι κάθε φορά που ένας πολίτης είχε κάποια αντίρρηση ή κάποιο παράπονο για την οποιαδήποτε ενέργεια οποιουδήποτε μέλους της κυβέρνησης, μπορούσε να πατήσει αυτό το κουμπί και αυτόματα η κατηγορία γραφόταν μια για πάντα στο Παλάτι της Ιστορίας. Βέβαια η χρήση των κουμπιών απαγορευόταν στους ανηλίκους.

Ο Γκούντμαν δεν πείστηκε τελείως για την αποτελεσματικότητα του συστήματος, αλλά παραδέχτηκε ότι οι πολιτικοί άντρες του Τρανάι σκέφτονταν εντελώς διαφορετικά από τους δημόσιους υπεύθυνους της Γης.

Έβλεπε τη Τζάνα σχεδόν κάθε βράδυ, και μαζί εξερευνούσαν τις πολλαπλές όψεις της πολιτιστικής τραναϊνής ζωής: τα μπαρ, τους κινηματογράφους, τις συναυλίες, τις εκθέσεις ζωγραφικής και γλυπτικής, το μουσείο επιστημών, τις δεξιώσεις. Ο Γκούντμαν δεν αποχωριζόταν πλέον ούτε στιγμή το ακτινοβόλο που φρόντισε να προμηθευτεί και, μετά από αρκετές άκαρπες προσπάθειες, κατάφερε ν' αρπάξει πεντακόσια ντίγκλο από έναν έμπορο.

Η Τζάνα ενθ. υσιάστηκε με το κατόρθωμά του — ήταν μια πολύ ευαίσθητη και μυαλωμένη κοπέλα — και πήγαν να το γιορτάσουν στο μπαρ «Κίττυ Κατ». Ο κύριος και η κυρία Βλέι δεν έκρυψαν την ικανοποίησή τους για τις ικανότητες του Γήινου.

Αλλά την επόμενη βραδιά, τα πεντακόσια ντίγκλο μαζί

με ένα μέρος από την πρόσθετη αμοιβή του Γκούντμαν έκαναν φτερά. Του τα άρπαξε ένας νέος άντρας, που τα χαρακτηριστικά του θύμιζαν πολύ τον μπάρμαν του Κίττυ Κατ και που τον απείλησε μ' ένα παλιό Ντρογκ-3.

Ο Γκούντμαν όμως δεν στενοχωρέθηκε καθόλου. Ήξερε πλέον ότι το χρήμα κυκλοφορούσε ελεύθερα, χάρη στο σοφό οικονομικό σύστημα του Τρανάι!

Ο Γκούντμαν σημείωσε έναν καινούριο θρίαμβο τη μέρα που ανακάλυψε έναν εντελώς νέο τρόπο κατασκευής του περιβλήματος των ρομπότ. Ο καρπός των ερευνών του ήταν μια ειδική πλαστική ύλη εκπληκτικά ανθεκτική στην καθημερινή χρήση. Ο χρήστης των ρομπότ έπρεπε να φορά ειδικά παπούτσια με σόλες εμποτισμένες σε καταλύτη πλαστικού. Δίνοντας μια κλοτσιά στο ανθεκτικό του ρομπότ με τα ειδικά παπούτσια, το μηχάνημα διαλυόταν αμέσως με πολύ εντυπωσιακό τρόπο.

Ο Άμπαγκ δεν ενθουσιάστηκε στην αρχή. Η όλη διαδικασία του φάνηκε πολύ περίπλοκη. Αλλά οι πρώτες δοκιμαστικές πωλήσεις σημείωσαν μεγάλη επιτυχία, κι έτσι το εργοστάσιο ανέπτυξε κι έναν καινούριο κλάδο για να κατασκευάζει παπούτσια εμποτισμένα με ρομποκαταστροφικό καταλύτη. Κάθε αγοραστής ρομπότ αγόραζε τουλάχιστον κι ένα ζευγάρι ειδικά παπούτσια ώστε να είναι σίγουρος για την καταστροφή του.

Οι μέτοχοι της εταιρείας ενθουσιάστηκαν με τον θρίαμβο των πωλήσεων κι αυτό ήταν ακόμη πιο σημαντικό από την ανακάλυψη του ειδικού πλαστικού και της εμποτισμένης σόλας. Ο μισθός του Γκούντμαν ανέβηκε στα ύψη, χώρια τα πριμ που του παραχωρούσε κάθε τόσο ο Άμπαγκ.

Μεθυσμένος από την επιτυχία του, ο Γκούντμαν ζήτησε τη Τζάνα σε γάμο κι εκείνη δέχτηκε χωρίς κανένα δισταγμό. Αλλά και οι γονείς της είδαν τον γάμο με πολύ καλό μάτι. Το μόνο που έπρεπε ακόμη να ρυθμιστεί ήταν η έγκριση της κυβέρνησης, γιατί τυπικά ο Γκούντμαν ήταν ακόμη ξένος.

Έτσι, ζήτησε μια μέρα άδεια από τη δουλειά του και πήγε να επισκεφτεί τον Μέλιθ. Ήταν μια υπέροχη ανοιξιάτικη μέρα – η άνοιξη κρατάει έξι μήνες στον Τρανάι – και ο Γκούντμαν προχωρούσε προς το υπουργείο πετώντας από τη χαρά του. Ήταν ερωτευμένος, είχε πετύχει στη δουλειά του και σε λίγο θα γινόταν ισότιμος πολίτης στον πλανήτη της Ουτοπίας.

Βέβαια, έβλεπε ότι έπρεπε να γίνουν κάποιες βελτιώσεις, γιατί τίποτα δεν είναι τέλειο, ακόμη και στον Τρανάι. Ίσως τελικά θα έπρεπε να δεχτεί να γίνει Ανώτατος Πρόεδρος για να προχωρήσει στις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις. Αλλά δεν υπήρχε βιασύνη γι' αυτό...

–Καλέ μου κύριε, μήπως σας περισσεύει ένα ντίγκλο;

Ο Γκούντμαν χαμήλωσε το βλέμμα προς το μέρος της φωνής και είδε έναν εξαθλιωμένο γέροντα, που καθισμένος κατάχαμα, κουνούσε ένα τάσι.

– Τι είπατε;

– Μήπως σας περισσεύει ένα ντίγκλο; επανέλαβε ο γέροντας με τρεμάμενη φωνή... Χρειάζομαι ένα ντίγκλο για να πληρώσω ένα φλιτζάνι όγκλο. Εδώ και δυο μέρες δεν έχω βάλει τίποτε στο στόμα μου.

–Αυτό είναι ντροπή! Γιατί δεν παίρνετε ένα ακτινοβόλο να κάνετε μια ληστεία;

– Είμαι πολύ γέρος... Τα θύματά μου σκάνε στα γέλια μόλις με βλέπουν. Τα χέρια μου τρέμουν.

Ο Γκούντμαν τον κοίταξε βλοσυρός.

– Μήπως είστε τεμπέλης;

– Όχι, καλέ μου κύριε... Κοιτάξτε πώς τρέμουν τα χέρια μου.

Και άπλωσε ένα ζευγάρι κατάμαυρα χέρια που έτρεμαν.

Ο Γκούντμαν έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα ντίγλο και το έδωσε στον γέροντα.

– Είχα την εντύπωση ότι δεν υπάρχει φτώχεια στον Τρανάι. Νόμιζα ότι η κυβέρνηση φρόντιζε για τους ηλικιωμένους.

— Μα και βέβαια μας φροντίζει... Κοιτάξτε.

Ο Γκούντμαν έσκυψε περισσότερο και ο γέροντας του έδειξε το τάσι του, όπου πάνω του ήταν χαραγμένες οι λέξεις: *Επίσημος Ζητιάνος αναγνωρισμένος από την κυβέρνηση. Αριθμός κυκλοφορίας* **DB-43241-3.**

— Πώς; Η κυβέρνηση σας υποχρεώνει να ζητιανεύετε;

— Δεν με υποχρεώνει... Μου το επιτρέπει... Η ζητιανιά είναι ένα επάγγελμα... Επιτρέπεται μόνον στους γέρους και στους ανίατους αρρώστους, αλλά σε κανέναν άλλον.

— Μα αυτό είναι σκάνδαλο!

— Βάζω στοίχημα ότι είστε ξένος!

— Είμαι Γήινος.

— Α! Είναι ένας πλανήτης κάπως ταραγμένος, έτσι;

— Μπορεί, αλλά στον πλανήτη μας η κυβέρνηση απαγορεύει στους ανθρώπους να ζητιανεύουν.

— Το απαγορεύει; Και τι γίνεται τότε με τους γέρους; Μήπως παρασιτούν σε βάρος των παιδιών τους; Ή μήπως περιμένουν να πεθάνουν από πλήξη κλεισμένοι στα γηροκομεία; Αυτά τα πράγματα δεν συμβαίνουν εδώ, νεαρέ μου. Στον Τρανάι, όλοι οι γέροι είναι εξασφαλισμένοι. Απασχολούνται από την κυβέρνηση. Για την πρόσληψή τους δεν απαιτείται καμία ειδικότητα, αλλά αν υπάρχει κάποια πείρα σε έναν τομέα, αποδεικνύεται συχνά χρήσιμη. Ορισμένοι προτιμούν ν' απασχολούνται σε «στεγασμένες» δουλειές, στα θέατρα και στις εκκλησίες, ενώ άλλοι δουλεύουν όλη τη μέρα στις εκθέσεις και στα κέντρα διασκέδασης. Προσωπικά προτιμώ τον καθαρό αέρα. Η δουλειά μου μου επιτρέπει ν' απολαμβάνω τον ήλιο και τον αέρα, να κάνω λίγο εξάσκηση και να συναντώ κάθε λογής ενδιαφέροντες ανθρώπους όπως εσείς, νεαρέ μου φίλε.

— Καλά όλα αυτά, αλλά είστε υποχρεωμένος να ζητιανεύετε...

— Μα τι άλλο να κάνω;

— Δεν... δεν ξέρω. Αλλά... Κοιτάξτε πώς είστε: βρόμικος, κακοξυρισμένος, ντυμένος με κουρέλια...

— Α, αυτά είναι τα ρούχα της δουλειάς! Αν με βλέπατε την Κυριακή!

— Έχετε κι άλλα ρούχα;

— Και βέβαια! Τα καλύτερα που κυκλοφορούν στην αγορά. Κι ακόμη διαθέτω ένα ωραίο διαμέρισμα, ένα μόνιμο θεωρείο στην όπερα, δυο ρομπότ νοικοκυρές, και στην τράπεζα πολύ περισσότερα χρήματα απ' όσα έχετε δει στη ζωή σας. Είμαι πολύ ευχαριστημένος που είχα την ευκαιρία να συζητήσω μαζί σας, νεαρέ μου. Ευχαριστώ για τη συνδρομή σας. Αλλά τώρα είναι ώρα να πηγαίνω, και υποθέτω ότι κι εσείς έχετε δουλειές.

Ο Γκούντμαν απομακρύνθηκε. Έπειτα κοντοστάθηκε για λίγο κι έριξε μια τελευταία ματιά στον ζητιάνο. Κατά τα φαινόμενα η δουλειά του πήγαινε πολύ καλά.

Αλλά να ζητιανεύει!

Κατά τη γνώμη του Γκούντμαν αυτό ήταν απαράδεκτο, όποια δικαιολογία κι αν υπήρχε. Έπρεπε να μπει τέρμα σ' αυτή την κατάσταση. Όταν θα γινόταν Πρόεδρος θα ξαναμελετούσε το όλο θέμα της τρίτης ηλικίας με μεγάλη προσοχή. Ήταν σίγουρος ότι θα έβρισκε μια λύση στο πρόβλημα, μια λύση που ν' ανταποκρίνεται καλύτερα στην έννοια της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Ο Μέλιθ τον δέχθηκε αμέσως κι έδειξε ιδιαίτερα χαρούμενος μόλις άκουσε την πρόθεσή του να παντρευτεί τη Τζάνα.

— Αυτό είναι υπέροχο! Συγχαρητήρια. Γνωρίζω τους Βλέι εδώ και πολλά χρόνια. Είναι θαυμάσιοι άνθρωποι. Η Τζάνα είναι μια εκπληκτική κοπέλα που θα σας κάνει να νιώθετε πολύ περήφανος.

— Υποθέτω ότι πρέπει να προηγηθεί μια σειρά από διατυπώσεις, επειδή ακόμη είμαι ξένος εδώ και...

— Δεν υπάρχει καμιά διατύπωση. Αποφάσισα να τις καταργήσω όλες. Μπορείτε να γίνετε Τραναϊνός, αν θέλετε. Αρκεί μια προφορική δήλωση. Μπορείτε να παραμείνετε Γήινος, ή ακόμη να διατηρήσετε και τις δυο υ-

πηκοότητες. Εμείς από τη μεριά μας, δεν έχουμε καμιά αντίρρηση, όποια κι αν είναι η επιλογή σας.

– Θα προτιμούσα να γίνω Τραναϊνός.

– Όπως προτιμάτε. Πάντως μπορείτε να διατηρήσετε τη γήινη υπηκοότητα, ακόμη κι αν θέλετε ν' αναλάβετε την προεδρία. Εμείς δεν έχουμε προκαταλήψεις σ' αυτό το θέμα. Ένας από τους διασημότερους προέδρους μας ήταν ένα είδος σαύρας που καταγόταν από τον πλανήτη Ακουαρέλα-11.

– Έχετε πολύ ανοιχτές αντιλήψεις.

– Η αρχή μας είναι να προσφέρουμε ευκαιρίες σε όλους. Αλλά ας ξαναγυρίσουμε στο θέμα του γάμου σας. Την τελετή μπορεί να την κάνει οποιοσδήποτε εκπρόσωπος της κυβέρνησης. Αλλά είμαι σίγουρος ότι ο Ανώτατος Πρόεδρος Μποργκ θα σας πάντρευε με μεγάλη του ευχαρίστηση σήμερα το απόγευμα, αν θέλετε...

Ο Μέλιθ έκλεισε πονηρά το μάτι και συνέχισε:

– Ο Μποργκ έχει αδυναμία να φιλάει τις νύφες... αλλά εκτός αυτού ξέρω ότι τρέφει μια ιδιαίτερη συμπάθεια για το άτομό σας...

– Σήμερα το απόγευμα; Μα δεν ζητάω τίποτε καλύτερο,... αν βέβαια συμφωνεί η Τζάνα.

– Και γιατί να μη συμφωνεί;... Αλλά πού θα περάσετε τον μήνα του μέλιτος; Στο ξενοδοχείο; Δεν νομίζω ότι προσφέρεται...

Ο υπουργός έμεινε για λίγο σκεφτικός.

– Έχω μια ιδέα... Διαθέτω ένα σπιτάκι έξω από την πόλη. Θα μπορούσατε να εγκατασταθείτε εκεί μέχρι να βρήτε κάτι καλύτερο. Κι αν σας αρέσει μπορείτε να μείνετε μόνιμα.

– Είστε πολύ γενναιόδωρος... Δεν ξέρω τι να πω...

– Μπα, δεν είναι τίποτα... Μήπως θέλετε να πάρετε τη θέση μου σαν υπουργός; Θα σας άρεσε... Χωρίς γραφειοκρατία, με περιορισμένο ωράριο και καλό μισθό... Δεν θέλετε, έτσι;... Έχετε βάλει στο μάτι την Ανώτατη Προεδρία... Έχετε δίκιο.

Ο Μέλιθ έβγαλε δυο κλειδιά από την τσέπη του.

– Να, το ένα είναι για την μπρος πόρτα και το άλλο για την πίσω. Η διεύθυνση είναι χαραγμένη πάνω στα κλειδιά. Το σπίτι είναι επιπλωμένο. Δεν του λείπει τίποτα. Έχει ακόμη κι ένα ολοκαίνουριο ντερσίν.

– Ένα ντερσίν;

– Και βέβαια... Στον Τρανάι δεν υπάρχει καλοφτιαγμένο σπίτι χωρίς γεννήτρια εξαΰλωσης.

Ο Γκούντμαν ξερόβηξε:

– Αυτό είναι ένα θέμα που με απασχολεί από καιρό... Σε τι χρησιμεύει η γεννήτρια εξαΰλωσης;

– Για να κρατάτε τη γυναίκα σας σε κατάσταση εξαΰλωσης. Νόμιζα ότι το ξέρατε.

– Όχι. Και γιατί το κάνετε αυτό;

Ο Μέλιθ τον κοίταξε απορημένος.

– Γιατί;

Ήταν φανερό ότι ο ίδιος δεν είχε θέσει ποτέ αυτό το ερώτημα στον εαυτό του.

– Τι πάει να πει «γιατί»; Είναι μια συνήθεια και μάλιστα από τις πιο λογικές. Κανείς δεν θέλει να έχει τη γυναίκα του μέρα - νύχτα μες στα πόδια του. Είναι ανυπόφορο.

Ο Γκούντμαν κοκκίνισε, γιατί από τότε πού γνώρισε τη Τζάνα δεν σκεφτόταν άλλο από το πώς να την έχει δίπλα του νύχτα - μέρα.

– Αυτό μου φαίνεται άδικο.

Ο Μέλιθ έσκασε στα γέλια.

– Μήπως είστε οπαδός της θεωρίας για την ισότητα των φύλων, αγαπητέ; Είναι εντελώς αβάσιμη, γιατί τα δύο φύλα διαφέρουν ριζικά. Όλα όσα πιστεύετε στη Γη είναι ανοησίες. Οι άντρες είναι διαφορετικοί από τις γυναίκες. Ό,τι θεωρούν οι άντρες καλό δεν ισχύει για τις γυναίκες και αντίστροφα.

Ο μεταρρυθμιστής που κρυβόταν μέσα στον Γκούντμαν άρχισε να αγανακτεί.

– Κατά συνέπεια, θεωρείτε τις γυναίκες κατώτερα όντα;

– Καθόλου! Μπορεί να συμπεριφερόμαστε στις γυ-

ναίκες διαφορετικά απ' ό,τι στους άντρες, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι τις θεωρούμε κατώτερες από εμάς. Άλλωστε δεν διαμαρτύρονται για την κατάσταση που επικρατεί εδώ.

– Γιατί αγνοούν την αλήθεια. Υπάρχει κάποιος νόμος που με υποχρεώνει να διατηρώ τη γυναίκα μου σε εξαϋλωμένη κατάσταση;

– Όχι βέβαια. Απλούστατα το έθιμο επιβάλλει να επαναφέρουμε κατά διαστήματα τις γυναίκες μας από την εξαϋλωμένη κατάσταση, να χαιρόμαστε για λίγο τη συντροφιά τους, κι έπειτα να ξαναπατάμε το κουμπί του ντερσίν. Είναι άδικο να κρατάμε τις γυναίκες μακριά από τη ζωή.

– Να που έρχεστε στα λόγια μου, απάντησε σαρκαστικά ο Γκούντμαν, πρέπει να τις αφήνουμε να ζήσουν λίγο τη ζωή τους...

– Ακριβώς, είπε ο Μέλιθ, που έκανε ότι δεν κατάλαβε τον υπαινιγμό του συνομιλητή του... τώρα καταλάβατε.

Ο Γκούντμαν σηκώθηκε.

– Αυτά λοιπόν ήταν όλα όσα είχατε να μου πείτε;

– Νομίζω ναι. Το μόνο που μένει είναι να σας ευχηθώ «βίο ανθόσπαρτο».

– Σας ευχαριστώ, απάντησε ψυχρά ο Γήινος και βγήκε από το υπουργικό γραφείο.

Την ίδια μέρα το απόγευμα, ο Ανώτατος Πρόεδρος Μποργκ έκανε τον γάμο του Μάρβιν Γκούντμαν με τη Τζάνα Βλέι, στο Εθνικό Παλάτι. Αμέσως μετά την τελετή ο πρόεδρος φίλησε με πάθος τη νύφη. Η τελετή ήταν πολύ όμορφη και τα έθιμα του γάμου στον πλανήτη Τρανάι απλά. Παρ' όλα αυτά μια μικρή λεπτομέρεια ενόχλησε τον Γκούντμαν.

Στο γραφείο του Ανώτατου Προέδρου παρατήρησε, κρεμασμένο στον τοίχο, ένα ντουφέκι με σιγαστήρα και τηλεσκοπικό σκόπευτρο. Ήταν ολόιδιο με το ντουφέκι που είχε δει στο γραφείο του Μέλιθ, και η παρουσία του εκεί παρέμενε ανεξήγητη.

Ο Μποργκ πήρε κατά μέρος τον Γκούντμαν και τον ρώτησε:

– Σκεφτήκατε την πρότασή μου; Αποφασίσατε να με αντικαταστήσετε;

– Το σκέφτομαι ακόμη... η αλήθεια είναι ότι δεν επιθυμώ ιδιαίτερα ν' αναλάβω ένα δημόσιο αξίωμα...

– Καταλαβαίνω... κανείς δεν θέλει...

– ...αλλά παρ' όλα αυτά πιστεύω ότι ο Τρανάι έχει ανάγκη από μια σειρά μεταρρυθμίσεων. Κατά συνέπεια, νομίζω ότι είναι καθήκον μου να εκθέσω τις απόψεις μου δημόσια και...

– Συγχαρητήρια! Έχετε πραγματικά αίσθημα πολιτικής ευθύνης! Εδώ και πολλά χρόνια δεν έτυχε να έχουμε Ανώτατο Πρόεδρο με πρόθεση ν' αναλάβει πρωτοβουλίες. Μήπως θέλετε ν' αναλάβετε αυτή τη στιγμή τα καθήκοντά σας; Μπορείτε να περάσετε τον μήνα του μέλιτος στο Εθνικό Παλάτι, με όλες σας τις ανέσεις.

Ο Γκούντμαν ήταν έτοιμος να υποκύψει στον πειρασμό, αλλά προτιμούσε να απολαύσει τις πρώτες μέρες του γάμου του χωρίς τις σκοτούρες του δημόσιου αξιώματος. Ο Τρανάι μπορούσε να περιμένει μερικές βδομάδες ακόμη...

– Όχι! Θα ξαναμιλήσουμε γι' αυτό μόλις επιστρέψω.

Ο Μποργκ σήκωσε τους ώμους αναστενάζοντας.

– Ας είναι! Πιστεύω ότι θα καταφέρω να σηκώσω το βάρος της εξουσίας για λίγο ακόμη καιρό... Α, ξέχασα πάρτε αυτό...

Και του έδωσε έναν σφραγισμένο φάκελο.

– Τι είναι;

– Τίποτα σημαντικό. Τυπικές συμβουλές για τον γάμο σας... Σας αφήνω τώρα! Η γυναίκα σας σας περιμένει!

– Κάνε γρήγορα Μάρβιν, φώναξε η Τζάνα, θα χάσουμε το διαστημόπλοιο.

Οι νιόπαντροι μπήκαν τρέχοντας στη λιμουζίνα που έθεσε στη διάθεσή τους το αστροδρόμιο.

– Καλό ταξίδι, φώναξε πίσω τους ο Μποργκ.

Μέσα στο αυτοκίνητο, ο Γκούντμαν έσκισε τον φά-

κελο, έβγαλε από μέσα ένα τυπωμένο κείμενο και το διάβασε:

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟ ΣΥΖΥΓΟ

Αγαπητέ φίλε,

από αυτή τη στιγμή έχετε δική σας μια γυναίκα και φυσικά πιστεύετε ότι όλη σας η ζωή θα είναι η απόλαυση της συζυγικής ευτυχίας. Από τη μεριά μας θέλουμε να σας συγχαρούμε γιατί οι ευτυχισμένοι γάμοι είναι ο ακρογωνιαίος λίθος των ευτυχισμένων λαών. Όμως, πρέπει να σας υπενθυμίσουμε ότι η συζυγική ευτυχία δεν είναι θεϊκό προνόμιο που σας παραχωρήθηκε, αλλά κατάκτηση του πολιτισμού μας.

Να θυμάστε, λοιπόν, ότι η γυναίκα σας είναι ένα ανθρώπινο ον, κι ότι ένα μικρό περιθώριο ελευθερίας αποτελεί τμήμα των δικαιωμάτων της. Σας συμβουλεύουμε να τη βγάζετε από την κατάσταση εξαΰλωσης τουλάχιστον μια φορά τη βδομάδα. Η υπερβολική διάρκεια της εξαΰλωσης δεν κάνει καλό ούτε σε κείνην ούτε σε σας.

Σε ορισμένες ευκαιρίες, μάλιστα, όπως κατά την περίοδο των διακοπών, ή τα σαββατοκύριακα, μπορείτε να τη βγάζετε από την κατάσταση εξαΰλωσης για μια ολόκληρη μέρα, ή για δυο-τρεις μέρες συνέχεια. Αυτό δεν βλάπτει, αντίθετα μάλιστα έχει πολύ καλή επίδραση στο πνεύμα της.

Αν θυμάστε και τηρείτε τις παραπάνω συμβουλές, που εκπορεύονται από την κοινή λογική, μπορείτε να είστε βέβαιος ότι ο γάμος σας θα είναι ένας ευτυχισμένος γάμος.

Η υπηρεσία γάμων
της κυβέρνησης.

Ο Γκούντμαν έσκισε αγανακτισμένος το έντυπο και το πέταξε στο πάτωμα της λιμουζίνας. Η ψυχή του Δον Κιχώτη που έκρυβε μέσα του είχε εξεγερθεί. Τελικά είχε

δίκιο. Όλα όσα του είχαν πει για τον πλανήτη Τρανάι ήταν πολύ ωραία για να είναι αληθινά. Κάποιοι έπρεπε να πληρώσουν το τίμημα της τελειότητας αυτής της κοινωνίας, κι αυτοί οι κάποιοι ήταν οι γυναίκες.

Να λοιπόν το πρώτο σοβαρό ρήγμα στη δομή του παράδεισου.

– Τι είναι αυτό, αγάπη μου; τον ρώτησε η Τζάνα δείχνοντάς του τα σκισμένα χαρτιά στο πάτωμα.

– Ηλίθιες συμβουλές, απάντησε ο Γκούντμαν... Πες μου, αγάπη μου, έχεις σκεφτεί ποτέ σου την πραγματική αξία των εθίμων του γάμου που ισχύουν στον Τρανάι;

– Δεν νομίζω... Γιατί με ρωτάς; Αμφιβάλλεις για την αξία τους;

– Τα βρίσκω απαράδεκτα. Εντελώς απαράδεκτα και απάνθρωπα. Χρησιμοποιούν εσάς τις γυναίκες σαν παιχνίδια, σαν κούκλες που τις ξαναβάζουν στο ράφι, αφού διασκεδάσουν πρώτα μαζί τους. Έτσι δεν είναι;

– Δεν το σκέφτηκα ποτέ μου.

– Από εδώ κι εμπρός θα πρέπει ν' αρχίσεις να το σκέφτεσαι. Πρέπει να γίνουν μεταρρυθμίσεις σ' αυτό τον τομέα, κι εμείς οι δυο θα τις εφαρμόσουμε πρώτοι.

– Όπως θέλεις, θησαυρέ μου, απάντησε πειθήνια η Τζάνα σφίγγοντας το μπράτσο του άντρα της, που έσκυψε και τη φίλησε.

Το αυτοκίνητο μπήκε στο αστροδρόμιο και το νέο ζευγάρι επιβιβάστηκε στο διαστημόπλοιο.

Ο Μάρβιν και η Τζάνα πέρασαν τον μήνα του μέλιτος στον δορυφόρο Δόη, έναν μικρό παραδεισένιο πλανήτη ειδικά διασκευασμένο για τους ερωτευμένους. Εδώ δεν έρχονταν για διακοπές ούτε βιομήχανοι, ούτε εργένηδες, ούτε κουρασμένοι κι απογοητευμένοι άνθρωποι. Οι σάτυροι που τριγυρνούν στα πάρκα και ενοχλούν τα ζευγαράκια δεν έχουν δικαίωμα να αποβιβαστούν στη Δόη. Οι μόνοι που είχαν δικαίωμα να απολαύσουν τις ομορφιές του πλανήτη ήταν τα ευτυχισμένα ζευγάρια των ερωτευμένων.

Η Δόη είχε καταπράσινα λιβάδια με παχιά χλόη, πλούσια δάση με μονοπάτια για περίπατο, λίμνες με γάργαρα νερά, γραφικά βουνά. Οι ερωτευμένοι, πιασμένοι χέρι - χέρι, χάνονταν μέσα στα δάση, αλλά όχι για πολύ, επειδή μέσα σε μια μέρα μπορούσαν να κάνουν τον γύρο του μικρού δορυφόρου. Η βαρύτητα ήταν μικρή και κανείς δεν κινδύνευε να πνιγεί στις λίμνες ή να χτυπήσει πέφτοντας από έναν γκρεμό, στα βουνά.

Σε ορισμένα κεντρικά σημεία υπήρχαν μικρά γραφικά ξενοδοχεία, με απαλό φωτισμό και μπαρ, όπου εξυπηρετούσαν τους ερωτευμένους καλοσυνάτοι γέροι και γριές με άσπρα μαλλιά. Υπήρχαν σπηλιές με σταλακτίτες που φωσφόριζαν και υπόγειοι ποταμοί γεμάτοι από χρυσόψαρα.

Η υπηρεσία γάμων έκρινε ότι η απλή φύση εξυπηρετούσε καλύτερα τη διάθεση των ερωτευμένων και γι' αυτό τον λόγο απέφυγε να στήσει στη Δόη γήπεδα γκολφ, πισίνες ή ιπποδρόμια. Η υπηρεσία είχε την άποψη ότι μόλις το ζευγάρι θα άρχιζε να νοσταλγεί αυτά τα πράγματα, αυτό θα ήταν σημάδι για το τέλος του μήνα του μέλιτος.

Ο Μάρβιν κι η Τζάνα, αφού περάσαν μια μαγευτική βδομάδα στη Δόη, ξαναγυρίσαν στον Τρανάι.

Το πρώτο πράγμα που έκανε ο Μάρβιν μπαίνοντας στο καινούριο του σπίτι με τη Τζάνα στα χέρια, ήταν ν' αποσυνδέσει το ντερσίν.

– Μέχρι τώρα, αγάπη μου, τήρησα πιστά όλες τις συνήθειες του Τρανάι, ακόμη κι αν μερικές τις έβρισκα γελοίες. Αλλά την εξαΰλωση των γυναικών δεν την ανέχομαι. Όταν ήμουν στη Γη ήμουν μέλος μιας επιτροπής για την ισότητα αντρών και γυναικών στην εργασία. Στη Γη θεωρούμε τις γυναίκες ίσες με μας, συντρόφους μας στην περιπέτεια της ζωής.

Το βλέμμα της Τζάνα σκοτείνιασε:

– Παράξενα αυτά που λες, αγαπημένε μου.

– Για σκέψου,... επέμεινε ο Μάρβιν, δεν θα ήταν πολύ πιο ευτυχισμένη η ζωή μας, αν είσαι πάντα κοντά μου, κι αν δεν σε κλειδώσω ποτέ σ' αυτό το είδος χαρεμιού, που λέγεται ντερσίν; Τι γνώμη έχεις εσύ;

– Αγαπημένε μου, δεν ξέρω τι να σου απαντήσω. Εσύ είσαι πολύ πιο σοφός από μένα. Έχεις διασχίσει ολόκληρο τον Γαλαξία. Εγώ ποτέ μου δεν βγήκα παραπέρα από το Πορτ-Τρανάι. Για να λες ότι είναι καλύτερα έτσι, θα πρέπει να έχεις δίκιο.

Αναμφισβήτητα η Τζάνα ήταν η τέλεια γυναίκα.

Ο Γκούντμαν επέστρεψε με καινούρια όρεξη στη δουλειά του. Στο άνετο γραφείο του, στα εργοστάσια Άμπαγκ, ετοίμασε τα σχέδια ενός νέου τύπου ρομπότ, χειρότερου από τα προηγούμενα, όπου το βασικό του ελάττωμα θα ήταν ότι θα τρίζαν εκνευριστικά οι αρθρώσεις του. Ο δυσάρεστος θόρυβος θα εκνεύριζε ακόμη περισσότερο τον χρήστη, που θα έσπαγε το ρομπότ με μεγαλύτερη ευχαρίστηση. Ο κύριος Άμπαγκ ενθουσιάστηκε με την καινούρια ιδέα. Έδωσε μια νέα αύξηση στον γήινο μηχανικό του και τον παρακάλεσε να προχωρήσει γρήγορα στη μαζική παραγωγή του νέου τύπου ρομπότ.

Στην αρχή ο Γκούντμαν σκέφτηκε να καταργήσει μερικούς γρασαδόρους, αλλά μετά συνειδητοποίησε ότι οι πολλαπλές τριβές θα προκαλούσαν μια σειρά από πρώιμες βλάβες στον όλο μηχανισμό, πράγμα που δεν θα το δεχόταν πρόθυμα η αγορά.

Έτσι, αλλάζοντας άποψη, άρχισε να σχεδιάζει έναν πρόσθετο μηχανισμό που να παράγει τεχνητούς τριγμούς, χωρίς αυτοί να συμβαδίζουν με πραγματικές βλάβες. Το όλο πρόβλημα ήταν ότι το ρομπότ έπρεπε να έχει χαμηλό κόστος και μικρό μέγεθος, γιατί το πλήθος των εξαρτημάτων χειροτέρευσης δεν άφηναν αρκετό χώρο για τον κανονικό μηχανισμό.

Αλλά ο Γκούντμαν δεν ήταν ικανοποιημένος με τα μικρά εξαρτήματα τεχνητού τριγμού. Ο θόρυβος που προκαλούσαν φαινόταν ψεύτικος. Πολύ καλύτερος ήτ[αν] ο θόρυβος των μεγάλων εξαρτημάτων...

χιζαν ακριβά κι επιπλέον δεν χωρούσαν κάτω από το περίβλημα του ρομπότ. Το πρόβλημα αυτό τον βασάνιζε μέρα - νύχτα, κι έτσι άρχισε να χοντραίνει και να γίνεται δύστροπος.

Η Τζάνα αποδείχτηκε υποδειγματική σύζυγος και νοικοκυρά. Το φαγητό ήταν πάντα έτοιμο στην ώρα του. Υποδεχόταν τον σύζυγό της με γλυκά και τρυφερά λόγια, και τον άκουγε προσεχτικά όλη τη βραδιά να της μιλάει για τις δυσκολίες του στον σχεδιασμό των καινούριων ρομπότ. Στη διάρκεια της μέρας επέβλεπε σχολαστικά τη δουλειά των ρομπότ που κάναν όλο το νοικοκυριό του σπιτιού. Βέβαια, αυτό δεν της έπαιρνε περισσότερο από μια ώρα, κι έτσι όταν βεβαιωνόταν ότι το σπίτι ήταν καθαρό, έφτιαχνε γλυκά, έπλεκε πουλόβερ και κατέστρεφε μερικά ρομπότ.

Αυτό ήταν κάτι που ανησυχούσε κάπως τον Γκούντμαν, γιατί η Τζάνα έφτασε γρήγορα στο σημείο να καταστρέφει τρία ή τέσσερα ρομπότ τη βδομάδα. Αλλά ο καθένας έχει το μικρό του ελάττωμα, και αυτό της Τζάνας δεν του κόστιζε πολύ, εφόσον μπορούσε να προμηθεύεται καινούρια ρομπότ στη χοντρική τιμή.

Ο Γκούντμαν όμως ένιωσε πολύ άσχημα τη μέρα που ένας από τους συναδέλφους του, ο Νταθ Χέργκο, σχεδίασε ένα νέο σύστημα ισορροπίας του ρομπότ. Το νέο σύστημα βασιζόταν στην αρχή του αρνητικού γυροσκόπιου, που έκανε το ρομπότ να κυκλοφορεί μέσα στο σπίτι σαν μεθυσμένο. Η κλίση που έπαιρνε προκαλούσε μεγάλο εκνευρισμό στους χρήστες, σύμφωνα με τα στοιχεία του γραφείου μελετών. Επιπλέον, το ρομπότ, ενώ δεν άφηνε ποτέ να του πέσει τίποτα από το χέρι, έκανε άγαρμπες κινήσεις, αναπηδούσε, είχε ξαφνικό λόξυγγα και τρίκλιζε.

Η νέα ανακάλυψη χαιρετίστηκε σαν ένα μεγάλο βήμα προς την κατεύθυνση της χειροτέρευσης των ρομπότ. Ο Γκούντμαν παρακάλεσε τον Χέργκο να ενσωματώσει στο αρνητικό γυροσκόπιο το εξάρτημα τριβών. Εκείνος

δέχτηκε κι έτσι το ρομπότ που προέκυψε από τις προσπάθειες των δύο μηχανικών ήταν το εκνευριστικότερο κατασκεύασμα που βγήκε ποτέ από τα εργοστάσια Άμπαγκ. Το όνομα του Γκούντμαν γράφτηκε με χρυσά γράμματα στην Επετηρίδα των Μηχανικών, αλλά κάτω από το όνομα του Νταθ Χέργκο.

Τα καινούρια ρομπότ της Εταιρείας Άμπαγκ γνώρισαν μεγάλη επιτυχία στην αγορά.

Μετά απ' αυτό, ο Γκούντμαν αποφάσισε να εγκαταλείψει προσωρινά τη δουλειά του για ν' αναλάβει την Ανώτατη Προεδρία. Πίστευε ότι αυτό ήταν το καθήκον του επειδή τον ενδιέφερε η πρόοδος και η ευτυχία του τραναϊνού λαού. Αν η επινοητικότητα και η επιστήμη της Γης μπορούσαν να συμβάλλουν στη βελτίωση της χειροτέρευσης της τεχνολογίας του Τρανάι, οι αγνές προθέσεις του Γκούντμαν θα πετύχαιναν οπωσδήποτε την τελειοποίηση της κοινωνικής του τελειότητας. Γιατί στον Τρανάι βασίλευε σχεδόν η Ουτοπία και ο Γκούντμαν πίστευε ότι από τη στιγμή που θα έπαιρνε ο ίδιος την εξουσία στα χέρια του, η Ουτοπία θα γινόταν απόλυτη.

Πήγε να επισκεφτεί τον Μέλιθ στο Παλάτι Ινγκρίντ.

– Πιστεύω ότι υπάρχουν περιθώρια για αλλαγές, του είπε. Ο υπουργός, καθισμένος εμπρός στο παράθυρο, παρακολουθούσε τους περαστικούς.

– Βέβαια, το σύστημα που ισχύει σήμερα λειτουργεί απαράλλαχτο εδώ και πολλά χρόνια, προσφέροντας απόλυτη ικανοποίηση το κοινωνικό σύνολο. Από τη μεριά μου δεν βλέπω τι είδους βελτιώσεις θα μπορούσαν να γίνουν. Το έγκλημα, για παράδειγμα, δεν υπάρχει στον Τρανάι...

Ο Γκούντμαν τον διέκοψε:

– Δεν υπάρχει επειδή το νομιμοποιήσατε. Παρακάμψατε το πρόβλημα αντί να το λύσετε...

– Δεν συμμερίζομαι την άποψή σας, αγαπητέ... Σημειώστε ότι στον Τρανάι δεν υπάρχει ούτε φτώχια.

– Επειδή όλοι κλέβουν, κι επιπλέον δεν έχετε πρόβλημα με τους γέρους γιατί τους κάνετε ζητιάνους. Πιστέψτε με, υπάρχουν περιθώρια για πολλές μεταρρυθμίσεις.

– Ίσως... ίσως... αλλά πιστεύω...

Ξαφνικά ο Μέλιθ σώπασε, έτρεξε βιαστικά στον τοίχο, ξεκρέμασε το ντουφέκι και ξαναγύρισε στο παράθυρο.

– Να τον! φώναξε.

Ο Γκούντμαν πλησίασε στο παράθυρο και κοίταξε προς την κατεύθυνση που του έδειξε ο υπουργός. Είδε έναν άντρα που, εξωτερικά τουλάχιστον, δεν διέφερε σε τίποτα από τους άλλους περαστικούς.

Ακούστηκε ένας υπόκωφος θόρυβος. Ο άντρας κλονίστηκε και σωριάστηκε νεκρός στον δρόμο. Ο Μέλιθ τον είχε σκοτώσει με μια σφαίρα στο στήθος.

Ο Γκούντμαν με γουλωμένα μάτια κοίταξε τον υπουργό.

– Γιατί το κάνατε αυτό;

– Γιατί ήταν δολοφόνος.

– Πώς;

– Αλήθεια σας λέω. Βλέπετε, στον Τρανάι δεν υπάρχει επίσημη εγκληματικότητα. Αλλά εφόσον έχουμε να κάνουμε με ανθρώπους, εγκλήματα, σε πολύ σπάνιες βέβαια περιπτώσεις, γίνονται.

– Και με ποια κριτήρια σκοτώσατε αυτό τον άνθρωπο;

– Είχε δολοφονήσει πέντε πολίτες.

– Μα αυτό είναι ο... εξευτελισμός της δικαιοσύνης. Δεν τον συλλάβατε, δεν τον οδηγήσατε στο δικαστήριο, δεν του προσφέρατε τα μέσα να υπερασπιστεί τον εαυτό του, δεν...

– Μα τι θέλετε να κάνω; απάντησε ο Μέλιθ κάπως ενοχλημένος... Δεν μπορούμε να συλλάβουμε κανέναν γιατί δεν έχουμε αστυνομία, ούτε δικαστικό σύστημα. Θέλετε να τον αφήσω να ξεφύγει; Δεν μπορούσα να αδιάφορος την εγκληματική του δράση. Το καθήκον μου είναι να προστατεύω την ησυχία και την α-

σφάλεια των πολιτών. Σας δίνω τον λόγο μου ότι προηγήθηκαν καταγγελίες, καθώς και μια εμπεριστατωμένη έρευνα από μέρους μου.

– Μα αυτό δεν είναι δικαιοσύνη! φώναξε ο Γκούντμαν.

– Ποιος σας είπε ότι είναι; απάντησε ο Μέλιθ στον ίδιο τόνο. Τι δουλειά έχει η δικαιοσύνη με την Ουτοπία;

Ο Γκούντμαν προσπάθησε να ηρεμήσει.

– Η δικαιο[illegible] είναι το θεμελίωμα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας...

– Λόγια, λόγια, αγαπητέ μου, είπε ο Μέλιθ ξαναβρίσκοντας τον ήρεμο και χαμογελαστό τόνο της φωνής του... Ας είμαστε ρεαλιστές. Φτιάξαμε μιαν Ουτοπία για ανθρώπους και όχι για αγγέλους. Είμαστε λοιπόν υποχρεωμένοι να υπολογίζουμε τις ανθρώπινες αδυναμίες. Δεν μπορούμε να υποκρινόμαστε σαν να μην υπάρχουν. Εμείς εδώ στον Τρανάι πιστεύουμε ότι η αστυνομία και το δικαστικό σώμα καλλιεργούν την εγκληματικότητα. Η παρουσία τους σε μια κοινωνία καθιερώνει το έγκλημα. Πιστέψτε με, είναι προτιμότερο να αρνηθούμε την ύπαρξη του εγκλήματος, γιατί μ' αυτό τον τρόπο έχουμε τη συμπαράσταση της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού, που δεν εγκληματεί ποτέ του...

– Ναι, αλλά όταν εκδηλώνεται η εγκληματικότητα;

– Αυτό συμβαίνει πολύ σπανιότερα απ' όσο νομίζετε. Και σ' αυτή την περίπτωση είμαστε εξουσιοδοτημένοι να ενεργούμε γρήγορα και απλά.

– Κι αν σκοτώσετε έναν αθώο;

– Αυτό αποκλείεται.

– Πώς αποκλείεται;

– Γιατί κάθε άτομο που σκοτώνεται από έναν επίσημο εκπρόσωπο της κυβέρνησης θεωρείται από το κοινωνικό σύνολο, και με βάση τον άγραφο νόμο, σαν εκφραστής της τάσης προς την εγκληματικότητα.

Ο Μάρβιν Γκούντμαν έμεινε αμίλητος για αρκετή

ώρα προσπαθώντας να καταλάβει τη λογική του τραναϊνού συστήματος. Τελικά είπε:

– Κατά συνέπεια, η κυβέρνηση συγκεντρώνει στα χέρια της πολύ περισσότερη εξουσία απ' όση πίστευα.

– Πράγματι, αλλά και πολύ λιγότερη απ' όση φαντάζεστε.

Ο Γκούντμαν χαμογέλασε ειρωνικά.

– Και νομίζετε ότι μπορώ ακόμη ν' αναλάβω την Ανώτατη Προεδρία;

– Και βέβαια. Χωρίς καμία επιφύλαξη. Δηλώνετε υποψηφιότητα;

Ο Γκούντμαν σκέφτηκε για αρκετή ώρα. Το ήθελε πράγματι; Χρειαζόταν πάντα κάποιος να κρατά στα χέρια του το τιμόνι του κράτους. Χρειαζόταν πάντα κάποιος για να υπερασπίζεται τον λαό. Χρειαζόταν κάποιος να επιβάλει ορισμένες μεταρρυθμίσεις σ' αυτή την Ουτοπία, που έμοιαζε περισσότερο με τρελοκομείο.

– Ναι, δηλώνω υποψηφιότητα, είπε αργά.

Η πόρτα πίσω του άνοιξε απότομα και ο Πρόεδρος Μποργκ μπήκε τρέχοντας στο υπουργικό γραφείο.

– Είναι υπέροχο! Πραγματικά υπέροχο! Μπορείτε να εγκατασταθείτε αμέσως στο Εθνικό Παλάτι. Έχω ετοιμάσει τις βαλίτσες μου εδώ και μια βδομάδα. Περίμενα να πάρετε επιτέλους την απόφασή σας.

– Υποθέτω ότι υπάρχουν κάποιες διαδικασίες;

– Δεν υπάρχει καμιά διαδικασία, είπε ο Μποργκ, που το μέτωπό του ήταν καταϊδρωμένο... Καμία απολύτως. Αρκεί να σας δώσω την προεδρική σφραγίδα, δηλαδή αυτό εδώ το μετάλλιο που έχω κρεμασμένο στον λαιμό μου. Μετά θα πάω στο Παλάτι του Λαού και θα βάλω στον πίνακα το όνομά σας, στη θέση του δικού μου.

Ο Γκούντμαν στράφηκε προς τον Μέλιθ. Αλλά το πρόσωπο του υπουργού Διαπλανητικών Σχέσεων και Μετανάστευσης ήταν τελείως ανέκφραστο.

– Σύμφωνοι, είπε ο Γήινος.

Ο Μποργκ έκανε μια κίνηση για να ξεκρεμάσει από το λαιμό του το μετάλλιο με την προεδρική σφραγίδα.

Ξαφνικά, ακούστηκε μια βίαιη έκρηξη.

Τρομοκρατημένος, ο Γκούντμαν είδε το κεφάλι του Προέδρου Μποργκ να γίνεται κομμάτια.

Ο Μέλιθ έβγαλε το σακκάκι του και σκέπασε μ' αυτό το πρόσωπο του Ανώτατου Προέδρου. Ο Γκούντμαν έπεσε μ' όλο το βάρος του σε μια πολυθρόνα. Άνοιξε το στόμα να πει κάτι, αλλά καμία λέξη δεν μπορούσε να βγει από τα χείλη του.

– Κρίμα, μουρμούρισε ο Μέλιθ. Κι είχε σχεδόν συμπληρώσει τη διάρκεια της θητείας του. Τον είχα προειδοποιήσει. Τον είχα συμβουλέψει να μην επιμείνει στην κατασκευή του νέου αστροδρόμιου. Ο λαός δεν συμφωνούσε με το σχέδιο. Αλλά ο Μποργκ πίστευε ότι οι πολίτες θα ένιωθαν περήφανοι αν ο πλανήτης τους αποκτούσε δύο αστροδρόμια. Έκανε σφάλμα.

– Θέλετε να πείτε... Τι;... Πώς;... Αν...

– Το μετάλλιο της εξουσίας, που το φορούν υποχρεωτικά μέρα - νύχτα όλα τα μέλη της κυβέρνησης, και που παύουν να είναι μέλης της κυβέρνησης αν το βγάλουν έστω και μια στιγμή, περιέχει, κατά παράδοση, μια μικρή ποσότητα τέσσιουμ, δηλαδή μια εκρηκτική ύλη, που ίσως έχετε ακούσει γι' αυτήν. Αυτή λοιπόν η μικρή μπόμπα – το σύμβολο της εξουσίας – υπακούει σ' ένα τηλεχειριστήριο που βρίσκεται στο Παλάτι του Λαού. Κάθε πολίτης έχει το δικαίωμα να πάει εκεί και να προκαλέσει την έκρηξη, εκφράζοντας έτσι τη δυσαρέσκειά του στις ενέργειες των εκπροσώπων της εξουσίας.

Και ο Μέλιθ πρόσθεσε αναστενάζοντας:

– Δύστυχε Μποργκ! Το όνομά σου θα μείνει για πάντα κατασπιλωμένο!

– Ώστε επιτρέπετε στους πολίτες να εκφράζουν τη δυσαρέσκειά τους σκοτώνοντας τους ηγέτες του κράτους; ρώτησε ο Γκούντμαν φτάνοντας πλέον στα όρια της απελπισίας και της απογοήτευσης.

– Και βέβαια! Αυτή είναι η μόνη λογική λύση, εφόσον βασίζεται σε σχέσεις αμοιβαιότητας και ισοτιμίας. Εμείς

στην κυβέρνηση κρατάμε τον λαό στα χέρια μας. Αλλά και ο λαός μας έχει στο χέρι.

— Ώστε γι' αυτό επέμενε τόσο πολύ να τον αντικαταστήσω... Μα γιατί δεν μου τα είπε κανείς όλα αυτά;

Ο Μέλιθ χαμογέλασε κάπως ειρωνικά.

— Αν ρωτούσατε θα σας τα λέγαμε... Προσπαθήστε να λογικευτείτε αγαπητέ μου... Η δολοφονία ενός ηγέτη παραμένει πάντοτε μια πιθανότητα, σε οποιονδήποτε πλανήτη και κάτω από οποιοδήποτε καθεστώς. Εμείς εδώ, γνωρίζοντας αυτή την αλήθεια, προσπαθούμε να ενεργήσουμε εποικοδομητικά. Χάρη στο σύστημα που εφαρμόζουμε, ο λαός δεν χάνει ποτέ την επαφή του με τους ανθρώπους της εξουσίας και αυτοί με τη σειρά τους δεν επιδιώκουν ποτέ την υιοθέτηση δικτατορικών μέτρων. Κάθε πολίτης μπορεί να πάει στο Παλάτι του Λαού και να εκφράσει τη δυσαρέσκειά του, αλλά στην πραγματικότητα, ελάχιστοι είναι αυτοί που φτάνουν σε τέτοιο σημείο αγανάκτησης και ασκούν το δικαίωμά τους...

Ο Γκούντμαν σηκώθηκε και προχώρησε προς την πόρτα, αποφεύγοντας να κοιτάξει το παραμορφωμένο πτώμα του Μποργκ.

— Εξακολουθείτε να δηλώνετε υποψήφιος για την προεδρία; ρώτησε ο Μέλιθ.

— Όχι!

— Τυπική γήινη νοοτροπία, ψυθύρισε αναστενάζοντας θλιβερά ο υπουργός... Σας αρέσει να παίρνετε την εξουσία στα χέρια σας, αλλά αρνείστε τους κινδύνους που συνεπάγεται η ευθύνη του δημόσιου λειτουργήματος. Μ' αυτή την νοοτροπία δεν μπορείτε να κυβερνήσετε ένα έθνος, αγαπητέ...

— Ίσως έχετε δίκιο, αλλά είμαι ευχαριστημένος που το κατάλαβα έγκαιρα.

Και ο Γκούντμαν ξεκίνησε για το σπίτι του βιαστικά. Φτάνοντας στην πόρτα ένιωθε συγκλονισμένος. Τι ήταν τελικά ο πλανήτης Τρανάι; Η ιδανική ουτοπία ή ένα τεράστιο τρελοκομείο; Και ποια η διαφορά ανάμεσα στις

δυο έννοιες; Για πρώτη φορά αναρωτιόταν αν άξιζε τον κόπο ν' αναζητά κανείς την Ουτοπία στη ζωή του. Δεν ήταν καλύτερα να αγωνίζεται κανείς για την τελειότητα, παρά να τη ζει; Δεν ήταν προτιμότερο να έχει ιδανικά, παρά να ζει τα ιδανικά του; Κι αν τελικά η δικαιοσύνη είναι ένα ψέμα, μήπως το ψέμα αυτό είναι προτιμότερο από το ψυχρό πρόσωπο της αλήθειας;

Ίσως... Μ' αυτές τις σκέψεις ο Γκούντμαν μπήκε ορμητικά μέσα στο σπίτι, όπου ανακάλυψε τη γυναίκα του στα χέρια ενός άγνωστου άντρα.

Η σκηνή που εξελίχθηκε εμπρός στα μάτια του είχε την τρομακτική καθαρότητα και σαφήνεια μιας κινηματογραφικής ταινίας γυρισμένης σε αργό ρυθμό. Πέρασε ένα τεράστιο και ανυπόφορο διάστημα μέχρι να σηκωθεί η Τζάνα. Ντύθηκε και κοίταξε τον άντρα της με το στόμα ανοιχτό. Ο άγνωστος — ένας νεαρός με πολύ συμπαθητικό πρόσωπο — έδειχνε επίσης έκπληκτος και δεν τόλμησε να προφέρει ούτε μια λέξη. Προσπαθούσε κι αυτός να ντυθεί μα αδέξιες κινήσεις. Τελικά, κοίταξε τον Γκούντμαν στα μάτια και του χαμογέλασε.

— Το χαμόγελο μας έλειπε, είπε ο Γήινος.

Η σκηνή ήταν μάλλον γελοία, παρά τραγική. Αλλά η Τζάνα άρχισε να κλαίει.

— Λυπάμαι πολύ, είπε επιτέλους ο νεαρός... Δεν υπολόγιζα ότι θα γυρίζατε τόσο νωρίς. Θα πρέπει να κλονιστήκατε. Ειλικρινά, λυπάμαι πολύ γι' αυτό.

Το τελευταίο πράγμα που περίμενε ν' ακούσει ο Γκούντμαν ήταν η έκφραση συμπάθειας από μέρους του εραστή της γυναίκας του. Παραγνωρίζοντας τον νεαρό, στράφηκε προς τη Τζάνα.

— Τι θέλεις; του φώναξε εκείνη κλαψουρίζοντας... Εσύ φταις για όλα. Ήταν μοιραίο να συμβεί αυτό. Δεν μ' αγαπάς πια.

— Δεν σ' αγαπώ; Πώς μπορείς να λες τέτοιο πράγμα σε μένα, Τζάνα;

— Νομίζεις δεν το καταλαβαίνω; Είναι ο τρόπος που μου φέρεσαι...

— Μα εγώ σε λατρεύω! της είπε ο Μάρβιν.

— Λες ψέματα! ούρλιαξε εκείνη απελπισμένα. Με υποχρέωνες να κάθομαι όλη τη μέρα στο σπίτι, να κάνω το νοικοκυριό, να μαγειρεύω και να σε περιμένω. Έχασα τον εαυτό μου μαζί σου, Μάρβιν. Πάντα η ίδια καθημερινή, ηλίθια ρουτίνα. Και τις περισσότερες φορές, όταν γυρνούσες, ήσουν τόσο κουρασμένος από τη δουλειά, ώστε δεν μου έδινες καμία σημασία. Μιλούσες μόνο για τα ηλίθια ρομπότ σου. Με καταδίκασες στη φθορά, Μάρβιν, στη φθορά...

Ο Γκούντμαν άρχισε ξαφνικά να συνειδητοποιεί ότι η γυναίκα του δεν ήταν καλά στα λογικά της.

Της απάντησε υπομονετικά, όπως μιλούν σ' ένα άρρωστο παιδί.

— Τζάνα, τι είναι αυτά που λες; Έτσι είναι η ζωή. Ο άντρας κι η γυναίκα είναι σύντροφοι. Ζουν και γερνούν μαζί. Δεν μπορούμε πάντα να αεροβατούμε σε χίμαιρες...

— Και βέβαια μπορούμε! Προσπάθησε να καταλάβεις, Μάρβιν... Αυτό στον Τρανάι γίνεται... Τουλάχιστον για τις γυναίκες...

— Όχι, δεν είναι δυνατόν!

— Κι όμως, όλες οι Τραναϊνές περνούν τη ζωή τους χαρούμενες απολαμβάνοντας τις ηδονές. Είναι δικαίωμά τους αυτό! Κάθε φορά που η γυναίκα βγαίνει από την κατάσταση της εξαΰλωσης, ο άντρας της της έχει ετοιμάσει μια ευχάριστη έκπληξη: μια δεξίωση, ένα πάρτυ, έναν περίπατο στο φεγγαρόφωτο, μια βόλτα στη λίμνη για μπάνιο, κάποια ταινία στον κινηματογράφο...

Ξανάρχισε τα κλάματα.

— Αλλά εσύ ήθελες να κάνεις τον έξυπνο, τον μεταρρυθμιστή. Ήθελες ν' αλλάξεις τα πάντα. Πόσο λάθος έκανα που δέχτηκα να παντρευτώ έναν Γήινο.

Ο εραστής αναστέναξε και άναψε ένα τσιγάρο.

Η Τζάνα συνέχισε:

— Είσαι ξένος, και δεν μπορείς να καταλάβεις... Αλλά προσπάθησε, σε παρακαλώ... Ο έρωτας δεν φτάνει... Μια γυναίκα έχει κι άλλες ανάγκες. Με τον τρόπο που μου φερόσουν θα γινόμουν γρήγορα γριά, ενώ οι φίλες μου θα ήταν ακόμη νέες και ωραίες...

— Νέες; επανέλαβε μηχανικά ο Γκούντμαν.

— Και βέβαια, είπε ο εραστής. Μια γυναίκα αργεί πολύ να γεράσει χάρη στο ντερσίν. Στην άυλη κατάσταση ο χρόνος δεν μετρά...

— Μα τότε όταν γεράσω εγώ, η γυναίκα μου θα είναι ακόμη πολύ νέα!

— Τι το καλύτερο για έναν γέρο να έχει μια νέα και όμορφη γυναίκα; φώναξε η Τζάνα.

— Ναι, αλλά εσύ θα ήθελες να έχεις για άντρα σου έναν γέρο; της απάντησε ο Γκούντμαν.

— Δεν εννοεί να καταλάβει τίποτα, μουρμούρισε ο εραστής.

— Μάρβιν, προσπάθησε να καταλάβεις σε παρακαλώ... Σ' όλη σου τη ζωή θα έχεις δίπλα σου μια νέα και όμορφη γυναίκα, τρελά ερωτευμένη μαζί σου, πρόθυμη να σ' ευχαριστήσει κάθε φορά που θα την επιθυμήσεις... και μόλις πεθάνεις — μην παίρνεις αυτό το ύφος, όλοι πεθαίνουν κάποια μέρα — η γυναίκα σου θα σε κληρονομήσει, και όντας ακόμη νέα και ωραία θα απολαύσει τη ζωή της. Αυτός είναι ο νόμος εδώ!

— Μου φαίνεται ότι αρχίζω να καταλαβαίνω, είπε ο Γκούντμαν. Υποθέτω ότι έχω να κάνω πάλι με τη λογική του Τρανάι... Η νέα και πλούσια χήρα που χαίρεται τη ζωή...

— Ακριβώς. Έτσι, όλος ο κόσμος είναι ευχαριστημένος. Ο άντρας έχει μια όμορφη και νέα γυναίκα, που τη βλέπει μόνον όταν έχει πραγματικά όρεξη να τη δει. Τον υπόλοιπο χρόνο είναι εντελώς ελεύθερος να κάνει ό,τι θέλει και συνάμα στο σπίτι του βασιλεύει η ευτυχία. Από τη μεριά της, η γυναίκα γλιτώνει από τα βάσανα και τις αγωνίες της ζωής, κι όταν μείνει μόνη, έχει αρκετά χρήματα για να απολαύσει τα πάντα.

— Έπρεπε να με προειδοποιήσεις, παραπονέθηκε ο Γκούντμαν.

— Νόμιζα ότι τα ήξερες εφόσον ισχυριζόσουν ότι γνώριζες μια καλύτερη λύση. Αλλά τώρα συνειδητοποιώ ότι δεν είχες καταλάβει τίποτα. Είσαι αφελής, Μάρβιν... Παρόλο που παραδέχομαι ότι αυτή η αφέλειά σου με γοήτεψε από την πρώτη στιγμή... Κι έπειτα, αν με άφηνες να σου μιλήσω, δεν θα είχα ποτέ μου συναντήσει τον Ρόντο.

Ο νεαρός έκανε μια ελαφριά υπόκλιση.

— Είμαι πλανόδιος πλασιέ της εταιρείας ενδυμάτων Γκρίαχ. Φανταστείτε την έκπληξή μου όταν ανακάλυψα την κυρία σας έξω από το ντερσίν! Πραγματικό παραμύθι! Κανείς δεν πιστεύει στα παραμύθια και φαντάζεστε πώς νιώθει όταν τα βλέπει να πραγματοποιούνται εμπρός στα μάτια του.

— Τον αγαπάς; ρώτησε ο Γκούντμαν τη Τζάνα. Τα λόγια αυτά βγήκαν με πολύ πόνο από το στόμα του.

— Ναι, ο Ρόντο τρέφει τις καλύτερες προθέσεις απέναντί μου. Δέχθηκε ακόμη και να με αφή ι ένα μεγάλο διάστημα σε άυλη κατάσταση, ώστε να ξανακερδίσω τον χαμένο χρόνο. Είναι μια πραγματική θυσία. Είναι γενναιόδωρος άνθρωπος!

— Αφού έχουν έτσι τα πράγματα, είπε θλιμμένος ο Γκούντμαν, εγώ δεν πρόκειται να σταθώ εμπόδιο στην ευτυχία σας. Είμαι πολιτισμένος άνθρωπος. Αν θέλεις διαζύγιο, Τζάνα, σ'το παραχωρώ.

Σταύρωσε τα χέρια πάνω στο στήθος του κι ένιωσε πολύ περήφανος παρά τη θλίψη του. Δεν είχε καταλάβει ακόμη ότι η συμπεριφορά του δεν εκπορευόταν από το μεγαλείο της ψυχής του, αλλά μάλλον από την αηδία που ένιωθε για τους άντρες και τις γυναίκες του Τρανάι.

— Δεν υπάρχει διαζύγιο στον Τρανάι, είπε αργά ο Ρόντο.

Ο Γκούντμαν ανατρίχιασε.

— Δεν υπάρχει;

— Όχι!

Ο Ρόντο χαμογέλασε κι έβγαλε από την τσέπη του ένα ολοκαίνουριο ακτινοβόλο.

— Αν τα ζευγάρια χώριζαν και ξαναπαντρεύονταν με άλλους ασταμάτητα, αυτό θα προκαλούσε κοινωνικό χάος. Υπάρχει μόνον ένας τρόπος για ν' αλλάξει μια συζυγική κατάσταση.

Ο Γκούντμαν έκαμε μερικά βήματα πίσω.

— Μα αυτό είναι παράλογο!

— Δεν είναι καθόλου παράλογο αν το θέλει η γυναίκα... Άλλωστε αυτός είναι κι ένας πρόσθετος λόγος για τη χρήση του ντερσίν... Έχω την έγκρισή σου, αγάπη μου;

— Συγχώρεσέ με, Μάρβιν, είπε η Τζάνα, κι έπειτα κλείνοντας τα μάτια ψιθύρισε στον Ρόντο:

— Ναι!

Ο εραστής σήκωσε το ακτινοβόλο του και σκόπευσε τον Γήινο. Ο Γκούντμαν, χωρίς να διστάσει ούτε στιγμή, έσκυψε και πήδηξε ορμητικά έξω από το παράθυρο. Η δολοφονική ακτίνα πέρασε πάνω από το κεφάλι του.

— Τι νοοτροπία είναι αυτή, φώναξε από πίσω του ο Ρόντο... Λίγο θάρρος, φίλε μου, πρέπει να βλέπουμε τα πράγματα καταπρόσωπο.

Ο Γκούντμαν χτύπησε από το πέσιμο στον ώμο. Ξανασηκώθηκε και άρχισε να τρέχει. Η δεύτερη ακτινοβολία του έκαψε το χέρι, αλλά συνέχισε να τρέχει. Κρύφτηκε πίσω από το γειτονικό σπίτι κι ύστερα, κλέβοντας ένα αυτοκίνητο, ξεχύθηκε προς την κατεύθυνση του αστροδρόμιου.

Ευτυχώς εκείνη τη στιγμή αποεδεφιζόταν ένα διαστημόπλοιο για τον Γκ'Μορί, κι ο Γκούντμαν μόλις που πρόλαβε να επιβιβαστεί. Μόλις έφτασε εκεί τηλεγράφησε στην τράπεζά του στον Τρανάι και σήκωσε όλες τις οικονομίες του. Στη συνέχεια, πήρε ένα εισιτήριο για την Ιγκαστομεριτρέγια, όπου οι αρχές τον συνέλαβαν με την κατηγορία του Ντινγκανού κατάσκοπου. Απαλλάχθηκε όμως από την κατηγορία, γιατί οι Ντινγκανοί είναι μια αμφίβια φυλή, και ο Γκούντμαν μισοπνιγμένος κα-

τάφερε να αποδείξει ότι δεν μπορεί να αναπνέει κάτω από το νερό.

Ένα φορτηγό σκάφος τον μετέφερε στο Μβάντι, τον διπλό πλανήτη, κι από εκεί στους Μι, Όλγο και Σέβες. Ένας έκτακτος πιλότος τον πήγε στον Μπελισμοράντι, το όριο της γήινης επιρροής. Μ' έναν τοπικό πύραυλο διέσχισε τη Γαλαξιακή Ρουφήχτρα και κατέληξε στον Τουνγκ-Μπραντάρ-4, περνώντας από τους πλανήτες Λετούνγκ, Πανγκάνγκ, Ισάνγκ, Ματσάνγκ.

Στην τσέπη του Γκούντμαν δεν είχε μείνει πλέον ούτε ένα ντίγκλο, αλλά παίρνοντας υπόψη τις τεράστιες αστρονομικές αποστάσεις, βρισκόταν πια σχετικά κοντά στη Γη. Με χίλια βάσανα κατάφερε να πάει μέχρι τον Ούμε. Από εκεί κατέληξε στον Λέγκις-2, όπου η Επιτροπή Βοήθειας των Διαστρικών Ταξιδιών εξασφάλισε τον επαναπατρισμό του.

Τώρα ο Γκούντμαν ζει στο Σήκερκ, στην πολιτεία του Νιου Τζέρσυ, όπου η ζωή είναι άνετη και ασφαλής, αρκεί να πληρώνει κανείς τους φόρους του. Διευθύνει το τμήμα ρομπότ της Εταιρείας Δημόσιων Έργων του Σήκερκ κι έχει παντρευτεί μια ήσυχη μελαχρινούλα, που τον λατρεύει αλλά και δεν τον αφήνει να βγαίνει συχνά από το σπίτι.

Πάντως, όποτε βγαίνει πηγαίνει στο Μπαρ του Σεληνόφωτος, όπου συναντά τον Κάπτεν Σάβατζ. Εκεί, οι δυο άντρες πίνουν αρκετά ποτηράκια από το «τρανάι - σπέσιαλ» και μιλούν για τον πλανήτη Τρανάι, που οι κάτοικοί του ανακάλυψαν την Αλήθεια και βρήκαν τον δρόμο της πραγματικής Ελευθερίας. Ο Γκούντμαν παραπονιέται για την αρρώστια του διαστήματος, που του απαγορεύει να ξαναπάρει τους γαλαξιακούς δρόμους και να πάει στον Τρανάι.

Κάθε φορά, οι θαμώνες σχηματίζουν κύκλο γύρω του και τον ακούν με θαυμασμό.

Πρόσφατα, ο Γκούντμαν ίδρυσε με τον Κάπτεν Σάβατζ ένα πολιτικό κόμμα που έχει σαν στόχο του την

κατάργηση του δικαιώματος ψήφου στις γυναίκες. Οι δυο τους αποτελούν τα μοναδικά μέλη του νέου κόμματος, αλλά, όπως λέει ο Γκούντμαν, αυτό δεν αποτελεί εμπόδιο για το ξεκίνημα μιας μεγάλης μεταρρυθμιστικής εκστρατείας.

Η ΜΕΔΟΥΣΑ

του Άρθουρ Κλαρκ

Πρόοδος, πρόοδος, πρόοδος! Από τον τροχό στο υποζύγιο, από το υποζύγιο στον ατμό, από τον ατμό στον ηλεκτρισμό, από τον ηλεκτρισμό στην πυρηνική ενέργεια, κι από εκεί... Α, όχι, η πρόοδος στα ενεργειακά μέσα δεν σημαίνει αναγκαστικά διεύρυνση των οριζόντων. Καμιά φορά η επιστροφή σε παλαιότερες τεχνολογίες μπορεί να αποδειχτεί πολύ χρήσιμη σ' ένα περιβάλλον παράξενο σαν αυτό που αντιπροσωπεύει η επιφάνεια του πλανήτη Δία.
Ο Άρθουρ Κλαρκ δεν βιάζεται να εγκαταλείψει το ηλιακό μας σύστημα. Οι αστρονομικές του γνώσεις τον οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ακόμη και το άμεσο διαστημικό μας περιβάλλον – οι πλανήτες του ηλιακού μας συστήματος – περιέχει τόπους που η παραδοξότητά τους ξεπερνά κατά πολύ τα όρια της ανθρώπινης φαντασίας. Η Μέδουσα είναι μια μοναδική ιστορία γραμμένη από την πέννα του δημιουργού της Οδύσσειας – 2001.

Η *Βασίλισσα Ελισάβετ* περνούσε απαλά με 180 χιλιόμετρα την ώρα, πάνω από το Μεγάλο Κάνυον, σε ύψος πέντε χιλιάδων μέτρων, όταν ο Χάουαρντ Φάλκον διέκρινε το σκάφος με την εξέδρα των λήψεων να πλησιάζει από τα δεξιά.

Βέβαια την περίμενε... Κανείς άλλος δεν είχε το δικαίωμα να τον πλησιάσει σ' αυτό το δρομολόγιο, αλλά παρ'όλα αυτά δεν χάρηκε καθόλου για την εναέρια συντροφιά.

Οπωσδήποτε, κάθε εκδήλωση ενδιαφέροντος από μέρους του κοινού ικανοποιούσε τον εγωισμό του, αλλά η πτήση της *Βασίλισσας Ελισάβετ* ήταν μια τόσο ειδική περίπτωση, που προτιμούσε να έχει τον ουρανό αποκλειστικά δικό του. Στο κάτω κάτω ήταν ο πρώτος άνθρωπος στην ιστορία που κυβερνούσε ένα σκάφος μήκους μισού χιλιομέτρου!

Μέχρι στιγμής η πρώτη δοκιμαστική πτήση είχε εξελιχθεί χωρίς κανένα πρόβλημα. Προβλήματα παρουσίασε μόνον ο *Πρόεδρος Μάο*, το παλιό αεροπλανοφόρο, ηλικίας εκατό χρόνων, που βγήκε από το ναυτικό μουσείο του Σαν Ντιέγκο ειδικά για την επιχείρηση υποστήριξης.

Από τους τέσσερεις πυρηνικούς αντιδραστήρες του *Προέδρου Μάο* μόνον ο ένας λειτουργούσε ακόμη και το γέρικο σκάφος δεν μπορούσε έτσι να ξεπεράσει τη συμβατική ταχύτητα των τριάντα κόμβων. Ευτυχώς, η

ταχύτητα του ανέμου δεν ξεπέρασε τους δεκαπέντε κόμβους και η κατάσταση της θάλασσας ήταν σχετικά καλή, συνθήκες δηλαδή που συνέτειναν τελικά στο να μην ακυρωθεί η δοκιμαστική πτήση.

Πέρασαν μερικές στιγμές αγωνίας, που τις προκάλεσαν οι ξαφνικές ριπές του ανέμου, αλλά τελικά, όταν λύθηκαν οι κάβοι, το μεγάλο αερόστατο, σε σχήμα πούρου, ανέβηκε αργά προς τον ουρανό, λες και το σήκωσε ένας τεράστιος αόρατος ανελκυστήρας.

Αν όλα πηγαίναν καλά κατά τη δοκιμαστική πτήση, τότε η *Βασίλισσα Ελισάβετ—4* θα ξανασυναντούσε το αεροπλανοφόρο *Πρόεδρος Μάο* μετά από μία εβδομάδα.

Δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας, γιατί πράγματι όλα πήγαιναν καλά. Τα όργανα της γέφυρας υποδείκνυαν τις ευνοϊκότερες ενδείξεις. Ο κυβερνήτης Φάλκον αποφάσισε να ανέβει στην πάνω γέφυρα, για να παραβρεθεί στη συνάντηση. Παρέδωσε τη διακυβέρνηση στον δεύτερο και μπήκε στον κυλινδρικό διάφανο διάδρομο που οδηγούσε στο κέντρο του σκάφους. Προχωρώντας ένιωσε για άλλη μια φορά μαγεμένος από το εκπληκτικό θέαμα του τεράστιου αερόστατου.

Δέκα αεριοθάλαμοι, με διάμετρο 100 μέτρα ο καθένας, συγκολλημένοι ο ένας δίπλα στον άλλον σαν ένα σύμπλεγμα από γιγάντιες σαπουνόφουσκες. Ήταν φτιαγμένοι από ένα ισχυρότατο διάφανο πλαστικό υλικό, έτσι που με μια ματιά ο κυβερνήτης μπορούσε να ελέγξει όλες τις λεπτομέρειες του μηχανισμού άντωσης, που απλωνόταν σε μήκος 500 και πλέον μέτρων.

Και γύρω από τους αεριοθάλαμους, ο τρισδιάστατος λαβύρινθος του σκελετού του σκάφους, με νεύρα από παράλληλους και κυκλικούς τένοντες, που εξασφάλιζαν την αεροδυναμική γραμμή του γίγαντα των ουρανών.

Το βουητό του σκάφους ήταν σχεδόν ανεπαίσθητο σ' αυτή τη χαμηλή ταχύτητα πτήσης. Μόλις ένα αδιόρατο σφύριγμα του ανέμου και πότε πότε κάποιος τριγμός του μεταλλικού σκελετού. Το σύνολο θύμιζε στον Φάλκον το θέαμα μιας σύναξης από άκακες μέδουσες, που

είδε κάποτε να περιπλέουν ένα βράχο από κοράλλια. Η ταλάντευση των αεριοθαλάμων της *Βασίλισσας Ελισάβετ—4* έμοιαζε αρκετά με την ταλάντευση των μεδουσών στο νερό και οι ανταύγειες του πλαστικού στον Ήλιο ήταν ανάλογες με τις ανταύγειες που προκαλούν στη θάλασσα τα διάφανα υπο-ιώδη μαλάκια.

Αφού κάλυψε πενήντα μέτρα στον πλαστικό διάδρομο κατά μήκος του σκάφους, έφτασε στον ανελκυστήρα, που βρισκόταν ανάμεσα στους αεριοθάλαμους ένα και δυο. Ανεβαίνοντας προς τη γέφυρα παρατήρησης, διαπίστωσε ότι έκανε υπερβολική ζέστη και υπαγόρευσε αμέσως τη διαπίστωση στο μικρό μαγνητόφωνο τσέπης.

Σχεδόν το ένα τέταρτο της ανυψωτικής δύναμης του γιγάντιου αερόστατου εξασφαλιζόταν από τις θερμικές απώλειες του αντιδραστήρα. Κατά τη δοκιμαστική αυτή πτήση, μόνον έξι αεριοθάλαμοι περιείχαν ήλιο ενώ οι άλλοι τέσσερεις ήταν γεμάτοι με ζεστό αέρα. Το σκάφος όμως δεν είχε επιβάτες, κι έτσι για να εξασφαλίσει τη σταθερότητά του ήταν υποχρεωμένο να μεταφέρει κάπου 200 τόνους νερό, για έρμα. Η ανάγκη διατήρησης του ατμοσφαιρικού αέρα σε κάποια θερμοκρασία δημιουργούσε αρκετά προβλήματα στον κλιματισμό των διαδρόμων και των ανελκυστήρων, κι έτσι ο Φάλκον υπαγόρευε σημειώσεις, πολύτιμες για τις μελλοντικές βελτιώσεις.

Φρέσκος καθαρός αέρας τον χτύπησε στο πρόσωπο την στιγμή που πάτησε το πόδι του στη γέφυρα παρατήρησης, που την έλουζε το φως του Ήλιου, χάρη στη διαφανή σκεπή της από πλεξιγκλάς. Πέντε-έξι εργάτες με τη βοήθεια άλλων τόσων υπερχιμπαντζήδων, δουλεύαν εντατικά για να τελειώσουν την πίστα του χορού, ενώ άλλοι ήταν απασχολημένοι με τις ηλεκτρικές φαντασμαγορικές εγκαταστάσεις και τα έπιπλα.

Βασίλευε τέτοιο χάος εκεί μέσα, που ο Φάλκον δυσκολευόταν να πιστέψει ότι όλα θα ήταν έτοιμα μετά από τέσσερεις εβδομάδες, που προβλεπόταν να γίνει το

πρώτο επίσημο ταξίδι. Αλλά στο κάτω-κάτω δεν τον ενδιέφερε. Ευτυχώς ήταν κυβερνήτης του τεράστιου αερόστατου και όχι υπεύθυνος για τη διασκέδαση των επιβατών.

Οι εργάτες τον χαιρέτισαν φιλικά, ενώ οι χιμπαντζήδες αποκάλυψαν τα δόντια τους σε μια προσπάθεια μίμησης του ανθρώπινου χαμόγελου. Ο Φάλκον πέρασε ανάμεσά τους και προχώρησε προς το πανοραμικό σαλόνι, που ήταν ήδη τελειωμένο. Αυτό το σαλόνι του άρεσε ιδιαίτερα και ήξερε ότι μόλις θα άρχιζαν τα κανονικά δρομολόγια δεν επρόκειτο να ξαναβρεί την ευκαιρία να το απολαύσει μόνος του. Αποφάσισε να καθίσει λίγο εκεί για να χαλαρώσει και να ξεκουραστεί.

Κάλεσε τη γέφυρα διακυβέρνησης για να σιγουρευτεί ότι όλα πήγαιναν καλά κι έπειτα κάθισε αναπαυτικά σε μια από τις περιστροφικές πολυθρόνες. Εμπρός και κάτω του απλωνόταν το υπέροχο θέαμα του τεράστιου αερόστατου. Ο Φάλκον βρισκόταν στο ψηλότερο σημείο του αερόστατου κι αφού το θαύμασε σ' όλη του την έκταση, έστρεψε το βλέμμα ακόμη πιο μακριά, στην άγρια ομορφιά της ερήμου του Κολοράντο, που διαμορφώθηκε από τις διαβρώσεις και τον άνεμο σε διάστημα 500 εκατομμυρίων χρόνων.

Εκτός από το σκάφος με την εξέδρα των τηλεοπτικών λήψεων, που πετούσε κάπου απέναντι από τη μέση του τεράστιου αερόστατου, ο Φάλκον είχε όλο τον ουρανό δικό του. Έναν ουρανό καταγάλανο χωρίς ούτε ένα σύννεφο.

Ο Φάλκον γνώριζε πολύ καλά ότι την εποχή του παππού του ο γαλάζιος ουρανός ήταν γεμάτος από καπνούς και εξατμίσεις. Αλλά τώρα πλέον κάθε είδος ατμοσφαιρικής μόλυνσης είχε εξαφανιστεί. Τα ατμοσφαιρικά κατάλοιπα είχαν καταργηθεί μαζί με τις πρωτόγονες τεχνολογίες που τα παράγαν. Τώρα, τα αεροπορικά μέσα μεταφορών μεγάλων αποστάσεων πετούσαν πέρα από τη στρατόσφαιρα χωρίς να μολύνουν οπτικά, ηχητικά ή χημικά το γήινο περιβάλλον. Όπως στο παρελθόν, τα

κατώτερα στρώματα της ατμόσφαιρας ανήκαν αποκλειστικά στα πουλιά, στα σύννεφα και σε αερόστατα όπως η *Βασίλισσα Ελισάβετ—4*.

Όπως το είχαν προβλέψει σωστά οι πρωτοπόροι των αρχών του 20ού αιώνα, το κατευθυνόμενο αερόστατο αποτελεί το μόνο έξυπνο μέσο μεταφοράς, που προσφέρει συνάμα άνεση, ηρεμία και τη δυνατότητα απόλαυσης των εναλλαγών της θάλασσας και της στεριάς. Σε καμιά περίπτωση, τα υπερηχητικά αεροπλάνα της δεκαετίας του 1980, που στριμώχναν τους επιβάτες τους σε στενά καθίσματα βιδωμένα ανά δεκάδες, δεν προσφέραν ανάλογα πλεονεκτήματα.

Βέβαια η *Βασίλισσα Ελισάβετ—4* δεν αποτελούσε ένα μεταφορικό μέσο που θα μπορούσαν να το απολαύσουν όλοι οι κάτοικοι του πλανήτη. Στην πραγματικότητα πολύ λίγοι από τα 250 εκατομμύρια των κατοίκων της Γης μπορούσαν να πληρώσουν την πολυτέλεια ενός ταξιδιού με το πανάκριβο αερόστατο. Αλλά μια κοινωνία με σταθερότητα και ευημερία μπορούσε να προσφέρει στον εαυτό της τέτοιες τρέλες αναψυχής. Στη Γη υπάρχουν τουλάχιστον 1.000.000 άνθρωποι με εισόδημα πάνω από 1.000 νέα δολάρια τον χρόνο κι έτσι δεν θα έλειπαν οι επίδοξοι επιβάτες από τη *Βασίλισσα Ελισάβετ*.

Το ασύρματο τηλέφωνο τσέπης βούηξε. Ο δεύτερος καλούσε τον Φάλκον από τη γέφυρα διακυβέρνησης του σκάφους.

– Είστε έτοιμος για τη συνάντηση, κύριε Κυβερνήτη; Έχουμε συγκεντρώσει όλα τα απαραίτητα στοιχεία και οι άνθρωποι της τηλεόρασης ανυπομονούν.

Ο Φάλκον έριξε μια ματιά προς το σκάφος με την εξέδρα των λήψεων που πετούσε κάπου διακόσια πενήντα μέτρα μακριά από τη *Βασίλισα Ελισάβετ* και συντόνιζε την ταχύτητά του με τη δική της.

– Σύμφωνοι. Προχωρήστε στους προβλεπόμενους χειρισμούς. Θα σας παρακολουθήσω από εδώ.

Ξαναγύρισε στη γέφυρα παρατήρησης, ανάμεσα

στους εργάτες, τους τεχνίτες και τους υπερχιμπαντζήδες, για να παρακολουθήσει καλύτερα το κέντρο του σκάφους. Περπατώντας ένιωσε κάτω από τα πόδια του τους κραδασμούς του δαπέδου στους χειρισμούς του δεύτερου από το πιλοτήριο. Φτάνοντας στο σαλόνι, το σκάφος είχε ακινητοποιηθεί, μετέωρο στον αέρα.

Έβγαλε από την τσέπη του ένα ειδικό κλειδί και άνοιξε την πόρτα μιας μικρής εξέδρας που έβλεπε στο εξωτερικό. Ήταν ένα πραγματικό μπαλκόνι πάνω από το κενό, που μετά δυσκολίας χωρούσε πέντε ή έξι άτομα. Η εξέδρα αποτελούσε ένα ιδανικό παρατηρητήριο, ακόμη κι όταν το σκάφος πετούσε με μεγάλη ταχύτητα, γιατί προστατευόταν από την καμπύλη του θόλου της γέφυρας παρατήρησης. Αλλά η χρήση της εξέδρας αυτής δεν προβλεπόταν για το επιβατικό κοινό. Το θέαμα που πρόσφερε μπορούσε να προκαλέσει ίλιγγο στους ασυνήθιστους επιβάτες.

Οι μπουκαπόρτες της πρύμνης άρχισαν ν' ανοίγουν, κυλώντας μαλακά πάνω στις ράγες τους. Από πάνω τους στεκόταν μετέωρο το σκάφος με την εξέδρα των λήψεων, έτοιμο να χαμηλώσει. Από αυτές τις μπουκαπόρτες, κατά τα επόμενα χρόνια, θα μπαίναν οι χιλιάδες των επιβατών και οι τόνοι των εμπορευμάτων, γιατί η *Βασίλισσα Ελισάβετ–4* δεν προβλεπόταν να κατεβαίνει στο επίπεδο της θάλασσας και να αράζει πάνω στο αεροπλανοφόρο, παρά μόνον σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις.

Η ξαφνική ριπή ανέμου χτύπησε στο πρόσωπο τον Φάλκον, που αναγκάστηκε να πιάσει το κάγκελο για να συγκρατηθεί. Το Μεγάλο Κάνυον φημιζόταν για τους ξαφνικούς ανεμοστρόβιλους, αλλά σ' αυτό το ύψος δεν υπήρχαν ιδιαίτεροι λόγοι ανησυχίας.

Ο Φάλκον συγκέντρωσε την προσοχή του στο σκάφος με την εξέδρα των λήψεων που συνέχιζε να κατεβαίνει και τώρα βρισκόταν μόλις πενήντα μέτρα πάνω από το γιγάντιο αερόστατο. Ήξερε ότι ο πιλότος που διεύθυνε τον τηλεχειρισμό του τηλεοπτικού σκάφους

ήταν θαυμάσια εκπαιδευμένος και είχε ήδη κάνει αυτή τη μανούβρα από απόσταση τουλάχιστον δέκα φορές. Κατά συνέπεια δεν υπήρχε περίπτωση να συναντήσει κάποια δυσκολία.

Κι όμως, η συμπεριφορά του τηλεοπτικού σκάφους πρόδιδε κάποια αδεξιότητα. Η τελευταία ριπή του ανέμου έφερε το σκάφος πολύ κοντά στις ανοιχτές μπουκαπόρτες. Ο πιλότος έπρεπε να το είχε προβλέψει.

Μήπως αντιμετώπιζε κάποιο πρόβλημα χειρισμού; Μάλλον απίθανο. Το χειριστήριο ήταν εξοπλισμένο με πολλαπλά κυκλώματα ασφαλείας. Με τέτοια τεχνολογία αποκλείονται τα ατυχήματα.

Αλλά το τηλεοπτικό σκάφος συνέχισε να συμπεριφέρεται τρελά. Αυτή τη φορά πλησίασε επικίνδυνα από αριστερά. Μήπως ο πιλότος ήταν μεθυσμένος; Ο Φάλκος άρπαξε νευριασμένος το μικρόφωνο.

Μια νέα ριπή ανέμου τον χτύπησε στο πρόσωπο. Δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία γιατί παρακολουθούσε με αγωνία την εξέδρα των λήψεων. Ο χειριστής προσπαθούσε να ξαναβρεί τον έλεγχο του σκάφους, χρησιμοποιώντας τους ισορροπητικούς αντιδραστήρες, πράγμα που χειροτέρευε την κατάσταση. Η κλίση γινόταν πλέον επικίνδυνη: 20 μοίρες, 40, 60, 90...

– Γύρισε στον αυτόματο, ηλίθιε! ούρλιαξε ο Φάλκον στο μικρόφωνό του. Αφού βλέπεις ότι το χειριστήριο με το χέρι δεν ανταποκρίνεται σωστά!

Η εξέδρα λήψεων ξαναγύρισε. Οι αντιδραστήρες δεν τη συγκρατούσαν. Αντίθετα μάλιστα, την τραβούσαν προς τα κάτω. Εναρμονίζονταν με τη βαρύτητα, που μέχρι στιγμής είχαν νικήσει.

Ο Φάλκον δεν άκουσε το σοκ της πρόσκρουσης, παρόλο που το ένιωσε. Έτρεχε ήδη μέσα στη γέφυρα παρατήρησης προς τον ανελκυστήρα που οδηγούσε στο πιλοτήριο. Οι εργάτες τον ρώτησαν ανήσυχοι τι είχει συμβεί. Θα περνούσαν αρκετοί μήνες μέχρι να είναι σε θέση να τους απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα.

Τη στιγμή που πάτησε το πόδι του στην καμπίνα του ανελκυστήρα άλλαξε γνώμη. Κι αν συνέβαινε μια διακοπή του ηλεκτρικού; Ήταν μάλλον προτιμότερο να μην το διακινδυνέψει, έστω κι αν καθυστερούσε μερικά δευτερόλεπτα να φτάσει στο πιλοτήριο. Έτσι, άρχισε να κατεβαίνει, πηδώντας τέσσερα τέσσερα τα σκαλιά, από την κυκλική σκάλα, που σχημάτιζε μια σπείρα γύρω από τον σωλήνα του ανελκυστήρα.

Στα μισά της σκάλας έριξε μια ματιά για να διαπιστώσει τις ζημιές. Το σκάφος με την εξέδρα των λήψεων είχε διαπεράσει το αερόστατο από τη μια άκρη μέχρι την άλλη, ξεσχίζοντας στο πέρασμά του δυο από τους δέκα αεριοθαλάμους. Η απώλεια του αερίου δεν ανησυχούσε τον Φάλκον. Με την απόρριψη του έρματος μπορούσε να αποζημιώσει και με το παραπάνω την απώλεια της ανυψωτικής δύναμης.

Άλλος ήταν ο λόγος της ανησυχίας του. Οι ζημιές στα μεταλλικά ελάσματα που συνθέταν τον σκελετό. Δεν αρκούσε να έχει αρκετή ανυψωτική δύναμη. Έπρεπε να είναι και σωστά μοιρασμένη, γιατί διαφορετικά το τεράστιο αερόστατο κινδύνευε να κοπεί στα δυο.

Άρχισε να ξανακατεβαίνει όταν είδε έναν υπερχιμπαντζή, που, ξετρελαμένος από το φόβο του, κατέβαινε με μιαν εκπληκτική ταχύτητα από τον σωλήνα του ανελκυστήρα, στηριγμένο μόνον στην κάθετη σιδηροτροχιά της καμπίνας. Το δύστυχο ζώο, πάνω στον πανικό του, είχε ξεσκίσει τη στολή της εταιρείας που φορούσε, ίσως χάρη σε μια ενστικτώδη παρόρμηση που το έκανε ν' αναζητά έτσι την ελευθερία των προγόνων του.

Ο Φάλκον, χωρίς να σταματήσει την κάθοδό του, παρακολουθούσε με μισό μάτι την προσέγγιση του πανικόβλητου ζώου. Ο υπερχιμπαντζής διαθέτει τρομακτική δύναμη, και μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνος αν ο πανικός ξεπεράσει την εκπαίδευσή του.

Μόλις το ζώο έφτασε στο επίπεδό του, άρχισε να φωνάζει κάθε λογής ακατανόητες λέξεις. Η μόνη που κατάλαβε ο Φάλκον, ήταν η λέξη «Αφεντικό», που την

επανέλαβε πολλές φορές. Ο Φάλκον κατάλαβε ότι το ζώο, ακόμη και στον πανικό του, γύρευε προστασία από τους ανθρώπους. Το λυπήθηκε. Το δύστυχο ζώο ήταν θύμα μιας καταστροφής που προκάλεσαν οι άνθρωποι. Μιας καταστροφής που το ίδιο δεν είχε καμιά ευθύνη γι' αυτήν και που δεν μπορούσε να την καταλάβει.

Ο υπερχιμπαντζής σταμάτησε ακριβώς εμπρός στο πρόσωπο του Φάλκον, πάντα στηριγμένος στη σιδηροτροχιά του ανελκυστήρα. Τα μάτια του ήταν τρομοκρατημένα, κι όμως έδειχνε καθαρά ότι κάθε του ελπίδα κρεμόταν από τα χείλη του Κυβερνήτη.

Ο Φάλκον δεν είχε ξαναδεί τόσο κοντά έναν υπερχιμπαντζή. Ένιωσε το παράξενο συναίσθημα της μακρινής φυλετικής συγγένειας μ' αυτό το ζώο και τη δυσαρέσκεια που συναισθάνονται όλοι οι άνθρωποι όταν έρχονται αντιμέτωποι μ' αυτό τον αμείλικτο καθρέφτη του χρόνου.

Αλλά η παρουσία του Κυβερνήτη μάλλον ηρέμησε το ζώο. Ο Φάλκον έδειξε ψηλά, προς την κατεύθυνση της γέφυρας παρατήρησης και είπε ήρεμα: «Πήγαινε γρήγορα πάνω»! Προς μεγάλη του ανακούφιση, ο υπερχιμπαντζής κατάλαβε αμέσως. Έκανε μια γκριμάτσα που θα μπορούσε να είναι και χαμόγελο, κι άρχισε να σκαρφαλώνει με την ίδια επιδεξιότητα προς τα πάνω, γυρίζοντας εκεί από όπου είχε έρθει. Ο Φάλκον του είχε δώσει τη μόνη σίγουρη συμβουλή. Με την κατάσταση που επικρατούσε τώρα στη *Βασίλισσα Ελισάβετ*, το μόνο σχετικά σίγουρο σημείο βρισκόταν προς την κατεύθυνση που υπέδειξε στο ζώο. Όσο για τον ίδιο, αυτός ήταν υποχρεωμένος να πάρει την αντίθετη κατεύθυνση.

Κόντευε να τελειώσει τη σκάλα όταν άκουσε έναν δυνατό μεταλλικό θόρυβο. Το αερόστατο πήρε μια έντονη κλίση προς τα κάτω και τα φώτα έσβησαν. Αλλά ο Φάλκον έβλεπε ακόμη αρκετά καλά, χάρη στο φως του ήλιου, που περνούσε μέσα από τα ανοίγματα του δικτυωτού μεταλλικού πλέγματος. Ήταν το ίδιο φως που

είχε δει πριν μερικά χρόνια, κάτω από τον θόλο μιας μεγάλης εκκλησίας, που τα παράθυρά της ήταν καλυμμένα με βιτρό. Από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα, ο Φάλκον βρισκόταν μέσα σε μια μεταλλική εκκλησία που έπεφτε προς την έρημο, από ύψος πέντε χιλιάδων μέτρων.

Όταν έφτασε στον διάδρομο προς το πιλοτήριο και έριξε για πρώτη φορά μια ματιά προς τα έξω, διαπίστωσε ανατριχιάζοντας τη μικρή απόσταση που χώριζε πλέον το σκάφος από το έδαφος. Μόλις 1.000 μέτρα πιο κάτω υψώνονταν τα κοφτερά βράχια της ερήμου, τόσο όμορφα και τόσο επικίνδυνα, ενώ ανάμεσα στους απειλητικούς όγκους διαγράφονταν τα ξεροπόταμα της κόκκινης λάσπης, που συνέχιζαν να σκάβουν το έδαφος αποκαλύπτοντας το γεωλογικό του παρελθόν. Πουθενά δεν φαινόταν κάποιο πλάτωμα αρκετά μεγάλο ώστε να υποδεχτεί την ανώμαλη προσγείωση της *Βασίλισσας Ελισάβετ.*

Μπήκε σαν τρελός στο πιλοτήριο. Μια ματιά στον σχετικό πίνακα τον πληροφόρησε ότι όλο το έρμα είχε ήδη εγκαταλείψει το σκάφος. Μ' αυτό τον τρόπο η ταχύτητα πτώσης είχε μειωθεί κατά μερικά μέτρα ανά δευτερόλεπτο. Υπήρχε ακόμη μια αμυδρή ελπίδα να γλιτώσουν.

Χωρίς να πει λέξη, ο Φάλκον κάθισε στη θέση του πιλότου και πήρε στον έλεγχό του όλα τα όργανα που λειτουργούσαν ακόμη. Μια ματιά στα καντράν τον πληροφόρησε για όλα όσα ήθελε να ξέρει, κι έτσι απέφυγε τις άσκοπες συζητήσεις.

Πίσω του, ο αξιωματικός πληροφοριών μετέδιδε από το ραδιοτηλέφωνο μια πλήρη περιγραφή της κατάστασης. Στη Γη, όλα τα τηλεοπτικά προγράμματα θα πρέπει να είχαν ήδη διακόψει τις κανονικές εκπομπές τους και το μυαλό του Φάλκον πήγε στην απογοήτευση των διευθυντών ειδήσεων. Μια από τις πιο εντυπωσιακές καταστροφές της ιστορίας εξελισσόταν χωρίς να υπάρχουν κάμερες τηλεόρασης για να την απαθανατίσουν. Οι τελευταίες στιγμές της *Βασίλισσας Ελισάβετ–4* δεν

θα προκαλούσαν τα ρίγη των εκατομμυρίων τηλεθεατών, όπως ακριβώς συνέβη και κατά την καταστροφή του αερόστατου *Χίντεμπουργκ*, πριν ενάμιση αιώνα.

Το έδαφος βρισκόταν πλέον στα πεντακόσια μέτρα και πλησίαζε αργά. Οι αντιδραστήρες διατηρούσαν ακόμη την ισχύ τους, αλλά ο Φάλκον δεν τόλμησε να τους χρησιμοποιήσει όσο κρατούσε ακόμη ο σκελετός του σκάφους. Ο άνεμος έσπρωχνε τη *Βασίλισσα Ελισάβετ–4* προς μια διακλάδωση του Κάνυον, όπου ο χείμαρρος της ερήμου έκανε να προβάλλει από το έδαφος ένας ογκώδης βράχος σε σχήμα πετρωμένου καραβιού.

Αν ο άνεμος συνεχιζόταν, τότε το αερόστατο μπορούσε να προσεδαφιστεί απαλά πάνω σ' αυτό το υποτυπώδες τριγωνικό οροπέδιο, που το μήκος του δεν αντιπροσώπευε παρά τα δύο τρίτα του μήκους της *Βασίλισσας*. Αλλά σ' αυτή την περίπτωση κινδύνευε να σπάσει στα δυο, σαν σάπιο κλαδί.

Ο Φάλκον έβαλε σε κίνηση τους οριζόντιους αντιδραστήρες. Ακούστηκε το γνώριμο σφύριγμά τους, που κάλυψε τους μεταλλικούς τριγμούς και το φύσημα της απώλειας του αερίου. Όλο το σκάφος άρχισε να τρέμει και έγειρε προς τα δεξιά. Οι μεταλλικοί τριγμοί έγιναν εντονότεροι και η ταχύτητα πτώσης αυξήθηκε. Μια ματιά στο καντράν τον πληροφόρησε ότι ο αεριοθάλαμος No 5 είχε αδειάσει.

Ο βράχος βρισκόταν μόλις λίγα μέτρα από κάτω του. Ο Φάλκον δεν μπορούσε να ξέρει αν πέτυχε ή όχι η μανούβρα. Γύρισε την ώθηση των κινητήρων κάθετα και συνάμα έδωσε όλη την ισχύ, για να απαλύνει την πρόσκρουση με το έδαφος.

Του φάνηκε ότι το χτύπημα πάνω στη ράχη του μεγάλου βράχου κράτησε έναν αιώνα. Δεν ήταν απότομο χτύπημα, αλλά μια ισχυρή ταλάντωση που δεν έλεγε να σταματήσει. Νόμισε ότι ο ουρανός έπεφτε μαζί του και πάνω του.

Ο πάταγος των μετάλλων που έσπαγαν πλησίασε, λες

και κάποιο θηρίο κατασπάραζε τον σκελετό του άτυχου σκάφους.

Έπειτα, το δάπεδο και το ταβάνι του πιλοτήριου έκλεισαν πάνω στο σώμα του Φάλκον, σαν τεράστιες δαγκάνες μιας μέγγενης.

– Γιατί θέλετε να πάτε στον Δία;

– Θα σας απαντήσω όπως απάντησε κι ο Σπρίνγκερ όταν ξεκινούσε για τον Πλούτωνα: «Επειδή είναι εκεί».

– Σας ευχαριστώ για τις διαφωτιστικές σας εξηγήσεις... Αλλά τώρα που διαλευκάναμε αυτό το σημείο, θα μπορούσατε να μου πείτε τον πραγματικό λόγο;

Ο Χάουαρντ Φάλκον χαμογέλασε. Λίγοι βέβαια ήταν αυτοί που μπορούσαν να ερμηνεύσουν σαν χαμόγελο αυτή την αδιόρατη γκριμάτσα, αλλά ο Ουέμπστερ ήταν ένας από αυτούς. Εδώ και είκοσι χρόνια δούλευαν μαζί σε κοινά προγράμματα. Είχαν μοιραστεί τους θριάμβους και τις καταστροφές. Κι ανάμεσα στις τελευταίες, τη μεγαλύτερη.

– Η ρήση του Σπρίνγκερ ισχύει ακόμη. Μέχρι στιγμής έχουμε πατήσει το πόδι μας σε όλους τους πλανήτες με στέρεο έδαφος. Όμως, κανείς ακόμη δεν πλησίασε την επιφάνεια ενός πλανήτη που αποτελείται από αέρια. Είναι η μοναδική πρόκληση που έχει παραμείνει στα πλαίσια του Ηλιακού Συστήματος.

– Πολυδάπανη πρόκληση, θα έλεγα... Έχετε υπολογίσει το κόστος της επιχείρησης; ρώτησε ο Ουέμπστερ.

– Και βέβαια. Ορίστε οι εκτιμήσεις μου. Αλλά σας υπενθυμίζω κάτι. Δεν πρόκειται για μια μεμονωμένη αποστολή, αλλά για τη δημιουργία ενός πλήρους συστήματος μεταφοράς. Μόλις αποδείξει την αποτελεσματικότητά του, θα μπορέσουμε να το εκμεταλλευτούμε απεριόριστα. Και μ' αυτό τον τρόπο δεν θα ανοίξουμε μόνον τις πύλες του Δία, αλλά και όλων των μεγάλων πλανητών.

Ο Ουέμπστερ έριξε μια ματιά στους αριθμούς κι άφησε να του ξεφύγει ένα σφύριγμα θαυμασμού.

– Γιατί να μην ξεκινήσουμε από έναν ευκολότερο πλανήτη; Τον Ουρανό, για παράδειγμα; Δυο φορές μικρότερη βαρύτητα, δυο φορές μικρότερη ταχύτητα απόσπασης. Κι ακόμη, πιο ήπιες ατμοσφαιρικές συνθήκες, αν βέβαια μπορεί κανείς να μιλάει για ατμοσφαιρική ηπιότητα στον Δία ή στον Ουρανό.

Ο Ουέμπστερ γνώριζε πολύ καλά το θέμα του. Άλλωστε δεν βρισκόταν τυχαία επικεφαλής του Τμήματος Μακροπρόθεσμων Προγραμμάτων.

– Αν συνυπολογίσετε τα πρόσθετα προβλήματα που επιβάλλει η μεγαλύτερη απόσταση, η εξοικονόμηση είναι πολύ μικρή. Για τον Δία μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τις εγκαταστάσεις που υπάρχουν ήδη στον Γανυμήδη, ενώ για να προχωρήσουμε πέρα από τον Κρόνο μας χρειάζεται μια καινούρια βάση ανεφοδιασμού.

«Λογικό αυτό», σκέφτηκε ο Ουέμπστερ. Αλλά κατά βάθος γνώριζε τις πραγματικές προθέσεις του Φάλκον. Ο Δίας είναι ο βασιλιάς του Ηλιακού Συστήματος. Κατά συνέπεια, ο μόνος στόχος που θεωρούσε αντάξιό του ο συνομιλητής του.

– Άλλωστε, συνέχισε ο Φάλκον, ο Δίας αποτελεί ένα τεράστιο επιστημονικό σκάνδαλο. Παρόλο που οι «ραδιοθύελλες» που τον χαρακτηρίζουν είναι γνωστές εδώ κι έναν αιώνα, εξακολουθούμε να αγνοούμε το αίτιο που τις προκαλεί. Και χωρίς να αναφερθούμε στη Μεγάλη Κόκκινη Κηλίδα που παραμένει αινιγματική. Γι' αυτό τον λόγο είμαι σίγουρος ότι θα μας ενισχύσει το Γραφείο της Αστροναυτικής. Ξέρετε πόσα ανιχνευτικά διαστημόπλοια χωρίς πλήρωμα έχουν σταλεί στην ατμόσφαιρα του Δία;

– Κάπου διακόσια, νομίζω.

– Λάθος. Τριακόσια είκοσι έξι μέσα στα τελευταία πενήντα χρόνια. Κι όμως το ένα τέταρτο από αυτά σημείωσαν παταγώδη αποτυχία. Βέβαια, έχουμε μάθει πολλά πράγματα, αλλά στην ουσία είναι λίγα σε σύγκριση με το

τεράστιο αίνιγμα που αντιπροσωπεύει αυτός ο πλανήτης. Έχετε συναίσθηση του μεγέθους του;

– Είναι δέκα φορές μεγαλύτερος από τη Γη.

– Σωστό. Αλλά συνειδητοποιείτε τι ακριβώς αντιπροσωπεύει αυτό;

Ο Φάλκον άπλωσε το χέρι και έδειξε την υδρόγειο που βρισκόταν σε μιαν άκρη του γραφείου του Ουέμπστερ.

– Κοιτάξτε πόσο μικρή φαίνεται η Ινδία. Ε, λοιπόν, αν πάρετε τη Γη, την κάνετε επίπεδη και την κολλήσετε πάνω στην επιφάνεια του Δία, δεν πρόκειται να καλύψει μια έκταση μεγαλύτερη από αυτή που καλύπτει η Ινδία πάνω στην επιφάνεια της Γης.

Σώπασαν κι οι δυο για λίγο. Ο Ουέμπστερ στροβίλιζε στο μυαλό του το χειροπιαστό παράδειγμα του Φάλκον: Ο Δίας είναι για τη Γη ό,τι η Γη για την Ινδία... Το παράδειγμα του Φάλκον ήταν τέλειο... Και ενδεχόμενα, σκόπιμο!

Είχαν περάσει κιόλας δέκα ολόκληρα χρόνια; Ε, ναι, δέκα χρόνια! Η μεγάλη καταστροφή είχε γίνει πριν εφτά χρόνια (η χρονολογία αυτή έμενε για πάντα χαραγμένη στη μνήμη του) και οι πρώτες δοκιμές είχαν αρχίσει τρία χρόνια πριν την πρώτη και μοναδική πτήση της *Βασίλισσας Ελισάβετ*.

Ήταν λοιπόν πριν δέκα χρόνια που ο Φάλκον τον είχε καλέσει για μια τριήμερη εκδρομή με αερόστατο πάνω από τις βόρειες πεδιάδες της Ινδίας, με φόντο τα Ιμαλάια. «Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος», τον είχε διαβεβαιώσει... «Θα σας βγάλει λίγο από το γραφείο και θα σας επιτρέψει να σχηματίσετε μια προσωπική άποψη για την όλη υπόθεση».

Και ο Ουέμπστερ δεν απογοητεύτηκε. Μετά το ταξίδι του στη Σελήνη, η εκδρομή με το αερόστατο ήταν η συναρπαστικότερη εμπειρία της ζωής του. Και όπως του είχε υποσχεθεί ο Φάλκον, το ταξίδι έγινε κάτω από συνθήκες απόλυτης ασφάλειας χωρίς το παραμικρό ατύχημα.

Απογειώθηκαν από το Σριναγκάρ, λίγο πριν τα ξημερώματα και είδαν τις πρώτες ακτίνες του Ήλιου να φωτίζουν τον ασημένιο θόλο του μπαλονιού, χωρίς τον ενοχλητικό θόρυβο των καυστήρων προπανίου της ξεπερασμένης τεχνολογίας. Σ' αυτή την περίπτωση ο ζεστός αέρας που σήκωσε το αερόστατο ψηλά εξασφαλίστηκε από έναν μικρό ατομικό αντιδραστήρα βάρους μόλις εκατό κιλών, που βρισκόταν τοποθετημένος στη βάση του μπαλονιού.

Κατά τη διάρκεια της ανύψωσης η ακτίνα λέηζερ του αντιδραστήρα σπινθίριζε δέκα φορές κάθε δευτερόλεπτο, θερμαίνοντας και το τελευταίο μόριο του καύσιμου από δευτέριο. Στη συνέχεια, μόλις το αερόστατο κέρδισε κάποιο ύψος, η γεννήτρια ακτίνων λέηζερ σπινθίριζε μόνον μερικές φορές το λεπτό, ίσα ίσα για να αντικαθιστά τον λιγοστό ζεστό αέρα που διέφευγε από το κάλυμμα του μπαλονιού.

Έτσι, πετώντας μέσα σε απόλυτη ησυχία, κάπου ένα χιλιόμετρο πάνω από το έδαφος, μπορούσαν να ακούνε ακόμη και τα γαυγίσματα των σκυλιών, τις φωνές των περαστικών, τα κουδούνια των ποδηλάτων. Δυο ώρες αργότερα απολαύσαν ένα πανοραμικό θέαμα των πεδιάδων της βόρειας Ινδίας, από ύψος πέντε χιλιάδων μέτρων, σε συνθήκες απόλυτης ασφάλειας.

Τα όργανα του σκάφους έκαναν όλη τη δουλειά. Συγκέντρωναν τις απαραίτητες πληροφορίες για τους μηχανικούς που επρόκειτο να κατασκευάσουν το μελλοντικό υπερωκεάνιο των ουρανών, χωρίς να ενοχλήσουν καθόλου τους επιβάτες.

Ήταν μια υπέροχη μέρα. Ο νοτιοδυτικός μουσώνας θα άρχιζε να φυσάει μετά από έναν μήνα και στον καταγάλανο ουρανό διακρίνονταν ελάχιστα σύννεφα. Ο χρόνος λες κι είχε σταματήσει και τους εκνεύριζαν φοβερά οι ραδιοτηλεφωνικές αναφορές που μεταδίδονταν κάθε ώρα, γιατί διέκοπταν το ονειροπόλημα. Πέρα μακριά, όπου κι αν έφτανε το μάτι, μέχρι τη γραμμή του ορίζοντα κι ακόμη παραπέρα, απλωνόταν το πανέμορφο μωσαϊκό του τοπίου της Ινδίας, πλούσιου από ιστορία, γεμάτο από χωριά, αγρούς, δάση, ναούς, λίμνες και αρδευτικές διώρυγες.

Ο Ουέμπστερ κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για να απαλλαγεί από τη γοητευτική ανάμνηση αυτού του ταξιδιού πριν δέκα χρόνια. Γιατί το ταξίδι αυτό τον έκανε φανατικό οπαδό των αερόστατων την εποχή που τα τεχνολογικά μεταφορικά μέσα του επιτρέπαν να κάνει τον γύρο του κόσμου μέσα σε ενενήντα λεπτά της ώρας. Ήταν τότε που συνειδητοποίησε την απεραντοσύνη της Ινδίας. Κι όμως, επαναλάμβανε τώρα μέσα του ότι ο Δίας ήταν για τη Γη ό,τι η Γη για την Ινδία.

– Ας παραδεχτούμε ότι έχετε δίκιο, είπε, κι ας υποθέσουμε ότι θα καταφέρουμε να εξασφαλίσουμε τα αναγκαία ποσά. Απομένει το ερώτημα που δεν μου δώσατε απάντηση. Γιατί πιστεύετε ότι θα τα καταφέρετε καλύτερα από τα τριακόσια τόσα διαστημόπλοια-ρομπότ που προσέγγισαν ήδη τον Δία;

– Γιατί είμαι πολύ καλύτερος από τα ρομπότ τόσο σαν παρατηρητής όσο και σαν πιλότος. Και προπάντων σαν πιλότος. Μην ξεχνάτε ότι έχω πείρα στις πτήσεις με αερόστατα όσο κανείς άλλος στον κόσμο.

– Μα μπορείτε να τα παρακολουθήσετε σαν τηλεχειριστής, από τη βάση του Γανυμήδη.

– Α, όχι! Το όλο πρόβλημα είναι ο τηλεχειρισμός! Θα πρέπει να θυμάστε τι ήταν αυτό που προκάλεσε την καταστροφή της *Βασίλισσας Ελισάβετ*.

Ο Ουέμπστερ το ήξερε πολύ καλά, αλλά ο Φάλκον δεν του έδωσε τον καιρό να απαντήσει:

– Η διαφορά του χρόνου! Αυτή ήταν η αιτία της καταστροφής. Ο τηλεχειριστής του σκάφους τηλεοπτικών λήψεων, ενώ νόμιζε ότι διεύθυνε το σκάφος διαμέσου ενός τοπικού μήκους κύματος, στην πραγματικότητα μετέδιδε τις εντολές προς την εξέδρα, διαμέσου δορυφόρου. Βέβαια ήταν ένα ατύχημα που κανείς δεν μπόρεσε να το προβλέψει. Λάθος συντονισμός στο μήκος κύματος. Αλλά μ' αυτό τον συντονισμό μέχρι να πάει το σήμα στον τεχνητό δορυφόρο και να επιστρέψει χρειαζόταν ένα χρονικό διάστημα λίγο μικρότερο από μισό δευτερόλεπτο. Αν η ατμόσφαιρα ήταν ήρεμη δεν θα συνέβαινε το παραμικρό.

Αλλά οι διακυμάνσεις της ατμόσφαιρας πάνω από το Μεγάλο Κάνυον προκάλεσαν το ατύχημα. Κι όταν το σκάφος λήψεων μας άγγιξε από τη μια πλευρά, ο τηλεχειριστής πανικόβλητος έστρεψε το πηδάλιο προς την αντίθετη κατεύθυνση. Δοκιμάσατε ποτέ να οδηγήσετε ένα αυτοκίνητο σ' έναν κακοτράχαλο δρόμο με καθυστέρηση μισού δευτερολέπτου στις μανούβρες σας;

– Όχι, κι ούτε σκοπεύω να δοκιμάσω. Αλλά μπορώ να φανταστώ το αποτέλεσμα.

– Κατά συνέπεια, όταν ξέρω ότι η απόσταση που χωρίζει τον Γανυμήδη από τον Δία ξεπερνά το ένα εκατομμύριο χιλιόμετρα, τα ραδιοκύματα θα εμφανίζουν μια χρονική καθυστέρηση μετάδοσης των εντολών του χειριστήριου, της τάξης των έξι δευτερολέπτων. Πρόκειται για ένα απαράδεκτο διάστημα. Γι' αυτό επιμένω ότι χρειάζεται ένας επιδέξιος πιλότος πάνω στο διαστημόπλοιο, ώστε να κάνει τη στιγμή που πρέπει τους κατάλληλους χειρισμούς. Αλλά εκτός αυτού, θα ήθελα να σας δείξω και κάτι ακόμη. Μπορώ να πάρω αυτό;

– Ναι, βέβαια.

Ο Φάλκον πήρε μια κάρτα από το γραφείο του Ουέμπστερ. Σε γενικές γραμμές οι καρτ-ποστάλ δεν χρησιμοποιούνταν πλέον στη Γη, αλλά αυτή εδώ παρουσίαζε ένα τρισδιάστατο τοπίο του Άρη κι από την πίσω πλευρά είχε μερικά σπάνια γραμματόσημα μεγάλης αξίας. Ο Φάλκον την κράτησε κάθετη στον αέρα.

– Είναι ένα πολύ παλιό κόλπο που θα με βοηθήσει να σας κάνω να με καταλάβετε καλύτερα. Σχηματίστε με τον αντίχειρα και τον δείκτη μια τσιμπίδα. Βάλτε στη μέση της τσιμπίδας την κάρτα χωρίς να την αγγίζετε και δοκιμάστε να την πιάσετε μόλις την αφήσω να πέσει.

Ο Ουέμπστερ υπάκουσε. Τα δυο του δάχτυλα σε σχήμα τσιμπίδας απείχαν μόλις ένα χιλιοστό από κάθε πλευρά της κάρτας. Ίσως και λιγότερο.

– Πιάστε την τώρα.

Ο Φάλκον άφησε την κάρτα να πέσει πριν αποτελειώσει τη φράση του. Τα δυο δάχτυλα του Ουέμπστερ

έκλεισαν στο κενό. Η κάρτα έπεσε στο πάτωμα.

– Θα το επαναλάβω για να σας αποδείξω ότι δεν πρόκειται για ταχυδακτυλουργία. Έτοιμος;

Αλλά και πάλι η κάρτα έπεσε στο πάτωμα, ενώ ο Ουέμπστερ δεν κατάφερε να την πιάσει.

– Δοκιμάστε μαζί μου τώρα.

Ο Ουέμπστερ πήρε την κάρτα και την άφησε σχεδόν αμέσως. Αλλά ο Φάλκον την άρπαξε με φοβερή επιδεξιότητα.

Ο Φάλκον χαμογέλασε:

– Όταν με ξανάρραψαν οι χειρούργοι μου έκαναν ορισμένες βελτιώσεις στα ανακλαστικά μου και σε άλλα σημεία. Αυτή ήταν μια από τις βελτιώσεις. Έγιναν κι άλλες. Και θα μάθω να τις χρησιμοποιώ στον Δία, γιατί αυτός ο πλανήτης προσφέρεται κατά ιδανικό τρόπο για τέτοιες εξασκήσεις!

Ο Ουέμπστερ κάρφωσε τα μάτια του πάνω στο τοπίο του Άρη που παρίστανε η κάρτα. Έπειτα, με ήρεμη φωνή, ρώτησε:

– Καταλαβαίνω... Πόσος καιρός υπολογίζετε να σας χρειαστεί για τις προετοιμασίες;

– Με τη βοήθειά σας, καθώς κι εκείνην του Γραφείου Χρηματοδότησης Επιστημονικών Προγραμμάτων, θα μπορούσα να είμαι έτοιμος σε... τρία χρόνια. Κι ακόμη ένα χρόνο για τις δοκιμές... Θα μου χρειαστούν τουλάχιστον δύο πειραματικά μοντέλα. Συνολικά, δηλαδή... πέντε χρόνια.

– Έχετε δίκιο... Το ίδιο περίπου υπολογίζω κι εγώ. Ελπίζω ότι αυτή τη φορά θα σταθείτε τυχερός. Το αξίζετε... Υπάρχει μόνον ένα σημείο, που δεν πρόκειται να υποχωρήσω.

– Ποιο;

– Να μην επιμείνετε να σας συνοδέψω την επόμενη φορά που θα δοκιμάσετε κάποιο καινούριο αερόστατο!

Η διαδρομή ανάμεσα στον Δία–5 και στον πλανήτη Δία δεν διαρκούσε παραπάνω από τριάμισι ώρες, και πολύ λίγοι άνθρωποι θα μπορούσαν να κοιμηθούν κατά τη διάρκεια ενός τόσο τρομακτικού ταξιδιού. Ο ύπνος ήταν μια αδυναμία που τη μισούσε ο Φάλκον, και το λίγο που κατάφερνε να κοιμηθεί του προκαλούσε όνειρα που δεν είχε καταφέρει ακόμη να εξορκίσει.

Ωστόσο δεν προβλεπόταν ούτε μια στιγμή ανάπαυσης κατά τις επόμενες τρεις μέρες, κι έπρεπε οπωσδήποτε να αναπαυθεί κατά τη μεγάλη αυτή κάθοδο ανάμεσα στα σύννεφα, σε μια διαδρομή 100.000 χιλιομέτρων.

Έτσι, μόλις το *Κον-Τίκι* μπήκε στην τροχιά μεταφοράς και οι έλεγχοι στον υπολογιστή ολοκληρώθηκαν, ο Φάλκον ετοιμάστηκε να κοιμηθεί, ίσως και για τελευταία φορά στη ζωή του.

Τη στιγμή που ο Δίας άρχισε να καλύπτει τον Ήλιο, που από εδώ φαινόταν σαν ένα μικρό φωτεινό σημάδι στον ουρανό, το *Κον-Τίκι* μπήκε μέσα στην τερατώδη σκιά του πλανήτη. Για λίγα λεπτά, το σκάφος καλύφθηκε από μια παράξενη χρυσαφιά ανταύγεια, κι έπειτα, ο μισός ουρανός έμοιαζε με μια τρύπα απόλυτου μαύρου, ενώ ο άλλος μισός γέμισε από αναρίθμητα άστρα.

Τα άστρα δεν αλλάζουν ποτέ, σ' όποιο σημείο του Ηλιακού Συστήματος κι αν βρίσκεται κανείς. Οι αστερισμοί που στολίζουν τον ουρανό του Δία στολίζουν και τον ουρανό της Γης, που απέχει 500 εκατομμύρια χιλιόμετρα από εδώ.

Η μόνη διαφορά είναι η παρουσία δυο μικρών χλωμών μισοφέγγαρων, της Καλλιστώς και του Γανυμήδη. Βέβαια υπάρχουν κι άλλοι δέκα δορυφόροι που περιφέρονται γύρω από τον Δία, αλλά είναι πολύ μικροί και απέχουν τόσο ώστε δεν μπορεί κανείς να τους διακρίνει με γυμνό μάτι.

– Διακόπτω όλες τις εκπομπές μέχρι τις δύο, μήνυσε στο κυρίως διαστημόπλοιο, που βρισκόταν χίλια χιλιόμετρα πιο ψηλά από τους βράχους του Δία–5, στην ακτινοβόλα σκιά του μικροσκοπικού δορυφόρου.

Ο Δίας–5 λειτουργούσε σαν μια πραγματική κοσμική μπουλντόζα, καθαρίζοντας ασταμάτητα τα φορτισμένα μόρια ύλης, που κάναν το πέρασμα στην ατμόσφαιρα του Δία ανθυγιεινό. Ο όγκος του προστάτευε από τις επικίνδυνες ακτινοβολίες και ένα διαστημόπλοιο μπορούσε να ζητήσει καταφύγιο εκεί τη στιγμή που ολόγυρα τριγυρνούσε ο αόρατος θάνατος.

Ο Φάλκον άνοιξε τον ελεγκτή ύπνου και η συνείδησή του παραδόθηκε γρήγορα ενώ οι ηλεκτρικές ταλαντώσεις χάιδευαν απαλά τον εγκέφαλό του.

Την ώρα που το *Κον-Τίκι* έπεφτε ασταμάτητα προς την επιφάνεια του Δία, αυξάνοντας την ταχύτητά του κάθε δευτερόλεπτο εξαιτίας του γιγάντιου πεδίου βαρύτητας, ο Φάλκον αποκοιμήθηκε βαθιά.

Παρ'όλα αυτά τον κυνηγούσαν όνειρα και εφιάλτες που είχε φέρει μαζί του από τη Γη... Δεν ονειρευόταν ποτέ τη φοβερή καταστροφή της *Βασίλισσας Ελισάβετ* αυτή καθαυτή, αλλά ορισμένες συγκλονιστικές λεπτομέρειες.

Στον ύπνο του ερχόταν, για παράδειγμα, το πρόσωπο του τρομοκρατημένου υπερχιμπαντζή που συνάντησε στις σκάλες του αερόστατου. Κανείς από τους χιμπαντζήδες δεν είχε γλιτώσει. Όσοι δεν σκοτώθηκαν από την πτώση του αερόστατου, τραυματίστηκαν τόσο άσχημα, ώστε παραδόθηκαν στην ευθανασία.

Ο Φάλκον αναρωτήθηκε πολλές φορές γιατί έβλεπε στον ύπνο του τον τρομοκρατημένο χιμπαντζή κατά τις τελευταίες στιγμές της ζωής του και όχι τους φίλους και τους συναδέλφους που χάθηκαν κατά το δυστύχημα.

Αλλά τα όνειρα που φοβόταν περισσότερο ήταν εκείνα που άρχιζαν τη στιγμή που ξανάβρισκε τις αισθήσεις του, μετά την ανώμαλη προσεδάφιση. Δεν είχε νιώσει κανέναν πόνο και ξαφνικά ξύπνησε μέσα στο σκοτάδι και την απόλυτη σιωπή.

Είχε την εντύπωση ότι ακόμη κι η αναπνοή του είχε σταματήσει. Και το πιο παράξενο απ' όλα ήταν ότι δεν μπορούσε να εντοπίσει τα μέλη του σώματός του. Δεν μπορούσε να κουνήσει ούτε τα χέρια ούτε τα πόδια του γιατί δεν ήξερε πού βρίσκονταν.

Η απόλυτη σιωπή τον εγκατέλειψε πρώτη. Και μετά από ώρες, ή κι από μέρες ολόκληρες, ένιωσε έναν απαλό παλμό και συνειδητοποίησε, αφού σκέφτηκε πολύ, ότι ο παλμός αυτός ήταν οι χτύποι της καρδιάς του. Η αποδοχή της συνείδησης της πραγματικότητας ήταν το πρώτο μεγάλο του λάθος.

Στη συνέχεια, ένιωσε κάποια τσιμπήματα, διέκρινε κάποιες σπίθες φωτός και φοβερές πιέσεις πάνω στα μέλη του, που εξακολουθούσαν να παραμένουν αδρανή. Σιγά-σιγά, η μια μετά την άλλη επέστρεψαν οι αισθήσεις του και μαζί τους ο πόνος.

Χρειάστηκε να τα μάθει όλα από την αρχή. Από τα παιδικά του χρόνια μέχρι τη νεανική του ηλικία. Παρόλο που η μνήμη του δεν έπαθε σοβαρές ζημιές και καταλάβαινε τα λόγια που του έλεγαν, χρειάστηκε να περάσουν πολλοί μήνες πριν καταφέρει να απαντήσει διαφορετικά, εκτός από το να κουνά τα βλέφαρά του.

Θυμόταν ακόμη τους θριάμβους που έζησε, όταν κατάφερε να αρθρώσει την πρώτη λέξη, όταν κατάφερε να διαβάσει την πρώτη σελίδα, όταν κατάφερε ν' αλλάξει πλευρό στο κρεβάτι, όταν τελικά κατάφερε να μετακινηθεί με τις ίδιες του τις δυνάμεις.

Στην πραγματικότητα είχε κερδίσει μια μάχη κι είχε σημειώσει μια πολύ μεγάλη νίκη ύστερα από δυο ολόκληρα χρόνια σκληρής προετοιμασίας.

Αλλά βασανίστηκε πολύ και αναρίθμητες φορές ζήλεψε την τύχη του νεκρού υπερχιμπαντζή. Ο Φάλκον δεν ήταν καν σε θέση να επιλέξει τη μοίρα του. Οι γιατροί αποφάσισαν για λογαριασμό του κι έτσι σήμερα, δώδεκα χρόνια αργότερα, ταξίδευε εκεί όπου κανείς άνθρωπος δεν είχε ταξιδέψει και ταξίδευε με τέτοια ταχύτητα, που κανένας άλλος ταξιδιώτης δεν είχε φανταστεί σ' όλη την ιστορία της ανθρωπότητας.

Το ηλεκτρονικό ξυπνητήρι έβγαλε τον Φάλκον από

τα όνειρα τη στιγμή που το *Κον-Τίκι* πρόβαλλε έξω από την παχιά σκιά του Δία και η αυγή σχημάτιζε ένα γιγάντιο ουράνιο τόξο.

Οι αναπόφευκτοι εφιάλτες (δοκίμασε να καλέσει μια νοσοκόμα αλλά δεν είχε τη δύναμη να πατήσει το κουμπί) έφυγαν γρήγορα από το μυαλό του. Τον περίμενε η μεγαλύτερη, κι ίσως κι η τελευταία, περιπέτεια της ζωής του.

Κάλεσε τον Σταθμό Ελέγχου, που τώρα βρισκόταν 100.000 χιλιόμετρα μακριά του, και ανέφερε ότι όλα πήγαιναν καλά, ενώ συνέχιζε να πέφτει όλο και γρηγορότερα προς την επιφάνεια του Δία.

Τώρα η ταχύτητα πτώσης ξεπερνούσε τα πενήντα χιλιόμετρα ανά δευτερόλεπτο. Εδώ και μισή ώρα το *Κον-Τίκι* πλησίαζε πλέον τα πρώτα στρώματα της εξωτερικής ατμόσφαιρας του Δία.

Ο Φάλκον ετοιμάστηκε για την πιο δύσκολη είσοδο σε όλο το Ηλιακό Σύστημα. Πολλά αυτόματα διαστημόπλοια-ρομπότ είχαν περάσει από αυτή τη δοκιμασία της φωτιάς, αλλά ήταν γεροφτιαγμένα, εξοπλισμένα με θαυμάσια όργανα και ειδικά σχεδιασμένα για να αντέχουν σε τρομακτικές πιέσεις.

Το *Κον-Τίκι* ήταν υποχρεωμένο να υποστεί μια μέγιστη έλξη της τάξης των 30G που στη συνέχεια επρόκειτο να σταθεροποιηθεί σ' έναν μέσο όρο της τάξης των 10G πριν διαπεράσει τα ανώτερα στρώματα της ατμόσφαιρας του Δία.

Με πολύ φροντίδα και σχολαστικότητα, ο Φάλκον ετοίμασε το πολύπλοκο σύστημα που θα τον κάρφωνε κυριολεκτικά στα τοιχώματα της καμπίνας του. Όταν τελείωσε, το σώμα του αποτελούσε κυριολεκτικά ένα τμήμα του σκάφους.

Είχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση: 100 δευτερόλεπτα πριν την είσοδο. Ο κύβος είχε ριφθεί. Μέσα σε ένα μισό λεπτό θα βρισκόταν στην ατμόσφαιρα του Δία, παγιδευμένος από την έλξη του γίγαντα.

Η αντίστροφη μέτρηση παρουσίασε τρία δευτερόλε-

πτα καθυστέρηση, πράγμα ασήμαντο σε σύγκριση με τον όγκο των άγνωστων δεδομένων του υπολογισμού.

Τα εξωτερικά προστατευτικά τοιχώματα του θαλαμίσκου άρχισαν να σφυρίζουν, να θερμαίνονται, να αλλάζουν χρώματα σ' όλη την κλίμακα του φάσματος και τελικά να γίνονται κατακόκκινα, πυρακτωμένα.

Ο βόμβος της εισόδου ήταν εντελώς διαφορετικός από εκείνον που προκαλεί η είσοδος στη Γη ή στον Άρη. Μέσα σ' αυτή την ελαφριά ατμόσφαιρα, μίγμα ηλίου και υδρογόνου, όλοι οι ήχοι γίνονταν μερικές οκτάβες οξύτεροι. Στον Δία, ακόμη και μια βροντή ακούγεται σαν τσίριγμα.

Η πίεση αυξανόταν παράλληλα με την αύξηση της οξύτητας των ήχων. Ο Φάλκον ένιωσε εντελώς ακινητοποιημένος. Το οπτικό του πεδίο μειώθηκε στο ελάχιστο. Το μόνο που μπορούσε να βλέπει πλέον ήταν το ρολόι του και τον δείκτη επιτάχυνσης: ακόμη 480 δευτερόλεπτα και 15G.

Δεν έχασε τις αισθήσεις του, αν κι αυτό το ενδεχόμενο ήταν πιθανό σύμφωνα με τους υπολογισμούς. Το ίχνος που χάραζε το *Κον-Τίκι* στην ατμόσφαιρα του Δία θα πρέπει να ήταν πολύ εντυπωσιακό και να εκτεινόταν σε αρκετές χιλιάδες χιλιόμετρα.

Πεντακόσια δευτερόλεπτα μετά την είσοδο η έλξη άρχισε να μειώνεται 10G, 5G, 2G... Έπειτα το βάρος εξαφανίστηκε σχεδόν τελείως. Το *Κον-Τίκι* έπεφτε πλέον ελεύθερα και η απίθανη τροχιακή ταχύτητα είχε εξαφανιστεί.

Ο Φάλκον ένιωσε έναν ισχυρό κλονισμό όταν αποσπάστηκαν και τα τελευταία τοιχώματα του θερμικού καλύμματος. Είχαν εκτελέσει αποτελεσματικά την αποστολή τους και δεν χρειάζονταν πια. Ο Δίας μπορούσε να τα κρατήσει σαν αναμνηστικό δώρο.

Ο Φάλκον έλυσε όλες τις ζώνες ασφαλείας εκτός από δύο και παρακολούθησε τον αυτόματο προγραμματιστή που ξεκίνησε μια σειρά από λεπτούς χειρισμούς.

Δεν είδε να ανοίγει το πρώτο αλεξίπτωτο επιβράδυνσης, αλλά το ένιωσε από το μικρό σοκ που προκάλεσε.

Τώρα το *Κον-Τίκι* είχε χάσει όλη την οριζόντια ταχύτητά του και έπεφτε κάθετα με ταχύτητα 1.000 χιλιόμετρα την ώρα. Όλα θα κρίνονταν μέσα στα επόμενα εξήντα δευτερόλεπτα.

Άνοιξε και το δεύτερο αλεξίπτωτο. Ο Φάλκον έριξε μια ματιά από το φινιστρίνι της οροφής και, προς μεγάλη του ανακούφιση, είδε τον μεγάλο ασημένιο όγκο να φουσκώνει πάνω από το σκάφος που εξακολουθούσε να πέφτει ελεύθερα.

Τα χιλιάδες κυβικά μέτρα πλαστικού υφάσματος απλώθηκαν στον ουρανό του γιγάντιου πλανήτη, παγιδεύοντας όλο και περισσότερα αέρια από την ατμόσφαιρά του, μέχρι που το μπαλόνι φούσκωσε εντελώς.

Η ταχύτητα πτώσης του *Κον-Τίκι* περιορίστηκε στα λίγα χιλιόμετρα την ώρα, κι έπειτα σταθεροποιήθηκε. Από εδώ κι εμπρός ο Φάλκον είχε όλο τον χρόνο στη διάθεσή του. Θα χρειάζονταν πάρα πολλές μέρες για να πέσει το *Κον-Τίκι* πάνω στην επιφάνεια του Δία.

Και τελικά θα έπεφτε αν δεν το εμπόδιζε ο Φάλκον. Για την ώρα, το μπαλόνι του ιδιόρρυθμου αυτού αερόστατου λειτουργούσε ακόμη σαν ένα είδος αλεξίπτωτου. Εφόσον η εσωτερική πίεση του μπαλονιού και η εξωτερική πίεση της ατμόσφαιρας ήταν ίσες, το μπαλόνι έμενε σχεδόν μετέωρο. Το όλο σύστημα έπεφτε βέβαια ακόμη, αλλά απελπιστικά αργά.

Ο προγραμματιστής έβαλε σε κίνηση τον αντιδραστήρα, που άρχισε να θερμαίνει τον αέρα στο εσωτερικό του μπαλονιού. Πέντε λεπτά αργότερα, το *Κον-Τίκι* άρχισε να υψώνεται. Σύμφωνα με τις ενδείξεις του υψομετροδείκτη-ραντάρ, το αερόστατο βρισκόταν κάπου 430 χιλιόμετρα πάνω από την επιφάνεια του Δία, ή τουλάχιστον αυτού του πράγματος που θεωρητικά αποτελούσε την επιφάνεια του Δία.

Σε μια ατμόσφαιρα που αποτελείται κατά κύριο λόγο από υδρογόνο – το πιο ελαφρύ αέριο στη φύση – μόνον

ένας τύπος αερόστατου μπορεί να λειτουργήσει: το αερόστατο που στο εσωτερικό του μπαλονιού του κλείνει θερμό υδρογόνο. Για όσο λοιπόν διάστημα ο αντιδραστήρας ήταν σε θέση να θερμαίνει το υδρογόνο του μπαλονιού, το *Κον-Τίκι* θα συνέχιζε να ταξιδεύει αιωρούμενο πάνω από έναν πλανήτη που μπορούσε να περικλείει άνετα πάνω από εκατό Ειρηνικού Ωκεανούς.

Έπειτα από ένα ταξίδι 500 εκατομμυρίων χιλιομέτρων, το *Κον-Τίκι* δικαίωνε επιτέλους την ονομασία του: ήταν πράγματι μια σχεδία του αέρα, που την παρέσυραν τα ρεύματα της ατμόσφαιρας του Δία.

Παρόλο που ένας καινούριος κόσμος απλωνόταν γύρω από το *Κον-Τίκι,* ο Φάλκον χρειάστηκε να περιμένει τουλάχιστον μία ώρα μέχρι να ασχοληθεί με την παρατήρηση του τοπίου. Είχε άλλες δουλειές να κάνει προηγουμένως.

Κατ' αρχήν έκανε σχολαστικό έλεγχο όλων των οργάνων διακυβέρνησης του θαλαμίσκου και σιγουρεύτηκε για την καλή λειτουργία όλων των συστημάτων ελέγχου. Έπειτα μελέτησε προσεχτικά την απαιτούμενη θερμότητα που του χρειαζόταν για να ανεβαίνει και την ποσότητα του αερίου που έπρεπε να απελευθερώνει για να κατεβαίνει.

Και πάνω απ' όλα ασχολήθηκε με το πρόβλημα της σταθεροποίησης και της ισορροπίας. Χρειάστηκε να ρυθμίσει το μήκος των συρματόσκοινων που συνέδεαν τον θαλαμίσκο με το τεράστιο μπαλόνι σε σχήμα αχλαδιού, για να εξαφανίσει τους κραδασμούς και να επιτύχει τις πιο ήπιες συνθήκες πτήσης.

Μέχρι στιγμής είχε σταθεί τυχερός. Σ' αυτό το μεγάλο ύψος η ταχύτητα του ανέμου ήταν σταθερή και η συσκευή Ντόππλερ, που ηχοβολούσε την αόρατη επιφάνεια του πλανήτη, τον πληροφόρησε ότι η ταχύτητά του σε σύγκριση με το έδαφος ήταν 350 χιλιόμετρα την ώρα. Μέτρια δηλαδή ταχύτητα, αν υπολογίσει κανείς ότι οι ρομποτικές παρατηρήσεις είχαν σημειώσει στο παρελ-

θόν ταχύτητες ανέμων στην ατμόσφαιρα του Δία πάνω από 1.000 χιλιόμετρα την ώρα.

Το πρόβλημα όμως δεν ήταν η μεγάλη ή μικρή ταχύτητα του ανέμου, εφόσον αυτή παρέμενε σταθερή. Το πρόβλημα και ο πραγματικός κίνδυνος βρισκόταν στις ατμοσφαιρικές διαταραχές, τους στρόβιλους, τα ατμοσφαιρικά χαμηλά, τα μέτωπα και κάθε άλλη ανωμαλία του αέρα. Και σ' αυτή την περίπτωση, η σωτηρία του *Κον-Τίκι* ήταν καθαρά θέμα της επιδεξιότητας του Φάλκον, της πείρας του και της ταχύτητας των αντανακλαστικών του, ιδιότητες δηλαδή που δεν μπορούσαν να προγραμματιστούν σε κανέναν ηλεκτρονικό υπολογιστή.

Ο Φάλκον δεν έδωσε καμία σημασία στα ασταμάτητα ερωτήματα που του επέβαλλε ο Σταθμός Ελέγχου, πριν εξοικειωθεί ικανοποιητικά με τις αντιδράσεις του παράξενου αυτού σκάφους. Κι αφού σιγουρεύτηκε ότι ήταν σε θέση να το ελέγχει απόλυτα, άνοιξε τους διακόπτες των διαφόρων οργάνων μέτρησης και τους συνέδεσε με τον ραδιοπομπό.

Από αυτή τη στιγμή κι έπειτα, το *Κον-Τίκι* συνέχισε να κατεβαίνει με ελεγχόμενη ταχύτητα προς την επιφάνεια του Δία, ενώ παράλληλα μετέδιδε ένα πλήθος πληροφοριών στο κυρίως διαστημόπλοιο, που απείχε 100.000 χιλιόμετρα μακριά. Τώρα πια ο Φάλκον μπορούσε να παρατηρήσει το τοπίο της ατμόσφαιρας του Δία.

Η πρώτη εντύπωση ήταν παράξενη και κατά κάποιο τρόπο απογοητευτική. Σε σχέση με την κλίμακα των μεγεθών που παρατηρούσε, θα μπορούσε να πει ότι πετούσε πάνω από ένα στρώμα με σύννεφα της Γης. Ο ορίζοντας του φαινόταν σε κανονική γήινη απόσταση και τίποτα δεν του προκαλούσε το αίσθημα ότι βρισκόταν κοντά σ' έναν κόσμο με διάμετρο έντεκα φορές μεγαλύτερη από τον δικό του.

Έβαλε τότε σε ενέργεια το ραντάρ με τις υπέρυθρες για να μετρήσει τα ατμοσφαιρικά στρώματα από κάτω

του, και κατάλαβε αμέσως πόσο τον είχαν ξεγελάσει τα μάτια του.

Το στρώμα από τα σύννεφα, που φαινόταν ότι απείχε μόλις πέντε χιλιόμετρα, βρισκόταν στην πραγματικότητα 60 ολόκληρα χιλιόμετρα μακριά του, ενώ η γραμμή του ορίζοντα, που φάνταζε κάπου στα 200 χιλιόμετρα, απείχε στην πραγματικότητα κάπου 3.000 χιλιόμετρα από το σκάφος.

Η κρυστάλλινη διαφάνεια της ατμόσφαιρας από υδρογόνο και ήλιο και η τεράστια καμπυλότητα του πλανήτη τον είχα ξεγελάσει τελείως. Εδώ ήταν ακόμη πιο δύσκολο να εκτιμήσει τις αποστάσεις με το μάτι, παρά στη Σελήνη. Όλα όσα έβλεπε, έπρεπε να τα πολλαπλασιάζει επί δέκα.

Στην ουσία ήταν ένα απλό φαινόμενο που έπρεπε να το περιμένει. Κι όμως τον μπέρδεψε και τον συγκλόνισε. Δεν είχε την αίσθηση του τεράστιου μεγέθους του Δία, αλλά αντίθετα νόμιζε ότι ο ίδιος είχε μικρύνει κατά δέκα φορές από το κανονικό του μέγεθος.

Παρ' όλα αυτά είχε την ελπίδα ότι γρήγορα θα κατάφερνε να εξοικειωθεί με την απάνθρωπη κλίμακα αυτού του πλανήτη. Αλλά για την ώρα, καθώς κοιτούσε την απίθανη μακρινή γραμμή του ορίζοντα, σκέφτηκε ότι ποτέ ο άνθρωπος δεν θα έβρισκε τη θέση του σ' αυτό τον κόσμο. Ίσως ήταν η πρώτη και η τελευταία κάθοδος ενός ανθρώπου ανάμεσα στα σύννεφα του Δία.

Ο ουρανός από κάτω του έδειχνε σχεδόν μαύρος, χαραγμένος μόνον από κάποια ανοιχτόχρωμα σύννεφα αμμωνίας. Έκανε πολύ κρύο σ' αυτό το ύψος, αλλά καθώς κατέβαινε είχε την εντύπωση ότι η θερμοκρασία ανέβαινε μαζί με την πίεση.

Στο σημείο που βρισκόταν τώρα το *Κον-Τίκι* η εξωτερική θερμοκρασία ήταν –50°C και η πίεση πέντε ατμόσφαιρες. Μια εκατοστή χιλιόμετρα πιο κάτω, θα έκανε τόση ζέστη όση και γύρω από τον γήινο ισημερινό και η πίεση θα ήταν ίδια με την πίεση που επικρατεί στις πιο

ρηχές θάλασσες της Γης. Με δυο λόγια, ιδανικές συνθήκες για τη φιλοξενία της ζωής.

Ήδη είχε περάσει το πρώτο τέταρτο της μέρας πάνω στον Δία. Ο Ήλιος πλησίαζε το ζενίθ και το φως του, καθώς διαπερνούσε τα σύννεφα, έπαιρνε απίθανα γλυκές αποχρώσεις. Τα 500 εκατομμύρια χιλιόμετρα πρόσθετης απόστασης από τον Ήλιο αφαιρούσαν ένα πολύ μεγάλο μέρος από την ισχύ του.

Ο ουρανός ήταν πολύ καθαρός, αλλά ο Φάλκον σκεφτόταν ασταμάτητα, ότι μπορεί να του επιφύλασσε άσχημες εκπλήξεις. Η νύχτα θα έπεφτε γρήγορα, αλλά ακόμη ήταν σχετικά πρωί και ο Φάλκον είχε την εντύπωση πως τον τύλιγε ένας τυπικός φθινοπωρινός φωτισμός. Αυτό, βέβαια, ήταν σφάλμα, γιατί δεν υπήρχε φθινόπωρο στον Δία, όπως δεν υπήρχε και καμία άλλη εποχή.

Το Κον-Τίκι εισχώρησε κάθετα στη ζώνη του ισημερινού, τη ζώνη με τα λιγότερα χρώματα. Η απέραντη θάλασσα από σύννεφα είχε μια ροζ απόχρωση. Δεν έβλεπε πουθενά ούτε το κίτρινο, ούτε το έντονο κόκκινο που περιέβαλλαν τον Δία των αστρονομικών παρατηρήσεων σε υψηλότερα γεωγραφικά πλάτη.

Ακόμη και η Μεγάλη Κόκκινη Κηλίδα, η πιο εντυπωσιακή ιδιαιτερότητα του πλανήτη, βρισκόταν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, προς τον νότο. Βέβαια, αποτελούσε μια μεγάλη πρόκληση για παρατήρηση από κοντά, αλλά οι μετεωρολογικές πληροφορίες έλεγαν ότι σ' αυτά τα γεωγραφικά πλάτη υπάρχουν μόνιμες ατμοσφαιρικές διαταραχές που προκαλούν ταχύτητες ανέμων της τάξης των 1.500 χιλιομέτρων την ώρα.

Θα ήταν λοιπόν απερισκεψία να πλησιάσει ο Φάλκον σε τόσο επικίνδυνες ζώνες. Έτσι, η Μεγάλη Κόκκινη Κηλίδα και τα αινίγματά της μπορούσαν να περιμένουν για τις επόμενες αποστολές.

Ο Ήλιος, διασχίζοντας τον ουρανό με διπλάσια ταχύτητα απ' όσο στη Γη, πλησίαζε τώρα στο ζενίθ και

κρυβόταν πίσω από το μπαλόνι του αερόστατου. Το *Κον-Τίκι* συνέχισε να κινείται προς τα δυτικά, ακολουθώντας τη σταθερή ταχύτητα του ανέμου, με 350 χιλιόμετρα την ώρα, που μόνον το ραντάρ κατάφερνε να εντοπίσει.

Ήταν πάντα έτσι ήρεμα εδώ; αναρωτήθηκε ο Φάλκον. Οι επιστήμονες που είχαν μελετήσει σχολαστικά τις ήρεμες ζώνες της ατμόσφαιρας του Δία και που είχαν επισημάνει ότι η πιο ήρεμη απ' όλες ήταν η ζώνη του ισημερινού, είχαν δίκιο.

Ακούγοντάς τους, ο Φάλκον αντιμετώπισε με σκεπτικισμό τις προβλέψεις του και έσπευσε να συμφωνήσει με έναν πιο μετριόφρονα ερευνητή, που του είπε: «Στο κάτω-κάτω, κανένας ειδικός δεν έχει πλησιάσει τον Δία». Αλλά τώρα, ένας ειδικός θα πλησίαζε αρκετά τον Δία μέχρι το τέλος της μέρας.

Αν κατάφερνε βέβαια να επιβιώσει.

Την πρώτη μέρα ο Πατέρας των Θεών φάνηκε επιεικής μαζί του. Όλα εδώ στον Δία φαίνονταν ήρεμα και απαλά, και η περιπλάνηση πάνω από την επιφάνειά του άρχιζε να θυμίζει εκείνο το υπέροχο ταξίδι πάνω από τις βόρειες πεδιάδες της Ινδίας, πριν αρκετά χρόνια, με τη συνοδεία του Ουέμπστερ.

Ο Φάλκον εκμεταλλεύτηκε την κατάσταση για να μάθει να χειρίζεται τέλεια το *Κιν-Τίκι* στις ατμοσφαιρικές συνθήκες του Δία, και μέσα σε δυο τρεις ώρες το σκάφος έγινε μια σωστή προέκταση του σώματός του. Ποτέ του δεν είχε φανταστεί ότι θα στεκόταν τόσο τυχερός κι έτσι άρχισε να αναρωτιέται ποιο θα ήταν το τίμημα που θα έπρεπε να πληρώσει γι' αυτό.

Η πεντάωρη μέρα κόντευε να τελειώσει. Τα σύννεφα από κάτω του άρχισαν να σκοτεινιάζουν και ν' αποκτούν έναν όγκο που δεν τον είχαν όταν ο Ήλιος μεσουρανούσε στο ζενίθ. Τα χρώματα χάθηκαν γρήγορα από τον

ουρανό, εκτός από τη μεριά της δύσης, που πήρε γρήγορα μια βαθυκόκκινη απόχρωση. Λίγο πιο πάνω, φάνηκε ένα μικρό μισοφέγγαρο που άρχισε να στέλνει το χλωμό λευκό του φως στα βαθιά σκοτάδια του περιβάλλοντος.

Ο Ήλιος άρχισε να χάνεται πίσω από τον ορίζοντα του Δία, κάπου 3.000 μέτρα μακριά από το *Κον-Τίκι*, με μια ταχύτητα αντιληπτή από το ανθρώπινο μάτι. Σε λίγο άρχισαν να διακρίνονται τα αναρίθμητα άστρα. Ανάμεσά τους η πανέμορφη Γη, στο όριο του δειλινού, που θύμιζε στον Φάλκον πόσο μακριά βρισκόταν από την πατρίδα του. Η Αφροδίτη έδυσε κι αυτή λίγο μετά τον Ήλιο. Άρχιζε η πρώτη νύχτα ενός ανθρώπου στον πλανήτη Δία.

Με τα πρώτα σκοτάδια, το *Κον-Τίκι* άρχισε να χάνει ύψος. Το μπαλόνι έπαψε να θερμαίνεται από τις ηλιακές ακτίνες, με αποτέλεσμα ο αέρας στο εσωτερικό του να κρυώσει και να βαρύνει. Ο Φάλκον δεν έκανε τίποτα για να αυξήσει τη θερμοκρασία του αέρα. Περίμενε αυτό το φαινόμενο και ήθελε να το εκμεταλλευτεί.

Το στρώμα των σύννεφων, που δεν διακρινόταν πλέον, βρισκόταν ακόμη κάπου πενήντα χιλιόμετρα πιο χαμηλά και ο Φάλκον υπολόγισε να κατέβει μέχρι εκεί κατά τα μεσάνυχτα. Έβλεπε το στρώμα πολύ καθαρά από το ραντάρ των υπέρυθρων ακτίνων.

Το ίδιο όργανο του πρόσφερε τις χημικές αναλύσεις των μορίων της ατμόσφαιρας του περιβάλλοντος: υδρογόνο, ήλιο, αμμωνία, αλλά κι ένα πλήθος από ενώσεις άνθρακα. Οι αστροχημικοί έκαναν σαν τρελοί προκειμένου να προμηθευτούν κάποια δείγματα αυτής της ατμόσφαιρας και ήδη τα διαστημόπλοια-ρομπότ τους είχαν προσφέρει μερικά γραμμάρια. Οι σχετικές αναλύσεις τους άνοιξαν ακόμη περισσότερο την όρεξη.

Γιατί διαπίστωσαν ότι η ατμόσφαιρα του Δία περιείχε τουλάχιστον τα μισά από τα βασικά μόρια της ζωής. Κατά συνέπεια, εφόσον υπήρχαν όλες αυτές οι συνθήκες, η ίδια η ζωή μπορεί να βρισκόταν μακριά από εκεί; Στο

ερώτημα αυτό κανείς δεν μπορούσε να δώσει απάντηση εδώ κι έναν αιώνα.

Η υπέρυθρη εκπομπή δεν μπορούσε να διαπεράσει το στρώμα από τα σύννεφα, αλλά το ραντάρ των ραδιοκυμάτων το διαπερνούσε, και, αφού έδινε κάθε λογής πληροφορίες για τα κατώτερα στρώματα, έφτανε μέχρι την επιφάνεια, 400 χιλιόμετρα πιο κάτω.

Η επιφάνεια του Δία ήταν μια απαγορευμένη ζώνη για τον Φάλκον, εφόσον την προστάτευαν τεράστιες πιέσεις και θερμοκρασίες. Ακόμη και τα διαστημόπλοια-ρομπότ δεν κατάφεραν να την πλησιάσουν, κι όσα το τόλμησαν, διαλύθηκαν.

Η απρόσιτη, και γι' αυτό προκλητική, επιφάνεια διακρινόταν στο κάτω μέρος της οθόνης του ραντάρ, αρκετά θολή. Παρουσίαζε μια παράξενη κρυσταλλική δομή, που τα όργανα δεν ήταν σε θέση να την ερμηνεύσουν.

Μία ώρα μετά τη δύση του Ήλιου, ο Φάλκον εξαπέλυσε τον πρώτο αυτόματο ανιχνευτή. Έπεσε γρήγορα κατά τα πρώτα εκατό χιλιόμετρα, κι έπειτα άρχισε να αιωρείται ανάμεσα στα πυκνότερα στρώματα της ατμόσφαιρας, στέλνοντας ένα πλήθος ραδιοσημάτων στο αερόστατο, που ο Φάλκον τα αναμετέδωσε στον Σταθμό Ελέγχου.

Από τη στιγμή εκείνη κι έπειτα δεν είχε τίποτε άλλο να κάνει μέχρι το ξημέρωμα της επόμενης μέρας. Το πολύ-πολύ, και για λόγους προσωπικής συνέπειας, μπορούσε μια στα τόσα να ελέγχει την ταχύτητα πτώσης και να απαντά στα ευκαιριακά ερωτήματα του Σταθμού Ελέγχου.

Σ' όλη τη διάρκεια της νύχτας, το *Κον-Τίκι* είχε κάθε δυνατότητα να φροντίζει μόνο του τον εαυτό του, συνεχίζοντας να παρασύρεται από τον άνεμο, που φυσούσε με σταθερή ταχύτητα.

Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, στον Σταθμό Ελέγχου έπιασε βάρδια μια γυναίκα. Ο Φάλκον αντάλλαξε μαζί

της τα συνηθισμένα καλαμπούρια. Αλλά, δέκα λεπτά αργότερα εκείνη τον ξανακάλεσε. Η φωνή της έδειχνε σοβαρή και ανήσυχη:

– Χάουαρντ, γύρισε αμέσως στο κανάλι –46, με τη μεγαλύτερη ισχύ!

Κανάλι –46; Υπήρχαν πολλά τηλεμετρικά κυκλώματα. Ορισμένα τα χρησιμοποιούσε περισσότερο και γι' αυτό τα είχε μάθει απέξω. Τι το ιδιαίτερο παρουσίαζε το κανάλι –46;

Αλλά μόλις έσκυψε πάνω στον δέκτη του, θυμήθηκε. Σ' αυτό το κανάλι εξέπεμπε τα μηνύματά του το μικρόφωνο του αυτόματου ανιχνευτή, που τώρα «κολυμπούσε» κάπου 130 χιλιόμετρα πιο χαμηλά, σε μια τόσο πυκνή ατμόσφαιρα που πλησίαζε την πυκνότητα του νερού.

Μόλις «έπιασε» το κανάλι, άκουσε απαλό σφύριγμα από παράξενους ανέμους που φυσούσαν μέσα στο σκοτάδι. Αλλά αμέσως μετά, από το φόντο του φυσήματος, αναπήδησε αργά μια υπόκωφη ταλάντωση, που όσο πήγαινε γινόταν και πιο ισχυρή, μέχρι που έφτασε ν' ακούγεται σαν τον χτύπο ενός τεράστιου ταμπούρλου. Ο χτύπος ήταν βαθύς, αλλά ο ρυθμός του επιταχυνόταν συνεχώς. Τελικά, η παράξενη αυτή παλμική δόνηση έγινε οξύτατη, σχεδόν υπερηχητική και ξαφνικά σταμάτησε τόσο απότομα, ώστε το μυαλό του Φάλκον συνέχισε να την αναμεταδίδει παραξενεμένο από την απόλυτη σιωπή.

Ήταν ο πιο απόκοσμος, ο πιο παράδοξος ήχος που συνέλαβαν ποτέ τα αυτιά του κοσμογυρισμένου Φάλκον. Ποτέ του δεν είχε ξανακούσει κάτι τέτοιο. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι λογής φυσικό φαινόμενο θα μπορούσε να προκαλέσει παρόμοιους επιταχυνόμενους χτύπους. Το μυαλό του πήγε – εντελώς αδικαιολόγητα – σε κάποιο ζώο. Αλλά ο ήχος δεν του θύμιζε ούτε το «τραγούδι της φάλαινας».

Το φαινόμενο επαναλήφθηκε με τον ίδιο τρόπο. Αυτή τη φορά, ο Φάλκον ήταν προετοιμασμένος, κι έτσι το

χρονομέτρησε: από τον πρώτο χτύπο μέχρι το τελικό κρεσέντο, η παλμική δόνηση δεν κράτησε παραπάνω από δέκα δευτερόλεπτα.

Τη δεύτερη φορά, το αυτί του Φάλκον συνέλαβε και μια πραγματική ηχώ, αδύναμη και μακρινή. Άραγε η ηχώ αναπαραγόταν από το ίδιο ατμοσφαιρικό στρώμα που παρήγαγε την άγνωστη δόνηση, ή από κάποιο άλλο, πιο μακρινό; Ο Φάλκον, με το χρονόμετρο στο χέρι, περίμενε και μια δεύτερη ηχώ, αλλά μάταια.

Στον Σταθμό Ελέγχου αντέδρασαν αμέσως και του ζήτησαν να στείλει και δεύτερο αυτόματο ανιχνευτή. Με δυο διαφορετικά μικρόφωνα, θα ήταν ευκολότερος ο εντοπισμός της πηγής. Κατά παράξενο τρόπο, κανένα από τα εξωτερικά μικρόφωνα του *Κον-Τίκι* δεν συνελάμβανε άλλον ήχο εκτός από το φύσημα του ανέμου. Πράγμα που σήμαινε ότι οι παλμικές δονήσεις, όποιο κι αν ήταν το αίτιο που τις προκαλούσε, δεν μπορούσαν να ξεφύγουν από τα ενδιάμεσα ατμοσφαιρικά στρώματα.

Δεν άργησε να διαπιστωθεί ότι η πηγή του παράξενου ήχου βρισκόταν σε μια απόσταση 2.000 χιλιομέτρων από το *Κον-Τίκι*. Απόσταση τεράστια για οποιαδήποτε άλλη εκτίμηση. Στους ωκεανούς της Γης, ήχοι ακόμη πιο αδύνατοι αναμεταδίδονται σε ανάλογες αποστάσεις.

Φυσικά, ο Φάλκον ρώτησε και την άποψη του αστροβιολόγου, για το ενδεχόμενο που ο παράξενος αυτός ήχος είχε σαν πηγή του κάποιο ζωντανό ον. Αλλά ο Δρ Μπρένερ απέκλεισε κατηγορηματικά αυτή την υπόθεση:

– Στον Δία, σύμφωνα με τα δεδομένα, θα μπορούσαν ίσως να υπάρξουν κάποιοι μικροοργανισμοί, ή κάποια φυτά, αλλά αποκλείω εντελώς την παρουσία όντων του ζωικού βασιλείου, εξαιτίας της απουσίας ελεύθερου οξυγόνου. Οι όποιες βιοχημικές αντιδράσεις γίνονται στον Δία, θα πρέπει να πραγματοποιούνται κάτω από συνθήκες πολύ χαμηλής ενέργειας. Κανένα δραστήριο ον δεν θα μπορούσε να βρει αρκετή ενέργεια για να λειτουργήσει!

Ο Φάλκον αναρωτήθηκε αν μπορούσε κανείς να είναι τόσο κατηγορηματικός. Είχε ακούσει πολλές φορές αυτό το επιχείρημα, αλλά ο ίδιος διατήρησε τις επιφυλάξεις του.

Ο Δρ Μπρένερ συνέχισε:

– Όπως και να έχει το πράγμα, ορισμένα από αυτά τα ηχητικά μηνύματα διαθέτουν ένα μήκος κύματος που φτάνει τα εκατό μέτρα. Ακόμη κι ένα ζώο μεγάλο σαν τη φάλαινα δεν είναι σε θέση να παράγει τέτοιους ήχους. Κατά τη γνώμη μου, οι ήχοι αυτοί προέρχονται από κάποιο φυσικό – και άγνωστο για την ώρα – φαινόμενο.

Πράγματι, αργά ή γρήγορα, οι φυσικοί θα ανακάλυπταν την ερμηνεία του φαινομένου. Αυτή ήταν και η πιθανότερη εξέλιξη. Ο Φάλκον αναρωτήθηκε τι θα μπορούσε να σκεφτεί ένας τυφλός εξωγήινος, ακούγοντας τους ήχους της φουρτουνιασμένης θάλασσας, ενός πίδακα, ενός ηφαιστείου ή ενός καταρράκτη της Γης. Θα τους απέδιδε αρχικά σε κάποιο μεγάλο ζώο. Έτσι;

Οι παράδοξες «φωνές από τα βάθη» σώπασαν περίπου μία ώρα πριν την ανατολή και ο Φάλκον ετοιμάστηκε να υποδεχτεί τη δεύτερη μέρα του, πετώντας πάνω από τον Δία.

Το *Κον-Τίκι* βρισκόταν πλέον κάπου πέντε χιλιόμετρα πάνω από το πλησιέστερο στρώμα σύννεφων. Η εξωτερική πίεση είχε ανέβει στις δέκα ατμόσφαιρες και επικρατούσε μια τροπική θερμοκρασία των 30°C. Μ' αυτές τις συνθήκες ένας άνθρωπος θα μπορούσε να επιζήσει έξω από τον θαλαμίσκο, αρκεί να είχε μαζί του μιαν αναπνευστική συσκευή.

Λίγο μετά την ανατολή του Ήλιου πήρε ένα μήνυμα από τον Σταθμό Ελέγχου:

– Έχουμε ευχάριστα νέα. Το στρώμα από τα σύννεφα αρχίζει να διαλύεται. Μέσα σε μία ώρα η ορατότητα προς τα κάτω θα βελτιωθεί σημαντικά. Χρειάζεται όμως προσοχή στις ατμοσφαιρικές διαταραχές.

– Επισήμανα ήδη μερικές, απάντησε ο Φάλκον. Θα ελέγξω το βάθος τους.

– Είναι τουλάχιστον είκοσι χιλιομέτρων, μέχρι το δεύτερο θερμικό στρώμα. Αυτό είναι πολύ πυκνό και δεν διαλύεται ποτέ!

«Κατά συνέπεια, δεν μπορώ να το προσεγγίσω», σκέφτηκε ο Φάλκον, «εκεί η θερμοκρασία πρέπει να ξεπερνά τους 100°C».

Για πρώτη φορά ένας αστροναύτης ήταν απασχολημένος με τα προβλήματά του «πατώματος» και όχι της «οροφής» του.

Δέκα λεπτά αργότερα διέκρινε το άνοιγμα που είχε ήδη εντοπίσει το Κέντρο Ελέγχου, από την πλεονεκτική του θέση. Ο ορίζοντας άλλαζε απόχρωση. Το στρώμα από τα σύννεφα έμοιαζε τώρα άνισο και κάπως διάσπαρτο, λες και κάποιο τεράστιο σώμα πέρασε ξαφνικά με βία ανάμεσά τους.

Ο Φάλκον άναψε τον πυρηνικό αντιδραστήρα, για να θερμάνει τον αέρα στο μπαλόνι του αερόστατου και να υποχρεώσει το *Κον-Τίκι* ν' ανέβει λίγο ψηλότερα. Μ' αυτό τον τρόπο θα είχε καλύτερη θέα.

Ο ουρανός από κάτω άνοιγε, αποκαλύπτοντας μιαν άβυσσο. Λίγα λεπτά αργότερα άρχισε να πετάει πάνω από μια χαράδρα από σύννεφα, που είχε βάθος 20 χιλιόμετρα και πλάτος 1.000.

Ένας καινούριος κόσμος απλώνονταν εμπρός στα μάτια του. Ο Δίας – ακόμη επιεικής μαζί του – καταδέχτηκε να σηκώσει ένα ακόμη από τα πολλαπλά πέπλα του.

Το δεύτερο στρώμα από σύννεφα, σε μιαν απρόσιτη απόσταση, είχε σαφέστατα μια πιο σκούρα απόχρωση από το πρώτο. Ήταν κι αυτό ροζ αλλά βαθύτερο, ενώ εδώ κι εκεί διακρίνονταν νησίδες από κόκκινο κεραμιδί. Αυτές οι νησίδες θα πρέπει να βρίσκονταν κάπως ψηλότερα από το κύριο στρώμα, γιατί το σχήμα τους ήταν ατρακτοειδές, υποδεικνύοντας έτσι την κατεύθυνση των κύριων ανέμων: ανατολικά-δυτικά.

Υπήρχαν εκατοντάδες από τέτοια σκουροκόκκινα σύννεφα, που θύμισαν στον Φάλκον τους παραμορφωμένους σωρείτες του γήινου ουρανού.

Μείωσε την ανυψωτική δύναμη του *Κον-Τίκι* κι άρχισε να πετά κατά μήκος της «χαράδρας», που, αργά-αργά, άλλαζε σχηματισμό. Και τότε είδε τό χιόνι!

Λευκές νιφάδες σχηματίζονταν στον ουρανό και έπεφταν αργά. Ήταν παράξενο, γιατί με τη θερμοκρασία που επικρατούσε έξω δεν μπορούσε να είναι κανονικό χιόνι. Άλλωστε σ' αυτό το ύψος δεν είχε εντοπίσει το παραμικρό ίχνος υδρατμού και γενικότερα νερού.

Επιπλέον οι νιφάδες αυτές δεν γυάλιζαν ούτε σπινθίριζαν στο φως του Ήλιου, όπως οι κανονικές νιφάδες χιονιού χάρη στην κρυσταλλική δομή τους.

Όταν μερικές από αυτές έπεσαν πάνω στον βραχίονα ενός οργάνου, εμπρός από το μεγαλύτερο πανοραμικό φινιστρίνι, ο Φάλκον μπόρεσε να τις παρατηρήσει καλύτερα, και διαπίστωσε κατάπληκτος ότι το χρώμα τους ήταν μάλλον κρεμ και η δομή τους δεν είχε τίποτα το κρυσταλλικό. Ήταν αρκετά μεγάλες. Η διάμετρος της κάθε μιας ήταν αρκετά εκατοστά.

Έμοιαζαν με λευκό κερί και ξαφνικά ο Φάλκον συνειδητοποίησε ότι ήταν πράγματι κερί. Μια κάποια αινιγματική χημική αντίδραση γινόταν στην ατμόσφαιρα, που είχε σαν αποτέλεσμα να συμπυκνώσει τους υδατάνθρακες και να τους μεταμορφώσει σε χιόνι από κερί.

Κάπου εκατό χιλιόμετρα εμπρός από το *Κον-Τίκι* άρχισε να διακρίνεται μια έντονη ατμοσφαιρική διαταραχή. Οι μικρές κόκκινες νησίδες σκόρπιζαν προς κάθε κατεύθυνση και στη συνέχεια διαμόρφωναν έναν σπειροειδή σχηματισμό, κατά την κλασική διάταξη του κυκλώνα, γνωστή κι από τη γήινη μετεωρολογία. Ο στρόβιλος άρχισε να προβάλλει με εκπληκτική ταχύτητα. Αν ήταν πραγματικός ανεμοστρόβιλος, σκέφτηκε ο Φάλκον, τότε το *Κον-Τίκι* θα περνούσε δύσκολες στιγμές.

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, η ανησυχία του Φάλκον μεταμορφώθηκε σε πραγματικό φόβο. Αυτό που εξελισσόταν εμπρός στα μάτια του δεν ήταν ανεμοστρόβιλος. Ήταν κάτι το τεράστιο, κάτι που είχε μήκος δεκάδες χιλιόμετρα και συνέτριβε τα σύννεφα.

Για μια στιγμή σκέφτηκε ότι μπορούσε να είναι κάποιο άλλο σύννεφο (το ανώτερο τμήμα ενός σύννεφου καταιγίδας που πρόβαλε από τα κατώτερα στρώματα της ατμόσφαιρας) αλλά εγκατέλειψε γρήγορα αυτή την ιδέα. Όχι. Αυτό το πράγμα ήταν στέρεο. Και άνοιγε δρόμο ανάμεσα στο στρώμα από τα ροζ σύννεφα, σαν ένα παγόβουνο που προβάλει ξαφνικά μέσα από τη θάλασσα.

Παγόβουνο; Ένα παγόβουνο με την ικανότητα να επιπλέει πάνω στη θάλασσα του υδρογόνου; Αδύνατο βέβαια, αλλά η παρομοίωση παρέμενε εύστοχη.

Ο Φάλκον έστρεψε το τηλεσκόπιο προς αυτή την κατεύθυνση και διαπίστωσε ότι ο παράδοξος σχηματισμός ήταν μια λευκή μάζα με κάποιες κόκκινες και καστανές γραμμές. Σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να είναι μια συγκέντρωση του υλικού που αποτελούσε και τις νιφάδες από κερί, που εξακολουθούσαν άλλωστε να πέφτουν ολόγυρά του. Επιπλέον, δεν άργησε να διαπιστώσει ότι ο όγκος αυτός δεν ήταν και τόσο στέρεος όσο του φάνηκε αρχικά. Ανασχηματιζόταν διαρκώς.

– Ξέρω τι είναι, μετέδωσε με το ραδιοτηλέφωνο στο Κέντρο Ελέγχου, που εδώ και δέκα λεπτά ζούσε έντονες στιγμές αγωνίας. Είναι κάτι σαν... αφρός από υδατάνθρακες.. Περιμένετε! ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ!

– Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Σταθμός Ελέγχου. Τι συμβαίνει;

Ο Φάλκον δεν βιάστηκε να απαντήσει στα ερωτήματα αγωνίας που έρχονταν από το διάστημα. Συγκέντρωσε όλη του την προσοχή στην εικόνα του τηλεσκόπιου. Έπρεπε να σιγουρευτεί γι' αυτό που έβλεπαν τα μάτια του. Έπρεπε να είναι εκατό τα εκατό βέβαιος. Χίλια τα εκατό βέβαιος. Απόλυτα βέβαιος. Γιατί αν έκανε λάθος, θα καταντούσε ο περίγελος του Ηλιακού Συστήματος.

Τελικά, χαλάρωσε, έριξε μια ματιά στο χρονόμετρο και μίλησε στο μικρόφωνο με τον πιο επίσημο τόνο, έχοντας επίγνωση της σοβαρότητας της αναφοράς του:

– Προς Κέντρο Ελέγχου, προς Κέντρο Ελέγχου... Εδώ Χάουαρντ Φάλκον από το *Κον-Τίκι*. Αστρονομικός χρόνος: ώρα δεκαεννιά, και είκοσι ένα λεπτά, και δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Βόρειο πλάτος μηδέν μοίρες και πέντε πρώτα λεπτά της μοίρας. Γεωγραφικό μήκος εκατόν πέντε μοίρες, σαρανταδύο πρώτα λεπτά της μοίρας. Πληροφορήστε τον Δόκτορα Μπρένερ ότι στον πλανήτη Δία υπάρχει ζωή. Και πείτε του ότι έχει κολοσσιαίες διαστάσεις!

– Είμαι πολύ ευχαριστημένος που έκανα λάθος, απάντησε με ενθουσιασμό ο Δρ Μπρένερ. Η φύση μας επιφυλάσσει πάντοτε τις εκπλήξεις της. Στρέψτε την κάμερα με τον τηλεφακό προς τον στόχο και αναμεταδώστε μας όσο καλύτερες φωτογραφίες μπορείτε.

Οι μορφές που κουνιόντουσαν γύρω από τους κέρινους όγκους βρίσκονταν ακόμη πολύ μακριά, κι ήταν αδύνατο για τον Φάλκον να διακρίνει λεπτομέρειες. Αλλά οπωσδήποτε θα πρέπει να είχαν τεράστιες διαστάσεις για να γίνονται ορατές από τέτοιαν απόσταση.

Ήταν σκουρόχρωμες, σχεδόν μαύρες, σε σχήμα μύτης βέλους, και για να μετακινηθούν έκαναν αργές διακυμάνσεις στο σώμα τους, σαν να κολυμπούσαν, συμπεριφορά που τις έκανε να μοιάζουν με τα σελάχια μάντα των γήινων τροπικών θαλασσών.

Τα παράξενα αυτά όντα έμοιαζαν να κορφολογούν τις ουράνιες βοσκές του Δία, γιατί κάθε τόσο πλησίαζαν τις κόκκινες και καφετιές γραμμές των λόφων από κερί. Μια στα τόσα, ένα από αυτά έμπαινε ορμητικά μέσα στον όγκο του αφρού και εξαφανιζόταν.

Το *Κον-Τίκι* έμοιαζε να ταξιδεύει απελπιστικά αργά

σε σύγκριση με το στρώμα των σύννεφων και ο Φάλκον υπολόγισε ότι θα του χρειάζονταν τουλάχιστον τρεις ακόμη ώρες μέχρι να φτάσει πάνω από αυτούς τους εφήμερους λόφους.

Το αερόστατο έκανε κυριολεκτικά έναν αγώνα δρόμου με τον Ήλιο. Ο Φάλκον είχε την ελπίδα να προλάβει να εξετάσει από πιο κοντά τις «μάντα», όπως τις βάφτισε, πριν έρθει η νύχτα. Κι εκτός από τα παράξενα όντα, τον ενδιέφερε να μελετήσει και το περιβάλλον τους.

Οι επόμενες τρεις ώρες πέρασαν απελπιστικά αργά. Ο Φάλκον άφησε ανοιχτά τα εξωτερικά μικρόφωνα του σκάφους, πιστεύοντας ότι ενδεχόμενα είχε ανακαλύψει τις πηγές των παράξενων χτύπων της νύχτας Οι «μάντα» είχαν αρκετά μεγάλο μέγεθος για να δικαιολογούν την παραγωγή τέτοιων ήχων. Μια πρώτη εκτίμηση του μήκους τους οδηγούσε στο συμπέρασμα ότι έφταναν γύρω στα 100 μέτρα. Κατά συνέπεια, ήταν τουλάχιστον τρεις φορές μεγαλύτερες από τις φάλαινες της Γης, ενώ το βάρος τους δεν θα πρέπει να ξεπερνούσε τους λίγους τόνους.

Μισή ώρα πριν πέσει ο Ήλιος, το *Κον-Τίκι* βρέθηκε πάνω από «κέρινα βουνά». Από το Κέντρο Ελέγχου, τα ερωτήματα σχετικά με τις «μάντα» έπεφταν σαν βροχή.

– Όχι, δεν δείχνουν να αντιδρούν από την παρουσία μου. Δεν νομίζω ότι διαθέτουν ευφυΐα. Μοιάζουν περισσότερο με άκακα χορτοφάγα. Αλλά ακόμη κι αν είχαν πρόθεση να με κυνηγήσουν, αμφιβάλλω αν έχουν τη δυνατότητα να ανέβουν μέχρι το ύψος που βρίσκομαι εγώ.

Παρ' όλα αυτά, ένιωσε κάποια απογοήτευση για την αδιαφορία που του έδειξαν οι «μάντα» όταν βρέθηκε πάνω από τον χώρο της «βοσκής» τους. Ίσως να μην διέθεταν κανένα μέσο να διαπιστώσουν την παρουσία του. Μελετώντας προσεχτικά τις φωτογραφίες που τράβηξε με το τηλεσκόπιο, δεν διέκρινε πάνω στο σώμα τους κανένα αισθητήριο όργανο.

Τα παράξενα αυτά όντα ήταν απλά μαύρα τρίγωνα,

με τεράστιες διαστάσεις, που κάναν κυματισμούς με το σώμα τους, «κολυμπώντας» ανάμεσα στους λόφους και τις κοιλάδες, που στην πραγματικότητα δεν ήταν στέρεα σώματα, αλλά σύννεφα, λίγο πιο πυκνά από τα σύννεφα της Γης. Ο Φάλκον ήξερε πολύ καλά, ότι αν ένας άνθρωπος αποτολμούσε να πατήσει το πόδι του πάνω σ' αυτούς τους κέρινους λόφους, θα τους διαπερνούσε σαν να πατούσε πάνω σ' ένα χαρτομάντιλο.

Όντας πλέον αρκετά κοντά, ο Φάλκον παρατήρησε τα δισεκατομμύρια από μόρια ή μάλλον φούσκες, που συνέθεταν αυτά τα παράξενα αιωρούμενα βουνά. Ορισμένες φούσκες είχαν πολύ μεγάλο μέγεθος και η διάμετρός τους ξεπερνούσε ίσως το ένα μέτρο. Ο Φάλκον αναρωτήθηκε για το «καζάνι» της Μάγισσας Φύσης, που έφτιαξε τέτοια παιχνίδια με τους υδατάνθρακες. Κατά τη γνώμη του, στην ατμόσφαιρα του Δία υπήρχαν αρκετά πετροχημικά μόρια ώστε να καλύψουν τις ενεργειακές ανάγκες της Γης για 1.000.000 χρόνια.

Η σύντομη ημέρα του πλανήτη πλησίαζε στο τέλος της όταν το Κον-Τίκι πέρασε πάνω από τις ψηλότερες κορφές των «βουνών» του κεριού. Από την άλλη πλευρά, που φωτιζόταν από τις τελευταίες ακτίνες του Ήλιου, δεν υπήρχαν «μάντα», και η τοπογραφία, για κάποιον λόγο που δεν μπορούσε να εξηγήσει ο Φάλκον, ήταν τελείως διαφορετική. Ο αφρός του κεριού σχημάτιζε διαδοχικές πεζούλες, όπως στο εσωτερικό των ηφαιστείων της Σελήνης. Στο μυαλό του Φάλκον φαντάζαν σαν γιγάντια σκαλοπάτια που οδηγούσαν κάτω, προς την κρυμμένη επιφάνεια του πλανήτη.

Και στο κάτω μέρος της σκάλας, λίγο πιο πάνω από τον στρόβιλο των σύννεφων που προκάλεσε το βουνό του κεριού καθώς πρόβαλε από τα βάθη, υπήρχε μια ελλειψοειδής μάζα, μήκους δυο ή τριών χιλιομέτρων.

Δεν διακρινόταν εύκολα, γιατί μόλις που ξεχώριζε, με μια λίγο πιο σκούρα απόχρωση, από τον γκρίζο αφρό του περιβάλλοντος. Μόλις την είδε, ο Φάλκον νόμισε

ότι ήταν ένα δάσος από σκουρόχρωμα δέντρα, ή από γιγάντια μανιτάρια που δεν είχαν δει ποτέ το φως του Ήλιου.

Πράγματι, έμοιαζε πολύ με δάσος. Ο Φάλκον διέκρινε κάτι χοντρούς κορμούς που πρόβαλλαν πάνω από τον άσπρο αφρό του κεριού, όπου φαίνονταν ριζωμένοι. Αλλά τα δέντρα αυτά ήταν φυτρωμένα το ένα πολύ κοντά στο άλλο. Δεν άφηναν καθόλου διάκενο ανάμεσά τους.

Ίσως να μην ήταν δάσος, αλλά ένα μόνον δέντρο, σε τερατώδεις διαστάσεις, όπως τα γιγάντια «μπάνιαν» που φυτρώνουν στην Ασία. Στην Ιάβα, ο Φάλκον είχε δει μια μέρα ένα «μπάνιαν» που είχε έκταση 200 μέτρα. Αν το φυτικό τέρας που έβλεπε κάτω από το αερόστατο ήταν κάτι ανάλογο, τότε οι διαστάσεις του έπρεπε να ήταν τουλάχιστον δέκα φορές μεγαλύτερες.

Είχε πέσει σχεδόν η νύχτα. Τα σύννεφα, με τις τελευταίες ακτίνες του Ήλιου, πήραν μια μαβιά απόχρωση και σε λίγα δευτερόλεπτα θα τυλίγονταν από τα αδιαπέραστα σκοτάδια. Με την τελευταία λάμψη της δεύτερης μέρας πάνω στον Δία, ο Χάουαρντ Φάλκον είδε κάτι, ή του φάνηκε ότι είδε κάτι, που τον έκανε να αμφιβάλει πολύ για την πρώτη του εντύπωση σχετικά μ' αυτή την γκρίζα ελλειψοειδή μάζα.

Του φάνηκε, δηλαδή, ότι οι κορμοί του «δέντρου» ταλαντεύονταν μπρος-πίσω, μ' έναν τέλειο συντονισμό, σαν φύκια, κι ακόμη ότι το «δέντρο» δεν βρισκόταν στην ίδια θέση που το εντόπισε την πρώτη φορά.

«– Προσοχή, Φάλκον, έχουμε μια δυσάρεστη πληροφορία», ανάγγειλε το Κέντρο Ελέγχου λίγο μετά τη δύση του Ήλιου. «Υπολογίζουμε ότι η Πηγή-Βήτα θα προκαλέσει έκρηξη μέσα σε μία ώρα. Οι πιθανότητες είναι 70%.»

Ο Φάλκον συμβουλεύτηκε βιαστικά το χάρτη του. Η πηγή Βήτα, σε γεωγραφικό πλάτος 40° βρισκόταν τουλάχιστον 30.000 χιλιόμετρα μακριά από το *Κον-Τίκι*, πο-

λύ μακρύτερα από τη γραμμή του ορίζοντα και, παρόλο που ήξερε ότι οι εκρήξεις της πηγής αυτής φτάνουν καμιά φορά την ισχύ των έξι μεγατόνων, η απόσταση ήταν αρκετά μεγάλη ώστε το αερόστατο να μην κινδυνέψει από την ατμοσφαιρική δόνηση. Ωστόσο, η ηλεκτρομαγνητική θύελλα μπορούσε να προκαλέσει ένα εντελώς διαφορετικό πρόβλημα.

Οι δεκαμετρικές εκρήξεις, που κάναν καμιά φορά τον πλανήτη Δία να αναδεικνύεται στην ισχυρότερη πηγή ραδιοκυμάτων, είχαν εντοπιστεί ήδη κατά τη δεκαετία του 1950, προς μεγάλη έκπληξη των αστρονόμων της εποχής. Αλλά ακόμη και σήμερα, έναν αιώνα αργότερα, το αίτιο που τις προκαλούσε παρέμενε μυστήριο. Υπήρχαν εξηγήσεις για τα συμπτώματα αλλά όχι και για την προέλευση.

Η θεωρία του «ηφαιστείου» άντεξε περισσότερο από τις άλλες στη δοκιμασία του χρόνου, έστω κι αν κανείς πλέον επιστήμονας δεν πίστευε ότι η λέξη «ηφαίστειο» έχει την ίδια έννοια στον Δία με εκείνην που έχει στη Γη.

Σε πυκνά διαστήματα, σε μερικές περιπτώσεις, αρκετές φορές μέσα στην ίδια μέρα, σημειώνονταν γιγάντιες εκρήξεις στα κατώτερα στρώματα της ατμόσφαιρας του Δία, ίσως και στην κρυμμένη του επιφάνεια. Και τότε ένας τεράστιος πίδακας μήκους 1.000 χιλιομέτρων ξεπεταγόταν σαν να προσπαθούσε να ξεφύγει στο διάστημα.

Αλλά ο πίδακας αυτός ξεπηδούσε από τον πλανήτη με το ισχυρότερο πεδίο βαρύτητας όλου του Ηλιακού Συστήματος, κι έτσι δεν είχε πολλές ελπίδες να ξεφύγει. Ωστόσο, μικρά υπολείμματα ύλης, συνολικού όγκου μερικών εκατομμυρίων τόνων, κατάφερναν να φτάσουν μέχρι την ιονόσφαιρα του Δία. Και μόλις γινόταν αυτό, παράγονταν συνθήκες πραγματικής κόλασης.

Οι ζώνες ακτινοβολίας που περιέβαλλαν τον πλανήτη ήταν δεκάδες φορές ισχυρότερες από τις ζώνες Βαν Άλλεν της Γης, και μόλις βραχυκυκλώνονταν από τον

πίδακα αερίων, προκαλούσαν μιαν ισχυρότατη ηλεκτρική εκκένωση, εκατομμύρια φορές πιο δυνατή από τη δυνατότερη αστραπή στην ατμόσφαιρα της Γης. Το αποτέλεσμα ήταν να αντηχήσει μια φοβερή βροντή ηλεκτρομαγνητικής προέλευσης, σ' όλη την έκταση του Ηλιακού Συστήματος κι ακόμη παραπέρα.

Οι αστρονόμοι είχαν εντοπίσει τέσσερεις περιοχές του πλανήτη που παρουσίαζαν κατά κύριο λόγο τέτοια φαινόμενα. Ίσως σ' αυτές τις περιοχές να υπήρχε κάποια στατική αδυναμία, που επέτρεπε στην εσωτερική ενεργειακή δύναμη του Δία να ξεφεύγει κατά καιρούς προς το διάστημα.

Ήδη, οι επιστήμονες του Διαστημικού Σταθμού στον Γανυμήδη, τον μεγαλύτερο από τους δορυφόρους του Δία, ήταν σίγουροι ότι μπορούσαν λίγο έως πολύ να προβλέψουν την εκδήλωση μιας δεκαμετρικής θύελλας. Τα περιθώρια σφάλματος σ' αυτές τις προβλέψεις ήταν ανάλογα με εκείνα των μετεωρολογικών προβλέψεων στη Γη κατά την αρχή της δεκαετίας του 1900.

Ο Φάλκον δεν ήξερε αν έπρεπε να ευχηθεί ή να φοβηθεί το ενδεχόμενο μιας τέτοιας θύελλας ηλεκτρομαγνητισμού. Από τη μια μεριά, οι παρατηρήσεις που θα έκανε θα ανέβαζαν πολύ την αξία της αποστολής του, αλλά από την άλλη υπήρχαν κίνδυνοι για το σκάφος και για τον ίδιο. Η πορεία που είχε χαράξει απέβλεπε στη συστηματική αποφυγή κάθε πηγής ατμοσφαιρικής διαταραχής, και προπάντων της εξαιρετικά επικίνδυνης Πηγής – Άλφα. Ευτυχώς, η Πηγή – Βήτα, που βρισκόταν πλησιέστερα στην πορεία του, απείχε αυτή τη στιγμή κάπου 30.000 χιλιόμετρα. Ο Φάλκον είχε την ελπίδα ότι η μεγάλη απόσταση – ίση περίπου με την επιφάνεια της Γης – αποτελούσε έναν παράγοντα ασφάλειας.

Νέο μήνυμα από το Κέντρο Ελέγχου:

– Πιθανότητα έκρηξης 90%! Και επιπλέον διαγράψτε το περιθώριο της μίας ώρας. Από τον Γανυμήδη μας

πληροφορούν ότι η έκρηξη μπορεί να συμβεί από στιγμή σε στιγμή.

Δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί η μετάδοση του μηνύματος όταν στον δείκτη ισχύος του μαγνητικού πεδίου η βελόνα έπεσε κατακόρυφα, με την ίδια ταχύτητα που είχε ανεβεί. Κάπου πολύ μακριά από εκεί, κάτι είχε προκαλέσει μια τιτάνια δύναμη στον πυρήνα του πλανήτη.

– Έγινε η έκρηξη! τον πληροφόρησε το Κέντρο Ελέγχου.

– Ευχαριστώ πολύ, αλλά το ήξερα ήδη. Πότε θα φτάσει σε μένα η ηλεκτρομαγνητική δόνηση;

– Σε πέντε λεπτά. Και με τη μεγαλύτερη ένταση, σε δέκα λεπτά!

Μακριά από το *Κον-Τίκι*, από την κυρτή επιφάνεια του Δία, σηκώθηκε προς τον ουρανό ένας πίδακας αερίων με περιφέρεια ανάλογη με εκείνην του Ειρηνικού Ωκεανού και με ταχύτητα πολλών χιλιάδων χιλιομέτρων την ώρα. Ήδη στα κατώτερα στρώματα της ατμόσφαιρας εκδηλώθηκαν πολλαπλές ηλεκτρομαγνητικές εκκενώσεις, αλλά η ισχύς τους ήταν αδύναμη με την εκκένωση που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί μόλις ο πίδακας θα άγγιζε τη ζώνη ακτινοβολίας και θ' άρχιζε να βομβαρδίζει τον πλανήτη με το πλεόνασμα των ηλεκτρονίων.

Ο Φάλκον κατέβασε τις κεραίες και έκλεισε τα καλύμματα των εξωτερικών οργάνων του σκάφους. Ήταν οι μόνες προφυλάξεις που μπορούσε να πάρει. Το ατμοσφαιρικό κύμα της δόνησης χρειαζόταν τέσσερεις ώρες για να φτάσει το αερόστατο, ενώ το ηλεκτρομαγνητικό κύμα της εκκένωσης, που ταξίδευε με την ταχύτητα του φωτός, θα τον χτυπούσε ένα δέκατο του δευτερολέπτου μετά την πρόσκρουση του πίδακα με τη ζώνη ακτινοβολίας.

Σε ολόκληρο το φάσμα του, ο ραδιοδέκτης δεν είχε επισημάνει ακόμη τίποτε το ανώμαλο, εκτός από τα συνηθισμένα παράσιτα. Ξαφνικά όμως, ο βόμβος των παρασίτων άρχισε να γίνεται οξύτερος και ο Φάλκον έκλεισε τον δέκτη.

Από τη θέση που βρισκόταν το αερόστατο, ο Φάλκον δεν περίμενε να δει τίποτα, αλλά, εντελώς αναπάντεχα, προς το ανατολικό μέρος του ορίζοντα παρατήρησε μια λάμψη. Την ίδια στιγμή, οι μισές από τις ασφάλειες του χειριστήριου έπεσαν, όλα τα κυκλώματα επικοινωνίας διακόπηκαν και τα φώτα της καμπίνας χαμήλωσαν.

Ο Φάλκον προσπάθησε να κινηθεί, αλλά δεν τα κατάφερε. Ένιωσε παράλυτος, κι αυτό δεν οφειλόταν μόνον σε ψυχολογικούς λόγους. Είχε χάσει τον έλεγχο των μελών του ενώ ένα οδυνηρό μούδιασμα διέτρεξε το σώμα του. Το ηλεκτρικό πεδίο δεν μπορούσε – θεωρητικά – να διαπεράσει το προστατευτικό κάλυμμα του θαλαμίσκου. Κι όμως από τον πίνακα του χειριστήριου βγήκαν σπίθες και ο Φάλκον άκουσε τον χαρακτηριστικό κρότο των μικροεκκενώσεων.

Τα κυκλώματα ασφαλείας μπήκαν αμέσως σε λειτουργία ενώ ο υπολογιστής επανέφερε τις ασφάλειες του χειριστήριου. Τα φώτα στο εσωτερικό του θαλαμίσκου ξαναβρήκαν την κανονική τους ένταση και η παράλυση του Φάλκον εξαφανίστηκε. Αφού έριξε μια ματιά στα όργανα του χειριστήριου για να βεβαιωθεί ότι όλα λειτουργούσαν στην εντέλεια, πλησίασε το φινιστρίνι.

Δεν είχε ανάγκη ν' ανάψει τους εξωτερικούς φάρους. Τα καλώδια που συγκρατούσαν το σκάφος από το μπαλόνι ήταν πυρακτωμένα. Γαλάζιες εκκενώσεις έσκιζαν τον ουρανό και φλογισμένοι στρόβιλοι φώτιζαν τα σύννεφα.

Το θέαμα ήταν τόσο όμορφο που δεν μπορούσε να εμπνεύσει φόβο απειλής. Ο Φάλκον ήξερε ότι ελάχιστοι άνθρωποι κατάφεραν να παρατηρήσουν από τόσο κοντά περιστροφικούς κεραυνούς χωρίς να γίνουν κά βουνο την επόμενη στιγμή. Και σε καμία περίπτωση ένας επιβάτης αερόστατου γεμάτου από υδρογόνο δεν θα μπορούσε να επιβιώσει σε μια τέτοια περίσταση στην ατμόσφαιρα της Γης.

Θυμόταν πολύ καλά την πυρκαγιά που τύλιξε το αερόστατο *Χίντεμπουργκ*, στα 1937, όταν μια σπίθα άναψε το υδρογόνο του τη στιγμή που δοκίμαζε να προσγειωθεί στο Λέηκχερστ. Στη μνήμη του ήταν χαραγμένη η γιγάντια καταστροφή, όπως την απαθανάτισε ένα παμπάλαιο φιλμ επικαίρων. Αλλά τουλάχιστον αυτό δεν μπορούσε να συμβεί εδώ, παρόλο που πάνω από το κεφάλι του Φάλκον υπήρχε πολύ περισσότερο υδρογόνο απ' όσο μπορούσαν ποτέ να φανταστούν οι κατασκευαστές των Ζέππελιν. Θα έπρεπε να περάσουν ακόμη δισεκατομμύρια χρόνια μέχρι να πάρει φωτιά η ατμόσφαιρα του Δία.

Έπειτα από τον χαρακτηριστικό κοχλασμό, η ραδιοεπικοινωνία αποκαταστάθηκε.

«*— Κον-Τίκι, Κον-Τίκι,* Με ακούτε;»

Τα λόγια έφταναν παραμορφωμένα, αλλά παρ' όλα αυτά αναγνωρίσιμα. Ο Φάλκον ένιωσε αμέσως καλύτερα. Είχε αποκαταστήσει και πάλι την επαφή του με τον κόσμο των ανθρώπων.

– Σας ακούω, απάντησε. Η ηλεκτρική εκτόνωση με κλόνισε, αλλά ευτυχώς – μέχρι στιγμής – δεν έχω πάθει καμία βλάβη.

– Ευτυχώς... φοβηθήκαμε πολύ για σας. Ελέγξτε τους τηλεμετρικούς διαύλους τρία, εφτά και εικοσιέξι. Καθώς και τον ήχο της κάμερας δύο. Δεν μπορούμε να έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στις ενδείξες των ανιχνευτών που βρίσκονται έξω από τη ζώνη του ιονισμού.

Ο Φάλκον άφησε με βαριά καρδιά το φινιστρίνι για να ασχοληθεί με τα όργανα. Δεν ήθελε να χάσει το μεγαλειώδες θέαμα των φυσικών πυροτεχνημάτων που εξελισσόταν γύρω από το *Κον-Τίκι*. Οι πυρακτωμένες σφαίρες των περιστροφικών κεραυνών άρχισαν να σβήνουν, προκαλώντας μικρές τοπικές εκρήξεις. Μια ώρα αργότερα, τα μεταλλικά εξωτερικά τμήματα του θαλαμίσκου εξακολουθούσαν να εκπέμπουν ασθενικές ανταύγειες, ενώ τα παράσιτα στο ραδιοτηλέφωνο συνεχίστηκαν για ένα μεγάλο τμήμα της νύχτας.

Μέχρι το τέλος της νύχτας δεν συνέβη τίποτα το αξιόλογο. Μάλιστα, όπως η πρώτη αναλαμπή φάνηκε από τη μεριά της ανατολής, ο Φάλκον νόμισε ότι ήταν το πρώτο φως της αυγής. Κοιτάζοντας όμως το χρονόμετρο διαπίστωσε ότι υπολείπονταν ακόμη είκοσι λεπτά μέχρι να βγει ο Ήλιος, κι έτσι παραξενεύτηκε όταν είδε τη λάμψη να μεγαλώνει και να μετακινείται προς την κατεύθυνσή του.

Η λάμψη αποσπάστηκε γρήγορα από τον αόρατο ορίζοντα του πλανήτη, αφήνοντας από πίσω της να φανούν και πάλι τα άστρα της νύχτας. Ο Φάλκον παρατήρησε ότι η λάμψη ήταν μια φωτεινή ζώνη, σχετικά στενή, με σαφέστατα όρια. Έμοιαζε με δέσμη φωτός από κάποιον τεράστιο προβολέα, που άναψε ξαφνικά ανάμεσα στα σύννεφα.

Κάπου εκατό χιλιόμετρα πίσω από τη φωτεινή ζώνη, εκδηλώθηκε και μια δεύτερη, παρόμοια με την πρώτη, που μετακινήθηκε παράλληλα, με την ίδια ταχύτητα. Πέρα από τη δεύτερη ζώνη, φάνηκε και τρίτη κι έπειτα τέταρτη, πέμπτη, και πολλές ακόμη, μέχρι που ο ουρανός γέμισε από φωτεινές ρίγες, όπου εναλλάσσονταν οι ζώνες φωτός και το έναστρο σκοτάδι.

Ο Φάλκον, που πίστευε ότι είχε ήδη εξοικειωθεί με τα θαύματα του Δία, δεν θεώρησε επικίνδυνο αυτό το θέαμα του απαλού και σιωπηλού φωτισμού. Όμως, το φαινόμενο ήταν τόσο μεγαλειώδες, τόσο απρόσμενο και τόσο ανεξήγητο, που ξαφνικά ένιωσε τον πανικό να απειλεί την ψυχική ισορροπία του.

Κανείς δεν θα μπορούσε να αντικρίσει αυτό το θέαμα χωρίς να νιώσει ασήμαντος απέναντι στις δυνάμεις που ξεπερνούν τα όρια της αντίληψής του. Μήπως ο Δίας δεν φιλοξενούσε μόνον τη ζωή, αλλά και μια ευφυή ζωή, που αποφάσισε ξαφνικά να αντιδράσει στην παρουσία ενός ξένου;

«– Ναι, το βλέπουμε κι εμείς», άκουσε να του λέει μια ανήσυχη φωνή από το Κέντρο Ελέγχου. «Όχι, δεν

ξέρουμε τι είναι. Περιμένετε λίγο... προσπαθούμε να έρθουμε σε επαφή με τον Γανυμήδη».

Το θέαμα σιγά-σιγά τελείωνε. Οι φωτεινές ζώνες που είχαν προβάλει από τη γραμμή του ορίζοντα έχαναν αργά-αργά τη λάμψη τους, λες και η ενέργεια που τις τροφοδότησε να έφτασε στα όρια της εξάντλησής της. Μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας, όλα είχαν τελειώσει. Η τελευταία λάμψη κινήθηκε αργά προς τα δυτικά, κι έπειτα έσβησε.

Ο Φάλκον ένιωσε μια αδικαιολόγητη ανακούφιση μόλις χάθηκε το φαινόμενο. Το θέαμα ήταν τόσο γοητευτικό και συνάμα τόσο ανησυχητικό, ώστε η ισορροπία του μυαλού κινδύνευε από την παρατεταμένη παρατήρηση.

Ήταν περισσότερο ταραγμένος απ' όσο νόμιζε και δεν ήθελε να το παραδεχτεί. Η ηλεκτρική θύελλα, αν και τρομακτική, αν και φοβερά επικίνδυνη, ήταν κάτι που μπορούσε να καταλάβει. Αντίθετα, αυτό το φαινόμενο δεν είχε εξήγηση κι αυτό τον έκανε να νιώσει πανικό.

Το Κέντρο Ελέγχου δεν τον είχε καλέσει ακόμη. Ο Φάλκον ήξερε ότι στο διάστημα αυτό προσπαθούσαν να βρουν άκρη από την επεξεργασία των πληροφοριών που ήταν συγκεντρωμένες στον Γανυμήδη. Άνθρωποι και ηλεκτρονικοί υπολογιστές έκαναν κάθε τι για να δώσουν λύση στο πρόβλημα. Κι αν ο Γανυμήδης δεν μπορούσε να βρει την απάντηση, θα ρωτούσαν τη Γη, πράγμα που απαιτούσε μια πρόσθετη χρονική καθυστέρηση. Κι αν ούτε η Γη μπορούσε να του προσφέρει κάποιαν εξήγηση; Αυτό το ενδεχόμενο δεν ήθελε ούτε να το σκέφτεται ο Φάλκον.

Ένιωσε μια απερίγραπτη ανακούφιση όταν άκουσε τη φωνή του Δόκτορα Μπρένερ από το ραδιοτηλέφωνο. Η φωνή του βιολόγου πρόδιδε ικανοποίηση αλλά κόπωση, σαν αυτή που νιώθει όποιος περνά μια έντονη διανοητική κρίση.

– *Κον-Τίκι!* Βρήκαμε τη λύση στο πρόβλημα, αλλά μοιάζει απίστευτη! Το φαινόμενο που παρατηρήσατε ονομάζεται «βιοφωτογέννηση» κι έχει εντοπιστεί σε αρκετά σπάνιες περιπτώσεις και στη Γη. Παράγεται από μικρο-οργανισμούς στις τροπικές θάλασσες. Εδώ, παρατηρήθηκε στην ατμόσφαιρα, αλλά η ερμηνεία του παραμένει η ίδια.

– Μα η διάταξη;... Ήταν κανονική, τεχνητή, θα έλεγα. Και κάλυπτε πολλές εκατοντάδες χιλιομέτρων!

– Το φαινόμενο ήταν πολύ μεγαλύτερο απ' όσο νομίζετε. Εσείς είδατε μόνον ένα τμήμα του. Συνολικά κάλυπτε πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα και ο γενικός του σχηματισμός έμοιαζε με μια περιστρεφόμενη ρόδα. Εσείς είδατε μόνον τις... ακτίνες της ρόδας, που πέρασαν από μπροστά σας με ταχύτητα ενός χιλιομέτρου το δευτερόλεπτο...

– Ένα χιλιόμετρο το δευτερόλεπτο; Μα δεν υπάρχει ζωντανός οργανισμός που μπορεί να μετακινείται με τέτοια ταχύτητα!

– Και βέβαια όχι... αλλά αφήστε με να σας εξηγήσω. Το φαινόμενο προκλήθηκε από τη δόνηση της έκρηξης της Πηγής – Βήτα, που κινήθηκε με την ταχύτητα του ήχου.

– Ναι, αλλά η κανονικότητα του σχήματος;

– Πρόκειται για την εκπληκτικότερη όψη του φαινομένου! Αλλά όπως σας είπα, έχει ήδη παρατηρηθεί στη Γη, σε πολύ μικρότερη κλίμακα βέβαια, και συγκεκριμένα στον Περσικό Κόλπο και στον Ινδικό Ωκεανό. Ακούστε αυτό: «Αγγλο-Ινδική Εταιρεία της Πάτνα, Περσικός Κόλπος, Μάιος 1880, ώρα 23:30: Μια τεράστια φωτεινή ρόδα φάνηκε εμπρός από την πλώρη του καραβιού... οι ακτίνες έμοιαζαν σαν να χτυπούν την πλώρη... Κάθε ακτίνα είχε μήκος κάπου διακόσιες ή τριακόσιες γιάρδες... κάθε ρόδα είχε κάπου δεκάξι ακτίνες...». Κι έχω εδώ άλλη μια μαρτυρία από τον Κόλπο του Ομάν, με ημερομηνία 23 Μαΐου 1906: «Η λάμψη, σε μεγάλη ένταση,

μας πλησίασε γρήγορα, με διαδοχικές ακτίνες, σαν να την προκαλούσε ο προβολέας κάποιου πολεμικού πλοίου... Στα αριστερά μας σχηματίστηκε μια γιγάντια ρόδα φωτιάς, που οι ακτίνες της έφταναν όσο μακριά μπορούσε να δει το μάτι. Η ρόδα περιστράφηκε για δυο ή τρία λεπτά». Ο ηλεκτρονικός υπολογιστής του αρχείου του Γανυμήδη ανακάλυψε κάπου πεντακόσιες τέτοιες περιπτώσεις και θα τις είχε εκτυπώσει όλες αν δεν τον σταματάγαμε έγκαιρα.

– Εντάξει, με πείσατε, αλλά σας ομολογώ ότι μου έκανε τέτοιαν εντύπωση που δεν μπορώ ακόμη να συνέλθω.

– Έχετε δίκιο... Η εξήγηση του φαινομένου ανακαλύφτηκε μόλις στα τέλη του 20ού αιώνα. Φαίνεται ότι οι φωτεινές ρόδες προκαλούνται από υποθαλάσσιες σεισμικές δονήσεις, και παίρνουν την κανονική γεωμετρική τους διάταξη σύμφωνα με το μήκος κύματος των δονήσεων. Άλλοτε εμφανίζονται σαν ρόδες κι άλλοτε σαν διαδοχικές ζώνες. Οι παλιοί ναυτικοί ονόμασαν το φαινόμενο «Ρόδες του Ποσειδώνα». Η ερμηνεία που δόθηκε ελέγχθηκε πειραματικά με υποθαλάσσιες εκρήξεις που τα αποτελέσματά τους φωτογραφήθηκαν από τεχνητό δορυφόρο. Κατά συνέπεια, οι παλιοί ναυτικοί ήταν δικαιολογημένα προληπτικοί. Τι άλλο θα μπορούσαν να φανταστούν παρατηρώντας παρόμοια φαινόμενα;

«Να λοιπόν η εξήγηση», μονολόγησε ο Φάλκον. Η έκρηξη της Πηγής – Βήτα προκάλεσε σεισμικές και ηχητικές δονήσεις προς κάθε κατεύθυνση, που πέρασαν ανάμεσα στα στρώματα της ατμόσφαιρας, όπως κι ανάμεσα στη συμπαγή μάζα του Δία. Τα κύματα των δονήσεων, αφού διέτρεξαν όλη την έκταση του πλανήτη, διασταυρώθηκαν πολλές φορές, έτσι ώστε αλλού αλληλοεκμηδενίστηκαν, κι αλλού αλληλοενισχύθηκαν. Όλος ο πλανήτης μαζί με την ατμόσφαιρά του αντήχησε σαν μια γιγάντια τυμπανοκρουσία.

Παρ' όλα αυτά, η λογική εξήγηση δεν στάθηκε αρκετή για να του απαλύνει τελείως το ανάμεικτο συναίσθημα θαυμασμού και φόβου που του ενέπνευσε το φαινόμενο. Ο Φάλκον δεν θα ξεχνούσε ποτέ το μεγαλειώδες θέαμα των φωτεινών ακτίνων που πρόβαλλαν αργά και διαδοχικά από τα απύθμενα βάθη της ατμόσφαιρας του Δία

Στο εξής είχε καλλιεργηθεί μέσα του η πεποίθηση ότι δεν βρισκόταν μόνον σ' έναν ξένον πλανήτη, αλλά και σ' ένα μαγικό βασίλειο, κάπου στα όρια της πραγματικότητας και του μύθου.

Ο πλανήτης Δίας ήταν ένας κόσμος όπου τα πάντα μπορούσαν να συμβούν κάθε στιγμή. Ένας κόσμος όπου κανένας άνθρωπος δεν μπορούσε να προβλέψει το τι του επιφύλασσε το μέλλον.

Και ο Φάλκον επρόκειτο να περάσει μία ακόμη μέρα σ' αυτό τον μαγικό κόσμο.

Η ανατολή του Ήλιου ήρθε μαζί με μια ξαφνική μεταβολή του καιρού. Το *Κον-Τίκι* βρέθηκε στη μέση μιας χιονοθύελλας. Οι νιφάδες του κέρινου χιονιού πέφταν τόσο πυκνές, ώστε η ορατότητα μειώθηκε στο μηδέν.

Ο Φάλκον άρχισε να ανησυχεί για το βάρος του συσσωρευμένου χιονιού πάνω στο αερόστατο, αλλά παρατήρησε ότι κάθε νιφάδα που άγγιζε τον θαλαμίσκο εξαφανιζόταν αμέσως. Η θερμότητα που ακτινοβολούσε το *Κον-Τίκι* έκανε τις νιφάδες να εξατμίζονται, κι έτσι δεν υπήρχε φόβος να αυξηθεί το βάρος του αερόστατου.

Σε μια χιονοθύελλα στην ατμόσφαιρα της Γης, ο Φάλκον θα είχε κάθε λόγο να ανησυχεί για το ενδεχόμενο μιας σύγκρουσης, αλλά εδώ δεν υπήρχε ούτε αυτός ο φόβος. Τα όποια βουνά του Δία βρίσκονταν πολλές εκατοντάδες χιλιόμετρα χαμηλότερα. Όσο για τα αιωρούμενα βουνά του αφρού, δεν είχε λόγο να τα φοβάται. Δεν μπορούσαν να είναι πιο επικίνδυνα από τις αθώες σαπουνόφουσκες.

Παρ' όλα αυτά, ο Φάλκον άναψε το ραντάρ οριζόντιας ανίχνευσης, που δεν το είχε χρησιμοποιήσει μέχρι στιγμής. Τις προηγούμενες μέρες συμβουλευόταν μόνον τις ενδείξεις του κάθετου ραντάρ, που του έδινε την απόσταση από την αόρατη επιφάνεια του πλανήτη. Αλλά οι ενδείξεις του οριζόντιου ραντάρ του επιφύλασσαν μια έκπληξη.

Η ηχοβολία εντόπισε δεκάδες συμπαγή και γυαλιστερά αντικείμενα μεγάλου μεγέθους, διάσπαρτα σε μια μεγάλη περιοχή του ουρανού εμπρός από το *Κον-Τίκι*. Τα αντικείμενα αυτά βρίσκονταν μακριά το ένα από το άλλο και έμοιαζαν να αιωρούνται στον αέρα.

Ο Φάλκον θυμήθηκε ξαφνικά μιαν έκφραση των πρώτων αεροπόρων, που τη χρησιμοποιούσαν για να εκφράσουν τις δυσκολίες του επαγγέλματός τους: «σύννεφα γεμάτα βράχους». Κι αυτή η έκφραση ταίριαζε θαυμάσια για την περιγραφή των ενδείξεων του οριζόντιου ραντάρ.

Ήταν ένα πολύ παράξενο φαινόμενο. Αλλά ο Φάλκον ήξερε ότι σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσε να υπάρχει κάποιο στέρεο σώμα με την ικανότητα να αιωρείται σ' αυτή την ατμόσφαιρα. Ενδεχόμενα επρόκειτο για κάποιο μετεωρολογικό φαινόμενο, και, όπως και να είχε το πράγμα, ο πλησιέστερος από αυτούς τους αινιγματικούς όγκους βρισκόταν σε απόσταση μεγαλύτερη από 200 χιλιόμετρα.

Πάντως ανέφερε το γεγονός στον Σταθμό Ελέγχου, που δεν μπόρεσε βέβαια να του προσφέρει καμιά εξήγηση. Αντίθετα, τον πληροφόρησε ότι μέσα σε τριάντα λεπτά της ώρας θα έβγαινε από τη χιονοθύελλα.

Αλλά το Κέντρο Ελέγχου δεν κατάφερε να προβλέψει τον βίαιο άνεμο που χτύπησε ξαφνικά το *Κον-Τίκι* από τα πλάγια και το έβγαλε εντελώς από την πορεία του. Ο Φάλκον επιστράτευσε όλη του την επιδεξιότητα προκειμένου να σώσει το σκάφος.

Λίγα λεπτά αργότερα, το *Κον-Τίκι* ταξίδευε προς τον βοριά με ταχύτητα μεγαλύτερη από 500 χιλιόμετρα την

ώρα. Ξαφνικά, ο βίαιος άνεμος κόπασε. Το αερόστατο όμως συνέχισε να ταξιδεύει με μεγάλη ταχύτητα σε μιαν ήρεμη περιοχή της ατμόσφαιρας.

Σε λίγο σταμάτησε και η χιονοθύελλα και τότε ο Φάλκον είδε την έκπληξη που του είχε ετοιμάσει ο Δίας.

Το *Κον-Τίκι* βρισκόταν στο κέντρο ενός γιγάντιου κυκλώνα, που είχε διάμετρο τουλάχιστον τριακόσια χιλιόμετρα, και προχωρούσε ορμητικά προς το κοίλο τοίχος των σύννεφων. Από πάνω ο Ήλιος έλαμπε «ύποπτα», ενώ από κάτω μια τεράστια στρόφιγγα έσκαβε την ατμόσφαιρα προς την επιφάνεια του πλανήτη, καταλήγοντας σ' ένα στενό πηγάδι που το διαπερνούσαν αλλεπάλληλες αστραπές.

Η χαμηλή πίεση τραβούσε το σκάφος προς τα κάτω, αλλά με πολύ χαμηλή ταχύτητα, πράγμα που δεν το εξέθετε σε άμεσο κίνδυνο. Ο Φάλκον απέφυγε να ανεβάσει τη θερμοκρασία του αέρα μέσα στο μπαλόνι, περιμένοντας τη σταθεροποίηση του *Κον-Τίκι* σ' ένα συγκεκριμένο ύψος, που θα το εξασφάλιζε η εξισορρόπηση των πιέσεων.

Έπειτα γύρισε και πάλι τα μάτια από το υπέροχο θέαμα που του πρόσφερε το φινιστρίνι, και ασχολήθηκε με το πρόβλημα που έθεταν οι ενδείξεις του οριζόντιου ραντάρ.

Τώρα, το πλησιέστερο συμπαγές αντικείμενο βρισκόταν σε απόσταση μόλις 40 χιλιομέτρων και ο Φάλκον δεν άργησε να αντιληφθεί ότι όλα τα αντικείμενα του είδους βρίσκονταν ανεπτυγμένα κατά μήκος του κοίλου τοιχώματος του κυκλώνα. Στην πραγματικότητα μάλιστα μετατοπίζονταν μαζί του, συνεπαρμένα από την ορμή του κυκλώνα, όπως και το ίδιο το *Κον-Τίκι*.

Ο Φάλκον έστρεψε το τηλεσκόπιό του προς την κατεύθυνση του πλησιέστερου όγκου και διέκρινε ένα παράξενο σύννεφο με στίγματα. Η παρατήρηση δεν ήταν καθόλου εύκολη γιατί το αινιγματικό αυτό «σύννεφο» είχε περίπου το ίδιο χρώμα με το τοίχος των σύννεφων

του κυκλώνα. Αλλά αφού μελέτησε προσεχτικά το είδωλο στο φακό του τηλεσκόπιου, βεβαιώθηκε τελικά ότι το «σύννεφο» αυτό το είχε ξαναδεί.

Ήταν ολόιδιο με το «δάσος» ή το γιγάντιο «δέντρο» που είχε εντοπίσει την προηγουμένη στην άλλη πλευρά της λοφοσειράς του κεριού. Αλλά τώρα βρισκόταν πολύ πιο κοντά του και μπορούσε να υπολογίσει καλύτερα το σχήμα, το μέγεθος και τη δομή του. Μπορούσε ακόμη να του δώσει ένα συγκεκριμένο όνομα, που θα τον βοηθούσε να συγκρατήσει την εικόνα του στο μυαλό του.

Το παράξενο συμπαγές αντικείμενο δεν έμοιαζε τελικά ούτε με δάσος, ούτε με δέντρο, ούτε με φυτεία από μανιτάρια, αλλά με μια γιγάντια μέδουσα, ξαπλωμένη ανάσκελα, με αναρίθμητα πλοκάμια, όμοια με τις μέδουσες που αντιπαλεύουν τα θερμά νερά του Γκολφ Στρημ στον Ατλαντικό.

Ωστόσο, αυτή η μέδουσα είχε διάμετρο τουλάχιστον δυο χιλιόμετρα και το καθένα από τα πλοκάμια της ξεπερνούσε σε μήκος τις μερικές εκατοντάδες μέτρα. Τα πλοκάμια πηγαινοέρχονταν αργά αλλά συντονισμένα, με παλμικές κινήσεις που επαναλαμβάνονταν κάθε λεπτό της ώρας, σαν το παράξενο ον να προσπαθούσε να συγκρατηθεί μ' αυτό τον τρόπο στον αέρα.

Οι άλλες ηχοβολίες αντιστοιχούσαν σε άλλες παρόμοιες μέδουσες, που βρίσκονταν πιο μακριά. Ο Φάλκον παρατήρησε πέντε-έξι από αυτές και δεν διαπίστωσε καμία διαφορά ανάμεσά τους. Έμοιαζαν να ανήκουν όλες στο ίδιο είδος και ο Φάλκον αναρωτήθηκε τι να ήταν αυτό που τις έκανε να απλώνονται έτσι τεμπέλικα σε μια περιφέρεια 1.000 χιλιομέτρων. Ενδεχόμενα τρέφονταν από το πλαγκτόν της ατμόσφαιρας που συσσώρευε ο κυκλώνας.

—Χάουαρντ, συνειδητοποιείτε ότι αυτά τα όντα είναι κάπου εκατό χιλιάδες φορές μεγαλύτερα από τις μεγαλύτερες φάλαινες της Γης; είπε ο Δρ Μπρένερ μόλις ενημερώθηκε από τον Φάλκον. Κι ακόμη, αν αποτελούνται κατά κύριο λόγο από μια φούσκα αέρα, το βάρος τους θα πρέπει να φτάνει το ένα εκατομμύριο τόνους! Μου είναι αδύνατο να υποθέσω οτιδήποτε σε σχέση με τον μεταβολισμό τους. Θα πρέπει να παράγει ολόκληρα μεγαβάτ θερμότητας για να τους επιτρέπει να αιωρούνται μ' αυτό τον τρόπο.

—Αλλά αν είναι απλές φούσκες αέρα, γιατί αντανακλούν την ηχοβολία του ραντάρ;

—Δεν έχω ιδέα! Μήπως μπορείτε να τις πλησιάσετε;

Δεν μπορούσε να απαντήσει εύκολα στο ερώτημα του Δόκτορα Μπρένερ. Αν άλλαζε υψόμετρο για να εκμεταλλευτεί την ταχύτητα του ανέμου, μπορούσε να πλησιάσει όσο ήθελε τη μέδουσα. Αλλά για την ώρα η απόσταση των 40 χιλιομέτρων πρόσφερε το μεγάλο πλεονέκτημα της ασφάλειας, και γι' αυτό τον λόγο αρνήθηκε κατηγορηματικά.

—Σας καταλαβαίνω, απάντησε με τόνο απογοήτευσης ο Μπρένερ. Για την ώρα καλύτερα να μείνουμε εκεί που βρισκόμαστε.

«Να μείνουμε»; Αυτός ο πληθυντικός διασκέδασε και συνάμα νευρίασε τον Φάλκον. Ο Δρ Μπρένερ βρισκόταν σε απόσταση 100.000 χιλιομέτρων από εκεί, κι αυτή η απόσταση μετέβαλλε σημαντικά την οπτική γωνία ανάμεσα στους δυο τους.

Κατά τις επόμενες δύο ώρες, το *Κον-Τίκι* συνέχισε να αιωρείται στο τεράστιο πηγάδι του κυκλώνα, ενώ ο Φάλκον, χρησιμοποιώντας κάθε λογής φίλτρα και κοντράστα, προσπαθούσε να τραβήξει όσο το δυνατόν καλύτερες φωτογραφίες από τις μέδουσες, και προπάντων την πλησιέστερη μέδουσα. Άρχισε να αναρωτιέται αν το χρώμα της ήταν ένα είδος βιολογικής προσαρμογής στο περιβάλλον, γιατί ξεχώριζε πολύ δύσκολα από τα σύννεφα του κυκλώνα. Στη Γη, πάρα πολλά είδη ζώων προσαρμόζουν το χρώμα τους με το περιβάλλον, προκειμένου να προφυλαχτούν από τους εχθρούς τους ή να πλησιάσουν απροειδοποίητα τα υποψήφια θύματά τους.

Αλλά σε ποιαν από τις δυο κατηγορίες ανήκε η μέδουσα; Στους κυνηγούς ή στα θηράματα; Δεν είχε βέβαια την ελπίδα να πάρει απάντηση μέσα στον λίγο χρόνο που του απέμενε στην ατμόσφαιρα του Δία, σύμφωνα με το πρόγραμμα της αποστολής. Κι όμως, λίγο πριν το μεσημέρι, πήρε την απάντηση εντελώς αναπάντεχα.

Σαν ένα σμήνος από παλιά αεριωθούμενα καταδιωκτικά, πέντε «μάντα» πρόβαλαν ξαφνικά μέσα από τα τείχη του πηγαδιού του κυκλώνα. Το σμήνος είχε σχηματισμό «V» και στράφηκε κατευθείαν προς τον γκρίζο όγκο της μέδουσας. Ο Φάλκον δεν αμφέβαλε ούτε στιγμή πως επρόκειτο για μια κανονική επίθεση. Είχε κάνει λάθος την προηγούμενη, πιστεύοντας ότι οι «μάντα» είναι άκακα χορτοφάγα όντα.

Κι όμως όλα εξελίσσονταν σ' έναν τόσο αργό ρυθμό, που έμοιαζαν με ταινία που προβάλλεται στο ρελαντί. Οι «μάντα» προχωρούσαν κάνοντας κυματισμούς στο σώμα τους, με ταχύτητα όχι μεγαλύτερη από πενήντα χιλιόμετρα την ώρα, στοχεύοντας τη μέδουσα, που έδειχνε εντελώς ήρεμη και συνέχιζε να κουνάει πέρα-δώθε τα πλοκάμια της.

Όσο μεγάλες κι αν ήταν στην πραγματικότητα οι «μάντα», φαίνονταν μικροσκοπικές σε σύγκριση με τον όγκο του θηράματός τους. Κι όταν ακινητοποιήθηκαν πάνω στη ράχη της μέδουσας, θύμισαν στον Φάλκον τα θαλασσοπούλια, που πάνε και κάθονται πάνω στις φάλαινες.

Ο Φάλκον αναρωτήθηκε αν η μέδουσα ήταν σε θέση να αμυνθεί, γιατί οι «μάντα» έδειχναν ότι προσπαθούσαν να κρατηθούν μακριά από τα πλοκάμια της. Μήπως η μέδουσα δεν είχε τρόπο να αντιληφθεί τους εχθρούς της; Εκτός πια αν οι «μάντα» αντιπροσώπευαν για τη μέδουσα ασήμαντα παράσιτα, σαν τους ψύλλους στη ράχη ενός σκύλου.

Ωστόσο γινόταν όλο και περισσότερο φανερό, ότι η μέδουσα βρισκόταν σε κίνδυνο. Με μια απελπιστική βραδύτητα άρχισε να αναποδογυρίζεται, σαν καράβι

που κάνει νερά. Δέκα λεπτά αργότερα, πήρε μια κλίση 45 μοιρών ενώ παράλληλα άρχισε να χάνει ύψος.

Ο Φάλκον ένιωσε ένα αίσθημα συμπάθειας για το κυνηγημένο τέρας, γιατί το θέαμα που εξελισσόταν εμπρός στα μάτια του του θύμιζε κατά κάποιο τρόπο την πτώση και τη συντριβή της *Βασίλισσας Ελισάβετ*.

Από την άλλη μεριά όμως, η λογική του του έλεγε ότι έκανε λάθος στην επιλογή των συμπαθειών του. Η ευφυΐα αναπτύσσεται στα κυνηγητικά όντα και όχι στα ογκώδη και ήρεμα μαλάκια της θάλασσας και του αέρα. Οι «μάντα», από καθαρά βιολογική άποψη, βρίσκονταν πολύ πιο κοντά στον άνθρωπο, παρά αυτός ο τερατώδης σάκκος αερίων. Και στο κάτω κάτω, τι λόγους είχε αυτός, ένας μικροσκοπικός άνθρωπος, να τρέφει συμπάθεια για ένα τέρας 100.000 φορές μεγαλύτερο από μια φάλαινα;

Δεν άργησε να παρατηρήσει ότι η τακτική της μέδουσας ήταν σωστή και αποδοτική. Η μέδουσα εκτός από την κλίση των 45 μοιρών, είχε αρχίσει να περιστρέφεται – αργά βέβαια – γύρω από τον εαυτό της, πράγμα που ενόχλησε τις «μάντα» και τις έκανε να αποσπαστούν από το σώμα του θηράματός τους, σαν τα κοράκια που εγκαταλείπουν τρομαγμένα το πτώμα που κατασπαράζουν μόλις τους πετάξει κανείς μια πέτρα...

Αλλά οι «μάντα» δεν απομακρύνθηκαν πολύ. Συνέχισαν να αιωρούνται λίγα μέτρα μακριά από τον γίγαντα, που συνέχισε κι αυτός να περιστρέφεται και να γέρνει.

Ξαφνικά βγήκε μια εκτυφλωτική λάμψη και στο ραδιοτηλέφωνο ακούστηκαν έντονα παράσιτα. Μια από τις «μάντα» άρχισε να στροβιλίζεται και να πέφτει με εκπληκτική ταχύτητα, αφήνοντας πίσω της ένα είδος καπνού. Παρόλο που δεν μπορούσε ποτέ να πάρει φωτιά σ' αυτή την ατμόσφαιρα, η πτώση της «μάντα» θύμισε στον Φάλκον πτώση αεροπλάνου χτυπημένου σε αερομαχία.

Οι τέσσερεις «μάντα» που απέμειναν απομακρύνθηκαν με μια απόλυτα συντονισμένη κίνηση από τη μέ-

δουσα αναπτύσσοντας ταχύτητα. Λίγα λεπτά αργότερα, χάθηκαν ανάμεσα στο τείχος από τα σύννεφα, απ' όπου είχαν προβάλει.

Η μέδουσα, πάντα απελπιστικά αργά, ξανακέρδισε το αρχικό της ύψος, επανέφερε την ισορροπία της και περιόρισε την ταχύτητα περιστροφής της. Λίγο αργότερα, συνέχισε να «κολυμπάει» ήρεμη στον αέρα, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

– Φανταστικό! φώναξε ενθουσιασμένος από το ραδιοτηλέφωνο ο Μπρένερ. Η μέδουσα διαθέτει ηλεκτρικό αμυντικό σύστημα όπως μερικά ψάρια στις θάλασσες της Γης. Αλλά αυτή η εκτόνωση θα πρέπει να είχε τάση τουλάχιστον ένα εκατομμύριο βολτ. Μήπως είδατε τα όργανα του ηλεκτρικού μηχανισμού, κάποιο είδος φυσικών ηλεκτροδίων;

– Όχι, απάντησε ο Φάλκον, παρόλο που το μάτι του είχε κολλήσει πάνω στο τηλεσκόπιο... Αλλά υπάρχει κάτι παράξενο... Κοιτάξτε την τελευταία φωτογραφία που σας έστειλα, μετά την εκτόνωση, και κάντε σύγκριση με τις προηγούμενες... Υπάρχει κάτι που δεν φαινόταν προηγουμένως.

Πράγματι, στη ράχη της μέδουσας φαινόταν τώρα καθαρά μια φαρδιά ζώνη, που έδειχνε φωτισμένη σε τετράγωνα σαν σκακιέρα. Κάθε τετράγωνο είχε είτε οριζόντιες είτε κάθετες παράλληλες γραμμές, με απόλυτη συμμετρία.

– Έχετε δίκιο, είπε ο Δρ Μπρένερ και η φωνή του πρόδιδε συγκίνηση αλλά και φόβο. Η ζώνη δεν φαινόταν προηγουμένως. Φοβάμαι να σας πω αυτό που σκέφτομαι.

– Θα σας πω τότε εγώ τη δική μου άποψη, γιατί δεν είμαι βιολόγος κι έτσι δεν ρισκάρω τους τίτλους μου.

– Σας ακούω.

– Νομίζω ότι πρόκειται για «φυσικά πηνία συχνοτήτων» αρκετά όμοια με αυτά που χρησιμοποιούσαν στα ραδιόφωνα των αρχών του 20ού αιώνα.

– Ήμουν σχεδόν βέβαιος ότι θα λέγατε κάτι τέτοιο. Και τώρα ξέρουμε την προέλευση της μαζικής αντήχησης.

– Αλλά γιατί η «ζώνη» εμφανίστηκε μόλις τώρα;

– Ίσως αποτελεί συνέχεια της εκτόνωσης.

– Σκέφτομαι κάτι..., είπε αργά ο Φάλκον. Νομίζετε ότι μας ακούει;

– Σ' αυτή τη συχνότητα που μιλάμε; Το αποκλείω. Οι «σκάρες» της μέδουσας είναι μετρικές αντένες και όχι δεκαμετρικές. Αυτό είναι φανερό εξαιτίας του μεγέθους τους... Χμμμ... έχω μια ιδέα!

Ο Δρ Μπρένερ σώπασε για λίγο, βυθισμένος στις σκέψεις του, κι έπειτα είπε:

– Στοιχηματίζω ότι οι μέδουσες αντιλαμβάνονται τις ηλεκτρομαγνητικές εκρήξεις. Σε αρκετές περιπτώσεις το ίδιο γίνεται και στη Γη. Υπάρχουν ζώα στη Γη που διαθέτουν δέκτες ηχοβολίας όπως και ηλεκτρικών κυμάτων. Βέβαια, δεν έχει παρατηρηθεί κάτι ανάλογο με ραδιοκύματα και το πρόβλημα είναι γιατί να αναπτύξουν εδώ φυσικά συστήματα εκπομπής και λήψης ραδιοκυμάτων, τη στιγμή που ο πλανήτης Δίας λούζεται στο φως.

– Μα είναι φανερό. Ο Δίας είναι γεμάτος από ραδιοκύματα. Γι' αυτό, οι μέδουσες τα χρησιμοποιούν και ενδεχόμενα τα... εκμεταλλεύονται. Κατά συνέπεια, κάθε μέδουσα μπορεί ν' αποτελεί έναν ισχυρότατο ραδιοπομπό!

Μια νέα φωνή μπήκε στη συζήτηση:

– Εδώ ο Αρχηγός της Αποστολής... Ακούω όσα λέτε και τα βρίσκω πολύ ενδοαφέροντα, αλλά υπάρχει κι ένα άλλο πολύ σημαντικότερο πρόβλημα. Οι μέδουσες αυτές διαθέτουν ευφυΐα ή όχι; Αν διαθέτουν, τότε θα πρέπει να ακολουθήσετε τις Οδηγίες της Πρώτης Επαφής.

– Μέχρι στιγμής, παρατήρησε ο Δρ Μπρένερ, πίστευα ότι κάθε ον που είναι σε θέση να αναπτύσσει συστήματα κεραιών στα βραχέα κύματα, διαθέτει και ευφυΐα. Αλλά τώρα δεν είμαι πλέον βέβαιος. Ίσως να πρό-

κειται για μια φυσική βιολογική εξέλιξη. Ίσως να μην έχουμε μπροστά μας κάτι σπουδαιότερο από το ανθρώπινο μάτι...

— Όπως και να έχει το πράγμα, τον διέκοψε ο Αρχηγός της Αποστολής, είναι παράλογο να το διακινδυνέψουμε, αν υπάρχει έστω και μία πιθανότητα να έχουμε μπροστά μας ένα ον προικισμένο με ευφυΐα. Γι'αυτό τον λόγο, από τούτη τη στιγμή κι έπειτα η αποστολή ωφείλει να συντονίσει τις ενέργειές της σύμφωνα με τις Οδηγίες της Πρώτης Επαφής.

Ακολούθησε μια βαριά σιωπή, γιατί όλοι όσοι ήταν συντονισμένοι στην ίδια ραδιοτηλεφωνική συχνότητα άρχισαν ν' αναλογίζονται τις συνέπειες. Για πρώτη φορά στην ιστορία των διαστημικών πτήσεων, οι κανόνες που είχαν αποφασιστεί πριν έναν αιώνα θα έμπαιναν, ενδεχόμενα, σε εφαρμογή.

Το πνεύμα των κανόνων αυτών αντιπροσώπευε κατά κύριο λόγο τα μαθήματα που υποτίθεται ότι πήρε η Ανθρωπότητα, από τα σφάλματά της πάνω στη Γη. Οι ηθικές αρχές, αλλά και το ίδιο το συμφέρον της Ανθρωπότητας της απαγόρευαν να επαναλάβει τα ίδια σφάλματα στις τέσσερεις άκρες του Σύμπαντος.

Γιατί, θα μπορούσε να έχει τρομερές συνέπειες, αν οι οποιοιδήποτε γήινοι αστροναύτες συμπεριφέρονταν σε μια ανώτερη εξωγήινη ευφυΐα με τον τρόπο που συμπεριφέρθηκαν οι Αμερικάνοι στους Ινδιάνους ή οι Ευρωπαίοι στους Αφρικανούς.

Και ο πρώτος κανόνας ήταν ο εξής: Διατηρήστε τις αποστάσεις, και μην κάνετε καμία προσπάθεια προσέγγισης ή επικοινωνίας, πριν δώσετε στους «άλλους» όλο τον απαραίτητο χρόνο για να σας μελετήσουν. Βέβαια η έννοια του «απαραίτητου» χρόνου δεν είχε αποσαφηνιστεί, κι όφειλε να ερμηνευτεί κατά την κρίση του αστροναύτη που θα είχε την επαφή.

Κατά συνέπεια, ο Χάουαρντ Φάλκον ανέλαβε ξαφνικά μια τεράστια ευθύνη, που δεν είχε τολμήσει ούτε να την

ονειρευτεί. Γιατί, μέσα στις επόμενες λίγες ώρες που θα παρέμενε ακόμη στον Δία, αναλάμβανε τα καθήκοντα του πρώτου πρεσβευτή της ανθρώπινης φυλής.

Και ήταν τόση η ειρωνεία της τύχης, που ο Φάλκον ένιωσε λίγο πικραμένος, γιατί οι χειρούργοι, μετά το φοβερό ατύχημα, δεν κατάφεραν να του αποκαταστήσουν την ικανότητα του γέλιου.

Σκοτείνιαζε, αλλά ο Φάλκον δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία, γιατί το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στον φακό του τηλεσκόπιου, στραμμένου προς τη μέδουσα, το ζωντανό σύννεφο.

Ο άνεμος συνέχισε να τον παρασύρει αργά προς την κατεύθυνσή της και τώρα τον είχε φέρει σε απόσταση 20 χιλιομέτρων. Δεν είχε σκοπό να την πλησιάσει περισσότερο από τα 10 χιλιόμετρα. Ήταν σχεδόν βέβαιος, ότι τα ηλεκτρικά όπλα του γιγάντιου όντος είχαν μικρή εμβέλεια, αλλά δεν είχε καμία διάθεση να ελέγξει την υπόθεσή του. Αυτό το πρόβλημα το άφησε για τους εξερευνητές του μέλλοντος.

Μέσα στον θαλαμίσκο είχε σκοτεινιάσει αρκετά, κι αυτό ήταν παράξενο γιατί υπολείπονταν αρκετές ώρες πριν τη δύση του Ήλιου. Εντελώς μηχανικά, ο Φάλκον έριξε μια ματιά στο καντράν του οριζόντιου ραντάρ, κίνηση που επαναλάμβανε κάθε δυο-τρία λεπτά. Σε ακτίνα 100 χιλιομέτρων, το ραντάρ δεν «έπιανε» κανέναν άλλον όγκο, εκτός από τη μέδουσα που παρατηρούσε με το τηλεσκόπιο.

Και ξαφνικά, με μια φοβερή ένταση, ακούστηκε η τυμπανοκρουσία, που τόσο πολύ τον είχε προβληματίσει την πρώτη του νύχτα στον Δία. Ο παλμικός χτύπος που επιταχύνθηκε και σταμάτησε απότομα σε κρεσέντο. Όλος ο θαλαμίσκος έτρεμε σαν να ήταν συντονισμένος στο διαπασών.

Ο Χάουαρντ Φάλκον, κατά τη διάρκεια της τρομακτικής σιγής που επακολούθησε, συνειδητοποίησε ταυτόχρονα δύο πράγματα. Το πρώτο ήταν πως η τυμπανοκρουσία που άκουσε δεν αναμεταδόθηκε από κάπου μακριά, διαμέσου ενός μικροφώνου, αλλά ήρθε άμεσα από τα στρώματα της ατμόσφαιρας που περιέβαλλαν το *Κον-Τίκι*.

Το δεύτερο ήταν ακόμη πιο ανησυχητικό. Είχε ξεχάσει (δικαιολογημένα ίσως, γιατί τον απασχολούσαν άλλα σημαντικότερα πράγματα) ότι ένα μεγάλο τμήμα του ουρανού από πάνω του παρέμενε αθέατο εξαιτίας του μπαλονιού του αερόστατου που συγκρατούσε το *Κον-Τίκι*. Αλλά το μπαλόνι, σε ασημένια απόχρωση για να έχει τις λιγότερες θερμικές απώλειες, αποτελούσε έναν μεγάλο στόχο, τόσο οπτικό όσο και ηχοβολίας.

Ο Φάλκον δεν αγνοούσε βέβαια αυτό το μειονέκτημα του μέσου μεταφοράς που διάλεξε, αλλά έχοντας υπόψη του τις διαστάσεις του κόσμου που εξερευνούσε, του φάνηκε ασήμαντο. Η σημασία του μειονεκτήματος φάνηκε μόνον τώρα, που το δάσος από τα γιγάντια πλοκάμια άρχισαν να κατεβαίνουν από τον ουρανό και να περικυκλώνουν το *Κον-Τίκι!*

Η φωνή του Μπρένερ ούρλιαξε στο ραδιοτηλέφωνο:

– Προσοχή! Μην ξεχνάτε τις Οδηγίες! Μην κάνετε τίποτα που θα μπορούσε να εκνευρίσει τη μέδουσα!

Αλλά πριν προλάβει ο Φάλκον να απαντήσει η φοβερή τυμπανοκρουσία ξανάρχισε, καλύπτοντας κάθε άλλον ήχο.

Η αξία ενός πιλότου δεν έγκειται στον τρόπο που θα ενεργήσει κατά τις προβλεπόμενες κρίσιμες περιστάσεις, αλλά στον τρόπο που θα αντιμετωπίσει τις καταστάσεις που δεν μπορεί να προβλέψει κανείς. Ο Φάλκον ανέλυσε την κατάσταση μέσα σ' ένα κλάσμα του δευτερόλεπτου και με μια αποφασιστική κίνηση «έσκισε το μπαλόνι».

Η έκφραση «σκίζω το μπαλόνι» δεν είναι βέβαια κυ-

ριολεκτική. Κατάγεται από τη διάλεκτο των πρώτων αεροπλόων, που ταξίδευαν με αερόστατα υδρογόνου. Στην περίπτωση του *Κον-Τίκι*, το μπαλόνι δεν μπορούσε βέβαια να «σκιστεί». Απλούστατα, μ' ένα σύστημα ελατηρίων, άνοιξε μια σειρά από τρύπες διαφυγής, που επέτρεψαν στο ζεστό υδρογόνο να ξεφύγει προς τα πάνω.

Την ίδια στιγμή το *Κον-Τίκι* άρχισε να κατεβαίνει ορμητικά προς την επιφάνεια του Δία, παρασυρμένο από μια βαρύτητα δύο φορές ισχυρότερη από εκείνην της Γης.

Ο Φάλκον είδε τα πλοκάμια της μέδουσας για ένα κλάσμα του δευτερόλεπτου. Και σ' αυτό το απειροελάχιστο διάστημα, διέκρινε ότι σ' όλο το μήκος τους είχαν κάτι ασκούς, γεμάτους πιθανότατα με θερμό υδρογόνο, που επέτρεπαν στο τέρας να αιωρείται, και που κατέληγαν σ' ένα πλήθος από τριχίδια που έμοιαζαν με ρίζες δέντρου. Βλέποντας αυτό, φοβήθηκε ότι θα νιώσει κάποιαν ηλεκτρική εκκένωση, αλλά δεν συνέβη κάτι τέτοιο.

Η ταχύτητα της πτώσης του *Κον-Τίκι* μειώθηκε εξαιτίας της πυκνότητας των κατώτερων στρωμάτων της ατμόσφαιρας, αλλά και χάρη στη δράση του ξεφούσκωτου μπαλονιού, που λειτουργούσε σαν αλεξίπτωτο.

Το σκάφος κατέβηκε τουλάχιστον τρία χιλιόμετρα, κι ήταν καιρός να ξανακλείσουν οι τρύπες διαφυγής. Μέχρι να ξαναγεμίσει το μπαλόνι και να ξαναβρεί το σκάφος τη σταθερότητά του, θα έχανε ακόμη δυο χιλιόμετρα ύψος. Πλησίαζε πλέον επικίνδυνα στα όρια ασφαλείας.

Ο Φάλκον κοίταξε με αγωνία από το φινιστρίνι της οροφής ελπίζοντας ότι θα έβλεπε μόνον το μπαλόνι. Αλλά το *Κον-Τίκι*, κατά τη διάρκεια της πτώσης του, δεν είχε πέσει ακριβώς κατακόρυφα. Ο άνεμος το είχε παρασύρει κάπως, και ο Φάλκον είδε, μερικά χιλιόμετρα πιο πάνω του, ένα τμήμα της μέδουσας.

Βρισκόταν πολύ πιο κοντά του απ' όσο περίμενε και συνέχιζε να κατεβαίνει γρηγορότερα απ' όσο νόμιζε ότι μπορούσε να κατέβει.

Το Κέντρο Ελέγχου του υπέβαλλε διαρκώς ερωτήματα, γεμάτα αγωνία, μέχρι που εκείνος αρκετά εκνευρισμένος απάντησε:

– Είμαι καλά ακόμη. Αλλά η μέδουσα συνεχίζει να με ακολουθεί. Δεν μπορώ να κατέβω χαμηλότερα.

Δεν ήταν ακριβώς αλήθεια αυτό που έλεγε. Στην πραγματικότητα μπορούσε να κατέβει άλλα 300 χιλιόμετρα πιο χαμηλά. Αλλά αν το αποτολμούσε το ταξίδι του θα ήταν χωρίς επιστροφή, κι αυτό το ενδεχόμενο δεν τον ενδιέφερε...

Ύστερα από λίγο, προς μεγάλη του ανακούφιση, παρατήρησε ότι η μέδουσα σταθεροποιήθηκε κάπου ένα χιλιόμετρο πάνω από το κεφάλι του. Ίσως αποφάσισε να πλησιάσει προσεχτικά αυτό τον απρόσμενο επισκέπτη του κόσμου της, ή ακόμη να την ενοχλούσε η μεγάλη θερμοκρασία που επικρατούσε στα χαμηλότερα στρώματα της ατμόσφαιρας.

Πράγματι, στο ύψος που βρισκόταν τώρα το *Κον-Τίκι* η εξωτερική θερμοκρασία ξεπερνούσε τους 50°C, και ο Φάλκον άρχισε να αναρωτιέται για πόσο διάστημα ακόμη θα μπορούσε να αντέξει ο εξοπλισμός του.

Ο Δρ Μπρένερ ξαναπήρε το μικρόφωνο, επιμένοντας στη λέξη και στο γράμμα των περίφημων Οδηγιών:

– Μην το ξεχνάτε... Ίσως να είναι απλώς περίεργη... Προσπαθήστε να μην την τρομάξετε!...

Ο Φάλκον όμως άρχισε να εκνευρίζεται με τις συμβουλές του είδους. Θυμήθηκε μια τηλεοπτική συζήτηση ανάμεσα σ' έναν διαστημικό νομικό κι έναν αστροναύτη. Ο νομικός ανέπτυξε εκτεταμένα το πνεύμα και τις συνέπειες των Οδηγιών της Πρώτης Επαφής, μέχρι που ο αστροναύτης ξέσπασε: «Κι αν δεν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο, πρέπει ν' αφήσω τον εξωγήινο να με κατασπαράξει;» Και ο νομικός του απάντησε χαμογελώντας:

«Ακριβώς αυτό είναι το πνεύμα των Οδηγιών»!

Τότε, αυτή η κατάληξη της συζήτησης του είχε φανεί πολύ αστεία, αλλά τώρα δεν ήταν πλέον καθόλου διασκεδαστική. Δεν είχε καμία διάθεση να γίνει τροφή για μια μέδουσα του Δία!

Ξαφνικά ο Φάλκον παρατήρησε κάτι που μεγάλωσε ακόμη περισσότερο την αγωνία του. Η μέδουσα εξακολουθούσε να αιωρείται ένα χιλιόμετρο πάνω από το *Κον-Τίκι*, αλλά ένα από τα πλοκάμια της κατέβαινε προς το μέρος του. Καθώς τεντωνόταν για να φτάσει τον θαλαμίσκο, γινόταν όλο και πιο λεπτό.

Το θέαμα του θύμιζε μια παιδική του ανάμνηση, όταν κάποτε, μικρό παιδί ακόμη, είδε πάνω από τις πεδιάδες του Κάνσας έναν κεραυνό να ξεπηδά από τα σπλάχνα ενός μαύρου σύννεφου και να κατεβαίνει ορμητικά προς τη Γη.

Πήρε το μικρόφωνο, πληροφόρησε το Κέντρο Ελέγχου για την κατάσταση και πρόσθεσε:

– Δεν έχω πλέον πολλές επιλογές. Μου απομένει, είτε να την τρομάξω, είτε να της προκαλέσω... δυσπεψία. Γιατί, αν σκοπεύει να με φάει, υποθέτω ότι το *Κον-Τίκι* θα της πέσει κάπως βαρύ στο στομάχι.

Ήταν σίγουρος για τις αντιδράσεις του Μπρένερ, αλλά ο βιολόγος δεν μίλησε.

Έτσι, συνέχισε:

– Πολύ καλά! Εφόσον λοιπόν δεν υπάρχει άλλη λύση, θα... φύγω. Παραβιάζοντας το πρόγραμμα, θα ξεκινήσω είκοσι επτά λεπτά νωρίτερα. Ήδη, βάζω σε κίνηση τον υπολογιστή, για τις απαραίτητες διαδικασίες. Ελπίζω ότι υπάρχουν περιθώρια για να διορθώσω την πορεία του αργότερα.

Δεν έβλεπε πλέον τη μέδουσα, γιατί βρισκόταν ακριβώς πάνω από το μπαλόνι, αλλά ήξερε ότι το τεράστιο πλοκάμι της πλησίαζε όλο και περισσότερο. Απειλητικά; Φιλικά; Απλώς περίεργα; Δεν είχε καμία διάθεση να το μάθει.

Του χρειάζονταν πέντε ολόκληρα λεπτά για να φτάσει στο μέγιστο της δύναμης του κινητήρα. Ο αντιδραστήρας μπήκε σε κίνηση. Ο υπολογιστής τροχιάς δεν απέκλεισε τις πιθανότητες επιτυχίας του εγχειρήματος. Οι χοάνες του αέρα άνοιξαν, έτοιμες ν' απορροφήσουν τόνους ολόκληρους από το μείγμα υδρογόνου-ηλίου του περιβάλλοντος.

Ακόμη και κάτω από τις ιδανικότερες συνθήκες, η φάση της εκκίνησης θα ήταν μια πραγματική δοκιμασία, γιατί στάθηκε αδύνατο να γίνουν πειράματα ώστε να μελετηθεί η συμπεριφορά του πυρηνικού στατοαντιδραστήρα στην παράξενη ατμόσφαιρα του Δία.

Αργά-αργά, κάτι άρχισε να κουνάει πέρα-δώθε το *Κον-Τίκι*. Ο Φάλκον απαγόρευσε στόν εαυτό του ακόμη και να το σκέφτεται.

Η πυροδότηση είχε προβλεφθεί να γίνει κατά δέκα χιλιόμετρα ψηλότερα, σε μια ατμόσφαιρα τέσσερεις φορές λιγότερο πυκνή και κατά 30°C ψυχρότερη. Τόσο το χειρότερο!

Τι περιθώρια πτώσης υπήρχαν ακόμη; Από τη στιγμή της πυροδότησης του στατοαντιδραστήρα, το Κον-Τίκι θα έπεφτε ελεύθερα προς την αόρατη επιφάνεια του Δία, ενώ μια έλξη της τάξης των 2,5G θα επιτάχυνε την πτώση του. Θα προλάβαινε να ξανασηκωθεί έγκαιρα;

Ένα τεράστιο χέρι χάιδεψε το μπαλόνι. Όλο το σκάφος ανεβοκατέβηκε αρκετές φορές, όπως τα «γιο-γιο» που ξετρελαίνουν τα παιδιά στη Γη.

Βέβαια, ο Μπρένερ μπορεί να είχε δίκιο. Ίσως η μέδουσα μ' αυτό τον τρόπο να ήθελε να δείξει τα φιλικά της αισθήματα. Ίσως ο Φάλκον να έπρεπε να δοκιμάσει να της μιλήσει από το ραδιοτηλέφωνο.

Αλλά τι μπορούσε να της πει; «Μη με τραντάζεις, μωρό μου, τόσο δυνατά»; ή, «κάτσε σούζα, μέδουσα»; ή, «πήγαινέ με στον αρχηγό σου»;

Το μείγμα τρίτιου και δευτέριου είχε βρει πλέον τη σωστή του αναλογία. Ο Φάλκον μπορούσε ν' ανάψει το...

γκάζι, με τον αναπτήρα των 100.000.000°C.

Η τεντωμένη άκρη του πλοκαμιού πρόβαλε στην άκρη του μπαλονιού, μόλις είκοσι μέτρα μακριά από τον Φάλκον. Το μέγεθός του θύμιζε προβοσκίδα ελέφαντα, κι ο τρόπος της μετακίνησής του πρόδιδε μιαν ανάλογη ευαισθησία. Διακρίνονταν μικρά ανοίγματα στις άκρες που έμοιαζαν με αχόρταγα στόματα. Ο Φάλκον ήταν σίγουρος ότι το θέαμα θα μπορούσε να συναρπάσει τον Δόκτορα Μπρένερ.

Η στιγμή ήταν κατάλληλη όπως και κάθε άλλη. Ο Φάλκον έλεγξε βιαστικά όλα τα όργανα του χειριστήριου και έβαλε σε κίνηση τον δείκτη της αντίστροφης μέτρησης. Τελική πυροδότηση μέσα σε τέσσερα δευτερόλεπτα.

Με μια αποφασιστική κίνηση, έσπασε τις σφραγίδες ασφάλειας και πίεσε το κουμπί που είχε την ένδειξη: ΕΚΚΙΝΗΣΗ.

Βίαιη έκρηξη που την ακολούθησε άμεση απώλεια μάζας. Το *Κον-Τίκι* βυθίστηκε κατακόρυφα προς την αόρατη επιφάνεια του Δία, αφήνοντας πίσω του το μπαλόνι του αερόστατου. Μαζί του μπορούσε να ασχοληθεί στο εξής το περίεργο πλοκάμι. Ο Φάλκον δεν είχε τον χρόνο να διαπιστώσει αν το μπαλόνι έμεινε μετέωρο ή το πήρε η μέδουσα κοντά της. Το περιθώριο των τεσσάρων δευτερολέπτων πέρασε και ο στατοαντιδραστήρας μπήκε σε κίνηση.

Μια κατακόκκινη στήλη μείγματος ηλίου και υδρογόνου τινάχτηκε από τις εξατμήσεις του αντιδραστήρα. Η ώθηση που έδωσε στο σκάφος η εκτόνωση των αερίων, επιτάχυνε την πτώση του *Κον-Τίκι* προς την επιφάνεια του Δία. Ο Φάλκον δεν μπορούσε να γυρίσει ακόμη το πηδάλιο γιατί δεν επρόκειτο να υπακούσει στις εντολές του. Η ισχύς του κινητήρα ήταν ακόμη αδύνατη και θα έφτανε στο μέγιστο της απόδοσής της μετά από πέντε δευτερόλεπτα.

Αν μετά από πέντε δευτερόλεπτα δεν κατάφερνε να

φέρει το σκάφος σε οριζόντια θέση, τότε το *Κον-Τίκι* θα χανόταν για πάντα στα πυκνότατα στρώματα της κατώτερης ατμόσφαιρας και θα συνθλιβόταν από τις τρομακτικές πιέσεις.

Αργά-αργά, η ισχύς του στατοαντιδραστήρα έφτασε στο μέγιστο της απόδοσης πριν προλάβουν να περάσουν τα πέντε δευτερόλεπτα, που του Φάλκον του φάνηκαν σαν πέντε αιώνες. Στη συνέχεια, το πηδάλιο υπάκουσε. Ο Φάλκον διόρθωσε την τροχιά του διαστημόπλοιου και σε λίγο το *Κον-Τίκι* άρχισε να ανεβαίνει.

Γύρισε μόνον μια φορά το κεφάλι για να ρίξει μια τελευταία ματιά στη μέδουσα, που τώρα απείχε πολλά χιλιόμετρα μακριά. Φαίνεται ότι τελικά το μπαλόνι της ξέφυγε γιατί ο Φάλκον δεν το είδε πουθενά.

Τώρα το σκάφος του είχε ξαναγίνει διαστημόπλοιο. Δεν το παρέσυραν πλέον οι άνεμοι των ανώτερων στρωμάτων της ατμόσφαιρας του Δία, αλλά το προωθούσε ένας πανίσχυρος ατομικός αντιδραστήρας, που το έσπρωχνε ορμητικά προς στα άστρα.

Ο στατοαντιδραστήρας θα του έδινε την απαραίτητη ταχύτητα για να φτάσει στα όρια της ατμόσφαιρας κι έπειτα, με μια απαλή ώθηση κλασικού τύπου, το *Κον-Τίκι* θα ξανάβρισκε την ελευθερία του στο διάστημα.

Στα μισά της απόστασης προς το όριο της ατμόσφαιρας του Δία, ο Φάλκον κοίταξε προς τον νοτιά και είδε τη Μεγάλη Κόκκινη Κηλίδα, το κολοσσιαίο αυτό αίνιγμα που δέσποζε στον ορίζοντα. Κάρφωσε το βλέμμα πάνω της, θαυμάζοντας τη μυστηριώδη ομορφιά της, μέχρις ότου ο υπολογιστής τον προειδοποίησε ότι του απέμεναν μόνον 60 δευτερόλεπτα για να μετατρέψει την προώθησή του σε συμβατική. Απομάκρυνε το βλέμμα του θλιμμένος.

– Την επόμενη φορά, μουρμούρισε.

– Τι είπατε; ρώτησε το Κέντρο Ελέγχου.

– Τίποτα, απάντησε ο Φάλκον.

– Μπροστά μου δεν έχω μόνον έναν διάσημο άντρα, αλλά και έναν ήρωα, είπε ο Ουέμπστερ. Προσφέρατε στους ανθρώπους καινούρια θέματα προβληματισμού, που δίνουν οπωσδήποτε νόημα στην ύπαρξή τους. Ούτε ένας στο εκατομμύριο δεν πρόκειται να επισκεφτεί ποτέ τους γιγάντιους πλανήτες του Ηλιακού Συστήματος, αλλά όλοι τους θα πάνε εκεί... νοερά. Κι αυτό είναι που μετράει.

– Χαίρομαι που συνέβαλα κατ' αυτό τον τρόπο, απάντησε ο Φάλκον.

Ο Ουέμπστερ ήταν πολύ παλιός φίλος για να θιγεί από την ειρωνεία της απάντησης του αστροναύτη. Ωστόσο ξαφνιάστηκε και δεν ήταν η πρώτη αλλαγή που παρατήρησε στον Φάλκον, από τότε που επέστρεψε από τον Δία.

Ο ανώτερος διοικητικός υπάλληλος έδειξε μιαν επιγραφή που είχε τοποθετημένη πάνω στο γραφείο του, δανεισμένη από έναν παλιό του φίλο, ιμπρεσάριο. Η επιγραφή έλεγε: ΚΑΤΑΠΛΗΞΤΕ ΜΕ!

– Δεν ντρέπομαι για τη δουλειά μου!...Νέες γνώσεις, νέα ενδιαφέροντα, καινούριες πηγές... Όλα αυτά είναι πολύ ενδιαφέροντα. Αλλά οι άνθρωποι έχουν εξίσου ανάγκη από τη φαντασία, τη διασκέδαση, τον οραματισμό. Μέχρι χθες τα διαστημικά ταξίδια είχαν καταντήσει ρουτίνα. Εσείς τους ξαναδώσατε το αίσθημα της μεγάλης περιπέτειας. Θα περάσει ακόμη πολύς καιρός μέχρι να εκτονωθεί το ενδιαφέρον για τον Δία, κι ακόμη περισσότερος ίσως, μέχρι να μπορέσουμε να καταλάβουμε τις «μέδουσες». Προσωπικά, συνεχίζω να πιστεύω ότι η συγκεκριμένη μέδουσα κατάλαβε πολύ καλά το ευαίσθητο σημείο σας. Ας είναι... Στο μεταξύ, έχετε αποφασίσει ποιο θα είναι το επόμενο βήμα σας; Ο Κρόνος, ο Ουρανός, ο Ποσειδώνας;... Η επιλογή είναι δική σας.

– Δεν ξέρω... Σκέφτηκα για τον Κρόνο, αλλά μάλλον δεν χρειάζομαι εγώ εκεί πέρα. Η βαρύτητα είναι μόλις κάτι παραπάνω από 1G, ασήμαντη σε σύγκριση με τα

2,6G του Δία. Οι... άνθρωποι μπορούν να τα καταφέρουν εκεί χωρίς εμένα.

«Οι άνθρωπ¨ι»;... σκέφτηκε ο Ουέμπστερ. «Ξεχωρίζει τον εαυτό του από τους άλλους ανθρώπους. Μιλάει σαν να μην θεωρεί τον εαυτό του έναν από αυτούς... Αλλάζει... Έχει αλλάξει... Μας "διαφεύγει"»!

– Πολύ καλά λοιπόν, είπε ο Ουέμπστερ και την ίδια στιγμή σηκώθηκε με μια αποφασιστική κίνηση από την πολυθρόνα του, για να κρύψει το δυσάρεστο συναίσθημα που τον πλημμύρισε...Μπορούμε να πάμε στη συνέντευξη τύπου. Οι κάμερες της τηλεόρασης είναι έτοιμες κι όλος ο κόσμος σας περιμένει... Θα ξαναδείτε πολλούς παλιούς φίλους εκεί.

Ο Ουέμπστερ τόνισε ιδιαίτερα τη λέξη «φίλοι», αλλά ο Χάουαρντ δεν αντέδρασε. Οι εκφράσεις του τεχνητού του προσώπου γίνονταν όλο και περισσότερο δυσανάγνωστες. Κύλισε προς τα πίσω ανέκφραστος, και πίεσε τον μοχλό που τον επανέφερε στην όρθια θέση, ενώ προηγουμένως φαινόταν σαν να κάθεται σε πολυθρόνα. Όρθιος πλέον, είχε ύψος δύο μέτρα και δέκα εκατοστά. Οι χειρούργοι, γνώστες της ψυχολογίας, φρόντισαν να του προσθέσουν 30 πόντους ύψος για να τον αποζημιώσουν από τα τόσα που είχε χάσει κατά το δυστύχημα της *Βασίλισσας Ελισάβετ.*

Περίμενε μέχρι ο Ουέμπστερ ν' ανοίξει την πόρτα, κι ύστερα κυλώντας απαλά πάνω στις ρόδες του, προχώρησε προς την έξοδο με μια μέτρια ταχύτητα 30 χιλιομέτρων την ώρα. Η ακριβολογία των κινήσεών του στη Γη δεν σήμαινε τίποτα το εξαιρετικό. Οι χειρισμοί των μηχανισμών του σώματός του είχαν γίνει πλέον τμήμα του ασυνείδητου.

Ο Χάουαρντ Φάλκον, που υπήρξε κάποτε άνθρωπος, και που μπορούσε ακόμη να περάσει για άνθρωπος, χάρη στο τέλειο κύκλωμα της τεχνητής φωνής του, ένιωθε πλέον ένα ήρεμο συναίσθημα αυτοπραγμάτωσης, και για πρώτη φορά, μετά από πολλά χρόνια, είχε ξαναβρεί την εσωτερική του γαλήνη. Από τότε που επέστρεψε

από τον Δία, οι εφιάλτες τον είχα εγκαταλείψει. Επιτέλους, είχε βρει τη θέση του στον κόσμο.

Τώρα ήξερε γιατί ονειρευόταν διαρκώς τον υπερχιμπαντζή που συνάντησε σε μια στιγμή αγωνίας στη *Βασίλισσα Ελισάβετ.* Ο χιμπαντζής δεν ήταν ούτε άνθρωπος ούτε ζώο, αλλά κάτι ανάμεσα στα δυο. Όπως ακριβώς κι ο Φάλκον.

Μόνον αυτός μπορούσε να κινείται χωρίς καμιά προφύλαξη πάνω στο έδαφος της Σελήνης. Ο επιβιωτικός εξοπλισμός, ενσωματωμένος μέσα στον μεταλλικό κύλινδρο, που πήρε τη θέση του αδύναμου ανθρώπινου σώματός του, λειτουργούσε εξίσου καλά στο διάστημα όπως και μέσα στον βυθό των θαλασσών. Τα πεδία βαρύτητας, δύο και πλέον φορές ισχυρότερα από εκείνο της Γης, δεν ήταν γι' αυτόν παρά μια μικρή ενόχληση και τίποτε παραπάνω. Προσωπικά προτιμούσε την ολοκληρωτική έλλειψη βαρύτητας.

Το ανθρώπινο γένος είχε αρχίσει να του γίνεται ξένο και οι δεσμοί που διατηρούσε μαζί του ασφυχτικοί. Καμιά φορά σκεφτόταν ότι αυτά τα αερόβια όντα, φτιαγμένα από ασταθείς ενώσεις άνθρακα, υπερευαίσθητα στις κοσμικές ακτινοβολίες, δεν είχαν καμιά δουλειά έξω από τα όρια της ατμόσφαιράς τους. Μάλλον θα έπρεπε να αρκεστούν στον φυσικό τους χώρο, τη Γη, τη Σελήνη, τον Άρη.

Γιατί μια μέρα οι πραγματικοί άρχοντες του Διαστήματος θα ήταν οι μηχανές και όχι οι άνθρωποι. Ο Φάλκον δεν ήταν ούτε μηχανή, ούτε άνθρωπος. Κι έχοντας πλήρη συνείδηση της μοίρας του, αποτραβιόταν περήφανος στη μοναξιά και τη μοναδικότητά του. Αυτός, ο πρώτος αθάνατος, στεκόταν ανάμεσα στις δυο γενιές της δημιουργίας.

Θα ήταν ο πρεσβευτής. Ο μεσολαβητής ανάμεσα στο παλιό και το καινούριο, ανάμεσα στα όντα από άνθρακα και στα όντα από μέταλλο, που κάποια μέρα θα έπαιρναν μοιραία τη θέση τους.

Και τα δύο γένη είχαν ανάγκη από τις υπηρεσίες του, στους ταραγμένους αιώνες που θ' ακολουθούσαν

Ο ΒΑΡΒΑΡΟΣ

του Α. Ε. Βαν Βογκτ

Οι δυο πρώτες πυρηνικές εκρήξεις που σάρωσαν τις πόλεις Χιροσίμα και Ναγκασάκι και σημάδεψαν με την απίθανη καταστροφικότητά τους το τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, συγκλόνισαν τους στοχαστές όλου του κόσμου.
Ήδη από την επομένη των εκρήξεων έχει ξεκινήσει ένας εκτεταμένος προβληματισμός γύρω από τη χρήση της πυρηνικής ενέργειας, τόσο για ειρηνικούς όσο και για πολεμικούς σκοπούς. Ένας προβληματισμός που θα είχε ενδεχόμενα αίσιο τέλος για το σύνολο της ανθρωπότητας, αν δεν ακολουθούσαν οι ιστορικές εξελίξεις και τα μεγάλα πολιτικά σφάλματα που οδήγησαν στην ανάπτυξη των απίθανων πυρηνικών εξοπλισμών και του ξέφρενου εφιαλτικού ανταγωνισμού.
Στο διήγημα που ακολουθεί, ο μεγάλος συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας Α. Ε. Βαν Βογκτ, συμμετέχει σ' αυτό τον προβληματισμό και αναρωτιέται αν ο άνθρωπος μπορεί να γίνει ποτέ κυρίαρχος της πυρηνικής ενέργειας ή θα παραμείνει για πάντα δέσμιος των συνεπειών της.

Στο πρώτο μήνυμα που απεύθυνε ο Τιούς προς τον Πατρίκιους, επιστρέφοντας από την Αφροδίτη, τόνισε ανάμεσα στα άλλα:

«Ίσως είναι δύσκολο να το συνειδητοποιήσουμε, αλλά ο Λιν δεν έχει πλέον ν' αντιμετωπίσει αξιόλογους εχθρούς. Όλοι οι αντίπαλοί μας στον Άρη και την Αφροδίτη νικήθηκαν από τις δυνάμεις μας κατά τις τελευταίες δύο δεκαετίες και τώρα βρισκόμαστε για πρώτη φορά σε μια μοναδική ιστορική θέση: είμαστε η μόνη μεγάλη δύναμη στον κόσμο των ανθρώπων. Κανείς δεν μπορεί να παρεμποδίσει την έναρξη μιας περιόδου αδιασάλευτης ειρήνης και δημιουργικής ανοικοδόμησης.»

Επέστρεψε στο Παλάτι, με τα αυτιά του να βουίζουν ακόμη από τις ζητωκραυγές των Πατρικίων. Ένιωθε ευδιάθετος. Χαρούμενος και ικανοποιημένος. Οι άνθρωποί του τον είχαν πληροφορήσει ότι οι Πατρίκιοι του είχαν τυφλή εμπιστοσύνη μετά τη νίκη του στην Αφροδίτη. Πριν πάει εκεί, ο πόλεμος συνεχιζόταν εδώ και πολλά χρόνια χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Και ξαφνικά, μέσα σε μία νύχτα τέλειωσε με θρίαμβο των δυνάμεων του Λιν.

Ήταν λοιπόν φυσικό να σκέφτονται ότι η νίκη ήταν καρπός της ανάληψης της ηγεσίας από τον Τιούς. Και μέσα στον ενθουσιασμό τους, σκέφτηκε ο Τιούς, θα ξεχνούσαν όλες τις υπηρεσίες που πρόσφερε ο Τζέριν, και θ' απέδιδαν μόνο σ' αυτόν, στον Τιούς, όλες τις τιμές. Η θέση του στο Λιν ήταν ισχυρότερη παρά ποτέ.

Καθώς άρχισαν να κυλούν οι πρώτες εβδομάδες της μεγάλης ειρήνης, ο Τιούς ένιωσε κάπως ενοχλημένος από τη δήλωση που έκανε στους Πατρίκιους: δεν υπήρχαν πλέον εχθροί. Δεν υπήρχε πλέον φόβος. Του ήταν δύσκολο να πιστέψει ότι ο κόσμος ολόκληρος ανήκε και υπάκουε στο Λιν κι ότι ο ίδιος, από τη θέση του Άρχοντα Σύμβουλου, είχε στην εξουσία του περισσότερους υπήκοους απ' όσους ονειρεύτηκε ποτέ και ο πιο φιλόδοξος στρατηλάτης. Όλα αυτά του φαίνονταν σαν ψέματα.

Σιγά - σιγά όμως συνήθισε στην ιδέα κι άρχισε να ονειρεύεται μεγάλα έργα, που θα σημάδευαν στους αιώνες τη δόξα του Λιν και τη χρυσή εποχή της εξουσίας του Τιούς. Το όραμα ήταν τόσο φιλόδοξο, που για αρκετό διάστημα αρκέστηκε μόνο να το συζητά και να το σκέφτεται και δεν ανέλαβε καμιά δράση.

Πληροφορήθηκε ότι ο Κλέην επέστρεψε από την Αφροδίτη, και η πληροφορία αυτή δεν άργησε να επιβεβαιωθεί με ένα μήνυμα από τον ίδιο:

Προς την Αυτού Εξοχότητα,
τον Άρχοντα Σύμβουλο Τιούς,
Αξιότιμε θείε μου,

Θα επιθυμούσα να σε επισκεφτώ και να σου εκθέσω τα συμπεράσματα μερικών συζητήσεων που είχα με τον αδελφό μου τον Τζέριν, σχετικά με τους ενδεχόμενους κινδύνους που απειλούν την αυτοκρατορία. Οι κίνδυνοι αυτοί δεν είναι βέβαια σοβαροί. Συνδέονται με το πρόβλημα των σκλάβων στη Γη και την απειλή που αντιπροσωπεύουν για τους πολίτες της, όπως και με την απουσία αξιόλογων πληροφοριών σχετικά με την κατάσταση που επικρατεί στους λαούς των δορυφόρων του Δία και του Κρόνου.

Εφόσον οι κίνδυνοι αυτοί είναι οι μόνοι που διαγράφονται στον ορίζοντα, όσο γρηγορότερα μελετήσουμε κάθε άποψη του προβλήματος, τόσο συντομότερα θα αποκτήσουμε την πεποίθηση ότι η μοίρα του Λιν προσ-

διορίζεται από την έξυπνη δράση και όχι από τον οπορτουνισμό που χαρακτήριζε στο παρελθόν τις κυβερνήσεις μας.

Ο υπάκουος ανιψιός σου,
Κλέην.

Το περιεχόμενο της επιστολής εκνεύρισε τον Τιούς. Έμοιαζε σαν έμμεσο κατηγορητήριο και προσπάθεια παρεμβολής στην εξουσία. Του θύμισε ότι η εξουσία του πάνω στο Λιν δεν ήταν απόλυτη, πράγμα που υπονόμευε τα μεγαλεπίβολα σχέδιά του. Οι δυο ανιψιοί ήταν έτοιμοι να εισηγηθούν συμβιβασμούς, εντελώς απαράδεκτους για τον Τιούς και τους οραματισμούς του. Παρ' όλα αυτά, μόλις ηρέμησε, απάντησε στον ανιψιό με διπλωματικό τρόπο:

Αγαπητέ μου Κλέην,

Θα σε δεχθώ με μεγάλη μου ευχαρίστηση μόλις επιστρέψω από τα βουνά. Με ενδιαφέρει πολύ να ακούσω τις απόψεις σου πάνω σε όλα αυτά τα θέματα. Έδωσα εντολή στις διάφορες υπηρεσίες να συλλέξουν στοιχεία, έτσι ώστε κατά τη συζήτησή μας να μπορέσουμε να μιλήσουμε με δεδομένα.

Τιούς,
Άρχοντας Σύμβουλος.

Έδωσε πράγματι τις σχετικές διαταγές και άκουσε τη σύντομη αναφορά ενός αξιωματούχου, που ήταν «ειδικός», σχετικά με την κατάσταση που επικρατούσε στους δορυφόρους του Δία και του Κρόνου. Οι κάτοικοι των δορυφόρων ανήκαν σε φυλές που βρίσκονταν σε διάφορα στάδια του βαρβαρικού πολιτισμού. Όλες οι πρόσφατες αναφορές που είχαν έρθει από εκεί, καθώς και οι μαρτυρίες των εμπόρων που επισκέφτηκαν μερικά αστροδρόμια των δορυφόρων, συμφωνούσαν ότι οι φυλές αντιμάχονταν αδιάκοπα μεταξύ τους, πράγμα που

σήμαινε ότι δεν μπορούσαν να αντιπροσωπεύουν κανέναν κίνδυνο για την αυτοκρατορία.

Ήσυχος πλέον από τις διαβεβαιώσεις αυτές, που επικύρωσαν την αρχική του πεποίθηση, ο Τιούς ανέβηκε στα βουνά για διακοπές, με συνοδεία τριακόσιους αυλικούς και πεντακόσιους δούλους. Ήταν εκεί ακόμη, έναν μήνα αργότερα, όταν έλαβε ένα δεύτερο μήνυμα από τον Κλέην:

Αξιοσέβαστε Άρχοντα Σύμβουλε Τιούς,

Η απάντηση που μου έκανες την τιμή να μου στείλεις, ήταν μεγάλη ανακούφιση για μένα. Παρ' όλα αυτά ανησυχώ πολύ για την ποιότητα των πληροφοριών που μπορούν να συλλέξουν οι υπηρεσίες. Και ο λόγος είναι ότι πρόσφατα ανακάλυψα ότι μερικοί από τους πράκτορές μου στην Ευρώπη, το μεγαλύτερο δορυφόρο του Δία, εκτελέστηκαν εντελώς αναπάντεχα πριν ένα χρόνο, και ότι οι πληροφορίες μου από τον πλανήτη αυτόν βασίζονται πάνω σε αναφορές που έγιναν πριν δύο χρόνια. Αλλά ακόμη κι αυτές είναι πολύ αόριστες. Φαίνεται ότι πριν πέντε χρόνια ένας καινούριος ηγέτης άρχισε να ενοποιεί τις φυλές της Ευρώπης. Από αυτή τη χρονολογία κι έπειτα, όλες οι αναφορές που ακολουθούν είναι όλο και περισσότερο ασαφείς. Φοβάμαι ότι έπεσα θύμα κάποιας σατανικής προπαγάνδας. Κι αν πράγματι συμβαίνει αυτό, τότε το γεγονός ότι κάποιος κατάφερε να παρεμβληθεί στους δίαυλους της πληροφόρησής μου, με ανησυχεί αφάνταστα.

Όλα αυτά βέβαια είναι μόνον υποψίες, αλλά θα ήταν καλό οι άνθρωποί σου να εξετάσουν προσεχτικά όλα τα στοιχεία, παίρνοντας υπόψη τους ότι ένα μέρος τουλάχιστον των πληροφοριών είναι πλαστό.

Ο πιστός υπηρέτης και ανιψιός σου
Κλέην.

Η αναφορά του Κλέην στους «πράκτορές» του, θύμισε στον Τιούς ότι ζούσε σ' έναν κόσμο γεμάτο από κατασκόπους. «Κι αν η προπαγάνδα ξεσηκώνει τον κόσμο ενάντιά μου, εκμεταλλευόμενη το γεγονός ότι βρίσκομαι σε διακοπές;» σκέφτηκε, και ακόμη: «Οι άνθρωποι δεν μπορούν να φανταστούν τα μεγάλα σχέδια που καταστρώνω με τους μηχανικούς μου, κατά τη διάρκεια αυτών των υποτιθέμενων διακοπών».

Φόβος τον κυρίεψε, μην τυχόν οι κάτοικοι αντί για ενθουσιασμό, εκδηλώσουν επικρίσεις στα σχέδιά του.

Ο εκνευρισμός του κράτησε μια ολόκληρη μέρα, αλλά την επομένη, αφού ξαναδιάβασε την επιστολή του Κλέην, αποφάσισε ότι η διπλωματική στάση ήταν η προτιμότερη. Στο κάτω κάτω μπορούσε πάντα να ισχυριστεί ότι φρόντισε για την αντιμετώπιση κάθε ενδεχόμενου.

Έδωσε τις απαραίτητες διαταγές και ενημέρωσε τον Κλέην σχετικά. Έπειτα, άρχισε να σκέφτεται σοβαρά τις εξελίξεις, κατά τη μέρα που ο Τζέριν θα επέστρεφε θριαμβευτής από την Αφροδίτη, έπειτα από έξι ή οχτώ μήνες. Η κατάσταση δεν έμοιαζε και τόσο ικανοποιητική. Κάτι άρχισε ν' αλλάζει από τη μέρα που γύρισε ο ίδιος θριαμβευτής από την Αφροδίτη. Οι δυο ανιψιοί προσπαθούσαν να χωθούν στις υποθέσεις του Κράτους. Βέβαια, και οι δυο είχαν το νόμιμο δικαίωμα να δίνουν τις συμβουλές τους στην κυβέρνηση. Σύμφωνα με το νόμο, ο καθένας τους είχε από έναν ψήφο στο Ανώτατο Συμβούλιο. Αλλά σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσαν να απευθυνθούν άμεσα στη διοίκηση.

«Ας υποθέσουμε ότι ο Κλέην κινείται μέσα στα πλαίσια των νόμιμων δικαιωμάτων του», είπε μονολογώντας ο Τιούς, «αυτό όμως δεν με απαλλάσσει από τις υποψίες μου. Τους ίδιους φόβους μου ενέπνευσε κι όταν βρισκόμουν στην Αφροδίτη... Άλλωστε, τι είχε πει κάποτε η μητέρα; Να φοβάσαι τον άνθρωπο που απαιτεί διαρκώς τα δικαιώματά του.»

Ο Τιούς σκέφτηκε το θέμα όλη τη μέρα, χωρίς να μπορεί να πάρει απόφαση. Από τη μια μεριά τον έσπρωχνε το έντονο αίσθημα του καθήκοντος, κι από την άλλη οι υποψίες για μια ενδεχόμενη ίντριγκα σε βάρος του.

Τελικά, ξαπλωμένος το βράδυ στο κρεβάτι, κατέληξε σε κάποιο λογικό συμπέρασμα:

«Έστω ότι οι παρατηρήσεις του Κλέην είναι σκόπιμες ή λανθασμένες. Κανείς δεν πρόκειται να με κατηγορήσει αν πάρω μέτρα για την αντιμετώπιση των κινδύνων, απ' όποια κατεύθυνση κι αν προέρχονται. Κατά συνέπεια, εγώ σαν εγγυητής και φύλακας του Κράτους, οφείλω να αντιμετωπίσω ανάλογα αυτό τον "πιστό ανιψιό" που διαθέτει βαθιές επιστημονικές γνώσεις και κατέχει όπλα.»

Ήδη στην Αφροδίτη του είχε κάνει μεγάλη εντύπωση η επιδεξιότητα του Κλέην στη χρήση των όπλων. Έτσι, τις επόμενες μέρες πήρε την απόφαση να αναλάβει δράση. Δίστασε ακόμη λίγο, αλλά τελικά έγραψε στον Κλέην:

Αγαπητέ μου ανιψιέ,

Παρόλο που μέχρι στιγμής δεν ένιωσες την ανάγκη να ζητήσεις την προστασία που σου αξίζει εξαιτίας του αξιώματος και της αξίας σου, είμαι βέβαιος ότι θα χαρείς μαθαίνοντας πως το Κράτος θα αναλάβει στο εξής την προστασία όλου του υλικού που κατάφερες να διασώσεις από τους θαλάμους των θεών και από τις άλλες αρχαίες πηγές.

Ο ασφαλέστερος τόπος για το υλικό αυτό είναι κατά τη γνώμη μου η κατοικία σου στο Λιν. Γι' αυτό το λόγο αναλαμβάνω να σου καλύψω όλα τα έξοδα μεταφοράς του υλικού από την ιδιοκτησία σου στην ύπαιθρο, στην κατοικία σου στην πόλη. Μέσα σε μια βδομάδα θα σε επισκεφθεί στην ύπαιθρο μια φρουρά και θα αναλάβει τη μεταφορά. Μια άλλη φρουρά θα αναλάβει από την ίδια μέρα τη φύλαξη της κατοικίας σου στην πόλη.

Ο επικεφαλής της φρουράς, ενώ θα συνεχίσει βέβαια να δίνει λόγο σε μένα, θα έχει διαταγή να διευκολύνει με κάθε τρόπο το έργο σου.

Αγαπητέ μου Κλέην, σου παραχωρώ με μεγάλη μου

ευχαρίστηση αυτή την πολυδάπανη προστασία, μόνο και μόνο επειδή το αξίζεις.

Ελπίζω σύντομα να βρω τον απαραίτητο χρόνο ώστε να μελετήσω από κοντά το υλικό που συγκέντρωσες, με σκοπό ν' αναζητήσω την καλύτερη αξιοποίησή του για το γενικό συμφέρον.

Με τις καλύτερες ευχές μου,
Τιούς,
Άρχοντας Σύμβουλος

«Τουλάχιστον, μ' αυτό τον τρόπο», σκέφτηκε ο Τιούς αφού ξαναδιάβασε προσεχτικά το γράμμα του, και έδωσε τις απαραίτητες διαταγές στις στρατιωτικές δυνάμεις, «θα συγκεντρώσω το υλικό σε ένα μέρος, κι αργότερα, αν χρειαστεί, θα μπορέσω να ασκήσω έναν αμεσότερο έλεγχο πάνω του — αν κριθεί βέβαια αναγκαίο.»

Σαν ένας πραγματικά σοφός ηγέτης, ο Τιούς έπαιρνε όλα τα αναγκαία μέτρα. Κατά συνέπεια, όφειλε να ελέγχει τις πράξεις και τις κινήσεις ακόμη και των αγαπημένων του συγγενών.

Λίγες μέρες αργότερα πληροφορήθηκε ότι ο Κλέην δεν πρόβαλε καμία αντίρρηση για τη μεταφορά του υλικού, κι ότι τα πάντα μεταφέρθηκαν γρήγορα στο Λιν χωρίς κανένα πρόβλημα.

Βρισκόταν ακόμη στο ανάκτορο των βουνών, όταν έφτασε η τρίτη επιστολή του Κλέην. Ούτε λίγο, ούτε πολύ περιείχε ένα πρόγραμμα κοινωνικών μεταρρυθμίσεων:

Προς τον θείο μας, τον Άρχοντα Σύμβουλο,

Έπειτα από συνεκτίμηση των απόψεων των αρχόντων Τζέριν και Κλέην, η πόλη του Λιν χαρακτηρίζεται από μια επικίνδυνη πλειοψηφία δούλων. Πιστεύοντας ότι η δουλοκτησία είναι ασυμβίβαστη με την κοινωνική αρμονία ενός υγειούς Κράτους, προτείνουμε στον Άρχοντα Σύμβουλο, να ακολουθήσει κατά τη διάρκεια της

διακυβέρνησής του τις ακόλουθες βασικές αρχές:
1. Όλοι οι νομοταγείς άνθρωποι να αποκτήσουν τον ελεύθερο έλεγχο της προσωπικότητάς τους.
2. Ο ελεύθερος έλεγχος, πρέπει να παραχωρηθεί, σ' όσους δεν τον κατέχουν σήμερα, σταδιακά. Ήδη, τα δύο πρώτα στάδια μπορούν να μπουν αμέσως σε εφαρμογή.
3. Σύμφωνα με το πρώτο στάδιο, στο εξής, κανένας σκλάβος δεν θα υφίσταται σωματική τιμωρία χωρίς την απόφαση κάποιου δικαστηρίου.
4. Σύμφωνα με το δεύτερο στάδιο, κανένας σκλάβος στο εξής δεν θα εργάζεται περισσότερο από δέκα ώρες τη μέρα...

Όλα τα υπόλοιπα στάδια κατέληγαν στο συμπέρασμα ότι μέσα σε είκοσι χρόνια δεν θα έπρεπε να υπάρχουν πλέον σκλάβοι, εκτός από τους «αδιόρθωτους», κι ότι όλοι θα πρέπει να αντιμετωπίζονται από το Κράτος ισότιμα σύμφωνα με νόμους που θα σέβονταν την «ατομικότητα» του καθενός.

Το κείμενο της επιστολής κατέπληξε, αλλά και διασκέδασε τον Τιούς. Θυμήθηκε έναν άλλο λόγο της μητέρας του: «Μη σε ανησυχούν οι ιδεολόγοι. Ο όχλος θα τους κόψει το λαρύγγι την κατάλληλη στιγμή».

Αλλά το χαμόγελό του πάγωσε γρήγορα:

«Τα ανίψια χώνουν τη μύτη τους στις υποθέσεις του Κράτους και ενδιαφέρονται για την κατάσταση που επικρατεί στο Λιν, που δεν απέχει πολύ από τα κτήματά τους.»

Το καλοκαίρι τέλειωνε κι άρχισε τις προετοιμασίες για να επιστρέψει στην πόλη. Βιαζόταν να γυρίσει γιατί πίσω από το διάβημα των ανιψιών έβλεπε να διαγράφεται ένας μεγάλος κίνδυνος για το αξίωμά του. Τα ανίψια απειλούσαν, κατά τη γνώμη του, το «κράτος».

Τη δεύτερη μέρα μετά την επιστροφή του στο Λιν, ο Τιούς πήρε μια νέα επιστολή από τον Κλέην. Του ζητούσε μια ακρόαση, για να συζητήσουν «όλα τα θέματα

σχετικά με την ασφάλεια της αυτοκρατορίας».

Αυτό που θύμωσε τον Τιούς ήταν το γεγονός ότι ο ανιψιός δεν τον άφηνε να ησυχάσει λίγο, μετά την επιστροφή του στο παλάτι. Τελικά αποφάσισε να απαντήσει ψυχρά. Η επιμονή του Κλέην έπαιρνε διαστάσεις ανοιχτής προσβολής.

Του έστειλε μόνον ένα σύντομο σημείωμα, αντί για άλλη απάντηση:

Αγαπητέ μου Κλέην,
Θα σε δεχτώ μόλις επιλύσω ορισμένα αμεσότερα προβλήματα της διοίκησης. Περίμενε σε παρακαλώ το επόμενο μήνυμά μου.

Τιούς.

Κοιμήθηκε με την ικανοποίηση ότι υιοθέτησε επιτέλους τη σωστή τακτική.

Ξύπνησε με την είδηση της καταστροφής. Το μόνο προμήνυμα ήταν οι λάμψεις από τα μεταλλικά αντικείμενα που γέμισαν τον ουρανό. Οι εισβολείς περικύκλωσαν το Λιν με τριακόσια διαστημόπλοια. Θα πρέπει να είχαν θαυμάσιες πληροφορίες από κατασκόπους, γιατί παραβίασαν τις καλύτερα φυλαγμένες πύλες και προσεδαφίστηκαν στα σημαντικότερα στρατόπεδα της πόλης. Από κάθε σκάφος ξεπρόβαλαν διακόσιοι παράξενοι πολεμιστές.

«Εξήντα χιλιάδες στρατιώτες!» φώναξε οργισμένος ο Άρχοντας Σύμβουλος Τιούς, μόλις μελέτησε τις αναφορές. Έδωσε διαταγές για την άμυνα του παλατιού κι έστειλε ένα ταχυδρομικό περιστέρι στις τρεις λεγεώνες που στρατοπέδευαν έξω από την πόλη, διατάζοντας τις δυο από αυτές να επιτεθούν μόλις ετοιμαστούν.

Έπειτα κάθησε χλωμός, αλλά ψύχραιμος στο παράθυρο, παρακολουθώντας τις οδομαχίες που μαίνονταν σ' όλη την έκταση του Λιν.

Όλα έμοιαζαν συγκεχυμένα, θολά και εξωπραγματι-

κά. Τα περισσότερα από τα σκάφη των εισβολέων χάθηκαν πίσω από τα μεγάλα κτίρια. Μερικά έμειναν στα ξέφωτα, αλλά έδειχναν εγκαταλειμμένα. Ήταν δύσκολο να φανταστεί κανείς τις συμπλοκές που γίνονταν κοντά τους. Στις εννέα, ήρθε ένας απεσταλμένος από την Αρχόντισσα Λύδια:

Αγαπητέ μου γιε,

Έχεις νέα για μένα; Ποιος μας επιτίθεται; Πρόκειται για μια περιορισμένη επίθεση ή για μια γενικευμένη εισβολή ενάντια σ' ολόκληρη την αυτοκρατορία; Ήρθες σ' επαφή με τον Κλέην;

Λ.

Έφεραν τον πρώτο αιχμάλωτο τη στιγμή που ο Τιούς σκεφτόταν ότι δεν είχε ανάγκη από τη συμβουλή του Κλέην. Ο ανιψιός του ήταν το τελευταίο πρόσωπο που επιθυμούσε να δει εκείνη τη στιγμή.

Ο αιχμάλωτος ομολόγησε περήφανα ότι καταγόταν από την Ευρώπη, έναν από τους δορυφόρους του Δία, κι ότι δεν φοβόταν κανέναν, ούτε ανθρώπους ούτε θεούς. Ήταν ένας γίγαντας, με μακριά γένια, που κοίταζε περήφανα τον Άρχοντα. Αλλά ο Τιούς τον θεώρησε κάπως απλοϊκό. Οι επόμενοι αιχμάλωτοι είχαν τα ίδια φυσικά και διανοητικά χαρακτηριστικά. Κι έτσι, πολύ πριν το μεσημέρι, ο Τιούς είχε αποκτήσει μια πλήρη εικόνα της κατάστασης.

Επρόκειτο για μια εισβολή βαρβάρων από τον πλανήτη Ευρώπη. Στόχος τους η αρπαγή και όχι η κατάληψη. Αλλά αν ο Τιούς δεν χειριζόταν την κατάσταση έξυπνα, το Λιν κινδύνευε μέσα σε λίγες μέρες να χάσει τους θησαυρούς που συνέλεξε εδώ και αιώνες.

Άγριες διαταγές βγήκαν από τα χείλη του Τιούς. Σφάξτε όλους τους αιχμαλώτους. Καταστρέψτε τα σκάφη τους, τα όπλα τους, τα ρούχα τους. Μην αφήσετε κανένα σημάδι από αυτούς να μολύνει την αιώνια πόλη.

Το πρωινό κύλησε αργά. Το αποτέλεσμα της μάχης

παρέμενε αμφίβολο. Ο Τιούς σκέφτηκε για μια στιγμή να επιθεωρήσει την πόλη, με τη συνοδεία της φρουράς του παλατιού. Αλλά εγκατέλειψε το σχέδιο, γιατί σκέφτηκε ότι στους δρόμους της πόλης δεν θα ήταν εύκολο να παραλάβει τις αναφορές των αρχηγών των τμημάτων. Για τον ίδιο λόγο δεν μπορούσε να μεταφέρει και το αρχηγείο του σ' ένα λιγότερο προκλητικό κτίριο. Λίγο πριν το μεσημέρι ήρθε το μήνυμα ότι δύο από τις τρεις εξωτερικές λεγεώνες είχαν αρχίσει την επίθεσή τους στις κεντρικές πύλες.

Η είδηση του έκανε καλό. Αποφάσισε να οργανώσει τη σκέψη και τις ενέργειές του. Κάλεσε όλους τους «ειδικούς» των υπηρεσιών να κάνουν τις αναφορές τους σχετικά με την κατάσταση. Ήταν πλέον η στιγμή να βγουν στην επιφάνεια οι πληροφορίες που είχαν ανησυχήσει τον Κλέην.

Όταν οι υπεύθυνοι των υπηρεσιών άνοιξαν εμπρός στον Τιούς το στόμα τους, η εικόνα άρχισε να αποσαφηνίζεται. Από τα βάθη των αιώνων, στην Ευρώπη, το μεγαλύτερο δορυφόρο του Δία, κατοικούσαν βάρβαρες φυλές που αντιμάχονταν διαρκώς μεταξύ τους. Λέγεται μάλιστα ότι η ατμόσφαιρα του δορυφόρου δημιουργήθηκε τεχνητά από τους επιστήμονες των ατομικών θεών της χρυσής εποχής. Και σαν κάθε άλλη τεχνητή ατμόσφαιρα περιείχε μεγάλες ποσότητες από το αέριο τενεόλ, που επιτρέπει την είσοδο της θερμότητας του ήλιου στην επιφάνεια του δορυφόρου, αλλά παρεμποδίζει την έξοδό της.

Πριν πέντε χρόνια, οι ταξιδιώτες που επισκέφτηκαν την Ευρώπη άρχισαν να μιλούν στις αναφορές τους για έναν ηγέτη με το όνομα Τσινκτσάρ, που προσπάθησε με κάθε τρόπο να συμφιλιώσει τις αντιμαχόμενες παρατάξεις. Για ένα διάστημα ο πλανήτης έγινε τόσο επικίνδυνος, ώστε οι έμποροι δεν τολμούσαν να απομακρυνθούν από τα αστροδρόμια. Οι πληροφορίες έλεγαν ότι ο Τσινκτσάρ δεν κατάφερε τελικά να ενοποιήσει τις φυλές της Ευρώπης. Από εδώ και πέρα οι πληροφορίες έγιναν όλο

και περισσότερο ασαφείς. Τώρα ήταν πλέον φανερό ότι ο Τσινκτσάρ πέτυχε την ενοποίηση του πλανήτη, κι ότι όλες οι πληροφορίες που μιλούσαν για το αντίθετο, ήταν σκόπιμη προπαγάνδα. Ο πανούργος Τσινκτσάρ κατάφερε να ελέγξει όλες τις πηγές των πληροφοριών και να στείλει έξω από τον πλανήτη του τις ειδήσεις που ήθελε αυτός. Παράλληλα ισχυροποίησε τη θέση του στην Ευρώπη.

Τσινκτσάρ. Ακόμη και το όνομα ήταν βάρβαρο και αποκρουστικό. Αν αυτός ο άνθρωπος κατάφερνε να ξεφύγει έστω και μ' ένα ελάχιστο τμήμα του πλούτου του Λιν, η είδηση θα συγκλόνιζε το σύνολο των πληθυσμών του κατοικημένου ηλιακού συστήματος. Και η κυβέρνηση του Άρχοντα Σύμβουλου Τιούς θα συντριβόταν σαν ένας πύργος από τραπουλόχαρτα.

Ο Τιούς δυσκολεύτηκε πολύ μέχρι να πάρει την απόφασή του. Στο μυαλό του είχε ένα θαυμάσιο σχέδιο, αλλά για να πετύχει έπρεπε να εφαρμοστεί κατά τη διάρκεια της νύχτας. Αλλά αν περίμενε μέχρι να νυχτώσει, αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να παραχωρήσει πολλές ώρες στον εχθρό. Τελικά, αποφάσισε να μην περιμένει άλλο και έδωσε διαταγή στην τρίτη εξωτερική λεγεώνα – που δεν είχε ακόμη πάρει μέρος στις εχθροπραξίες – να μπει στη μυστική υπόγεια διάβαση που οδηγούσε στο παλάτι.

Παράλληλα, για να παραπλανήσει τον εχθρό, έστειλε ένα μήνυμα στον Τσινκτσάρ με έναν αιχμάλωτο βάρβαρο αξιωματικό. Στο μήνυμά του έλεγε ότι η επίθεση δεν θα είχε άλλο αποτέλεσμα από το να επιφέρει αιματηρά αντίποινα στους κατοίκους της Ευρώπης, κι ότι ο βάρβαρος ηγέτης θα μπορούσε να το αποφύγει αυτό, αν αποχωρούσε αμέσως.

Από την άλλη μεριά όμως, ο Τσινκτσάρ διατηρούσε το μεγαλύτερο μέρος των δυνάμεών του για την κατάληψη του αυτοκρατορικού ανάκτορου και απέφευγε να επιτεθεί μέχρι να βεβαιωθεί ότι μέσα στο παλάτι βρι-

σκόταν και ο Άρχοντας Σύμβουλος. Τώρα, το μήνυμα που του έφερε ο βάρβαρος αξιωματικός του, του επιβεβαίωσε την παρουσία του Τιούς εκεί.

Η βίαιη επίθεση που ακολούθησε είχε σαν αποτέλεσμα την κατάληψη του Αυτοκρατορικού Ανάκτορου και την αιχμαλωσία όλων όσων βρίσκονταν μέσα. Ήδη οι πρώτοι άντρες της τρίτης λεγεώνας πρόβαλαν από τη μυστική υπόγεια διάβαση, όταν τους πρόλαβαν οι βάρβαροι του Τσινκτσάρ, που έχυσαν λάδι στη διάβαση και έβαλαν φωτιά.

Ολόκληρη η λεγεώνα κάηκε. Το ίδιο βράδυ, εκατό εφεδρικά βαρβαρικά διαστημόπλοια προσεδαφίστηκαν πίσω από τις δυνάμεις του Λιν που πολιορκούσαν τις πύλες. Και τα χαράματα, όταν οι βαρβαρικές δυνάμεις της πόλης άρχισαν την επίθεσή τους, οι δυο λεγεώνες βρέθηκαν περικυκλωμένες και κομματιάστηκαν.

Αλλά ο Άρχοντας Σύμβουλος Τιούς δεν πρόλαβε να μάθει τίποτα από τις εξελίξεις αυτές. Το κρανίο του παραδόθηκε από την προηγούμενη το βράδυ στον καλύτερο χρυσοχόο του Τσινκτσάρ, για να το ντύσει με χρυσάφι του Λιν και να το μεταμορφώσει σε κύπελο. Από αυτό θα έπινε ο βάρβαρος ηγέτης γιορτάζοντας τη μεγαλύτερη νίκη του αιώνα.

Ο Άρχοντας Κλέην εξέταζε τους λογαριασμούς της απόδοσης της ιδιοκτησίας του, όταν έφτασαν τα νέα της άλωσης του Λιν. Η είδηση τον συγκλόνισε. Εκτός από κάποιες ασήμαντες εξαιρέσεις, το μεγαλύτερο μέρος του ατομικού του υλικού βρισκόταν στο Λιν. Αλλά για την ώρα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, κι έτσι, αφού έδιωξε τον αγγελιαφόρο, ξανάσκυψε στους λογαριασμούς του.

Μετά από λίγο ξανασήκωσε το κεφάλι και παρατήρησε ότι ένας από τους σκλάβους έδειχνε ευχαριστημένος από την αναπάντεχη είδηση. Κάλεσε το δούλο να πλησιάσει. Γνώριζε μια θαυμάσια μέθοδο για τη μεταχείριση των σκλάβων, που την είχε κληρονομήσει από τον πα-

τέρα του, τον Τζοκίν, μαζί με το φέουδο.

Σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή, η υπακοή και η εργατικότητα του κάθε δούλου ανταμειβόταν με καλύτερες συνθήκες ζωής, με λιγότερες ώρες εργασίας, με περισσότερη ελευθερία κινήσεων, με δικαίωμα γάμου μετά τα τριάντα και με απελευθέρωση μετά τα σαράντα. Αντίθετα η τεμπελιά και κάθε άλλη αρνητική στάση, δεν επέφεραν σωματικές ποινές αλλά σταδιακή αφαίρεση των παραπάνω προνομίων. Κατά βάθος ο Κλέην πίστευε στην κατάργηση της δουλοκτησίας, αλλά αυτό ήταν ένα τεράστιο θέμα, που δεν μπορούσε να τακτοποιηθεί μόνον από τη δική του βούληση. Γι' αυτό το λόγο, η μέθοδος του Τζοκίν, κατά τη γνώμη του, ήταν η καλύτερη για όσον καιρό ακόμη θα ίσχυε η δουλοκτησία.

Σε ήρεμο τόνο ρώτησε το σκλάβο το όνομά του.

«Οοράγκ», απάντησε κείνος.

– Μου φάνηκε, Οοράγκ, ότι χάρηκες μαθαίνοντας την άλωση του Λιν. Είναι αλήθεια; Αν ομολογήσεις θα χάσεις μόνον ένα από τα προνόμιά σου. Αν όμως δεν ομολογήσεις και αποδειχθεί στη συνέχεια ότι είχα δίκιο, τότε θα αναγκαστώ να σε στερήσω από τρία προνόμια.

Ο σκλάβος τον κοίταξε περήφανα. Ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας. Γέλασε βλάσφημα και είπε:

– Ό,τι και να μου κάνεις, ο Τσινκτσάρ σε λίγες μέρες θα σας συντρίψει και τότε εσύ θα γίνεις σκλάβος μου.

Ο Άρχοντας Κλέην αρνήθηκε να συνεχίσει τη συζήτηση σ' αυτό τον τόνο.

– Θα πας αμέσως στα χωράφια και θα σκάβεις δέκα ώρες τη μέρα, για τους επόμενους τρεις μήνες.

Δεν ήταν εποχή για επιείκεια. Η αυτοκρατορία αντιμετώπιζε θανάσιμο κίνδυνο και δεν μπορούσε να ανεχθεί πράξεις ανυπακοής. Καθετί που θα φαινόταν σαν αδυναμία, μπορούσε να αποδειχθεί καταστροφικό.

Καθώς οι φρουροί τραβούσαν το σκλάβο προς την πόρτα, εκείνος του φώναξε:

– Καταραμένε, όταν έρθει ο Τσινκτσάρ εδώ, θα δεις τι θα πάθεις!

Ο Κλέην δεν απάντησε. Θεώρησε παράλογη την ελπίδα του σκλάβου ότι ο Τσινκτσάρ έκανε την εισβολή στο Λιν μόνο και μόνο για να τιμωρήσει τους προύχοντες σύμφωνα με τις επιθυμίες των υπηρετών τους. Μόλις οι φρουροί απομάκρυναν τον Οοράγκ, ο Κλέην στράφηκε προς τους άλλους δώδεκα σκλάβους που βρίσκονταν στην αίθουσα.

– Θα σας συμβούλευα να συγκρατηθείτε, αν τρέφετε ανάλογα συναισθήματα μ' εκείνα που εξέφρασε ο Οοράγκ. Η άλωση μιας πόλης δεν σημαίνει και συντριβή της Αυτοκρατορίας...

Κόμπιασε λίγο, κι έπειτα συνέχισε:

– Ξέρω ότι δεν είναι ευχάριστο να είναι κανείς σκλάβος, παρόλο ότι αυτή η κατάσταση έχει και κάποια πλεονεκτήματα, όπως οικονομική ασφάλεια και δωρεάν εκπαίδευση. Αλλά τα απερίσκεπτα λόγια του Οοράγκ απέδειξαν, ότι αν οι νεαροί σκλάβοι ήταν ελεύθεροι να κάνουν ό,τι θέλουν, θα αποτελούσαν έναν επαναστατικό πυρήνα που θα επέφερε την καταστροφή της κοινωνίας. Δυστυχώς είναι αλήθεια, ότι άνθρωποι από διαφορετικές φυλές χρειάζονται πολύ χρόνο για να μάθουν να ζουν μαζί.

Και βγήκε από την αίθουσα με την ικανοποίηση ότι συμπεριφέρθηκε κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο σύμφωνα με την περίσταση. Η αυθάδεια του Οοράγκ του θύμισε όλη την έκταση του προβλήματος της δουλοκτησίας. Αν ο Τσινκτσάρ ήταν αποφασισμένος να κατακτήσει ένα σημαντικό τμήμα της Γης, μοιραία θα ακολουθούσε μια εξέγερση των σκλάβων. Στην αυτοκρατορία του Λιν υπήρχαν πάρα πολλοί σκλάβοι και ο αριθμός τους ήταν μια μόνιμη απειλή για την ασφάλεια.

Βγαίνοντας έξω είδε τους πρώτους πρόσφυγες. Έρχονταν σε πυκνές γραμμές πάνω σε πολύχρωμα αερόπλοια. Ο Κλέην τους κοίταξε για λίγο, προσπαθώντας να

φανταστεί την αναχώρησή τους από την πόλη. Αυτό που του έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση, ήταν ότι περίμεναν μέχρι το απόγευμα της δεύτερης μέρας για να ξεκινήσουν. Οι άνθρωποι πρέπει να αρνήθηκαν να πιστέψουν ότι η πόλη βρισκόταν σε κίνδυνο, εκτός πια αν οι πρώτοι πρόσφυγες ακολούθησαν άλλες κατευθύνσεις.

Ο Κλέην βγήκε γρήγορα από τις σκέψεις του. Φώναξε ένα σκλάβο και του είπε:

– Πήγαινε στους πρόσφυγες και πες τους ότι όσοι από αυτούς διαθέτουν γρήγορα μέσα μεταφοράς, πρέπει να φύγουν ακόμη μακρύτερα. Εδώ, ογδόντα μίλια από το Λιν, θα φροντίσουμε μόνο τους οδοιπόρους.

Έπειτα ξαναγύρισε στο γραφείο του και κάλεσε το διοικητή της φρουράς του:

– Θέλω μερικούς εθελοντές, ειδικά άντρες με βαθιά θρησκευτικά αισθήματα, έτοιμους να πετάξουν αυτή τη δεύτερη νύχτα μετά την εισβολή στο Λιν, και να μου φέρουν όλον το μεταφερόμενο εξοπλισμό του εργαστηρίου μου.

Το σχέδιό του ήταν απλό και βασιζόταν στην αυτοθυσία σαράντα εθελοντών. Μέσα στο χάος της εισβολής, οι βαρβαρικές δυνάμεις θα χρειάζονταν αρκετές μέρες μέχρι να εγκατασταθούν στις σημαντικές κατοικίες της πόλης. Ενδεχόμενα δεν θα μπορούσαν καν να αντιληφθούν την ύπαρξη και τη σημασία της δικής του κατοικίας στην πόλη, που ήταν περικυκλωμένη από ένα μικρό άλσος.

Πίστεψε ότι οι αφοσιωμένοι εθελοντές δεν θα δυσκολεύονταν ιδιαίτερα στην εκτέλεση της λεπτής αποστολής τους. Μόλις συγκεντρώθηκαν τους μίλησε:

– Θέλω όλοι σας να βάλετε καλά στο νου σας τη σημασία της αποστολής που σας αναθέτω. Όπως ξέρετε ανήκω στην ιεραρχία του ναού. Στην κατοικία μου στο Λιν, υπάρχουν ιερά θεϊκά μέταλλα και άγιοι εξοπλισμοί όπως και υλικά που έχουν μεταφερθεί από τις κατοικίες των θεών. Θα ήταν απαράδεκτο αυτά τα πράγματα να πέσουν στα ακάθαρτα χέρια των εισβολέων. Γι' αυτό το

λόγο, σας εξορκίζω, αν από ατυχία πέσετε στα χέρια του εχθρού, να μην αποκαλύψετε ποτέ το σκοπό της αποστολής σας. Μπορείτε να πείτε ότι ήρθατε να μεταφέρετε τα έπιπλα και τα προσωπικά πράγματα του αφέντη σας. Παραδεχτείτε, αν θέλετε, ότι ήταν παράλογο να κινδυνέψετε για έναν τόσο ασήμαντο λόγο. Αλλά μην αποκαλύψετε την αλήθεια.

Στη συνέχεια ο Κλέην πήρε ιδιαιτέρως τον επικεφαλής της αποστολής:

– Κατά πάσα πιθανότητα υπάρχει μια μικρή φρουρά του Λιν που φυλάει το υλικό. Σ' αυτή την περίπτωση δώσε στον αξιωματικό της φρουράς αυτή την επιστολή.

Και έδωσε το γράμμα στον επικεφαλής των εθελοντών. Ήταν μια εντολή παράδοσης των ιερών υλικών, με την υπογραφή του Κλέην και τη σφραγίδα του αξιώματός του. Εφόσον ο Τιούς είχε πεθάνει, ο αξιωματικός της φρουράς δεν μπορούσε να αγνοήσει την έγγραφη διαταγή. Αν βέβαια υπήρχε ακόμη φρουρά.

Μόλις οι εθελοντές αποσύρθηκαν για να ετοιμαστούν, ο Κλέην έστειλε ένα από τα ιδιωτικά του διαστημόπλοια στην πόλη του Γκόραμ για να ρωτήσει το διοικητή, που ήταν φίλος του, ποια ήταν η μορφή της αντίδρασης που ετοίμαζαν ενάντια στον εισβολέα. Το ερώτημα ήταν άμεσο: Οι κυβερνήτες των πόλεων της Γης είναι σε θέση να εφαρμόσουν τα σχέδια που προβλέπονται σε περιπτώσεις ανάγκης; Ή θα πρέπει να τους εξηγήσουμε εξαρχής τον αρχαίο νόμο;

Η απάντηση ήρθε στο συντομότερο δυνατό διάστημα, δηλαδή μέσα σε λιγότερο από σαράντα λεπτά της ώρας. Ο στρατηγός διοικητής της πόλης του Γκόραμ έθετε αμέσως όλες τις δυνάμεις του στη διάθεση του Κλέην, ενώ παράλληλα έστειλε αγγελιαφόρους σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Γης, στο όνομα «της αυτού εξοχότητας του Άρχοντα Κλέην, αντικαταστάτη του Άρχοντα Σύμβουλου Τιούς, που έπεσε ηρωικά, επικεφαλής των στρατευμάτων του, υπερασπιζόμενος την πόλη του

Λιν από μια ορδή βάρβαρων κατακτητών, που ήρθαν στη Γη με σκοπό να καταστρέψουν τον ευγενέστερο πολιτισμό της ιστορίας».

Το μήνυμα περιείχε κι άλλες κολακευτικές φράσεις στο ίδιο ύφος, αλλά δεν ήταν τα λόγια που συγκίνησαν τον Κλέην. Αυτό που του έκανε εντύπωση ήταν το γεγονός ότι ο αμυντικός στρατός προχωρούσε στην αναδιοργάνωσή του, στο όνομα του Κλέην. Και η ευθύνη που ανέλαβε τόσο αναπάντεχα και χωρίς να το ζητήσει, τον τάραξε.

Αφού διάβασε το μήνυμα, πήγε στο μπάνιο και κοίταξε τον εαυτό του στον καθρέφτη. Φορούσε τη στολή του επιστήμονα του Ναού. Αλλά αυτή η στολή, όπως κι όλες οι άλλες, ήταν ειδικά φτιαγμένη για να κρύβει τα σωματικά του ελαττώματα. Άραγε, είχε μέσα του τη δύναμη ν' ανταποκριθεί στα καινούρια του καθήκοντα;

Θα χρειαζόταν τρεις μήνες για να φτάσει το μήνυμά του στον Άρχοντα Τζέριν στην Αφροδίτη και τέσσερις στον Άρχοντα Ντρεντ, στον Άρη. Κατά κακή του τύχη, εκείνη τη στιγμή οι δυο πλανήτες βρίσκονταν στη μεγαλύτερη απόστασή τους από τη Γη. Και μέχρι να έρθει η απάντηση και η ενδεχόμενη βοήθεια, θα χρειαζόταν διπλάσιο χρόνο. Ωστόσο, μόνον ένα μέλος της ηγεμονικής οικογένειας μπορούσε να εξασφαλίσει την ενότητα και το συντονισμό της άμυνας της αυτοκρατορίας. Κανείς δεν ήξερε τι είχε απογίνει η οικογένεια του Τιούς. Άλλωστε όλα τα μέλη της οικογένειας του αδικοχαμένου Άρχοντα Σύμβουλου ήταν γυναίκες. Κατά συνέπεια, ο μόνος που απέμενε στη Γη, ήταν ο Κλέην, ο νεότερος αδελφός του Τζέριν της Αφροδίτης και εγγονός του προηγούμενου Άρχοντα Κυβερνήτη. Για τους επόμενους έξι μήνες, ο Κλέην θα εκτελούσε προσωρινά τα καθήκοντα του Άρχοντα Κυβερνήτη της Γης.

Το απόγευμα της δεύτερης μέρας από την εισβολή κύλησε αργά. Ήδη γύρω από το φέουδο του Κλέην άρχισαν να καταφθάνουν διαστημόπλοια που μετέφεραν ένοπλες δυνάμεις. Κατά το σούρουπο, πάνω από χίλιοι

στρατιώτες είχαν εγκατασταθεί κατά μήκος του δρόμου προς το Λιν, δίπλα στο ποτάμι. Μικρά σκάφη περιπολούσαν αδιάκοπα στην περιοχή.

Οι δρόμοι ήταν έρημοι. Οι αναφορές των προσφύγων, που συνέχιζαν να έρχονται με αερόπλοια από το Λιν, καθώς και οι αναφορές των ανιχνευτών, βεβαίωσαν τον Κλέην ότι οι πύλες της πρωτεύουσας της Αυτοκρατορίας ήταν ακόμη ανοιχτές.

Αλλά μία ώρα πριν πέσει η νύχτα, οι περίπολοι ανέφεραν ότι οι βάρβαροι άρχισαν να κλείνουν τη μια μετά την άλλη τις πύλες. Μετά από λίγο ο ουρανός καθάρισε από τα αερόπλοια των προσφύγων.

Έπεσε η νύχτα. Γύρω στα μεσάνυχτα το απόσπασμα των εθελοντών έφυγε με δέκα αερόπλοια και ένα διαστημόπλοιο. Ο Κλέην έδωσε διαταγή να ενισχυθούν οι εθελοντές με εκατό άντρες του τακτικού στρατού.

Είδε τα σκάφη της αποστολής να φεύγουν, κι ύστερα προχώρησε στη μεγάλη αίθουσα του ανακτόρου του, όπου τον περίμεναν οι στρατηγοί που ήρθαν από πολλές πόλεις της Γης. Ήταν κάπου δώδεκα ανώτεροι αξιωματούχοι της αυτοκρατορίας, που μόλις τον αντίκρισαν υποκλίθηκαν με σεβασμό.

Ο Κλέην τρόμαξε. Ήταν αποφασισμένος να συμπεριφερθεί με το φυσιολογικότερο τρόπο, αλλά η βαθιά υπόκλιση αυτών των ανθρώπων εμπρός του τον συγκλόνισε. Το παλιό κόμπλεξ της παιδικής ηλικίας, εξαιτίας των σωματικών του ελαττωμάτων, τον κατακυρίευσε. Ξεροκατάπιε αρκετές φορές πριν κάνει οποιαδήποτε κίνηση. Τελικά, πήρε κουράγιο, ανταπόδωσε το χαιρετισμό και πήρε θέση στην κορυφή του μεγάλου τραπεζιού των συνεδρίων.

Έκανε νόημα στους στρατηγούς να καθίσουν και τους ζήτησε να του αναφέρουν τις δυνάμεις που είχε ο καθένας στη διάθεσή του. Σ' ένα φύλλο χαρτί, άρχισε να σημειώνει τους αριθμούς, για να κάνει την τελική πρόσθεση.

Αφού τελείωσαν οι αναφορές, είπε:

— Εκτός από τις τέσσερις μακρινές επαρχίες, απ' όπου δεν έχουμε ακόμη αναφορές, αυτή τη στιγμή συγκεντρώνουμε δεκαοχτώ χιλιάδες εκπαιδευμένους στρατιώτες, έξι χιλιάδες εφέδρους με μέτρια εκπαίδευση και πεντακόσιες χιλιάδες στρατεύσιμους πολίτες.

Ο φίλος του, Άρχοντας Μόρκιντ, τον διέκοψε:

— Εξοχότατε, σε κανονικές συνθήκες, η Αυτοκρατορία διατηρεί ένα στρατό από ένα εκατομμύριο άντρες. Στη Γη, οι σημαντικότερες δυνάμεις στρατοπέδευαν κοντά ή μέσα στην πόλη του Λιν, κι αυτή τη στιγμή έχουν εξοντωθεί. Υπάρχουν τετρακόσιες χιλιάδες άντρες στην Αφροδίτη και κάπου διακόσιες χιλιάδες στον Άρη.

Ο Κλέην έκανε την πρόσθεση στο μυαλό του και παρατήρησε:

— Μα αυτοί δεν μας κάνουν ένα εκατομμύριο.

Ο Μόρκιντ αργοκούνησε το κεφάλι:

— Για πρώτη φορά, μετά από πολλά χρόνια, οι ένοπλες δυνάμεις είχαν εξασθενήσει, εδώ και μερικούς μήνες. Η νίκη στην Αφροδίτη εκτιμήθηκε σαν η οριστική εξόντωση όλων των εχθρών του Λιν, και κατά συνέπεια ο Άρχοντας Σύμβουλος Τιούς διέταξε να περιοριστεί η δύναμη του στρατού, για οικονομικούς λόγους.

— Τώρα καταλαβαίνω, μουρμούρισε ο Κλέην.

Χλώμιασε και πανικοβλήθηκε, σαν ένας άνθρωπος που ξυπνά μια μέρα και ανακαλύπτει ότι τα πόδια του έχουν παραλύσει.

Η Αρχόντισσα Λύντια σηκώθηκε με αδέξιες κινήσεις από το φορείο της, γνωρίζοντας πολύ καλά πόσο γριά και άσχημη φαινόταν στα μάτια των βαρβάρων που φρουρούσαν το προαύλιο του ανακτόρου. Αλλά δεν την ένοιαζε καθόλου. Ήταν γριά εδώ και πολύ καιρό, και δεν την ενοχλούσε πια η εικόνα της στον καθρέφτη. Αυτό που είχε σημασία ήταν ότι ο βάρβαρος ηγεμόνας, ο Τσινκτσάρ, δέχτηκε το διάβημά της να της παραχωρήσει μια ακρόαση.

Η γριά αρχόντισσα χαμογέλασε. Δεν είχε πλέον κα-

μιά εκτίμηση στην εμφάνισή της. Αυτό που της έδινε ζωή, ήταν η αποστολή που είχε αναλάβει, έστω κι αν κινδύνευε να χάσει τη ζωή της. Σκέφτηκε αρκετά πριν δεχτεί να εκτελέσει την επιθυμία του Κλέην. Αλλά στη συνέχεια συνήθισε με την ιδέα ότι ο Κλέην κρατούσε τώρα την εξουσία της αυτοκρατορίας στα χέρια του. Στο κάτω κάτω είχε τους λόγους της να πιστεύει στις ικανότητες του Κλέην.

Προχώρησε αργά, κάτω από τις αψίδες του ανακτόρου, μέσα από τις τόσο γνωστές της αίθουσες, φορτωμένες από τα πλούτη του Λιν. Παντού στέκονταν πάνοπλοι γίγαντες με μακριές γενιάδες, φερμένοι από τη μακρινή Ευρώπη. Το θέαμα την πλήγωσε. Τι σχέση είχαν αυτοί οι βάρβαροι με τους θησαυρούς του Αυτοκρατορικού Ανακτόρου του Λιν;

Μπήκε στην αίθουσα του θρόνου με τις πικρές σκέψεις να τριγυρίζουν στο νου. Τα διαπεραστικά της μάτια αναζήτησαν το μυστηριώδη βάρβαρο κατακτητή. Κανείς δεν καθόταν πάνω στο θρόνο. Διάφορες ομάδες ανδρών σχημάτιζαν κύκλους, εδώ κι εκεί, κουβεντιάζοντας. Σε μία από τις ομάδες διέκρινε έναν ψηλό όμορφο νέο άντρα, που διέφερε από τους υπόλοιπους. Όλοι είχαν μακριά γένια. Αυτός ήταν ξυρισμένος, με καθαρό πρόσωπο.

Μόλις την είδε γύρισε προς το μέρος της διακόπτοντας τη συζήτηση με τους συντρόφους του. Σιωπή απλώθηκε στην αίθουσα. Μέσα σε λιγότερο από ένα λεπτό, όλοι οι άντρες παρατάχθηκαν ολόγυρα, κοιτάζοντάς την και περιμένοντας τις διαταγές του ηγεμόνα τους.

Ο Τσινκτσάρ δεν ήταν ιδιαίτερα όμορφος, αλλά οπωσδήποτε επιβλητικός, δυναμικός και νέος. Και δεν ήταν μόνον αυτό. Οι άνθρωποί του ήταν στην πλειοψηφία τους γεροδεμένοι άντρες, πράγμα που εντυπωσίασε την Αρχόντισσα Λύντια.

Το πρόσωπό του είχε ευγενικά χαρακτηριστικά, παρά το γεγονός ότι ήταν ο ηγέτης μιας βάρβαρης στρατιάς.

Έκανε μερικά βήματα προς το μέρος της και είπε:

– Κυρία, ζήτησες να με δεις.

Και τότε η Λύντια κατάλαβε τη δύναμή του. Σ' όλη της τη ζωή, δεν είχε ξανακούσει τόσο ηχηρή, τόσο όμορφη και τόσο επιβλητική φωνή. Κατάλαβε ξαφνικά πόσο παραπλανητική ήταν η εξωτερική του εμφάνιση. Από μακριά δεν κατάφερε να διακρίνει το μεγαλείο του. Αυτός ο άντρας ήταν υπέροχος.

Η γριά αρχόντισσα τρόμαξε. Μια φωνή σαν αυτή, μια προσωπικότητα σαν αυτή, είχε πραγματικά τη δύναμη να σαρώσει την Αυτοκρατορία του Λιν. Κανείς δεν θα μπορούσε να του σταθεί εμπόδιο. Οι ισχυρότεροι άντρες του κόσμου θα έπεφταν στα πόδια του. Τα πλήθη θα μαγεύονταν από την παρουσία του.

Επιστράτευσε όλες τις δυνάμεις της και ψέλλισε:

– Είσαι ο Τσινκτσάρ;

– Ναι, είμαι ο Τσινκτσάρ.

Το δεύτερο άκουσμα της φωνής του και η ευθύτητα της απάντησης την τάραξε ακόμη περισσότερο. Αλλά συνήλθε γρήγορα και οριστικά από την πρώτη έκπληξη. Τα μάτια της τρεμόπαιξαν και τον κοίταξαν με μίσος.

– Συγγνώμη για την ενόχληση, βλέπω ήδη ότι το διάβημά μου θα απορριφθεί.

– Και βέβαια, απάντησε ξερά ο Τσινκτσάρ, γέρνοντας ευγενικά το κεφάλι.

Δεν ήξερε ακόμη ποιο ήταν το διάβημά της. Κι ούτε έδειχνε την περιέργεια να το μάθει. Στάθηκε εμπρός της, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος, περιμένοντας να τελειώσει αυτά που είχε να του πει.

– Μέχρι να σε δω, πίστευα ότι ήσουν μόνον ένας ικανός πολεμιστής. Αλλά τώρα που σε βλέπω εμπρός μου, καταλαβαίνω ότι έχω να κάνω με έναν άνθρωπο του πεπρωμένου. Διακρίνω όλη σου τη διαδρομή, μέχρι το τελικό σου κατέβασμα στον τάφο.

Ένα μουρμουρητό θυμού ήρθε από τη μεριά των γιγάντων με τα μακριά γένια. Ο Τσινκτσάρ τους έκανε νόημα να σωπάσουν.

– Κυρία, πρόσεχε τα λόγια σου. Τέτοιες εκφράσεις εξοργίζουν τους άντρες μου. Πες μου αυτά που ήρθες να μου πεις, και μετά θα αποφασίσω τι θα κάνω με σένα.

Η Λύντια υποκλίθηκε και παρατήρησε ότι ο ίδιος δεν θύμωσε με τα λόγια της. Ήξερε πλέον με τι είδους άνθρωπο είχε να κάνει. Ήταν από την πάστα των μεγάλων κατακτητών, που γεννιούνται πολύ σπάνια στον κόσμο, αλλά όταν γεννηθούν τον συγκλονίζουν. Και τίποτα δεν άλλαζε αν κατά κανόνα αυτοί οι άνθρωποι πέθαιναν νέοι. Ακόμη και νεκροί, μπορούσαν να ανατρέψουν τη ροή της ιστορίας και πάνω στον τάφο τους να θεμελιωθούν νέες αυτοκρατορίες. Ήδη ο βάρβαρος ηγέτης είχε σκοτώσει το νόμιμο ηγεμόνα του Λιν, το γιο της, και κρατούσε στα χέρια του την πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας. Την κατέλαβε αναπάντεχα, παραβιάζοντας όλους τους κανόνες της στρατιωτικής τέχνης. Αλλά η ιστορία ήξερε να συγχωρεί τους τολμηρούς.

– Θα είμαι σύντομη, γιατί αναμφίβολα σχεδιάζεις με τους ανθρώπους σου νέες κατακτήσεις. Ήρθα να σε δω, για να σου διαβιβάσω ένα αίτημα του εγγονού μου, του Άρχοντα Κλέην.

– Του «ελαττωματικού», ψιθύρισε ο Τσινκτσάρ, κάνοντας τη γριά αρχόντισσα να αναπηδήσει.

Πώς ήταν δυνατόν αυτός ο βάρβαρος ηγεμόνας να ξέρει ακόμη και το φοβερότερο μυστικό της αυτοκρατορικής οικογένειας του Λιν; Προσπάθησε να συγκρατήσει την ψυχραιμία της και συνέχισε, σίγουρη ότι στο εξής μπορούσε να περιμένει τα πάντα:

– Ο Άρχοντας Κλέην είναι ένας επιστήμονας του Ναού. Εδώ και πολλά χρόνια καταπιάνεται με επιστημονικά πειράματα για ανθρωπιστικούς λόγους. Δυστυχώς, όμως, το μεγαλύτερο μέρος των υλικών και των μηχανημάτων του βρίσκονται αυτή τη στιγμή εδώ, στο Λιν. Όλα αυτά τα πράγματα δεν αντιπροσωπεύουν καμιά αξία για σένα και τους άντρες σου, αλλά αν καταστρέφονταν, κατά λάθος, θα ήταν μια μεγάλη απώλεια για τον πολιτισμό μας. Γι' αυτό το λόγο, ο Άρχοντας Κλέην

με έστειλε να σε παρακαλέσω, να του επιτρέψεις να στείλει τους δούλους του για να μεταφέρουν όλα αυτά τα πράγματα στο φέουδό του. Σε αντάλλαγμα...

– Σε αντάλλαγμα; ρώτησε ο Τσινκτσάρ επαναλαμβάνοντας τα λόγια της.

Η Αρχόντισσα Λύντια ένιωσε να την πλημμυρίζει κρύος ιδρώτας, καταλαβαίνοντας ξαφνικά ότι ο βάρβαρος έπαιζε μαζί της. Αλλά παρ' όλα αυτά συνέχισε:

– Σε αντάλλαγμα θα σε πληρώσει με πολύτιμα μέταλλα και κοσμήματα, σ' όποια λογική τιμή ζητήσεις.

Πήρε βαθιά ανάσα και σώπασε.

Ο βάρβαρος ηγεμόνας δεν βιάστηκε να απαντήσει. Την κοίταξε πρώτα για λίγο σκεφτικός. Τελικά, καρφώνοντας το φοβερό βλέμμα του πάνω της, είπε:

– Έχω ακουστά για τα πειράματα του Άρχοντα Κλέην με τα λεγόμενα – κόμπιασε κάπως – θεϊκά μέταλλα του Λιν. Έχουν φτάσει στα αυτιά μου, αρκετά παράξενα πράγματα. Όταν θα τελειώσω με τις στρατιωτικές μου υποχρεώσεις, σκοπεύω να επισκεφτώ το εργαστήριο. Μπορείς να μεταβιβάσεις στον εγγονό σου, ότι η προσπάθειά του να μου αποσπάσει τους σημαντικότερους θησαυρούς του Λιν είναι καταδικασμένη. Από την πρώτη στιγμή της επίθεσής μου, έστειλα πέντε διαστημόπλοια γύρω από την κατοικία του, ώστε να σιγουρευτώ ότι τα μυστηριώδη του όπλα δεν θα στρέφονταν ενάντια στις δυνάμεις μου. Λυπάμαι που δεν τον έπιασα αιχμάλωτο. Μπορείς ακόμη να του πεις, ότι δεν με βρήκε απροετοίμαστο η προσπάθειά του, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, πριν δυο μέρες, να αρπάξει τα υλικά του με μια ομάδα εθελοντών. Διαβεβαίωσέ τον, ότι έχει δίκιο να με φοβάται... Με ανακούφιση μαθαίνω ότι τα μυστηριώδη του όπλα βρίσκονται στα χέρια μας.

Η Λύντια έπνιξε τον αναστεναγμό της. Η φράση «μπορείς να του πεις» σήμαινε πολλά γι' αυτήν και πάνω απ' όλα ότι για την ώρα ο βάρβαρος θα της χάριζε τη ζωή. Κι ακόμη, ότι θα της έδινε την άδεια να φύγει.

Έμεινε σιωπηλή, περιμένοντας υπομονετικά. Ο

Τσινκτσάρ έκανε δυο βήματα και στάθηκε εμπρός της, λες και ήθελε να φέρει σε άμεση αντίθεση τα νιάτα του με τα γηρατιά της, τη δύναμή του με την αδυναμία της, την ορμητικότητα της βάρβαρης καταγωγής του με τη μαλθακότητα της αριστοκρατικής της προέλευσης. Πριν ακόμη ανοίξει το στόμα του, η Λύντια ήξερε ότι είχε γλιτώσει.

– Γριά κυρία, αν σε αφήνω να φύγεις, είναι γιατί σου χρωστάω μια μεγάλη χάρη. Με εξυπηρέτησες αφάνταστα όταν με τις μηχανορραφίες σου προώθησες το γιο σου, τον Άρχοντα Τιούς, στην εξουσία. Γιατί από τη στιγμή που ο Τιούς έγινε – όπως λέτε σεις εδώ – Άρχοντας Σύμβουλος, εγώ βρήκα την ευκαιρία που περίμενα για να επιτεθώ στην πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας του Λιν.

Χαμογέλασε σαρκαστικά και πρόσθεσε:

– Μπορείς λοιπόν να φύγεις, έχοντας κατά νου τα λόγια μου.

Αρκετές φορές στο παρελθόν η Λύντια είχε καταραστεί την ώρα και τη στιγμή που βοήθησε το γιο της να αναλάβει την εξουσία. Αλλά ποτέ της δεν μπορούσε να φανταστεί ότι κάποιος ηγέτης ενός βάρβαρου μακρινού πλανήτη ήταν σε θέση να γνωρίζει το χαρακτήρα του Τιούς και να θεωρήσει την ανάδειξή του σαν ευκαιρία για να καταστρέψει το Λιν.

Βγήκε έξω σιωπηλή με το κεφάλι κατεβασμένο.

Ο Τσινκτσάρ ανέβηκε με αργό βήμα τον πυκνοφυτεμένο λόφο όπου βρισκόταν η κατοικία του Άρχοντα Κλέην στο Λιν και κατέληξε στο χαμηλό άσχημο φράχτη. Σταμάτησε για λίγο εκεί παρατηρώντας σκεφτικός το υλικό του ναού που συνέθετε τους εξωτερικούς τοίχους του σπιτιού. Μετά προχώρησε στον κήπο και το βλέμμα του έπεσε στις παράξενες πηγές με το νερό που έβραζε. Τελικά στράφηκε προς το μηχανικό του, που είχε επιβλέψει την κατασκευή των πολεμικών διαστημόπλοιων και τον είχε συνοδέψει στη Γη, και τον ρώτησε:

– Πώς λειτουργούν αυτές οι πηγές;

Ο μηχανικός εξέτασε προσεχτικά τη βάση της πηγής. Ήταν ένας ήρεμος παχύς άντρας, που συνήθιζε να λέει τόσο χοντρά ανέκδοτα, ώστε ακόμη και μεγάλοι άντρες κοκκίνιζαν από ντροπή όταν το άκουγαν. Είχε ήδη εγκατασταθεί σ' ένα από τα παλάτια με τρία κορίτσια του Λιν για ερωμένες, και κάπου εκατό άντρες και γυναίκες της πόλης για σκλάβους. Ήταν ένας πανέξυπνος άντρας που ήξερε να χαίρεται τη ζωή. Γονάτισε μέσα στη λάσπη, σαν εργάτης, για να εξετάσει καλύτερα την πηγή. Δίπλα του γονάτισε κι ο Τσινκτσάρ σοκάροντας τους αριστοκράτες του Λιν, που τώρα αποτελούσαν μέρος της συνοδείας του, σαν σκλάβοι. Τελικά ο Μίβαν, ο μηχανικός, μουρμούρισε:

– Υλικό του ναού!

Ο Τσινκτσάρ αργοκούνησε το κεφάλι. Ξανασηκώθηκαν και οι δυο χωρίς άλλη κουβέντα. Εδώ και χρόνια είχαν μιλήσει πολύ γι' αυτά τα θέματα και πολλά από τα προβλήματα παρέμεναν άλυτα.

Μπήκαν στο σπίτι και αφού παραμέρισαν τις βαριές κουρτίνες του διαδρόμου βρέθηκαν στο μεγάλο εργαστήριο. Οι τοίχοι του εργαστήριου ήταν ζεστοί, όπως και τα τοιχώματα του φράχτη και των πηγών στον κήπο.

Το υλικό του ναού! Για άλλη μια φορά αντάλλαξαν ματιές και δεν είπαν τίποτα. Προτίμησαν να προχωρήσουν στο εργαστήριο. Η αίθουσα είχε διπλασιαστεί σε έκταση από το γκρέμισμα ενός ενδιάμεσου τοίχου και παντού, πάνω στο δάπεδο, υπήρχαν εγκατεστημένα κάθε λογής μηχανήματα, άλλα λευκά, άλλα διαφανή, άλλα μικρά, άλλα μεγάλα, άλλα συνδεδεμένα μεταξύ τους και άλλα ανεξάρτητα

Τα μηχανήματα ήταν τόσα πολλά και τόσο κοντά τοποθετημένα το ένα στο άλλο, που δημιουργούσαν μια χαώδη εντύπωση. Ο Τσινκτσάρ προχώρησε ανάμεσά τους απορημένος, και στα πρώτα λεπτά δεν στάθηκε να εξετάσει κάποιο από τα μηχανήματα ιδιαιτέρως. Αλλά ξαφνικά το μάτι του συνέλαβε μια κίνηση.

Μια λάμψη. Πλησίασε και είδε ένα μεγάλο ημιδιαφανές κιβώτιο, σαν φέρετρο, που στο εσωτερικό του υπήρχε ένα λούκι. Πάνω στο λούκι κουνιόταν πέρα - δώθε μια σφαίρα φωτός. Η σφαίρα χρειαζόταν κάπου ένα λεπτό για να πάει από τη μια άκρη στην άλλη. Εκεί σταματούσε για λίγο, κι ύστερα ξαναγύριζε πίσω.

Ο Τσινκτσάρ μπερδεύτηκε. Δεν μπορούσε να καταλάβει το νόημα της φωτεινής σφαίρας και των κινήσεών της. Το κιβώτιο δεν είχε κάλυμμα από το πάνω μέρος. Άπλωσε το χέρι του διστακτικά, κάπου δυο - τρία εκατοστά από τη σφαίρα. Δεν συνέβη τίποτα. Τράβηξε όμως πίσω το χέρι του. Παρά την τολμηρή του επίθεση στο Λιν, δεν συνήθιζε να εκτίθεται σε παράλογους κινδύνους. Έκανε νόημα σ' έναν φρουρό:

– Φέρτε μου έναν σκλάβο, πρόσταξε.

Ο σκλάβος, ένας χτεσινός ευγενής του Λιν, μούσκεμα στον ιδρώτα, άπλωσε το χέρι του, ύστερα από διαταγή του Τσινκτσάρ, και άγγιξε τη φωτεινή σφαίρα. Το χέρι του χώθηκε μέσα της, σαν να μην ήταν φτιαγμένη από ύλη, αλλά μόνον από φως.

Ο σκλάβος τράβηξε το χέρι του απορημένος, αλλά ο Τσινκτσάρ τον πρόσταξε να επαναλάβει την κίνηση. Εκείνος υπάκουσε. Η σφαίρα κύλησε, πέρασε το χέρι, σαν να μην υπήρχε και συνέχισε την πορεία της. Ο Τσινκτσάρ έσπρωξε πέρα το σκλάβο και τον κοίταξε σκεφτικός. Εκείνος κάτι πρέπει να διάβασε στο βλέμμα του ηγεμόνα των βαρβάρων, γιατί φώναξε:

– Αφέντη, δεν κατάλαβα τίποτα. Δεν είδα τίποτα. Δεν ξέρω τίποτα.

Αλλά η αντίδραση του Τσινκτσάρ ήταν φριχτή:

– Σκοτώστε τον, πρόσταξε.

Οι φρουροί άρπαξαν το σκλάβο, ενώ ο βάρβαρος ηγέτης ξαναγύρισε στο μηχάνημα.

– Θα πρέπει να υπάρχει κάποιος λόγος γι' αυτές τις κινήσεις, μουρμούρισε πεισματικά.

Μισή ώρα αργότερα στεκόταν ακόμη εκεί και παρατηρούσε την παράξενη φωτεινή σφαίρα, που πηγαι-

νοερχόταν αδιάφορη μέσα στο κιβώτιο, πάνω στο λούκι.

— Αν μπορούσα μόνον,... σκέφτηκε ο Κλέην αρκετές φορές. Αλλά ήξερε ότι για την ώρα δεν μπορούσε.

Όταν ο Άρχοντας Σύμβουλος Τιούς έστειλε τους άντρες του να παραλάβουν όλα τα μηχανήματα του Κλέην και να τα μεταφέρουν στην κατοικία του στο Λιν, ο Κλέην δεν πρόβαλε καμιά αντίσταση για τους δικούς του λόγους. Ανάμεσα στα μηχανήματα και τα διάφορα άλλα παράξενα υλικά, υπήρχε και μια ανακάλυψη της χρυσής εποχής, ό,τι καλύτερο είδαν ποτέ τα μάτια του: μια σφαίρα φωτός που πηγαινοερχόταν μέσα σ' ένα ημιδιαφανές κιβώτιο, σε σχήμα φέρετρου.

Και εξαιτίας αυτής της ενεργειακής σφαίρας, ο Κλέην δεν δίστασε να παραδόσει στους άντρες του Τιούς τα υπέροχα ευρήματα του αρχαίου και θαυμαστού πολιτισμού. Γιατί αρκούσε να βρεθεί για λίγα λεπτά εμπρός στη σφαίρα για να συντονιστεί απόλυτα μαζί της. Από τη στιγμή εκείνη κι έπειτα, μπορούσε να ελέγχει την ενέργεια της σφαίρας με το νου του από μεγάλη απόσταση και σε διάρκεια τριών ημερών. Και κάποια στιγμή, στη διάρκεια της τρίτης μέρας, η σφαίρα σταματούσε να «έρχεται» όταν την «καλούσε». Για να αποκαταστήσει και πάλι την επαφή μαζί της, έπρεπε να βρεθεί μπροστά της.

Ο Κλέην κατάλαβε ότι ο Τιούς δεν ήθελε να τον στερήσει τελείως από τα όργανα και τα μηχανήματά του. Απλούστατα, ένιωθε καλύτερα αν όλα αυτά βρίσκονταν κάτω από τον έλεγχό του, στην κατοικία του Κλέην, στην πόλη. Ο Τιούς ήταν φοβερά καχύποπτος, αλλά η καχυποψία του δεν τον βοήθησε να προβλέψει την ξαφνική επίθεση των βάρβαρων στο Λιν. Έτσι, το φοβερό όπλο που μπορούσε να θέσει τέρμα στον πόλεμο, βρισκόταν τώρα μακριά από τον Κλέην, και για την ώρα κάθε του προσπάθεια να το ξαναπάρει στα χέρια του απέτυχε. Ο βάρβαρος αρχηγός αποδείχτηκε περισσότερο καχύποπτος από το μακαρίτη Τιούς. Ο Κλέην έπρεπε

να επιστρατεύσει όλη του την πονηριά, προκειμένου να αποκτήσει και πάλι τον έλεγχο της φωτεινής σφαίρας. Ωστόσο, δεν ανησυχούσε ιδιαίτερα, γιατί μόνον αυτός γνώριζε τη χρησιμότητα και το χειρισμό της.

Για την ώρα τον απασχολούσε το μεγάλο πρόβλημα της εκπαίδευσης των νεοσύλλεκτων. Στο στρατό του Λιν υπήρχε μια παλιά παροιμία που έλεγε ότι ένας νεοσύλλεκτος αν ριχτεί στη μάχη τον πρώτο μήνα της εκπαίδευσής του, προκαλεί το θάνατο των συναδέλφων του, το δεύτερο μήνα προκαλεί τον πανικό των συναδέλφων του και τον τρίτο μήνα σκοτώνεται στην πρώτη γραμμή, χωρίς να ενοχλήσει κανέναν άλλον. Ο Κλέην, παρακολουθώντας από το μπαλκόνι τις ασκήσεις μιας ομάδας νεοσύλλεκτων που εκπαιδεύονταν εδώ και μερικές βδομάδες, κατάλαβε πόσο αληθινή ήταν αυτή η παλιά παροιμία. Γιατί η σωστή χρήση του τόξου απαιτεί πλήρη συντονισμό του σώματος και του πνεύματος. Γιατί η χρήση του σπαθιού απαιτεί απόλυτη συνεργασία με τις κινήσεις των συμπολεμιστών, και γιατί, τέλος, η χρήση του ακόντιου είναι μια ολόκληρη τέχνη.

Το σχέδιο που ανέπτυξε εκείνο το βράδυ στο συμβούλιο των στρατηγών ήταν μια προσπάθεια να καλύψει την αριθμητική αδυναμία του στρατού της Αυτοκρατορίας. Ήθελε να χρησιμοποιήσει μέτρια εκπαιδευμένους άντρες στις πρώτες αμυντικές γραμμές, ώστε να μη σπαταλήσει τους λίγους καλά εκπαιδευμένους στρατιώτες. Ο Κλέην υπογράμμισε σχετικά με τους νεοσύλλεκτους:

— Δεν χρειάζεται υπερβολική εκπαίδευση. Βγάλτε τους σε ανοιχτούς χώρους και διδάξτε τους στοιχειώδη πράγματα σχετικά με τη χρήση των όπλων. Πρώτα τα τόξα και τα βέλη, έπειτα τα ακόντια και τέλος τα σπαθιά.

Μετά το συμβούλιο, αργά τη νύχτα, ο Κλέην μελέτησε τις αναφορές σχετικά με την άλωση των πόλεων Νούρις και Γκουλφ, που έπεσαν σχεδόν χωρίς αντίσταση. Μόλις οι βάρβαροι εξαπέλυσαν την επίθεσή τους, οι

σκλάβοι επαναστάτησαν και σκότωσαν τους αφέντες τους. Μαζί με τις αναφορές υπήρχε και μια εισήγηση του γενικού επιτελείου, που πρότεινε την εκτέλεση όλων των γεροδεμένων σκλάβων.

Ο Κλέην διέταξε να φύγουν αμέσως αγγελιαφόροι και να καλέσουν για μια πρωινή σύσκεψη όλη την ηγεσία του εμπορικού και βιομηχανικού κόσμου. Έπειτα αποκοιμήθηκε με το πρόβλημα των σκλάβων στο νου του.

Στις δέκα το πρωί, απευθυνόμενος στην εκατονταμελή αντιπροσωπεία των εμπόρων, ανάγγειλε πως ο στρατός συνέστησε τη γενική εξόντωση των σκλάβων. Η απάντηση ήταν ένα μουρμουρητό αποδοκιμασίας.

Ένας ηλικιωμένος έμπορος σηκώθηκε και είπε:

– Εξοχότατε, αυτό είναι αδύνατο. Δεν μπορούμε να καταστρέψουμε ένα τόσο αξιόλογο τμήμα της περιουσίας μας.

Η πλειοψηφία συμφώνησε μαζί του.

Εκδηλώθηκαν ωστόσο δυο διαφορετικές απόψεις, από μέρους δύο νέων εμπόρων. Ο ένας είπε:

– Κύριοι, πρόκειται για μια αναγκαία θυσία.

Και ο άλλος παρατήρησε:

– Η γνώμη μου διαφέρει ριζικά απ' όλες τις άλλες που ακούστηκαν εδώ. Εγώ βλέπω τη σημερινή κρίση σαν την ευκαιρία για μια ριζοσπαστική μεταρρύθμιση. Εννοώ την κατάργηση της δουλοκτησίας...

Δεν πρόλαβε να τελειώσει το λόγο του. Η πλειοψηφία των εμπόρων με φωνές διαμαρτυρίας του αφαίρεσε το λόγο.

Ο Κλέην σήκωσε το χέρι του επιβάλλοντας σιωπή. Και μόλις ησύχασαν, είπε:

– Δεν νομίζω ότι υπάρχουν περιθώρια για ημίμετρα. Οι εναλλακτικές λύσεις είναι δύο: εκτέλεση ή απελευθέρωση των δούλων.

Για αρκετές ώρες, οι έμποροι και οι βιομήχανοι συζήτησαν μεταξύ τους το πρόβλημα. Τελικά, ο εκπρόσωπός τους ανέφερε στον Κλέην:

– Εξοχότατε, το τελικό συμπέρασμα των συνομιλιών

μας είναι: αποδεχόμαστε την *υπόσχεση* της απελευθέρωσης των δούλων.

Ο Κλέην γύρισε και τους κοίταξε όλους σιωπηλός, κι έπειτα σηκώθηκε και βγήκε από την αίθουσα. Όλο το απόγευμα απασχολήθηκε με τη σύνταξη ενός ριζοσπαστικού κειμένου:

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΥΠΗΡΕΤΕΣ

Κατά διαταγή της Αυτού Εξοχότητας, του Άρχοντα Κλέην, Ηγεμόνα του Λιν, επιστήμονα του ναού, ευλογημένου εκλεκτού των Ατομικών Θεών, προκηρύσσονται τα ακόλουθα:

Χαιρετούμε όλους τους καλούς υπηρέτες, άντρες και γυναίκες, που βρέθηκαν κάτω από την εξουσία της αυτοκρατορίας του Λιν, αφού προηγουμένως υποχρεώθηκαν να την πολεμήσουν οδηγημένοι από άμυαλους ηγέτες. Από σήμερα, η αυτοκρατορία του Λιν τους προσφέρει τη δυνατότητα να κερδίσουν την ελευθερία τους, που τους την οφείλει σαν ανταμοιβή για τη φιλότιμη εργασία τους κατά τα τελευταία χρόνια.

Αυτή τη στιγμή η αυτοκρατορία αντιμετωπίζει την επίθεση ενός αιμοβόρου και βάρβαρου εισβολέα. Ο τρόμος που επιβάλλει ο εισβολέας δεν πρόκειται να κρατήσει πολύ. Ήδη συγκεντρώνονται ανίκητες δυνάμεις που θα στραφούν εναντίον του και θα τον συντρίψουν οριστικά. Ήδη, από τον Άρη και την Αφροδίτη, έχει ξεκινήσει μια στρατιά από ένα εκατομμύριο άντρες, ενώ εδώ στη Γη οργανώνεται μια άλλη στρατιά από δύο εκατομμύρια άντρες.

Οι δυνάμεις του εχθρού δεν ξεπερνούν τις εξήντα χιλιάδες άντρες. Πρόκειται για έναν μικρό αριθμητικά στρατό, που σημείωσε την πρώτη του νίκη, εκμεταλλευόμενος το πλεονέκτημα της ξαφνικής επίθεσης στην πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας. Δυστυχώς, σ' αυτό τον ασήμαντο στρατό των βαρβάρων έσπευσαν να προστεθούν μερικοί άμυαλοι υπηρέτες, άντρες και γυναίκες

Γι' αυτούς τους άμυαλους, εγώ ο Άρχοντας Κλέην, αποφασίζω τα εξής: Στις γυναίκες θα δοθεί χάρη, εκτός αν έχουν πάρει μέρος σε φοβερά εγκλήματα. Για τους άντρες, που προσφέρουν αυτή τη στιγμή τις υπηρεσίες το ; στον εχθρό, δίνεται μια ευκαιρία να επανορθώσουν το σφάλμα τους. Οφείλουν να εγκαταλείψουν αμέσως τις τάξεις του εχθρού και να πάνε σε ένα από τα Στρατόπεδα Συγκέντρωσης, που αναφέρονται στον ειδικό κατάλογο, κάτω από τη διακήρυξη. Στα στρατόπεδα αυτά δεν θα υπάρχουν φρουροί και μόνο μία φορά τη βδομάδα θα γίνονται ονομαστικά προσκλητήρια. Μόλις νικηθεί ο εχθρός, οι άντρες που θα δώσουν το παρόν σε όλα τα προσκλητήρια, θα απελευθερωθούν.

Για όσους παραμείνουν στις τάξεις του εχθρού και για όσους δεν δώσουν το παρόν στα προσκλητήρια, η τιμωρία είναι θάνατος.

Για τους άντρες και τις γυναίκες που εξακολουθούν αυτή τη στιγμή να υπηρετούν πιστά τους αφέντες τους, εγώ ο Άρχοντας Κλέην, Άρχοντας Ηγέτης της Αυτοκρατορίας, τους δίνω την ακόλουθη διαταγή:

Όλες οι γυναίκες και τα παιδιά να παραμείνουν στις θέσεις που βρίσκονται αυτή τη στιγμή και να εξακολουθήσουν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους.

Όλοι οι άντρες πρέπει να παρουσιαστούν στον Αφέντη τους και να πουν: «Θέλω να εκμεταλλευτώ την προσφορά του Άρχοντα Κλέην. Δώσε μου τρόφιμα για μια βδομάδα και άφησέ με να πάω σε ένα από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.»

Οι αφέντες οφείλουν υποχρεωτικά να ανταποκριθούν στο αίτημα των υπηρετών τους.

Οι υπηρέτες μόλις πάρουν τα τρόφιμα, πρέπει να φύγουν αμέσως. Δεν πρέπει να καθυστερήσουν ούτε μία ώρα!

Αν ο αφέντης λείπει, ο πιστός υπηρέτης έχει το δικαίωμα να πάρει τα τρόφιμα χωρίς άδεια. Κανείς δεν πρόκειται να εμποδίσει τους άντρες υπηρέτες να φύγουν από τις πόλεις.

Κάθε άντρας υπηρέτης που θα βρεθεί σε οποιαδήποτε πόλη, εικοσιτέσσερις ώρες μετά από τη δημοσίευση αυτής της διακήρυξης, θα θεωρηθεί ένοχος προδοσίας.

Η τιμωρία είναι θάνατος.

Κάθε άντρας υπηρέτης, που μετά από μία βδομάδα θα βρεθεί σε ακτίνα πενήντα χιλιομέτρων από μια πόλη, θα θεωρηθεί ένοχος προδοσίας.

Η τιμωρία είναι θάνατος.

Για να σωθείτε υπάρχει μόνο μία λύση. Πηγαίνετε αμέσως σ' ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης και φροντίστε να δίνετε το παρόν στα προσκλητήρια που θα γίνονται μία φορά τη βδομάδα. Αν οι βάρβαροι επιτεθούν στο στρατόπεδό σας, κρυφτείτε στα δάση και μετά τρέξτε αμέσως σ' ένα άλλο στρατόπεδο. Σε όλα τα στρατόπεδα θα παρέχονται τρόφιμα δωρεάν.

Όλοι όσοι τηρήσουν τις παραπάνω εντολές, θα αμειφθούν με την ελευθερία τους στο τέλος του πολέμου. Και μόλις γίνουν ελεύθεροι θα έχουν το δικαίωμα να παντρευτούν. Θα τους παραχωρηθεί γη και μετά από πέντε χρόνια θα έχουν πλήρη πολιτικά δικαιώματα σαν ισότιμοι πολίτες.

Μ' αυτή την προκήρυξη καταργείται οριστικά η δουλοκτησία στην Αυτοκρατορία του Λιν.

ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ – ΑΣΦΑΛΕΙΑ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Το κείμενο της διακήρυξης δεν ήταν άσχημο παρόλο που περιείχε αρκετά αδύνατα σημεία. Πριν προχωρήσει στη δημοσίευσή του, ο Κλέην το συζήτησε με μερικούς στρατηγούς, παρακάμπτοντας τους εμπόρους, που επέμεναν στην αξία του ζωντανού δυναμικού: των σκλάβων. Δεν μπορούσαν να τα έχουν όλα δικά τους. Η κατάσταση ήταν πολύ κρίσιμη. Στους στρατηγούς ο Κλέην εξήγησε ότι ένα φανερό γενικό μέτρο ήταν προτιμότερο από οποιαδήποτε μυστική δράση. Η εφαρμογή του διατάγματος θα επηρέαζε οπωσδήποτε τις δυνάμεις του εχθρού. Κάθε δούλος, πριν σπεύσει να προσφέρει τις

υπηρεσίες του στους βάρβαρους, θα σκεφτόταν αρκετά τα υπέρ και τα κατά. Κι αυτή η αμφιβολία ήταν όφελος.

Αν η πλειοψηφία των σκλάβων πήγαινε με το μέρος του εχθρού, αυτό θα ήταν εξαιρετικά επικίνδυνο για την τύχη της αυτοκρατορίας. Άλλωστε η διακήρυξη έδινε υποσχέσεις για το μέλλον, που όταν θα άλλαζε η κατάσταση, δεν ήταν ανάγκη να τηρηθούν κατά γράμμα. Το ίδιο το κείμενο της διακήρυξης ήταν γεμάτο ψέματα. Στην πραγματικότητα, μόνο στην πόλη του Λιν, κάπου ένα εκατομμύριο σκλάβοι είχαν ήδη προσχωρήσει στις τάξεις του εχθρού, και αρκετοί από αυτούς ήταν ικανότατοι πολεμιστές. Ο Τσινκτσάρ μπορούσε να τους αξιοποιήσει για τη φύλαξη κάθε πόλης που καταλάμβανε, εξοικονομώντας τις δυνάμεις του δικού του στρατού.

Αργά το απόγευμα, ο Μόρκιντ έβαλε τέλος στη συζήτηση, λέγοντας:

– Κύριοι, μεταξύ μας δεν χρειάζονται ψέματα. Ξέρουμε όλοι ότι η απερισκεψία του σκοτωμένου Άρχοντα Σύμβουλου Τιούς – που τιμούμε βέβαια τη μνήμη του – μας οδήγησε στη σημερινή επικίνδυνη κατάσταση, γιατί αγνόησε τόσο τα μηνύματα για τη διόγκωση του εξωτερικού κινδύνου, όσο και τις επικίνδυνες διαστάσεις που πήρε το πρόβλημα των δούλων. Αυτή τη στιγμ:, πρέπει να εγκαταλείψουμε οριστικά την παλιά νο τροπία και να υιοθετήσουμε τη μόνη λύση που μας απομένει. Προσωπικά, βρίσκω τη διακήρυξη του Άρχοντα Κλέην σαν τη μόνη διέξοδο. Και πάνω σ' αυτό, θέλω να υπογραμμίσω, ότι είμαστε τυχεροί που σε μια τέτοια κρίσιμη περίοδο, έχουμε έναν ηγέτη τολμηρό και διορατικό, που μας δείχνει το μόνο δρόμο για τη νίκη. Ζήτω, ο Άρχοντας Κλέην, ο Άρχοντας Ηγέτης του Λιν!!!

Ενθουσιασμένο, το συμβούλιο των στρατηγών, ζητωκραύγασε με τη σειρά του. Τα χειροκροτήματα και οι επευφημίες συνεχίστηκαν για πέντε λεπτά.

Ο Κλέην παρακολούθησε τη μάχη του Γκόραμ από ένα αερόπλοιο περιπολίας, που τον μετέφερε ασταμά-

τητα από τη μια ισχυρή θέση στην άλλη. Τα καταδιωκτικά του εχθρού προσπάθησαν πολλές φορές να τον παγιδέψουν, αλλά το σκάφος του ήταν πολύ πιο γρήγορο και ευέλικτο.

Κάποια στιγμή μάλιστα, ένα διαστημόπλοιο προσπάθησε να στριμώξει το σκάφος του Κλέην με το παλιό γνωστό τέχνασμα. Κερδίζοντας ύψος να σταθεί από πάνω του και να το πυροβολήσει με δέσμες ενέργειας. Αλλά το σκάφος του Κλέην δεν έπαθε τίποτα, παρά το συνδυασμό της ατομικής ενέργειας με τη βαρύτητα.

Βέβαια όλο αυτό το κυνηγητό δεν ενόχλησε τον Κλέην σχετικά με την ασφάλειά του, αλλά για έναν άλλο λόγο. Με το να εξακολουθεί να παραμένει άτρωτος, πληροφορούσε τον Τσινκτσάρ ότι γνώριζε σχετικά με τα μέταλλα των θεών πολύ περισσότερα πράγματα απ' ό,τι ο βάρβαρος ηγέτης και οι τεχνικοί του. Επιπλέον, δεν του ήταν ευχάριστο να αποκαλυφθεί η παρουσία του μέσα στο συγκεκριμένο αερόπλοιο. Ήθελε να τον αφήσουν ήσυχο να παρακολουθήσει τη συμβατική μάχη. Και παρά τις ενοχλήσεις, κατάφερε τελικά να τη δει.

Η άμυνα κράτησε καλά, καλύτερα απ' όσο υπολόγιζε έχοντας υπόψη του ότι μέσα στις τελευταίες τέσσερις βδομάδες είχαν πέσει άλλες τέσσερις πόλεις της αυτοκρατορίας στα χέρια του εχθρού. Οι πολιορκημένοι πάλευαν απελπισμένα για τη ζωή τους. Στην αρχή τα βέλη κατάφεραν να κρατήσουν σε κάποια απόσταση τους πολιορκητές. Τα ακόντια, αν και τινάζονταν με κάποιαν αδεξιότητα, προκαλούσαν πλήθη από τραυματίες και μερικές φορές σκότωναν. Αλλά οι συμπλοκές με τα σπαθιά ήταν καταστροφικές. Οι γεροδεμένοι βάρβαροι, μόλις ξεπερνούσαν το ενοχλητικό τείχος από τα βέλη και τα ακόντια, έπεφταν πάνω στους υπερασπιστές της πόλης με τα σπαθιά και τους κομμάτιαζαν.

Η πρώτη γραμμή άμυνας σαρώθηκε μ' αυτό τον τρόπο. Χωρίς να σταματήσουν, οι βάρβαροι επιτέθηκαν στη δεύτερη γραμμή. Και πάλι τους έκοψαν για κάποιο διάστημα τα βέλη που σκοτείνιασαν τον ουρανό. Οι κραυ-

γές της απελπισίας των λαβωμένων έφτασαν μέχρι το αερόπλοιο του Κλέην. Τελικά οι βάρβαροι κατάφεραν να προχωρήσουν. Και τότε οι στρατιώτες του Λιν υποχώρησαν. Αλλά τακτικά, σύμφωνα με το σχέδιο. Διατήρησαν τη συνοχή τους και υποχώρησαν πολεμώντας διαρκώς προς τις κεντρικές πλατείες της πόλης.

Εκεί, όταν ήταν πλέον φανερό ότι η πόλη έπεφτε στα χέρια των βαρβάρων, οι υπερασπιστές έφευγαν την τελευταία στιγμή με διαστημόπλοια, που τους περίμεναν με τις μπουκαπόρτες ανοιχτές. Έτσι, έστω κι αν έπεσε η πόλη, η στρατιωτική δύναμη της αυτοκρατορίας αποχωρούσε χωρίς μεγάλες, θεωρητικά, απώλειες, έτοιμη να πάρει μέρος στις επόμενες μάχες. Ο Κλέην δεν επέτρεπε τη θυσία των στρατιωτών του χωρίς λόγο. Ο καθένας από αυτούς αντιπροσώπευε τουλάχιστον έξι βδομάδες εκπαίδευση και η απώλειά του θα ήταν σημαντική. Όπως και στις προηγούμενες περιστάσεις, έτσι και τώρα, στη μάχη του Γκόραμ, ο αντικειμενικός του σκοπός ήταν περισσότερο η εξάσκηση των στρατιωτών του, παρά η υπεράσπιση της πόλης.

Η όλη στρατηγική απαιτούσε πολύ χρόνο, αλλά ο χρόνος δούλευε προς όφελος του Κλέην. Ο Τσινκτσάρ κέρδιζε ίσως έδαφος και καταλάμβανε καινούριες πόλεις, αλλά οι δυνάμεις του διασκορπίζονταν και σε καμιά περίπτωση ο Κλέην δεν του έδινε την ευκαιρία να δώσει ένα αποφασιστικό χτύπημα στις δυνάμεις της αυτοκρατορίας. Βέβαια ο στρατός των βαρβάρων πολλαπλασιαζόταν καθημερινά από τις προσχωρήσεις των δούλων. Αλλά ούτε αυτό φόβιζε τον Κλέην. Όσο μεγαλύτερος γινόταν ο στρατός του Τσινκτσάρ, τόσο έχανε την ομοιογένειά του, και τόσο παρουσίαζε μεγαλύτερες δυσκολίες στον έλεγχό του.

Η πόλη του Γκόραμ έπεσε κι αυτή με τη σειρά της. Καθώς ήρθε η νύχτα, φάνηκαν οι πρώτες φωτιές που άναψαν για να γιορτάσουν τη νίκη τους οι βάρβαροι και οι δούλοι. Ο Κλέην προσπάθησε να εξηγήσει στους στρατιώτες του ότι η πτώση κάθε πόλης τους έφερνε

και πιο κοντά στη νίκη. Τους εξήγησε ότι αυτό που είχε σημασία ήταν να κερδίσουν τον πόλεμο και όχι κάποιες επιμέρους μάχες.

Τώρα πλέον άρχισε να προβληματίζεται για τις κατάλληλες συνθήκες, που θα του επέτρεπαν να ρίξει την κύρια δύναμη του στρατού της Αυτοκρατορίας στην αποφασιστική τελική μάχη. Στη μάχη που έπρεπε οπωσδήποτε να νικήσει και να συντρίψει οριστικά τον εχθρό. Στη μάχη που θα του επέτρεπε να αποκτήσει και πάλι οριστικά τον έλεγχο του πλανήτη. Και αυτή η μάχη έπρεπε να γίνει σε συνδυασμό με την εκμετάλλευση της δύναμης της σφαίρας του φωτός.

Ο Κλέην ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του, εξετάζοντας όλες τις περιπτώσεις και κάνοντας τους πιο απίθανους συνδυασμούς, όταν του έφεραν ένα μήνυμα από τον Τσινκτσάρ. Ο βάρβαρος ηγεμόνας του το έστειλε μ' έναν ευγενή του Λιν, που είχε πιάσει κατά την κατάληψη της πρωτεύουσας. Ήταν παράξενο μήνυμα. Περιείχε μόνο μία φράση, σε ερωτηματικό τύπο:

«Αγαπητέ Άρχοντα Κλέην, αναρωτήθηκες ποτέ πώς καταστράφηκε κάποτε *ολοκληρωτικά* ο πολιτισμός της χρυσής εποχής;»

Στο παρελθόν το πρόβλημα αυτό είχε απασχολήσει πολλές φορές τον Κλέην, αλλά ποτέ του δεν είχε φανταστεί ότι την απάντηση μπορούσε να την ξέρει ένας βάρβαρος αρχηγός, από έναν μακρινό δορυφόρο του Δία.

Ρώτησε τον απελευθερωμένο ευγενή που του έφερε το μήνυμα, έναν μεσήλικα ιππότη της αυτοκρατορίας, για την κατάσταση που επικρατούσε στο Λιν.

Η απάντηση που πήρε δεν ήταν καθόλου ευχάριστη. Οι σκλάβοι έπαιρναν εκδίκηση από τα αφεντικά τους. Πολλούς τους σκότωναν με φριχτά βασανιστήρια, ενώ έκαναν τις γυναίκες τους πόρνες.

Έπειτα ρώτησε τον ευγενή για την κατοικία του στο Λιν. Έμαθε ότι ο Τανκτσάρ έκανε δημόσια έκκληση σ' όσους επιστήμονες του ναού το επιθυμούσαν, να έρθουν και ν' αναλάβουν τη φροντίδα «ορισμένων ανεκτίμητων αντικειμένων», που στο παρελθόν βρίσκονταν στην κατοχή του Άρχοντα Κλέην.

Ο Κλέην σκέφτηκε πολύ μετά τη συζήτηση με τον ευγενή. Τι σήμαιναν όλα αυτά. Άραγε ο Τσινκτσάρ προσπαθούσε να μάθει την αξία των «ανεκτίμητων αντικειμένων», ή μήπως έστηνε μια σατανική παγίδα; Ο βάρβαρος δύσκολα θα μπορούσε να αποσπάσει κάτι από το στόμα των επιστημόνων του ναού. Τουλάχιστον για όσο διάστημα οι δυνάμεις της αυτοκρατορίας συνέχιζαν την αντίστασή τους. Κι όσο για τη σφαίρα του φωτός, κανείς δεν ήξερε την αξία της εκτός από τον ίδιο τον Κλέην. Από την άλλη μεριά, αν ήταν παγίδα, τι πείραζε; Αρκεί να επέτρεπε στον Κλέην να πλησιάσει για λίγο τη σφαίρα του φωτός. Μήπως θα συνέφερε στον Κλέην να πέσει σκόπιμα στην παγίδα του βάρβαρου συνδυάζοντας όμως αυτή του την ενέργεια και μια άλλη παράλληλη δράση;

Η άφιξη ενός δεύτερου απελευθερωμένου ευγενή, διέκοψε τις σκέψεις του. Του έφερε ένα καινούριο μήνυμα από τον Τσινκτσάρ:

«Θα ήθελα να είχα μια συζήτηση μαζί σου και με την ευκαιρία να σου δείξω κάτι, που είμαι σίγουρος ότι ποτέ σου δεν έχεις ξαναδεί. Μπορείς να βρεις έναν τρόπο να κανονίσουμε μια τέτοια συνάντηση;»

Ο Άρχοντας Κλέην έδειξε το μήνυμα στο επιτελείο του. Όλοι οι στρατηγοί συμφώνησαν ότι σε καμιά περίπτωση δεν έπρεπε να γίνει μια τέτοια συνάντηση, αλλά ήταν μια ευκαιρία για να στείλουν στο βάρβαρο ηγεμόνα ένα τελεσίγραφο.

Ο Κλέην, που για τους δικούς του λόγους ήθελε να φανεί αυστηρός, είχε ήδη ετοιμάσει το μήνυμα και το διάβασε στους αξιωματικούς του:

Προς το βάρβαρο αρχηγό, Τσινκτσάρ,
Η άνανδρη προσπάθειά σου να γλιτώσεις από τα εγκλήματα που έκανες ενάντια στην ανθρωπότητα με μια έκκληση προς το πρόσωπό μου, είναι άτυχη. Φύγε αμέσως από αυτό τον πλανήτη μαζί με τις βάρβαρες ορδές σου. Μόνο μια άμεση αποχώρηση θα σώσει εσένα και την Ευρώπη από την καταστροφή.

Κλέην,
Άρχοντας Ηγέτης του Λιν.

Το επιτελείο ενέκρινε το μήνυμα και ο Κλέην το εμπιστεύθηκε σ' έναν αιχμάλωτο βάρβαρο αξιωματικό. Στη συνέχεια, άρχισε να προετοιμάζεται για μια επίθεση ενάντια στην πόλη του Λιν. Το σχέδιο αυτής της επίθεσης το είχε επεξεργαστεί πολλές φορές με τους επιτελείς του. Οι στρατηγοί έβλεπαν την επίθεση στην πρωτεύουσα σαν είδος αντιπερισπασμού, που θα επέτρεπε στο στρατό της αυτοκρατορίας να καταλάβει άλλες πόλεις. Σύμφωνα με το σχέδιο αυτό, ο στρατός που θα έκανε την επίθεση στην πρωτεύουσα θα αποχωρούσε αμέσως την πρώτη βραδιά.

Ο Κλέην συμφώνησε με το σχέδιο γιατί εξυπηρετούσε και τους δικούς του σκοπούς. Ορίστηκε η μέρα της επίθεσης και την προηγουμένη ξεκίνησε μόνος του προς την πρωτεύουσα με ένα αερόπλοιο. Προσγειώθηκε δώδεκα μίλια πριν την πόλη, και συνέχισε την πορεία του μ' ένα γάιδαρο κι ένα κάρο γεμάτα λαχανικά.

Στο δρόμο υπήρχαν πολλά κάρα με προμήθειες για την πεινασμένη πόλη, κι έτσι δεν κινδύνευε να γίνει αντιληπτός. Ήξερε από τους κατασκόπους του ότι οι βάρβαροι άφηναν κατά τη διάρκεια της μέρας τις πύλες ανοιχτές για να μπαίνουν τα τρόφιμα στην πόλη.

Πέρασε εύκολα την πύλη που διάλεξε, μεταμφιεσμένος σε χωρικό, χωρίς να αντιμετωπίσει ιδιαίτερες δυ-

σκολίες από τους πρώην σκλάβους που τη φύλαγαν. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι κόσμο και κανείς δεν ασχολήθηκε μαζί του. Ο Κλέην προχώρησε έτσι άφοβα προς την καστοικία του στην πόλη. Ανέβηκε στο μικρό λόφο, πέρασε το άλσος και έφτασε στην πύλη υπηρεσίας της έπαυλης. Ο φρουρός βλέποντας το κάρο με τα λαχανικά τον άφησε να μπει μέσα στην αυλή.

Σταμάτησε το κάρο, φορτώθηκε ένα πανέρι με λαχανικά και μπήκε μέσα στην κουζίνα. Εκεί συνάντησε δυο γυναίκες και τις ρώτησε με υπηρεσιακό ύφος:

– Ποιος είναι υπεύθυνος για τις προμήθειες σήμερα;

Εκείνες του ανέφεραν ένα όνομα βαρβάρου:

– Ο Γκλίντον!

– Πού είναι τώρα; ρώτησε ο Κλέην.

– Στο γραφείο.

Αλλά το γραφείο βρισκόταν στην άλλη άκρη της μεγάλης αίθουσας με τα μηχανήματα και τα πολύτιμα υλικά. Μπαίνοντας στην αίθουσα, ο Κλέην είδε μια ντουζίνα βάρβαρους στρατιώτες να φυλάνε όλες τις εισόδους. Είδε ακόμη το μεγάλο κιβώτιο με τη φωτεινή σφαίρα στη μέση της αίθουσας.

...Την ομιχλώδη σφαίρα που λάμπει από το εσωτερικό δικό της φως και κινείται ασταμάτητα πέρα - δώθε...

Μπορούσε να περάσει δίπλα της και να την αγγίξει.

Με αργό βήμα προχώρησε άγγιξε με το δάχτυλο τη φωτεινή επιφάνεια της σφαίρας και χωρίς να σταματήσει συνέχισε προς το γραφείο.

Δεν ήθελε να το διακινδυνέψει για την ώρα. Ήθελε να εξασφαλίσει άνεση κινήσεων ώστε να αποκαταστήσει την επικοινωνία του με τη σφαίρα, πριν κάποιος υποψιαστεί κάτι. Τα πάντα έπρεπε να εκτελεστούν σύμφωνα με το σχέδιο. Μόνο με συνδυασμένες κινήσεις είχε ελπίδες επιτυχίας.

Επιπλέον έπρεπε με τον πιο ανώδυνο τρόπο να έρθει σ' επαφή με τον Τσινκτσάρ. Ο βάρβαρος ηγέτης δεν θα του έστελνε ποτέ το παράξενο μήνυμα, αν δεν είχε πράγματι κάτι εκπληκτικό να του επιδείξει. Όλα έπρεπε

να γίνουν με τη σειρά τους. Οι βιαστικές κινήσεις μπορεί να κατέστρεφαν το σχέδιο και παράλληλα να προκαλούσαν την απώλεια πολύτιμων γνώσεων.

Καθώς έφτανε στην άκρη της αίθουσας τελειοποίησε το σχέδιό του. Άφησε το πανέρι με τα τρόφιμα, τίναξε από πάνω του τα κουρέλια του χωρικού, και με τη στολή του επιστήμονα του ναού, παρουσιάστηκε στο γραφείο του αξιωματικού δηλώνοντας ότι ήρθε για να αναλάβει τη φροντίδα των «ανεκτίμητων αντικειμένων».

Ο Τσινκτσάρ επέστρεψε στην πόλη του Λιν την άλλη μέρα το πρωί. Ανέβηκε αμέσως στον πάνω όροφο της έπαυλης του Κλέην και συναντήθηκε με τον Μίβαν. Είχε ήδη πληροφορηθεί τη σύλληψη του εχθρού του. Ο μηχανικός τον υποδέχτηκε μ' ένα χαμόγελο:

– Η θεωρία σου ήταν σωστή. Δεν άντεξε άλλο στον πειρασμό και ήρθε. Τον συλλάβαμε χθες το πρωί.

– Μπορείς να μου επαναλάβεις πώς θέλεις να τον χρησιμοποιήσουμε;

Άρχισε ένας μεγάλος διάλογος ανάμεσα στους δύο άντρες. Κάθε απάντηση του Μίβαν προκαλούσε μια καινούρια ερώτηση του βάρβαρου ηγεμόνα. Ο διάλογος κράτησε για αρκετή ώρα και τελικά ο Μίβαν είπε:

– Εξοχότατε, έως ένα σημείο έχω εμπιστοσύνη στους άντρες μας. Μου ανέφεραν ότι του φέρθηκαν καλά και πρόσθεσαν ότι τον συνέλαβαν μόλις μπήκε στο κτίριο, πριν προλάβει να αγγίξει τίποτα. Βέβαια πάνω σ' αυτό το σημείο δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι, γιατί μια αθώα κίνηση μπορεί να έχει μεγάλη σημασία, ενώ οι άντρες δεν κατάλαβαν τίποτα. Αλλά όπως και να έχει το πράγμα δεν νομίζω ότι υπάρχει κίνδυνος. Πες μου λοιπόν, τι είναι αυτό που σε προβληματίζει;

Ο Τσινκτσάρ δεν βιάστηκε να δώσει απάντηση. Συνειδητοποίησε κι αυτός εντελώς ξαφνικά την ταραχή του. Προσπάθησε να ηρεμήσει. Στο κάτω - κάτω, είπε μέσα του, η κατάσταση ήταν απλή. Είχε προσκαλέσει επίσημα τους επιστήμονες του ναού να φροντίσουν τα «ανεκτίμητα αντικείμενα» που έπεσαν στα χέρια του.

Εξωτερικά, η έκκληση έμοιαζε σαν μια ευγενική χειρονομία, ανεξάρτητα αν στόχευε σ' έναν συγκεκριμένο επιστήμονα του ναού. Η μέριμνα για τα «ανεκτίμητα αντικείμενα» μπορούσε να συνεχιστεί, σαν να μην υπήρχε πόλεμος. Και η σύλληψη του Κλέην ισοδυναμούσε λίγο πολύ με το τέλος του πολέμου. Ή όχι;

– Οι θεοί αδιαφορούν για τους πολέμους των ανθρώπων, είπε στο μηχανικό του, που τον κοίταξε παραξενεμένος για τον τελετουργικό τόνο που έδωσε στη φωνή του.

Για την ώρα, τουλάχιστον ένας από τους στόχους του είχε πραγματοποιηθεί. Ο Κλέην βρισκόταν στα χέρια του. Βέβαια, περίμενε πολλά από τον αιχμάλωτο του. Αλλά αυτό ήταν θέμα τακτικής και... τύχης. Σκέφτηκε πολύ το θέμα της τακτικής, και τελικά είπε στον Μίβαν:

– Πήγαινε να μου τον φέρεις. Δεν πρέπει να του επιτρέψουμε να αποκτήσει τον έλεγχο κανενός πράγματος σ' αυτό το χώρο. Δεν μπορώ να ξέρω τι έκανε όλη τη νύχτα, κι ας ήταν δεμένος. Γνωρίζει πάρα πολλά πράγματα, κι εμείς ελάχιστα.

Ο Μίβαν βγήκε αφήνοντας τον Τσινκτσάρ μόνο. Ο βάρβαρος εξέτασε προσεχτικά το ραβδί της δύναμης, ένα από τα ελάχιστα όργανα που βρήκε στο εργαστήριο του Κλέην και κατάλαβε αμέσως την αξία και το χειρισμό του. Όλα τα άλλα παρέμεναν μυστηριώδη, κι αυτό τον φόβιζε.

Ο Τσινκτσάρ ήταν πάντα δύσπιστος. Το ραβδί της δύναμης λειτούργησε την προηγούμενη βδομάδα, αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι θα μπορούσε να ξαναλειτουργήσει τώρα. Στάθηκε εμπρός στο ανοιχτό παράθυρο και σκόπευσε με το ραβδί την κορυφή ενός δέντρου. Δεν φάνηκε λάμψη, ούτε ακούστηκε κάποιος ήχος. Αλλά η κορυφή του δέντρου κόπηκε και έπεσε στο έδαφος.

Ο Τσινκτσάρ ένιωσε την ικανοποίηση του λογικού ανθρώπου που βλέπει έναν συλλογισμό του να αποδεικνύεται σωστός. Ήταν πάντοτε λογικός. Ακόμη και στο ξεκίνημά του, όταν παραποιούσε μηνύματα, ή και αργότερα, όταν κατάφερε να συμφιλιώσει τις αντιμαχόμενες φυλές της Ευρώπης, φέρθηκε πάντοτε λογικά και ποτέ του δεν διακινδύνευε κάτι αν δεν το θεωρούσε απαραίτητο. Τώρα, η λογική του του έλεγε ότι δεν μπορούσε να είναι σίγουρος πως είχε στο χέρι τον Κλέην. Ο σατανικός ατομικός μάγος ήταν παντοδύναμος, και μπορεί να του έπαιζε κάποιο άσχημο παιχνίδι. Είχε πέσει στην παγίδα του πολύ εύκολα, κι αυτό ανησυχούσε τον Τσινκτσάρ.

Σκέφτηκε για λίγο και τελικά διέταξε να φέρουν ένα κιβώτιο από τον καταψύκτη του παλατιού. Το περιεχόμενο του κιβώτιου είχε μεταφερθεί από την Ευρώπη, συσκευασμένο σε πάγο. Έδινε εντολές στους σκλάβους του να τοποθετήσουν το κιβώτιο, όταν μπήκε μέσα τρέχοντας ένας αξιωματικός λαχανιασμένος:

– Εξοχότατε. Στον ουρανό φάνηκαν εκατοντάδες διαστημόπλοια. Μας κάνουν επίθεση.

Ο βάρβαρος ηγεμόνας έτρεξε αμέσως στο παράθυρο. Και βλέποντας τα διαστημόπλοια του Λιν να προσγειώνονται το ένα μετά το άλλο, κατάλαβε ότι οι υποψίες του ήταν βάσιμες. Η εμφάνιση του Κλέην στην πόλη και η εύκολη σύλληψή του, ήταν μέρος ενός σατανικού σχεδίου, που στόχευε στην καταστροφή του. Τουλάχιστον είχε στα χέρια του τον Κλέην.

Ο Τσινκτσάρ δεν ήταν απερίσκεπτος σαν τον Τιούς. Ούτε στιγμή δεν σκέφτηκε να γυρίσει στο παλάτι για να παρακολουθήσει από ψηλά τη μάχη. Και πάνω απ' όλα σε καμιά περίπτωση δεν ήθελε να αποκαλύψει τη θέση του στον εχθρό. Έδωσε οδηγίες στον αξιωματικό για να τις μεταδώσει στους διοικητές των τμημάτων, άφησε ένα σημείωμα για τον Μίβαν και έφυγε αμέσως προς το στρατηγείο των εφεδρικών του δυνάμεων, προστάζοντας τους δούλους να μεταφέρουν εκεί το παγωμένο κιβώτιο.

Οι εφεδρικές του δυνάμεις ήταν μερικές μονάδες

βαρβαρικού στρατού, αλλά η κύρια άμυνα της πρωτεύουσας βρισκόταν στα χέρια των πρώην σκλάβων. Μόλις τον είδαν οι άντρες του άρχισαν να ζητωκραυγάζουν. Εκείνος τους χαιρέτησε και μπήκε στο κτίριο του επιτελείου.

Εξέτασε προσεχτικά την όλη κατάσταση με τους αξιωματικούς των πρώην σκλάβων. Έδειχναν ήρεμοι, γεμάτοι αυτοπεποίθηση. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις τους, οι δυνάμεις της αυτοκρατορίας που επιτέθηκαν πριν από λίγο στην πόλη του Λιν περιλάμβαναν εξήντα χιλιάδες στρατιώτες. Ο αριθμός αυτός δεν τρόμαξε τους πρώην σκλάβους. Ήταν έτοιμοι να πολεμήσουν, όντας πολύ περισσότεροι. Αλλά ο αριθμός των ανδρών του εχθρού έκανε εντύπωση στον Τσινκτσάρ. Ήταν ίδιος με τον αριθμό των δικών του ανδρών όταν επιτέθηκε και κατέλαβε την πόλη. Μήπως είχε συμβολικό νόημα; Ξεπέρασε γρήγορα την ανησυχία του. Τη νίκη δεν τη χαρίζουν τα σύμβολα, αλλά τα σπαθιά.

Παρόλο που κατά τις πρώτες ώρες του απογεύματος η επίθεση των αυτοκρατορικών δυνάμεων συνεχίστηκε ορμητική, οι μονάδες των βαρβάρων και των πρώην δούλων κατάφεραν να τη συγκρατήσουν σε όλα τα μέτωπα. Κατά τις τρεις, οι δούλοι έφεραν από τον καταψύκτη το κιβώτιο, που έσταζε. Εφόσον δεν υπήρχε πλέον άμεσος κίνδυνος, ο Τσινκτσάρ έστειλε ένα μήνυμα στον Μίβαν.

Μισή ώρα αργότερα, στη μεγάλη αίθουσα του επιτελείου φάνηκε ο Μίβαν κι από πίσω του ακολουθούσαν τέσσερις σκλάβοι που κουβαλούσαν ένα φορείο. Πάνω στο φορείο, δεμένος χειροπόδαρα καθόταν ο Άρχοντας Ηγέτης Κλέην. Οι σκλάβοι απόθεσαν το φορείο και βγήκαν έξω. Βαριά σιωπή έπεσε στην αίθουσα.

Ο Κλέην μελέτησε το βάρβαρο ηγέτη με φανερό ενδιαφέρον. Είχε ήδη εντυπωσιαστεί από την περιγραφή της Αρχόντισσας Λύντια. Διαπίστωσε ότι η περιγραφή ήταν σωστή. Αλλά το πρόβλημα τώρα ήταν: Μπορούσε να κάνει αυτό τον ικανότατο στρατηλάτη των βαρβάρων να πανικοβληθεί, πείθοντάς τον για την ύπαρξη των ατομικών θεών; Μπορούσε να τον πανικοβάλει τώρα, μέσα σε μισή ώρα; Ευτυχώς, αυτή τη στιγμή, για πρώτη φορά στη σταδιοδρομία του σαν ατομικός επιστήμονας, είχε στη διάθεσή του τη μεγαλύτερη δύναμη που κατάφεραν να ελέγξουν ποτέ όλοι οι μάγοι της χρυσής εποχής και του θρύλου. Παρατήρησε την ανησυχία στο πρόσωπο του βάρβαρου που καλύφθηκε γρήγορα από μια επιφανειακή διάθεση κομπασμού και περιφρόνησης.

– Όπως βλέπω, είπε ο Τσινκτσάρ με χλευασμό, όλοι οι άρχοντες του Λιν είναι κακοφτιαγμένα ανθρωπάκια.

Ο Κλέην δεν απάντησε. Είχε δει πολλές φορές στον καθρέφτη αυτό που έβλεπε ο Τσινκτσάρ αυτή τη στιγμή. Έναν αδύνατο κακοανεπτυγμένο νεαρό, με λευκό και κάπως γυναικείο πρόσωπο. Έτσι γεννήθηκε, δεν μπορούσε ν' αλλάξει.

Ο τόνος της φωνής του βάρβαρου ηγεμόνα έγινε ειρωνικός και περιφρονητικός:

– Μιλάω στον Άρχοντα Κλέην, ή κάνω λάθος;

Ο Κλέην δεν μπορούσε ν' αφήσει την ευκαιρία να πάει χαμένη:

– Δεν κάνεις λάθος, απάντησε ήρεμα. Ήρθα στην πόλη του Λιν για να μιλήσω μαζί σου, τη στιγμή που ολόγυρα μαίνεται η μάχη. Και όπως βλέπεις τα κατάφερα.

Ο τόνος του Κλέην θα μπορούσε να είναι και γελοίος αν υπολόγιζε κανείς ότι τα λόγια αυτά βγήκαν από το στόμα ενός δεμένου ανθρώπου. Οι στρατιώτες άρπαξαν τα σπαθιά τους, ενώ ο Μίβαν μούγκρισε από θυμό.

Μόνον ο Τσινκτσάρ διατήρησε την ψυχραιμία του. Η υπέροχη φωνή του ήταν σταθερή:

– Δεν είναι στο χαρακτήρα μου να παίζω με λόγια, κι ούτε έχω χρόνο γι' αυτό. Βλέπω ότι υπολογίζεις σε κάτι που μπορεί να σε σώσει, και υποθέτω πως αυτό το κάτι είναι οι γνώσεις σου γύρω από την ατομική ενέργεια.

Έδειξε το ραβδί της δύναμης και συνέχισε:

– Σου υπενθυμίζω όμως ότι μπορώ να σε σκοτώσω

οποιαδήποτε στιγμή το θελήσω.

Ο Κλέην αργοκούνησε το κεφάλι του:

– Κάνεις λάθος. Είναι σχεδόν αδύνατο για σένα να με σκοτώσεις.

Ο Μίβαν δεν μπόρεσε να κρατηθεί άλλο. Έκανε ένα βήμα προς τον ηγέτη του και είπε:

– Άρχοντα Τσινκτσάρ, αυτός ο αιχμάλωτος ξεπερνά κάθε όριο. Είναι ανυπόφορος. Δώσε μου την άδεια να τον χτυπήσω, για να δούμε αν οι ατομικοί θεοί μπορούν να τον προστατέψουν.

Ο Τσινκτσάρ του έκανε νόημα να σωπάσει. Κοίταξε τον αιχμάλωτό του με απορία αλλά και θαυμασμό. Κάπου βαθιά μέσα του άρχισε να νιώθει φόβο. Με μια μόνο φράση του, ο αιχμάλωτος του είχε επιβληθεί: «Είναι αδύνατο να με σκοτώσεις»!

Ποτέ του δεν πίστεψε τα όσα είχε ακούσει για τις ικανότητες του Κλέην. Πάντοτε τα θεώρησε υπερβολές. Ήταν ένας λογικός άνθρωπος, που επέμενε να καταλαβαίνει τα φαινόμενα. Αλλά τώρα άρχισε να αναγνωρίζει πως η συμπεριφορά του αιχμαλώτου δεν ήταν φυσιολογική ούτε λογική. Κάτι του διέφευγε. Τα λόγια και ο τόνος του Κλέην πρόδιδαν μεγάλη αυτοπεποίθηση. Ένιωσε να προσεγγίζει κάποιος κίνδυνος. Κάποιος φοβερός κίνδυνος, τόσο για τον ίδιο όσο και τη βάρβαρη στρατιά του.

Τελικά είπε, όσο πιο ήρεμα μπορούσε, για να μη φανερώσει τον ελάχιστο φόβο που ένιωθε μέσα του:

– Άρχοντα Κλέην. Θέλω να σου δείξω κάτι. Δεν πρόκειται να σε χτυπήσω ή να προσπαθήσω να σε σκοτώσω μέχρι να το δεις. Και συ, συγκράτησε την όποια δύναμη έχεις, μέχρι να παρατηρήσεις αυτό το πράγμα.

Ήξερε πολύ καλά ότι ο Μίβαν τον κοιτούσε παραξενεμένος, αλλά αδιαφόρησε.

– Τη δύναμη; Ποια δύναμη έχει; είπε ο μηχανικός περιφρονητικά.

Ο Τσινκτσάρ δεν του έδωσε σημασία. Είχε κι αυτός το δικό του μυστικό και μόνον ο Κλέην μπορούσε να τον βοηθήσει.

– Φρουροί, πρόσταξε, φέρτε το παγωμένο κιβώτιο εμπρός στον αιχμάλωτο.

Έσταζε νερό, κι άφησε μια υγρή γραμμή πάνω στο πολυτελέστατο δάπεδο, καθώς οι φρουροί το απόθεσαν εμπρός στα πόδια του Κλέην. Γρήγορα σχηματίστηκε μια μικρή λίμνη από λιωμένο πάγο γύρω του. Οι φρουροί κοίταξαν μέσα από περιέργεια και έβγαλαν μια κραυγή αποτροπιασμού, που προκάλεσε και τους άλλους συναδέλφους τους από την είσοδο. Για λίγο μια ντουζίνα στρατιώτες στέκονταν και κοίταζαν το περιεχόμενο του κιβωτίου.

Είχε δυο μέτρα ύψος και αρκετό πάχος. Ήταν ένα νεκρό σώμα. Νεκρό λίγο πριν τοποθετηθεί στον πάγο. Δεν είχε προλάβει να αλλοιωθεί. Ήταν το σώμα ενός όντος που έμοιαζε με άνθρωπο, αλλά δεν ήταν άνθρωπος και προκαλούσε φρίκη, καθώς τα ανοιχτά του μάτια καρφώνονταν στο ταβάνι.

Ο Τσινκτσάρ πρόσταξε τους στρατιώτες να παραμερίσουν και ο Κλέην τον ρώτησε:

– Πού το βρήκες αυτό;

– Σε έναν από τους δορυφόρους... Λίγες ώρες νωρίτερα μου είχαν αναφέρει ότι είδαν ένα παράξενο διαστημόπλοιο.

– Πότε το βρήκες;

Ο Κλέην ρωτούσε με το προστακτικό ύφος του «ειδικού», αδιαφορώντας για τα σκοινιά που του έσφιγγαν τα χέρια και τα πόδια.

– Πριν δυο χρόνια, σύμφωνα με τη μέτρηση του χρόνου της Γης.

– Όποιος κι αν ήταν στο διαστημόπλοιο, τώρα θα πρέπει να βρίσκεται πολύ μακριά.

Ο Τσινκτσάρ κούνησε το κεφάλι:

– Οι άνθρωποί μου βρήκαν κι ένα δεύτερο πτώμα σαν

κι αυτό, πριν εφτά μήνες, πάνω σ' έναν μετεωρίτη. Φορούσε διαστημική στολή.

Ο Κλέην παρατήρησε το παράξενο πτώμα για αρκετή ώρα. Έπειτα σήκωσε το κεφάλι και κάρφωσε το βλέμμα στα μάτια του Τσινκτσάρ. Τον ρώτησε αργά:

– Ποια είναι η θεωρία σου;

– Μια διαστημική φυλή, που δεν έχει σχέση με τους ανθρώπους, αλλά διαθέτει ανώτερες επιστημονικές γνώσεις. Μια φυλή αιμοβόρα, καταστροφική... Διαπιστώθηκαν αρκετές ξαφνικές καταστροφές στις μακρινές αποικίες της Ευρώπης, που με προβλημάτισαν, μέχρι που ανακάλυψα αυτό το σώμα... Ανησυχώ μήπως πρόκειται για τη δεύτερη επίσκεψή τους στο ηλιακό σύστημα. Δεν μπορώ να σου επαναλάβω αυτή τη στιγμή όλους τους συλλογισμούς μου, αλλά υποψιάζομαι ότι ο πολιτισμός της χρυσής εποχής καταστράφηκε κατά τη διάρκεια της πρώτης τους εμφάνισης!

Ο Κλέην τον κοίταξε για λίγο σιωπηλός, κι έπειτα είπε:

– Χαίρομαι που μου έδειξες αυτό το... πράγμα. Αλλά ποιος είναι ο σκοπός της ενέργειάς σου;

Ο Τσινκτσάρ πήρε μια βαθιά ανάσα. Η συμπεριφορά και ο τόνος του παράξενου αιχμάλωτου τον συγκλόνισαν. Αλλά προσπάθησε και πάλι να το κρύψει:

– Ίσως αποδειχτεί μεγάλο σφάλμα να καταστρέψουμε τους στρατούς μας.

– Θέλεις να παραδοθείς;

Ο Τσινκτσάρ συγκράτησε μετά βίας τον εαυτό του για να μη χτυπήσει το δεμένο Κλέην.

– Μιλάω λογικά, μούγκρισε.

– Δεν νομίζω, συνέχισε ήρεμα ο Κλέην. Η λογική εξέλιξη είναι η εκδίκηση. Οι άνθρωποί μου θα νικήσουν. Η πρώτη τους απαίτηση θα είναι ο θάνατός σου.

Ο Μίβαν βλαστήμησε αγανακτισμένος.

– Τσινκτσάρ, πώς επιτρέπεις να σου μιλάνε σ' αυτό τον τόνο; Ποτέ μου δεν σε είδα σε τέτοιο χάλι. Σε

προειδοποιώ. Αρνούμαι ν' ακολουθήσω έναν άνθρωπο που παραδίνεται στον εχθρό πριν νικηθεί. Εμείς είμαστε οι θριαμβευτές σ' αυτό τον πλανήτη. Θα σου δείξω τώρα τι θα πάθει αυτός ο... Φρουροί, καρφώστε τον μ' ένα ακόντιο.

Αλλά κανείς δεν κουνήθηκε. Οι στρατιώτες κοίταξαν μπερδεμένοι τον ηγέτη τους. Αλλά εκείνος τους πρόσταξε ψυχρά:

– Κάντε αυτό που σας λέει ο Μίβαν. Ήρθε η ώρα να δούμε αν μπορούμε να σκοτώσουμε τον Άρχοντα Κλέην.

Αλλά και πάλι δεν κουνήθηκε κανείς. Ίσως ένα μέρος από τον τρόμο που ένιωθε μέσα του ο Τσινκτσάρ να είχε περάσει και στους στρατιώτες. Κοιτούσαν ο ένας τον άλλον απορημένοι, όταν ξαφνικά ο Μίβαν άρπαξε ένα σπαθί και όρμησε καταπάνω στον αιχμάλωτο.

Την ίδια στιγμή εξαφανίστηκε. Και στη θέση του ήρθε η φωτεινή σφαίρα.

Ο Κλέην είπε προκλητικά στον Τσινκτσάρ:

– Προσπάθησε να με σκοτώσεις με το ραβδί της δύναμης... Μη φοβάσαι, δεν θα σε πειράξω!

Ο Τσινκτσάρ σαν υπνωτισμένος έστρεψε το ραβδί προς τη μεριά του αιχμαλώτου του. Αλλά δεν έγινε τίποτα.

– Περίμενε, τον πρόσταξε ο δεμένος πάντα Κλέην.

Η φωτεινή σφαίρα έλαμπε περισσότερο τώρα.

– Εξακολουθείς να μην πιστεύεις στους θεούς; τον ρώτησε ο Κλέην.

Για μια στιγμή ο Τσινκτσάρ ξαναβρήκε την ψυχραιμία του:

– Μου κάνει εντύπωση, το πώς συνδυάζεις τις ανόητες θρησκευτικές προλήψεις με τις επιστημονικές σου γνώσεις. Εμείς, όπως μας λες, είμαστε βάρβαροι. Αλλά παρ' όλα αυτά δεν πιστεύουμε σε θεούς. Ξέρουμε ότι αγνοούμε πολλά πράγματα από την επιστήμη, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι μπορείς να μας εντυπωσιάσεις. Η άγνοιά μας, δεν θα μας υποτάξει στην πίστη σου, και η

ατομική σου δύναμη δεν θα καταφέρει τελικά να μας νικήσει... Ομολογώ πάντως ότι δεν καταλαβαίνω με ποιο τρόπο ελέγχεις αυτή τη φωτεινή σφαίρα, αλλά κάποια μέρα μπορεί να το μάθω...

Ο ατρόμητος βάρβαρος στρατηλάτης είχε ξανακερδίσει την αυτοπεποίθησή του.

– Ώστε αρνείσαι να πιστέψεις στους ατομικούς θεούς; ρώτησε ήρεμα ο Κλέην.

– Φρουροί, πρόσταξε ο Τσινκτσάρ, χτυπήστε τον!

Η φωτεινή μπάλα έβγαλε μια λάμψη, χωρίς να κουνηθεί. Οι φρουροί εξαφανίστηκαν.

– Τώρα πιστεύεις; ρώτησε ο Κλέην.

Ο βάρβαρος έδειξε σαν να γέρασε μέσα σε λίγες στιγμές. Αλλά κούνησε περήφανα το κεφάλι του:

– Έχασα τον πόλεμο. Αυτό είναι το μόνο που παραδέχομαι. Τώρα βρίσκομαι στην εξουσία σου... Ποιο είναι το όνομα των θεών που κρύβονται στη σφαίρα;

– Η σφαίρα περιέχει ολόκληρο το παράλληλο σύμπαν.

Ο βάρβαρος γονάτισε και έσκυψε εμπρός προσπαθώντας να καταλάβει.

– Ποιο σύμπαν; ρώτησε τελικά.

Ο Κλέην του εξήγησε ήρεμα:

– Όταν κοιτάς μέσα από έναν τρύπιο σωλήνα, από την άλλη μεριά βλέπεις άστρα. Μοιάζει με παράθυρο στο διάστημα. Αλλά δεν είναι παράθυρο. Είναι το ίδιο το διάστημα. Το σύμπαν.

Ο Τσινκτσάρ τον κοίταξε μπερδεμένος.

– Ποιο σύμπαν; Αυτό εδώ;

Ο Κλέην κούνησε το κεφάλι αμίλητος. Του ήταν δύσκολο να εξηγήσει μια τόσο περίπλοκη έννοια, ακόμη κι αν είχε μελετήσει πολύ τις γραπτές ερμηνείες.

Ο Τσινκτσάρ σήκωσε το χέρι και έδειξε τη σφαίρα:

– Θέλεις να πεις ότι η Γη βρίσκεται εκεί μέσα;

– Πρόκειται για μια τετραδιάστατη ιδέα, είπε ήρεμα ο Κλέην. Ήταν απόλυτα ικανοποιημένος από το θρίαμβό του πάνω στον βάρβαρο και δεν θέλησε να εξηγήσει περισσότερα.

Ο Τσινκτσάρ αφού έμεινε για λίγο σιωπηλός, τελικά ρώτησε:

– Μα πώς μπορείς να βάλεις ένα τεράστιο αντικείμενο μέσα σ' ένα άλλο μικροσκοπικό;

Ήταν φανερό ότι η λογική του απαιτούσε εξηγήσεις.

– Το μεγάλο και το μικρό δεν υπάρχουν. Είναι ψευδαισθήσεις που παράγει κάθε φορά μια συγκεκριμένη οπτική γωνία.

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο Τσινκτσάρ σηκώθηκε και κοίταξε τον Κλέην υπεροπτικά.

– Έκανα το σφάλμα να υποθέσω ότι εδώ που φτάσαμε θα μιλούσαμε τουλάχιστον ειλικρινά. Αλλά βλέπω πως δεν έχεις τη διάθεση να προχωρήσεις σε αποκαλύψεις σχετικά με το όπλο σου. Γιατί φυσικά δεν πιστεύω ούτε μια λέξη από τις θολές εξηγήσεις σου.

Ο Κλέην κούνησε το κεφάλι χωρίς να αρθρώσει λέξη. Ο ίδιος ήξερε ότι έδωσε τη μόνη εξήγηση που γνώριζε, ανεξάρτητα αν προσέκρουσε στον ορθολογισμό του βάρβαρου. Κατά βάθος τον καταλάβαινε, γιατί και ο ίδιος δυσκολεύτηκε πολύ μέχρι να συνηθίσει στην ιδέα ότι η ύλη και η ενέργεια είναι δυο έννοιες εντελώς διαφορετικές απ' ό,τι τις αντιλαμβάνονται οι αισθήσεις του σώματος.

Αλλά τώρα είχε έρθει η στιγμή της δράσης. Τα δεσμά έπεσαν από τα χέρια και τα πόδια του, σαν να μην είχαν υπάρξει ποτέ. Σηκώθηκε και μια φωτεινή κορώνα στεφάνωσε το κεφάλι του. Έλαμπε ολόκληρος.

Ο βάρβαρος δεν εντυπωσιάστηκε.

– Θα ήταν σφάλμα να προχωρήσεις στη σφαγή των ανθρώπων που με ακολούθησαν, μούγκρισε πεισματικά.

– Οι θεοί απαιτούν απόλυτη υποταγή, είπε ο Κλέην.

Ο Τσινκτσάρ τον κοίταξε οργισμένος:

– Μα είσαι τρελός; Σου προσφέρω την εξουσία του ηλιακού συστήματος! Αυτό το τέρας στο κιβώτιο δεν σε επηρέασε καθόλου;

– Με επηρέασε.

– Μα τότε;

– Διαφωνώ με τις συνεργασίες στα θέματα της ηγεσίας.

Σώπασαν.

Κι έπειτα ο Τσινγκτσάρ είπε:

– Έχεις προχωρήσει μακριά. Είσαι από αυτούς που κάποτε χρησιμοποιούσαν την ατομική ενέργεια για να επιβιώσουν.

Ο Κλέην κούνησε το κεφάλι.

– Ναι, έχω προχωρήσει μακριά.

Ο Τσινκτσάρ έδειξε το κιβώτιο:

– Εκεί βρίσκεται ο πραγματικός κίνδυνος για το Λιν. Υπόσχεσαι τουλάχιστο να αναλάβεις τη διαπλανητική ηγεσία;

– Δεν μπορώ να υποσχεθώ τίποτα.

Οι δυο άντρες κοιτάχτηκαν στα μάτια. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβαν απόλυτα ο ένας τον άλλον. Τα τελευταία λόγια του Τσινκτσάρ, ήταν:

– Υποτάσσομαι σε σένα, σε σένα μόνο, και σου παραδίνω όλες μου τις δυνάμεις, πιστεύοντας ότι διαθέτεις το θάρρος και τη σοφία για να ανταποκριθείς στα καινούρια σου καθήκοντα σαν Προστάτης του Ηλιακού Συστήματος. Κάποτε, αυτό το ρόλο θέλησα να τον αναλάβω εγώ. Αλλά απέτυχα...

Σε μια καλοφυλαγμένη αίθουσα, σ' ένα μακρινό προάστιο του Λιν, ένας πυρήνας ενέργειας συνέχισε να κυλά πέρα - δώθε, στο λούκι του. Σε ολόκληρο το ηλιακό σύστημα δεν υπήρχε άλλος τέτοιος πυρήνας. Έμοιαζε μικρός, αλλά το μέγεθός του ήταν μια ψευδαίσθηση του ανθρώπινου τρόπου αντίληψης. Τα βιβλία που περιέγραφαν τον πυρήνα και οι άνθρωποι που έγραψαν αυτά τα βιβλία, γνώριζαν μόνον ένα μικρό μέρος από τα μυστικά του.

Ήξεραν ότι το μικροσύμπαν που βρισκόταν μέσα στον πυρήνα ταλαντευόταν ασταμάτητα, χάρη σ' ένα

πλήθος από πολύμορφες μικροδυνάμεις. Αντιδρούσε στις κοσμικές ακτίνες και στην ατομική ενέργεια σαν ένα ακόρεστο σφουγγάρι. Καμιά μορφή υπομοριακής ενέργειας δεν μπορούσε να ξεφύγει από την παρουσία του. Και τη στιγμή που έφτανε στη φάση της κρίσιμης μάζας του ξεκινούσε μιαν αλυσιδωτή αντίδραση απίθανης δυναμικότητας.

Ο πυρήνας είχε μόνον ένα ελάττωμα, που οι άνθρωποι το ερμήνευσαν με το δικό τους άθλιο τρόπο. Είχε την τάση να μιμείται τη σκέψη. Σαν να σκεφτόταν από μόνος του. Τουλάχιστον *έτσι έμοιαζε*.

Και το πρόβλημα που απασχολούσε τον Κλέην, το πρόβλημα που βασάνισε στο παρελθόν τους σοφούς της αρχαιότητας, ήταν: Τι σήμαινε αυτό το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του ενεργειακού πυρήνα; Ότι ο άνθρωπος εξουσιάζει το σύμπαν... ή ότι το σύμπαν εξουσιάζει τον άνθρωπο;

ΤΑ ΑΙΩΝΙΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ

του Ισαάκ Ασίμωφ

Από μια ανθολογία διηγημάτων με κοινό θέμα την παραδοξότητα, είναι αδύνατο να λείψει το όνομα του Ισαάκ Ασίμωφ, του μεγάλου δάσκαλου της επιστημονικής φαντασίας. Τα «Αιώνια Σκοτάδια» είναι ένα από τα πρώτα δείγματα της λαμπρής συγγραφικής σταδιοδρομίας του, αλλά ποιοτικά δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από τα αριστουργήματα που επακολούθησαν. Τα πάντα συμβαίνουν σ' έναν πλανήτη φανταστικό που φωτίζεται από ...έξι ήλιους. Τίποτα το παράδοξο μέχρις εδώ. Η αστρονομία μας πληροφορεί ότι υπάρχουν αστρικά συμπλέγματα με έξι ήλιους ή και περισσότερους. Ο Ασίμωφ μας εξοικειώνει με κάθε άνεση σ' αυτή την αστρονομική αλήθεια... Το παράδοξο όμως αρχίζει όταν ένας «τρελός» αστρονόμος προφητεύει μια σπάνια έκλειψη που ισοδυναμεί, ως προς τις συνέπειές της, με την οριστική καταστροφή του νοήμονα πολιτισμού... Και οι προβλέψεις του επιβεβαιώνονται από την ανακάλυψη πανάρχαιων κειμένων που μιλούν για άλλες εννέα παρόμοιες καταστροφές... Πλέγμα του αιώνιου ανθρώπινου φόβου απέναντι στο Σκοτάδι και της φιλοσοφικής έννοιας της ανακύκλωσης του πολιτισμού, τα «Αιώνια Σκοτάδια» αποτελούν ένα συναρπαστικό αφήγημα, βγαλμένο από την πένα ενός μεγάλου συγγραφέα του παράδοξου.

«Αν τα άστρα λάμπαν μόνον μία νύχτα κάθε χίλια χρόνια, πώς θα μπορούσαν οι άνθρωποι να πιστεύουν, να λατρεύουν και να διατηρούν την ανάμνηση, από γενιά σε γενιά, του Βασιλείου του Θεού;»

Έμερσον

Ο Ατόν-77, πρύτανης του πανεπιστήμιου του Σάρο, έριξε ένα βλέμμα γεμάτο μίσος στον νεαρό ανταποκριτή.

Ο Τερεμόν-762 έπιασε την οργή στα μάτια του μεγάλου επιστήμονα, αλλά δεν αντέδρασε. Το περίμενε. Μέσα στα λίγα χρόνια της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας είχε σημειώσει εκπληκτικές επιτυχίες, μόνο και μόνο επειδή κατάφερνε πάντα να εξασφαλίζει «απίθανες» συνεντεύξεις, έστω κι αν αυτό του στοίχισε μερικές φορές κάποιο σπασμένο πλευρό ή ένα πρησμένο από γροθιά μάτι. Θεωρούσε αυτά τα θλιβερά επεισόδια σαν το τίμημα της επιτυχίας του και δεν τους έδινε ιδιαίτερη σημασία.

Έτσι διατήρησε την ψυχραιμία του μέχρι που ο γεροπρύτανης ηρέμησε κάπως. Στο κάτω κάτω, οι αστρονόμοι είναι παράξενα όντα, και πιο παράξενος απ' όλους ο πρύτανης Ατόν, αν οι ισχυρισμοί του, που είχαν προκαλέσει σάλο εδώ και δυο μήνες, είχαν κάποια βάση.

Τελικά, ο Ατόν-77 ξαναβρήκε τη φωνή του, αν και τρεμάμενη ακόμη από την ταραχή:

– Κύριε, το θράσος που εκφράζει η πρότασή σας ξεπερνά κάθε όριο...

Ο Μπινάι-25, ο ρωμαλέος τηλεφωτογράφος του Αστεροσκοπείου, έγλειψε νευρικά τα ξερά του χείλη και είπε:

– Ακούστε, κύριε πρύτανη, στο κάτω κάτω...

Αλλά ο Ατόν του έριξε μια αγριεμένη ματιά και τον διέκοψε:

– Μπινάι, σας παρακαλώ... Σας απαγορεύω κάθε ανάμιξη στην υπόθεση. Ξέρω ότι είχατε τις καλύτερες προθέσεις όταν του επιτρέψατε να έρθει εδώ, αλλά δεν πρόκειται να ανεχθώ καμία παρέμβαση από μέρους σας... Η κατάσταση έχει φτάσει στο απροχώρητο.

Ο Τερεμόν αποφάσισε ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή για να ανοίξει το στόμα του:

– Κύριε πρύτανη, αν με αφήσετε να τελειώσω αυτό που άρχισα να σας λέω προηγουμένως, είμαι βέβαιος ότι...

– Να μην είστε καθόλου βέβαιος, νεαρέ... τον διέκοψε ο πρύτανης. Ό,τι και να πείτε τώρα δεν πρόκειται να αναιρέσει το περιεχόμενο των άρθρων σας κατά τους τελευταίους δύο μήνες. Είστε υπεύθυνος για μια ξεδιάντροπη δυσφήμιση, διαμέσου του τύπου, όλων των προσπαθειών που έχουμε καταβάλει μέχρι σήμερα, εγώ και οι συνεργάτες μου, προκειμένου να οργανώσουμε τον πληθυσμό αποτελεσματικά απέναντι σε μιαν απειλή, που σήμερα είναι πλέον πολύ αργά για να την αποφύγουμε. Κάνατε το παν για να γελοιοποιήσετε το προσωπικό του Αστεροσκοπείου και σήμερα τολμάτε να έρχεστε εδώ και να μιλάτε με τόσο θράσος...

Ο πρύτανης πήρε από το γραφείο του ένα φύλλο της εφημερίδας *Χρονικά του Σάρο-Σίτυ*, και το κούνησε οργισμένος εμπρός στα μούτρα του Τερεμόν.

– Ακόμη κι ένα άτομο με τη δική σας ξεδιαντροπιά, θα απέφευγε να έρθει να μου ζητήσει την άδεια να καλύψει τις σημερινές εξελίξεις. Είστε αχαρακτήριστος...

Και με τα λόγια αυτά, ο πρύτανης Ατόν πέταξε την εφημερίδα στο πάτωμα και πήγε με μεγάλα βήματα προς το παράθυρο σταυρώνοντας τα χέρια του στην πλάτη.

– Πηγαίνετε, κύριε, φώναξε χωρίς να στρέψει το πρόσωπο προς τον δημοσιογράφο.

Τα μάτια του καρφώθηκαν πέρα, στη γραμμή του ορίζοντα, όπου έδυε ο Γάμμα, ο πιο λαμπρός από τους έξι ήλιους του πλανήτη. Το άστρο είχε ήδη χλωμιάσει από τις σκιές του δειλινού και ο πρύτανης Ατόν ήξερε ότι δεν επρόκειτο να το ξαναδεί διατηρώντας ακόμη τα λογικά του.

Ξαφνικά, πισωγύρισε:

– Όχι, περιμένετε, ελάτε εδώ!

Και του έκανε νόημα να πλησιάσει.

– Θα σας επιτρέψω να συγκεντρώσετε όλα τα στοιχεία για το άρθρο σας.

Ο δημοσιογράφος, που δεν είχε κάνει την παραμικρή κίνηση για να φύγει, πλησίασε αργά τον γερο-σοφό. Ο Ατόν απλώνοντας το χέρι του έδειξε το τοπίο.

– Από τους έξι ήλιους μας, μόνον ο Βήτα εξακολουθεί να λάμπει στον ουρανό. Τον βλέπετε;

Το ερώτημα δεν είχε νόημα. Ο Βήτα βρισκόταν σχεδόν στο ζενίθ και οι κοκκινωπές ακτίνες του έδιναν μια πορτοκαλιά απόχρωση στο τοπίο, εντελώς ασυνήθιστη, ενώ την ίδια στιγμή ο Γάμμα έστελνε τις τελευταίες φωτεινές ακτίνες του, σαν να αποχαιρετούσε οριστικά αυτό τον κόσμο. Ο Βήτα βρισκόταν στο αφηλιό του. Κι έδειχνε μικρός, πολύ πιο μικρός απ' ό,τι τον είχαν συνηθίσει τα μάτια του Τερεμόν. Για την ώρα όμως, αυτός ο μικρός ήλιος επικρατούσε πάνω στον ουρανό του Λαγκάς.

Ο βασικότερος ήλιος του Λαγκάς, ο Άλφα, που γύρω του περιστρεφόταν ο πλανήτης, βρισκόταν αυτή τη στιγμή στους αντίποδες, μαζί με τους δυο απόμακρους συνοδούς του. Κι έτσι ο κόκκινος νάνος, ο Βήτα – το

γειτονικότερο άστρο του Άλφα – έδειχνε μόνος, απελπιστικά μόνος.

Το πρόσωπο του πρύτανη Ατόν είχε πάρει μια κόκκινη απόχρωση από το φως του Βήτα.

Άνοιξε το στόμα του και είπε σε πολύ σοβαρό τόνο:

– Σε λιγότερο από τέσσερεις ώρες, ο πολιτισμός μας, όπως τον γνωρίζουμε, θα φτάσει στο τέλος του. Κι αυτό θα γίνει γιατί, όπως βλέπετε, ο Βήτα είναι ο μόνος ήλιος που απόμεινε στον ουρανό.

Χαμογέλασε παράξενα, και συνέχισε προστακτικά:

– Γράψτε το αυτό, κανείς δεν πρόκειται να το διαβάσει!

– Κι αν... Λέω, κι αν δεν συμβεί τίποτα μετά από τέσσερις ώρες; ρώτησε απαλά ο Τερεμόν.

– Μην έχετε καμιά αμφιβολία για τα λόγια μου... Θα γίνουν όλα όπως σας τα λέω.

– Σύμφωνοι, αλλά αν δεν γίνουν;

Ο Μπινάι άνοιξε το στόμα του για δεύτερη φορά.

– Κύριε πρύτανη, νομίζω ότι πρέπει ν' ακούσετε αυτό που έχει να σας πει.

– Θέστε το διάβημά μου σε ψηφοφορία, κύριε πρύτανη, είπε ο Τερεμόν.

Ένας ανησυχητικός ψίθυρος ήρθε από το μέρος των άλλων πέντε μελών του Αστεροσκοπείου, που μέχρι στιγμής είχαν προτιμήσει να κρατήσουν μιαν ουδέτερη στάση στη διαμάχη.

– Δεν χρειάζεται, είπε ο Ατόν κι έβγαλε το ρολόι του.

– Εφόσον ο φίλος σας ο Μπινάι επιμένει, εγώ σας παραχωρώ πέντε λεπτά. Μιλήστε!

– Ευχαριστώ! Πείτε μου, λοιπόν, ποια η διαφορά αν μου επιτρέψετε ή όχι να παρακολουθήσω αυτό που ισχυρίζεστε ότι θα συμβεί; Γιατί, αν η πρόβλεψή σας πραγματοποιηθεί, τότε η παρουσία μου εδώ δεν πρόκειται να ενοχλήσει κανέναν. Σ' αυτή την περίπτωση το άρθρο μου δεν πρόκειται να δημοσιευτεί ποτέ. Από την άλλη μεριά, όμως, αν δεν συμβεί αυτό που προβλέπετε, τότε, στην καλύτερη περίπτωση, θα γελοιοποιηθείτε.

Και σ' αυτή την περίπτωση θα είναι καλύτερα να γελοιοποιηθείτε από κάποιον που σας συμπαθεί.

Ο Ατόν τον κοίταξε περιφρονητικά.

– Κι αυτός που μας συμπαθεί είστε εσείς;

– Και βέβαια.

Ο Τερεμόν, γεμάτος αυτοπεποίθηση πλέον, κάθισε σε μια καρέκλα και έβαλε το ένα πόδι πάνω στο άλλο.

– Παραδέχομαι ότι μέχρι τώρα τα άρθρα μου ήταν γραμμένα με αρκετή κακία, αλλά παρ' όλα αυτά άφησα πάντοτε κάποια περιθώρια αμφισβήτησης των ισχυρισμών μου. Στο κάτω κάτω, η εποχή είναι εντελώς ακατάλληλη για να βγείτε και να διαλαλήσετε στο Λαγκάς ότι «Έρχεται το Τέλος του Κόσμου». Πρέπει να καταλάβετε ότι οι άνθρωποι δεν πιστεύουν πλέον στο *Βιβλίο των Αποκαλύψεων* κι ότι τους ενοχλεί να βλέπουν τους επιστήμονες να συμβαδίζουν με τις αντιλήψεις των Λατρευτών...

– Εδώ κάνετε λάθος..., τον διέκοψε ο Ατόν. Γιατί αν ένα μεγάλο μέρος των πληροφοριών μας προέρχεται από τη Λατρεία, τα συμπεράσματά μας δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με τον μυστικισμό της. Τα γεγονότα παραμένουν γεγονότα και σας βεβαιώνω ότι *ένα μέρος* της μυθολογίας της Λατρείας βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα. Τα εντοπίσαμε αφού προηγουμένως τα απαλλάξαμε από τον μυστικισμό που τα συνοδεύει. Και σας βεβαιώνω ότι οι Λατρευτές μας μισούν περισσότερο από εσάς.

– Εγώ δεν σας μισώ, κύριε πρύτανη. Προσπαθώ απλά να σας κάνω να καταλάβετε ότι η κοινή γνώμη είναι δυσαρεστημένη μαζί σας..., εξοργισμένη, θα έλεγα.

Ο Ατόν χαμογέλασε περιφρονητικά.

– Το γεγονός αυτό μ' αφήνει μάλλον αδιάφορο...

– Ναι, αλλά τι θα γίνει αύριο;

– *Δεν πρόκειται να υπάρξει αύριο!*

Αλλά ο Τερεμόν επέμεινε, ασυγκίνητος από τη δήλωση του πρύτανη.

– Κι αν υπάρξει; Ας υποθέσουμε ότι θα υπάρξει ένα

αύριο, μόνο και μόνο για να φανταστούμε τις συνέπειες. Η οργή της κοινής γνώμης μπορεί να πάρει επικίνδυνες διαστάσεις. Στο κάτω κάτω, θα πρέπει να γνωρίζετε ότι η οικονομία βρίσκεται σε άθλια κατάσταση κατά τους τελευταίους δυο μήνες. Οι βιομήχανοι, αν και δεν πιστεύουν πραγματικά ότι ήρθε το τέλος του κόσμου, αποφεύγουν ωστόσο να κάνουν επενδύσεις. Από την άλλη μεριά, κάθε κοινός πολίτης, παρόλο που ούτε αυτός πιστεύει στο ενδεχόμενο της καταστροφής του πολιτισμού μας, αναβάλλει οποιαδήποτε οικονομική δραστηριότητα. Για παράδειγμα, δεν αγοράζει καινούρια έπιπλα, περιμένοντας να περάσει η τακτή ημερομηνία... Καταλαβαίνετε λοιπόν τι είναι αυτό που θέλω να πω; Μόλις περάσει η σημερινή ημερομηνία και δεν συμβεί τίποτα, οι επιχειρηματίες, εξαιτίας του παγώματος της αγοράς που προκαλέσατε, θα ζητήσουν το... κεφάλι σας. Θα απαιτήσουν την παραδειγματική σας τιμωρία και θα έχουν όλο τον κόσμο με το μέρος τους.

Ο πρύτανης έριξε ένα ψυχρό βλέμμα στον δημοσιογράφο.

– Και τι προτείνετε λοιπόν;

Ο Τερεμόν χαμογέλασε.

– Η πρότασή μου είναι πολύ απλή. Θέλω ν' αναλάβω τις δημόσιες σχέσεις του ιδρύματός σας! Και με ποιο τρόπο; Θα προσπαθήσω να προβάλω, όσο το δυνατόν καλύτερα, τη γελοία όψη του πράγματος. Βέβαια, αυτό θα είναι μια πολύ άσχημη εμπειρία για σας και τους συνεργάτες σας, γιατί θα υποχρεωθώ να σας παρουσιάσω σαν μια ομάδα από ηλίθιους, αλλά αν εξασφαλίσω το γέλιο των ανθρώπων, τότε μπορώ να ελπίζω ότι θα ξεχάσουν την οργή τους. Και το αντάλλαγμα που ζητώ γι' αυτές τις υπηρεσίες μου είναι η... αποκλειστικότητα των ειδήσεων!

Ο Μπινάι δεν μπόρεσε άλλο να συγκρατηθεί και ξέσπασε:

– Κύριε πρύτανη, όλοι εδώ πιστεύουμε ότι ο Τερεμόν έχει δίκιο!... Τους δυο τελευταίους μήνες, εξετάσαμε

όλα τα ενδεχόμενα, εκτός από τη – μία στο εκατομμύριο – πιθανότητα, πως υπάρχει κάποιο σφάλμα στις θεωρίες και τους υπολογισμούς μας. Νομίζω ότι θα πρέπει να εξετάσουμε κι αυτό το ενδεχόμενο.

Ένας ψίθυρος επιδοκιμασίας ήρθε από την πλευρά της επιστημονικής ομάδας που ήταν συγκεντρωμένη γύρω από το μεγάλο τραπέζι, ενώ το πρόσωπο του Ατόν πήρε την έκφραση του ανθρώπου που καταπίνει ένα πικρό φάρμακο χωρίς όμως να μπορεί να το αποφύγει. Γύρισε προς τον δημοσιογράφο και του είπε:

– Εντάξει, μπορείτε να μείνετε αν θέλετε. Θα σας παρακαλέσω όμως ν' αποφύγετε να μας ενοχλήσετε κατά οιονδήποτε τρόπο στην εκτέλεση των καθηκόντων μας. Επίσης, θέλω να θυμάστε, ότι εγώ είμαι αυτός που διευθύνει τα πάντα εδώ, και κατά συνέπεια, ανεξάρτητα από τις απόψεις που εκφράσατε στα άρθρα σας, έχω το δικαίωμα να απαιτήσω τη συνεργασία και τον σεβασμό σας...

Μιλούσε, έχοντας πάντα τα χέρια σταυρωμένα πίσω από την πλάτη, με το πρόσωπό του γεμάτο από κύρος και αποφασιστικότητα. Και είχε την πρόθεση να συνεχίσει να μιλάει, αν μια φωνή δεν τον διέκοπτε:

– Ε, τι κάνετε εσείς εδώ;

Η φωνή ήρθε από το μέρος ενός χαμογελαστού ανθρώπου που εισέβαλε στην αίθουσα του Αστεροσκοπείου απρόσκλητος.

– Τι συμβαίνει εδώ; Γιατί αυτό το πένθιμο ύφος όλοι σας; Ελπίζω να μην τρελαθήκατε ακόμη, έτσι;

Ο Ατόν κοίταξε κάπως ενοχλημένος τον αναπάντεχο επισκέπτη και του είπε κακοδιάθετος:

– Τι δουλειά έχετε εδώ, Σηρίν; Νόμιζα ότι πήγατε στο Καταφύγιο...

Ο Σηρίν έσκασε στα γέλια και στρογγυλοκάθισε σε μια καρέκλα.

– Δεν πάει στο διάβολο το Καταφύγιο! Βαριόμουν εκεί μέσα. Προτιμώ να είμαι εδώ, κοντά στα... γεγονότα. Με έχει φάει η περιέργεια. Θέλω να δω κι εγώ αυτά τα

περίφημα Άστρα... Οι Λατρευτές μας έχουν ζαλίσει τα αυτιά με δαύτα!

Χνώτισε τα χέρια του και τα έτριψε βιαστικά.

– Έπεσε παγωνιά έξω. Όπως ερχόμουν νόμιζα ότι θα σχηματιστούν σταλακτίτες από τη μύτη μου. Ο Βήτα δεν μπορεί να μας ζεστάνει. Βρίσκεται πολύ μακριά.

Ο ασπρομάλλης πρύτανης τον κοίταξε απελπισμένος.

– Σηρίν, γιατί κάνετε ανοησίες; Τι δουλειά έχετε εδώ;

– Τι δουλειά έχω εδώ;

Ο Σηρίν άπλωσε τα χέρια του παίρνοντας μια κωμική στάση.

– Και τι δουλειά έχει ένας ψυχολόγος στο Καταφύγιο; Αυτό που χρειάζεται εκεί είναι δραστήριοι άντρες και γεροδεμένες γυναίκες, ικανές να γεννήσουν όμορφα παιδιά. Εγώ έχω κάπου πενήντα κιλά παραπάνω από τον πιο βαρύ δραστήριο άντρα, κι όσο για ν' αφήσω απογόνους, δεν νομίζω ότι αξίζει τον κόπο... Δεν υπάρχει λοιπόν λόγος να έχουν να ταΐσουν ένα στόμα παραπάνω. Νιώθω πολύ καλύτερα εδώ.

Ο Τερεμόν ρώτησε αμέσως:

– Τι είναι αυτό το Καταφύγιο, κύριε;

Ο Σηρίν γύρισε και κοίταξε τον δημοσιογράφο για πρώτη φορά. Ανοιγόκλεισε τα μάτια και φούσκωσε τα χοντρά του μάγουλα, κάπως μπερδεμένος.

– Κι εσείς, νεαρέ μου κοκκινομάλλη, τι ρόλο παίζετε εδώ;

Ο Ατόν δάγκωσε τα χείλια με φανερή απογοήτευση κι ύστερα μουρμούρισε:

– Είναι ο Τερεμόν-762, δημοσιογράφος. Πιστεύω ότι έχετε ακούσει να γίνεται λόγος γι' αυτόν.

Ο δημοσιογράφος άπλωσε το χέρι.

– Κι εσείς θα πρέπει να είστε ο Σηρίν-501, του πανεπιστημίου του Σάρο... Σας έχω ακουστά... Για πείτε μου λοιπόν, τι είναι αυτό το Καταφύγιο;

Ο Σηρίν αναστέναξε, για να δικαιολογηθεί, και είπε:

– Ε, να... καταφέραμε να πείσουμε μερικούς ανθρώπους ότι ο ισχυρισμός μας για το... εεε, ...τέλος του κόσμου είναι βάσιμος, και οι άνθρωποι αυτοί αποφάσισαν να πάρουν τα μέτρα τους. Κατά το μεγαλύτερο μέρος, πρόκειται για συγγενείς των ανθρώπων του Αστεροσκοπείου και καθηγητές του πανεπιστημίου του Σάρο, μαζί με μερικούς ξένους. Είναι κάπου τριακόσια άτομα, αλλά κατά τα τρία τέταρτα πρόκειται για γυναίκες και παιδιά.

– Α, μάλιστα... κατάλαβα. Κλείστηκαν στο Καταφύγιο για να προστατευτούν από τα... Αιώνια Σκοτάδια, και από τα... Άστρα, ώστε να αντέξουν, όταν όλοι οι άλλοι θα... σπάσουν.

– Αν το καταφέρουν. Δεν θα είναι εύκολο. Όταν ολόκληρη η ανθρωπότητα θα τρελαθεί, όταν όλες οι μεγάλες πόλεις θα πάρουν φωτιά, το περιβάλλον δεν πρόκειται να ευνοήσει την επιβίωση. Αλλά στο καταφύγιο υπάρχουν τρόφιμα, νερό και όπλα...

– Δεν είναι μόνον αυτό, τον διέκοψε ο Ατόν. Στο Καταφύγιο έχουν μεταφερθεί όλοι οι σχετικοί φάκελοι, εκτός από τις παρατηρήσεις που θα κάνουμε σήμερα. Οι φάκελοι αυτοί περιέχουν σημαντικότατες πληροφορίες για τον επόμενο κύκλο, και γι' αυτό *πρέπει* να διατηρηθούν. Να παν στο διάβολο όλα τ' άλλα!

Ο Τερεμόν άφησε να του ξεφύγει ένα σφύριγμα θαυμασμού, κι ύστερα έμεινε σκεφτικός για αρκετό διάστημα της ώρας. Οι άντρες της επιστημονικής ομάδας τοποθέτησαν πάνω στο τραπέζι μια πολλαπλή σκακιέρα, κι άρχισαν να παίζουν μια παρτίδα για έξι. Μετακινούσαν τα πιόνια τους γρήγορα χωρίς να βγάζουν λέξη. Όλα τα μάτια ήταν καρφωμένα πάνω στη σκακιέρα. Ο Τερεμόν παρακολούθησε για λίγο το παιχνίδι κι έπειτα σηκώθηκε και πλησίασε τον πρύτανη Ατόν, που καθισμένος παράμερα μιλούσε χαμηλόφωνα στον Σηρίν.

– Κύριε πρύτανη, μήπως μπορούμε να πάμε κάπου αλλού, ώστε να μην ενοχλούμε τους κυρίους; Θέλω να σας ρωτήσω μερικά πράγματα...

Ο γερο-αστρονόμος του χαμογέλασε πικρόχολα, αλλά ο χοντρο-Σηρίν του απάντησε πρόσχαρα:

– Και βέβαια, πάμε, γιατί όχι; Εγώ θα ήθελα να κουβεντιάσω λίγο. Οι κουβέντες μου κάνουν καλό. Ο Ατόν μου εξηγούσε τις ιδέες σας, σχετικά με τις αντιδράσεις της κοινής γνώμης σε περίπτωση που η πρόβλεψη αποδειχτεί αβάσιμη... Συμφωνώ μαζί σας. Διάβαζα τακτικά τα άρθρα σας και σε γενικές γραμμές έβρισκα πολύ σωστές τις θέσεις σας.

– Σας παρακαλώ, Σηρίν, μούγκρισε ο Ατόν.

– Πώς; Α, ναι, ζητώ συγγνώμη. Λοιπόν, πάμε στο διπλανό δωμάτιο. Έχει και άνετες πολυθρόνες.

Πράγματι, το διπλανό δωμάτιο είχε άνετες πολυθρόνες, κόκκινες κουρτίνες στα παράθυρα κι ένα καφέ χαλί στο πάτωμα. Καθώς το αδύναμο πορτοκαλί φως του Βήτα έμπαινε από τα τζάμια, όλα εκεί μέσα έμοιαζαν βαμμένα με αίμα.

Ο Τερεμόν ανατρίχιασε.

– Θα έδινα οτιδήποτε για να ξαναδώ – έστω και για ένα δευτερόλεπτο – λίγο από το άσπρο φως του Γάμμα ή του Άλφα!

Αλλά ο Ατόν τον διέκοψε ψυχρά.

– Τι θέλετε να με ρωτήσετε; Και σας παρακαλώ να κάνετε γρήγορα γιατί ο χρόνος μου είναι πολύ περιορισμένος. Μετά από μία ώρα και ένα τέταρτο θα ανέβουμε στον επάνω όροφο, κι από εκεί κι έπειτα δεν θα υπάρχουν περιθώρια για φλυαρίες.

– Σύμφωνοι, κύριε πρύτανη.

Ο Τερεμόν ανασηκώθηκε από την πολυθρόνα του και σταύρωσε τα χέρια πάνω στο στήθος.

– Δείχνετε τόσο σίγουρος για τις πεποιθήσεις σας, ώστε αρχίζω να σας πιστεύω. Θα σας πείραζε λοιπόν να μου εξηγήσετε τι ακριβώς συμβαίνει;

Ο Ατόν ξέσπασε οργισμένος:

– Ώστε έτσι, λοιπόν! Μας έχετε γελοιοποιήσει όλους με τα άρθρα σας και δεν έχετε ιδέα τι είναι αυτό που προσπαθούμε να εξηγήσουμε στον κόσμο;

Ο Τερεμόν χαμογέλασε:

– Κύριε πρύτανη, με παρεξηγήσατε... Γνωρίζω την όλη υπόθεση σε χοντρικές γραμμές. Κατά την άποψή σας, μέσα σε λίγες ώρες τα Αιώνια Σκοτάδια θα καλύψουν τον πλανήτη μας και η ανθρωπότητα θα τρελαθεί. Αυτό που σας ζητώ είναι τα επιστημονικά δεδομένα αυτής της θεωρίας.

– Α, όχι, όχι! φώναξε ο Σηρίν. Μη ρωτάτε τέτοιο πράγμα στον Ατόν, γιατί αν υποθέσουμε πως έχει τη διάθεση να σας απαντήσει, θα σας τρελάνει με αριθμούς, διαγράμματα και παραστάσεις. Δεν πρόκειται να καταλάβετε τίποτα. Ρωτήστε καλύτερα εμένα, που μπορώ να σας απαντήσω σαν απλός άνθρωπος.

– Σύμφωνοι, ρωτώ λοιπόν εσάς.

– Μισό λεπτό, θα ήθελα πρώτα να πιω κάτι.

Έτριψε τα χέρια κι έριξε μια πονηρή ματιά στον Ατόν.

– Να σας φέρω λίγο νερό; ρώτησε ειρωνικά ο πρύτανης.

– Μην κάνετε σαν παιδί, Ατόν!

– Εσείς μην κάνετε σαν παιδί, Σηρίν. Απαγορεύω το οινόπνευμα σήμερα εδώ μέσα. Οι συνεργάτες μου είναι φοβερά εκνευρισμένοι. Θα μεθούσαν ευχαρίστως, αν τους δινόταν η ευκαιρία. Δεν θέλω να τους προκαλέσω. Συγκρατηθείτε παρακαλώ.

Ο ψυχολόγος μουρμούρισε κάτι σαν βρισιά ανάμεσα στα δόντια του. Έπειτα, στράφηκε προς τον δημοσιογράφο και ξεκίνησε την αφήγησή του:

– Θα έχετε ακούσει υποθέτω, ότι η ιστορία του πολιτισμού του Λαγκάς έχει έναν *κυκλικό* χαρακτήρα...

– Το ξέρω, απάντησε επιφυλακτικά ο Τερεμόν, είναι η πιο διαδεδομένη αρχαιολογική θεωρία. Στέκεται απόλυτα όμως;

– Ουσιαστικά, ναι. Μέσα στα τελευταία εκατό χρόνια έγιναν πολλές ανακαλύψεις που συνηγορούν υπέρ της κυκλικής θεωρίας. Και ο κυκλικός αυτός χαρακτήρας αποτελεί – ή, μάλλον αποτελούσε – ένα από τα μεγαλύ-

τερα μυστήρια του πολιτισμού. Ανακαλύψαμε ίχνη από τουλάχιστον εννέα προηγούμενους πολιτισμούς και ενδείξεις για την παρουσία άλλων, παλαιότερων, που όλοι ανεξαίρετα καταστράφηκαν από τη φωτιά, κατά το αποκορύφωμά τους... Παρόλο λοιπόν που το γνωρίζαμε αυτό, κανείς μέχρι τώρα δεν μας είχε εξηγήσει τον λόγο. Όλα τα κέντρα των πολιτισμών του παρελθόντος καταστράφηκαν από τη φωτιά, που εξαφάνισε κάθε ένδειξη για τα αίτια.

Ο Τερεμόν παρακολουθούσε με προσοχή:

– Δεν προϋπήρξε επίσης μια Λίθινη Εποχή;

– Κατά πάσα πιθανότητα ναι, αλλά δεν έχουμε καμιά συγκεκριμένη πληροφορία γι' αυτή την περίοδο, εκτός από το γε /ονός ότι τότε ο άνθρωπος είχε την ίδια περίπου νοημοσύνη μ' έναν έξυπνο πίθηκο. Μπορούμε λοιπόν να παραβλέψουμε τη Λίθινη Εποχή.

– Μάλιστα, συνεχίστε παρακαλώ.

– Κατά καιρούς διατυπώθηκαν διάφορες εξηγήσεις για τις επαναλαμβανόμενες αυτές καταστροφές, όλες λίγο έως πολύ φανταστικές. Ορισμένοι ισχυρίστηκαν ότι κατά περιόδου πέφτει πάνω στον πλανήτη μας μια βροχή από φωτιά. Άλλοι, ότι ο Λαγκάς προσεγγίζει επικίνδυνα έναν από τους ήλιους μας, κι άλλοι πρόβαλαν ακόμη πιο αστήρικτα επιχειρήματα. Αλλά υπάρχει και μια θεωρία, εντελώς διαφορετική, που έχει φτάσει σε μας διαμέσου των προαιώνιων παραδόσεων.

– Ξέρω. Πρόκειται για τον περίφημο μύθο των «Άστρων», που περιέχεται στο *Βιβλίο των Αποκαλύψεων*, των Λατρευτών.

– Ακριβώς. Οι Λατρευτές λένε ότι κάθε δύο χιλιάδες πενήντα χρόνια, ο Λαγκάς μπαίνει μέσα σε μια τεράστια σπηλιά, όπου όλοι οι ήλιοι εξαφανίζονται και ο κόσμος βυθίζεται στα αιώνια σκοτάδια. Και τότε, σύμφωνα με την παράδοση των Λατρευτών, κάνουν την εμφάνισή τους κάτι πράγματα που λέγονται Άστρα, που μόλις τα βλέπουν οι άνθρωποι τρελαίνονται και καταστρέφουν με τα ίδια τους τα χέρια τον πολιτισμό τους. Βέβαια,

αναμιγνύουν όλα αυτά με κάθε λογής μυστικοθρησκευτικά παραμύθια, αλλά αυτή είναι η ουσία της πίστης τους.

Ο Σηρίν σώπασε για λίγο, ζυγίζοντας την εντύπωση των λόγων του στον συνομιλητή του, κι έπειτα συνέχισε:

– Και τώρα φτάνουμε στη θεωρία της Παγκόσμιας Βαρύτητας.

Πρόφερε την παραπάνω φράση τονίζοντας μία μία τις λέξεις, αλλά δεν μπόρεσε να συνεχίσει γιατί ο πρύτανης Ατόν πετάχτηκε από το κάθισμά του, έτρεξε στο παράθυρο, έριξε μια ματιά έξω, μουρμούρισε κάτι θυμωμένος και βγήκε βιαστικός από το δωμάτιο.

Ο ψυχολόγος και ο δημοσιογράφος τον ακολούθησαν με το βλέμμα. Μόλις βγήκε, ο Τερεμόν ρώτησε τον Σηρίν:

– Τι συμβαίνει;

– Μπα, τίποτε το ιδιαίτερο. Δύο από τους συνεργάτες του καθηγητή Ατόν έπρεπε να βρίσκονται εδώ πριν από αρκετές ώρες, αλλά δεν φάνηκαν ακόμη. Έχει ανάγκη από όλους τους επίλεκτους συνεργάτες του, γιατί οι υπόλοιποι έχουν ήδη κλειστεί στο Καταφύγιο.

– Μήπως τον εγκατέλειψαν;

– Ποιοι; Ο Φάρο και ο Γιμότ; Όχι βέβαια... Είμαι σίγουρος ότι θα έρθουν, αλλά αν αργήσουν θα δημιουργηθούν προβλήματα.

Και λέγοντας αυτά, ο χοντρός ψυχολόγος σηκώθηκε, ρίχνοντας μια πονηρή ματιά στον δημοσιογράφο:

– Πάντως, μια που ο Ατόν βγήκε έξω...

Πήγε βιαστικά προς το παράθυρο, έσκυψε εμπρός σ' ένα ντουλάπι, το άνοιξε κι έβγαλε από μέσα ένα μπουκάλι γεμάτο από ένα κόκκινο υγρό. Το ξεβούλωσε και ρούφηξε μια γερή γουλιά.

– Ήμουν σίγουρος ότι ο Ατόν δεν το είχε ανακαλύψει, είπε ξαναγυρίζοντας στη θέση του με το μπουκάλι στα χέρια... Το πρόβλημα είναι ότι έχουμε μόνον ένα ποτήρι. Αλλά εγώ είμαι... του σπιτιού κι εσείς ο... φιλο-

ξενούμενος. Κατά συνέπεια θα σας δώσω το ποτήρι και θα κρατήσω το μπουκάλι.

Και γέμισε προσεχτικά ένα μικροσκοπικό ποτηράκι, σαν δαχτυλήθρα.

Ο Τερεμόν έκανε μια κίνηση, αλλά ο Σηρίν του έκοψε τη φόρα.

– Σεβασμό στους ηλικιωμένους, νεαρέ.

Ο δημοσιογράφος ανακάθισε.

– Συνεχίστε λοιπόν, σεβάσμιε πότη.

Ο Σηρίν χαμογέλασε, ρούφηξε άλλη μια γερή γουλιά από τη μπουκάλα και συνέχισε:

– Τι είναι λοιπόν η θεωρία της Παγκόσμιας Βαρύτητας;

– Απ' ό,τι ξέρω είναι μια πρόσφατη ανακάλυψη, που δεν έχει διατυπωθεί ακόμη σωστά, και που εκφράζεται με κάτι πολύπλοκους μαθηματικούς τύπους, που μόνο μια ντουζίνα άνθρωποι σ' ολόκληρο το Λαγκάς μπορούν να καταλάβουν.

– Σαχλαμάρες! Μπορώ να σας εξηγήσω όλους τους μαθηματικούς τύπους με δυο μόνο λόγια. Η Θεωρία της Παγκόσμιας Βαρύτητας προβλέπει την ύπαρξη μιας συνεκτικής δύναμης ανάμεσα σε όλα τα ουράνια σώματα. Η δύναμη αυτή εκδηλώνεται με μία έλξη ανάμεσα σε δυο σώματα που είναι ανάλογη με το γινόμενο της μάζας τους διαιρεμένο από το τετράγωνο της απόστασης που υπάρχει ανάμεσά τους.

– Αυτό είναι όλο;

– Μάλιστα. Και χρειάστηκαν τετρακόσια ολόκληρα χρόνια για να διαπιστωθεί.

– Γιατί τόσο πολύ; Φαίνεται κάτι πολύ απλό, όπως μου το είπατε προηγουμένως.

– Γιατί, αντίθετα απ' ό,τι πιστεύουν οι περισσότεροι, οι νόμοι της φυσικής δεν ανακαλύπτονται από μια ξαφνική έμπνευση. Κατά κανόνα, για να διαπιστωθεί και στη συνέχεια να διατυπωθεί μια απλή φυσική αλήθεια απαιτούνται οι έρευνες μιας ολόκληρης στρατιάς από σοφούς που εργάζονται πάνω στο ίδιο θέμα για πολλές γενιές. Από τότε που ο Τζενόβι-41 ανακάλυψε ότι ο Λαγκάς περιστρέφεται γύρω από τον ήλιο Άλφα κι όχι ο Άλφα γύρω από τον Λαγκάς – πάνε τετρακόσια χρόνια από τότε – οι αστρονόμοι δεν σταμάτησαν ούτε μία στιγμή τις προσπάθειές τους. Οι περίπλοκες κινήσεις των έξι ήλιων καταγράφηκαν, αναλύθηκαν και εξηγήθηκαν. Η μια μετά την άλλη, οι σχετικές θεωρίες αναπτύχθηκαν, ελέγχθηκαν, επανελέγχθηκαν, τροποποιήθηκαν, εγκαταλείφθηκαν, ανανεώθηκαν, πήραν άλλη μορφή. Εκπληκτική δουλειά.

Ο Τερεμόν κούνησε το κεφάλι σκεφτικός και άπλωσε προς τον συνομιλητή του το άδειο του ποτήρι. Δύστροπα, ο Σηρίν του έριξε μερικές σταγόνες από το κόκκινο υγρό.

– Πριν από είκοσι χρόνια αποδείχτηκε τελικά και πέρα από κάθε αμφισβήτηση ότι ο Νόμος της Παγκόσμιας Βαρύτητας εξηγούσε με ακρίβεια όλες τις τροχιακές κινήσεις των έξι ήλιων μας. Ήταν ένας μεγάλος θρίαμβος της αστρονομίας μας.

Ο Σηρίν σηκώθηκε και προχώρησε μέχρι το παράθυρο χωρίς ν' αφήσει το μπουκάλι από τα χέρια του.

– Και τώρα φτάνουμε σ' αυτό που σας ενδιαφέρει. Κατά την τελευταία δεκαετία, οι κινήσεις του Λαγκάς γύρω από τον ήλιο Άλφα υπολογίστηκαν σύμφωνα με τον νόμο της βαρύτητας, αλλά δεν *αντιστοιχούσαν ακριβώς στην παρατηρούμενη τροχιά, ακόμη κι αν συνοπολογίζονταν οι εκτροπές που προκαλούνται από την έλξη των άλλων ήλιων. Κατά συνέπεια, είτε ο νόμος ήταν λάθος και όφειλε να αναθεωρηθεί, είτε υπήρχε κάποιος άλλος άγνωστος παράγοντας που έπαιρνε μέρος στο παιχνίδι των έλξεων.*

Ο Τερεμόν ήρθε να σταθεί δίπλα στον Σηρίν κοντά στο παράθυρο κι άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί, πέρα, στις σπείρες του Σάρο Σίτυ, που έβγαζε κοκκινωπές ανταύγειες στον ορίζοντα. Ο δημοσιογράφος έριξε μια γρήγορη ματιά στον ήλιο Βήτα κι ένιωσε να τον πλημμυρίζει ένα συναίσθημα αβεβαιότητας. Ο Βήτα μεσου-

ρανούσε πλέον, κατακόκκινος και απειλητικός.

– Συνεχίστε κύριε, είπε απαλά.

– Οι αστρονόμοι παιδεύτηκαν πολύ μέσα στα τελευταία χρόνια για να λύσουν το αίνιγμα και πρότειναν κάθε λογής θεωρίες, τη μια πιο τρελή από την άλλη, που καμία δεν επιβεβαιώθηκε. Τελικά, ο Ατόν είχε την εκπληκτική ιδέα να ζητήσει τη βοήθεια της Λατρείας. Ο ηγέτης της Λατρείας, ο Σορ-5, είχε στη διάθεσή του αρχαία κείμενα που απλοποιούσαν σημαντικά το πρόβλημα. Κι έτσι ο Ατόν άρχισε να εργάζεται προς μια νέα κατεύθυνση... Μήπως υπήρχε κι άλλο πλανητικό σώμα στα πλαίσια του εξαηλιακού μας συστήματος, που δεν διαθέτει δικό του φωτισμό, όπως ακριβώς και ο Λαγκάς; Σ' αυτή την περίπτωση το φως του θα ήταν απλά η αντανάκλαση του φωτός των έξι ηλίων, κι αν η επιφάνειά του ήταν καλυμμένη από γαλάζιους βράχους, επίσης όπως ο Λαγκάς, τότε στον αιώνια κοκκινωπό ουρανό μας, θα ήταν εντελώς αόρατο.

Ο Τερεμόν άφησε να του ξεφύγει ένα σφύριγμα θαυμασμού.

– Τελείως τρελή ιδέα.

– Έτσι νομίζετε; Ακούστε λοιπόν αυτό: υποθέστε ότι το άγνωστο πλανητικό αυτό σώμα περιστρέφεται διαρκώς γύρω από τον Λαγκάς σε μια δεδομένη απόσταση, ότι ακολουθεί μια δεδομένη τροχιά κι ότι διαθέτει μια τέτοια μάζα, που η έλξη της να ανταποκρίνεται ακριβώς στις παρεκκλίσεις που εμφανίζει η θεωρητική τροχιά του Λαγκάς. Σ' αυτή την περίπτωση ξέρετε τι θα συνέβαινε;

Ο δημοσιογράφος κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

– Κατά περιόδους, αυτό το σώμα θα βρισκόταν πάνω στο πέρασμα κάποιου ήλιου.

Και μ' αυτά τα λόγια ο Σηρίν άδειασε το υπόλοιπο υγρό από το μπουκάλι.

– Ώστε αυτό πρόκειται να συμβεί τώρα; ρώτησε ο Τερεμόν.

– Ακριβώς! Αλλά μόνον ένας από τους έξι μας ήλιους

τέμνει το επίπεδο της τροχιάς του άγνωστου πλανητικού σώματος.

Σήκωσε το χέρι και έδειξε με το δάχτυλο τον μικρό κόκκινο ήλιο στο ζενίθ του ουρανού.

– Ο Βήτα! Και αποδείχτηκε ότι η έκλειψή του συμβαίνει μόνον όταν οι άλλοι ήλιοι παίρνουν μια τέτοια θέση, ώστε να αφήνουν μόνον του τον Βήτα στον ουρανό, κι ακόμη όταν αυτός βρίσκεται στη μεγαλύτερή του απόσταση από εμάς, ενώ ο αόρατος δορυφόρος βρίσκεται στη μικρότερη απόσταση από εμάς. Κατά την έκλειψη αυτή, όπου ο αόρατος δορυφόρος μας εμφανίζει μια φαινομενική διάμετρο επτά φορές μεγαλύτερη από εκείνην του ήλιου Βήτα, καλύπτεται από σκοτάδι ολόκληρος ο Λαγκάς, εφόσον η έκλειψη διαρκεί περισσότερο από τον μισό χρόνο της περιφοράς του πλανήτη μας γύρω από τον άξονά του, κι έτσι κανένα σημείο του δεν αποφεύγει την επίδρασή της. *Κι αυτή η εξαιρετικά σπάνια έκλειψη συμβαίνει μία φορά κάθε δύο χιλιάδες σαράντα εννέα χρόνια!*.

Το πρόσωπο του Τερεμόν είχε πετρώσει, κι έμοιαζε με μιαν ανέκφραστη και απρόσωπη μάζα.

– Αυτή λοιπόν είναι όλη η υπόθεση;

Ο ψυχολόγος αργοκούνησε το κεφάλι.

– Σχεδόν. Κατ' αρχήν θα γίνει η έκλειψη – θα αρχίσει μετά από τρία τέταρτα της ώρας –, έπειτα θα φανούν στον ουρανό τα Αιώνια Σκοτάδια, μαζί, ίσως, με τα μυστηριώδη Άστρα, κι έπειτα θα έρθει η τρέλα και το τέλος του πολιτιστικού μας κύκλου.

Ο ψυχολόγος συνέχισε σε πολύ σοβαρό τόνο:

– Από τη στιγμή που επιβεβαιώθηκε η πρόβλεψη της έκλειψης στο Αστεροσκοπείο, υπήρχαν δυο μήνες περιθώριο ώστε να ενημερώσουμε ολόκληρο τον Λαγκάς για τον επερχόμενο κίνδυνο. Πολύ μικρό διάστημα. Ίσως να μην αρκούσαν ούτε δυο αιώνες. Αλλά οι φάκελοι με όλα τα στοιχεία βρίσκονται στο Καταφύγιο και σήμερα θα φωτογραφήσουμε την έκλειψη. Ο επόμενος πολιτιστι-

κός κύκλος θα ξέρει εξαρχής την αλήθεια, κι όταν θα γίνει η *επόμενη* έκλειψη, η ανθρωπότητα θα είναι προετοιμασμένη...

Ένας απαλός ψυχρός άνεμος ταρακούνησε τις κουρτίνες, καθώς ο Τερεμόν άνοιξε το παράθυρο και έσκυψε έξω. Ο δημοσιογράφος κάρφωσε το βλέμμα στον σκουροκόκκινο ήλιο. Έπειτα γύρισε απότομα και ρώτησε τον ψυχολόγο:

– Είναι τόσο τρομερό πράγμα το σκοτάδι; Μπορεί να τρελάνει ακόμη και μένα;

Ο Σηρίν χαμογέλασε πικρόχολα παίζοντας μηχανικά με το άδειο μπουκάλι που βαστούσε ακόμη στο χέρι.

– Έχεις γνωρίσει ποτέ το σκοτάδι, νεαρέ μου;

Ο δημοσιογράφος στήριξε την πλάτη του στον τοίχο κι έμεινε για λίγο σκεφτικός.

– Όχι.. δεν νομίζω. Αλλά ξέρω τι είναι... Είναι... εεε...

Έκανε ένα αόριστο νεύμα με τα χέρια και κατέληξε:

– Είναι η ολοκληρωτική απουσία του φωτός. Όπως μέσα στις σπηλιές!

– Κι έχεις βρεθεί ποτέ σου μέσα σε σπηλιά;

– Σε σπηλιά; Όχι βέβαια.

– Ήμουν σίγουρος γι' αυτό. Εγώ δοκίμασα την προηγούμενη βδομάδα, αλλά βγήκα έξω τρέχοντας. Προχώρησα μέσα στη σπηλιά μέχρι που η είσοδός της πίσω μου φαινόταν σαν ένα μικρό μακρινό φως, ενώ τα υπόλοιπα ήταν κατάμαυρα. Συγκλονίστηκα. Ποτέ μου δεν πίστευα ότι ένας άνθρωπος τόσο χοντρός όσο εγώ, θα μπορούσε να τρέξει από τον φόβο του τόσο γρήγορα.

Ο δημοσιογράφος έκανε μια προσπάθεια να χαμογελάσει.

– Εγώ στη θέση σας δεν νομίζω ότι θα το έβαζα στα πόδια!..

– Μην κάνεις τον έξυπνο νεαρέ μου, γιατί μπορώ να σου αποδείξω αμέσως τα λόγια μου. Πήγαινε να κλείσεις τις κουρτίνες.

Ο Τερεμόν τον κοίταξε παραξενεμένος.

– Μα, για ποιο λόγο; Αν στον ουρανό λάμπαν αυτή τη

στιγμή τέσσερεις ή πέντε από τους ήλιους μας, θα είχε νόημα να τραβήξω τις κουρτίνες για να μειώσουμε λίγο το φως τους, αλλά τώρα με έναν μόνο ήλιο, κι αυτόν ασθενικό, δεν βλέπω τον λόγο...

– Κάνε αυτό που σου λέω. Τράβηξε τις κουρτίνες κι έλα να καθίσεις εδώ, δίπλα μου.

– Εντάξει.

Ο Τερεμόν τράβηξε το [illegible]ινάκι και οι βαριές κόκκινες κουρτίνες έκρυψαν τελείως το μεγάλο παράθυρο. Ένα κοκκινωπό σκοτάδι κάλυψε όλο το δωμάτιο.

Τα βήματα του Τερεμόν ακούστηκαν να χτυπούν κουφά πάνω στο πάτωμα, στην προσπάθειά του να βρει τον δρόμο του προς το τραπέζι και τις πολυθρόνες, κι έπειτα σταμάτησαν στη μισή απόσταση.

– Δεν μπορώ να σας δω, κύριε, μουρμούρισε.

– Πλησίασε ψαχουλεύοντας, του φώναξε ο Σηρίν.

Η ανάσα του δημοσιογράφου ακούστηκε λαχανιασμένη.

– Μα δεν βλέπω τίποτα!

– Τι στέκεσαι εκεί, στη μέση; Έλα, πλησίασε, κάτσε δίπλα μου, τον πρόσταξε ο ψυχολόγος με παράξενη φωνή.

Τα βήματα ξανακούστηκαν, αργά και διστακτικά. Τελικά η πολυθρόνα του Τερεμόν έτριξε από το βάρος του σώματός του, καθώς έπεσε πάνω της αδέξια.

– Ορίστε... τα κατάφερα...

– Σας αρέσει έτσι;

– Ό...χι. Είναι φοβερό. Νομίζω ότι οι τοίχοι...

Κόμπιασε.

– Ν...νομίζω ότι οι τοίχοι θα πέσουν και θα με πλακώσουν. Θέλω να τους σπρώξω προς τα πίσω... Αλλά δεν νομίζω ότι τρελαίνομαι. Το συναίσθημα που μου εμπνέει το σκοτάδι είναι λιγότερο δυσάρεστο απ' όσο νόμιζα.

– Πολύ καλά. Ανοίξτε και πάλι τις κουρτίνες, σας παρακαλώ.

Τα διστακτικά βήματα ξανακούστηκαν στο σκοτάδι. Ακούστηκε το θρόισμα της κουρτίνας καθώς δυο αβέ-

βαια χέρια έψαξαν να βρουν το κορδόνι, και τελικά, οι κρίκοι ξαναγλίστρησαν στο κουρτινόξυλο και το κόκκινο φως του Βήτα πλημμύρισε το δωμάτιο. Ο Τερεμόν έστρεψε το βλέμμα προς τον ήλιο κι άφησε να του ξεφύγει ένας αναστεναγμός και μια κραυγή χαράς.

Ο Σηρίν σκούπισε με το μανίκι τον ιδρώτα που κυλούσε στο μέτωπό του, κι είπε με φοβισμένη φωνή:

– Και να φανταστείτε ότι ήταν μόνον ένα σκοτεινό δωμάτιο.

– Μπορεί να το υποφέρει κανείς, είπε αποφασιστικά ο δημοσιογράφος.

– Ένα δωμάτιο μόνον, ίσως... Μήπως πριν δυο χρόνια πήγατε στην Έκθεση του Τζονγκλόρ;

– Όχι, δεν είχα καιρό... Εννιά χιλιόμετρα απόσταση είναι πολλή, ακόμη κι όταν πρόκειται για μια έκθεση.

– Εγώ όμως πήγα, κι είμαι σίγουρος ότι ακούσατε να γίνεται λόγος για τη «Σήραγγα του Μυστηρίου», που συγκέντρωσε τους περισσότερους επισκέπτες σε διάστημα δύο μηνών.

– Ναι, βέβαια. Θυμάμαι... έγιναν μάλιστα κάποια θλιβερά επεισόδια.

– Ελάχιστα. Την πνίξαν την υπόθεση. Ξέρετε λοιπόν τι ήταν η «Σήραγγα του Μυστηρίου»; Μια σήραγγα μήκους ενάμισι χιλιομέτρου, χωρίς φως. Οι επισκέπτες ανέβαιναν σ' ένα ξεσκέπαστο βαγονάκι και κυκλοφορούσαν μέσα στο σκοτάδι για ένα τέταρτο της ώρας. Για όσο διάστημα κράτησε η λειτουργία της, σημείωσε μεγάλη επιτυχία.

– Μεγάλη επιτυχία;

– Και βέβαια. Ο φόβος ασκεί πάντοτε μια γοητεία *όταν αποτελεί μέρος ενός παιχνιδιού*. Τα μωρά γεννιούνται με τρία είδη φόβων: του θορύβου, της πτώσης και της απουσίας φωτός. Γι' αυτό διασκεδάζουμε όταν πλησιάζουμε αθόρυβα κάποιον από πίσω και του φωνάζουμε ξαφνικά «Μπου», γι' αυτό μας συναρπάζουν τα «ρώσικα βουνά» στα Λούνα-παρκ, γι' αυτό και η Σήραγγα του Μυστηρίου σημείωσε τόσο μεγάλη επιτυχία. Οι άνθρωποι έβγαιναν από τη Σήραγγα τρέμοντας από τον φόβο τους, κι όμως συνέχιζαν να πληρώνουν για να ξαναμπούν.

– Μισό λεπτό. Κάτι θυμάμαι τώρα. Μερικοί βγήκαν νεκροί από τη Σήραγγα, έτσι; Και αυτός ήταν ο λόγος που σταμάτησε η λειτουργία της...

– Όχι, δεν ήταν αυτός ο λόγος... Βέβαια, πέθαναν ορισμένοι. Δύο ή τρεις νομίζω. Αλλά αυτό δεν ήταν τίποτα. Οι οικογένειές τους αποζημιώθηκαν και το δημοτικό συμβούλιο του Τζονγκλόρ έπνιξε την υπόθεση. Στο κάτω - κάτω, είπαν, οι καρδιακοί δεν πρέπει να εκθέτουν τον εαυτό τους σε έντονες συγκινήσεις. Το δημοτικό συμβούλιο επέβαλε την παρουσία ενός γιατρού στην είσοδο, και όσοι ήθελαν να μπουν στη Σήραγγα έπρεπε πρώτα να εξεταστούν. Έτσι δεν ξαναπέθανε κανείς. Αντίθετα μάλιστα, η παρουσία του γιατρού τράβηξε κι άλλο κόσμο.

– Τότε;

– Συνέβη κάτι πολύ χειρότερο. Μια μεγάλη μερίδα ανθρώπων που βγήκαν από τη σήραγγα έδειχναν θαυμάσια στην υγεία τους, αλλά από εκείνη τη μέρα κι έπειτα αρνήθηκαν να ξαναμπούν σ' οποιοδήποτε κτίριο: ανάκτορο, σπίτι, διαμέρισμα, βίλα, αγροικία, καλύβα, ακόμη και σκηνή.

Ο Τερεμόν τον κοίταζε με το στόμα ανοιχτό.

– Θέλετε να πείτε ότι δεν έμπαιναν ούτε στα σπίτια τους; Και πού κοιμόντουσαν τότε;

– Στο ύπαιθρο.

– Και δεν τους υποχρέωσε κανείς να μπουν στα σπίτια;

– Και βέβαια. Αλλά σ' αυτή την περίπτωση τους έπιανε υστερική κρίση και χτυπούσαν τα κεφάλια τους στον τοίχο. Από κει κι έπειτα για την αντιμετώπισή τους υπήρχαν μόνον δύο λύσεις: ζουρλομανδύας ή μια γερή δόση ηρεμιστικά.

– Θα πρέπει να είχαν τρελαθεί.

– Ακριβώς. Κι αυτό συνέβαινε στον έναν στους δέκα

επισκέπτες της Σήραγγας. Κάλεσαν ψυχολόγους να μελετήσουν το φαινόμενο, κι εκείνοι συνέστησαν την απαγόρευση του θεάματος.

Άπλωσε τα χέρια, έπιασε τα γόνατά του κι έμεινε για λίγο σιωπηλός.

– Τι πάθαιναν αυτοί οι άνθρωποι; ρώτησε τελικά ο Τερεμόν.

Ο ψυχολόγος τον κοίταξε συλλογισμένος.

– Στην ουσία, το ίδιο πράγμα που πάθατε κι εσείς προηγουμένως, όταν νομίζατε ότι οι τοίχοι θα πέσουν πάνω σας, μέσα στο σκοτάδι. Στην ψυχολογία ύπάρχει ένας ειδικός όρος που αναφέρεται στον ενστικτώδη φόβο της ανθρωπότητας απέναντι στην έλλειψη φωτός. Λέγεται «κλειστοφοβία», γιατί η απουσία φωτός συνδέεται πάντοτε με τους κλειστούς χώρους, κι όποιος φοβάται το ένα πράγμα, φοβάται και το άλλο. Καταλαβαίνετε;

– Κι αυτοί οι άνθρωποι στη σήραγγα;

– Αυτοί οι δύστυχοι δεν είχαν αρκετά δυνατό χαρακτήρα ώστε να ξεπεράσουν το συναίσθημα της κλειστοφοβίας όταν βρέθηκαν μέσα στο σκοτάδι. Ένα τέταρτο της ώρας χωρίς φως, για ανθρώπους σαν εμάς που απολαμβάνουμε συνέχεια το φως έξι διαφορετικών ήλιων, είναι πολύ. Εσείς προηγουμένως πανικοβληθήκατε μέσα σε ένα ή δυο λεπτά... Οι άνθρωποι στη σήραγγα έπαθαν αυτό που ονομάζουμε «κλειστοφοβική εμμονή». Είχαν μέσα τους τον φόβο του σκότους και των κλειστών χώρων σε λανθάνουσα μορφή και η έντονη εμπειρία της Σήραγγας τους έκανε να τον εξωτερικεύσουν ενεργητικά και, απ' ό,τι ξέρω, αθεράπευτα. Να λοιπόν τι επίδραση μπορεί να έχει ένα ολόκληρο τέταρτο της ώρας μέσα στο σκοτάδι.

Ο Τερεμόν έμεινε για λίγο σκεφτικός, κι έπειτα δαγκώνοντας τα χείλια είπε πεισματικά.

– Παρ' όλα αυτά δεν πιστεύω ότι μπορεί να φέρει τόσες καταστροφές.

– Πείτε μου καλύτερα ότι δεν θέλετε να το πιστέψετε... Φοβάστε να το πιστέψετε... Κοιτάξτε από το παράθυρο!... Φανταστείτε τα πραγματικά, τα Αιώνια Σκοτάδια, παντού. Καθόλου φως, όσο μακριά μπορούν να δουν τα μάτια σας. Τα σπίτια, τα δέντρα, οι αγροί, η γη, ο ουρανός, όλα μαύρα!... Και μετά από λίγο, η ανατολή των Άστρων! Γιατί, σύμφωνα με τα όσα λένε, τα Άστρα υπάρχουν! Μπορείτε να συλλάβετε με τον νου σας κάτι τέτοιο;

– Ναι, απάντησε απότομα ο Τερεμόν.

Ο Σηρίν αγρίεψε κι έδωσε νευριασμένος μια γροθιά στο τραπέζι.

– Λέτε ψέματα! Κανείς δεν μπορεί να συλλάβει με το μυαλό του κάτι τέτοιο. Το μυαλό σας δεν μπορεί να συλλάβει αυτή την έννοια, όπως δεν μπορεί να συλλάβει ούτε το άπειρο, ούτε την αιωνιότητα. Μπορούμε να μιλάμε γι' αυτά τα πράγματα, αλλά ο νους μας δεν τα αντιλαμβάνεται. Προηγουμένως, ένα απειροελάχιστο δείγμα αυτής της πραγματικότητας σας συγκλόνισε, κι όταν βρεθείτε αντιμέτωπος μ' αυτή την πραγματικότητα σε όλη της την έκταση, το μυαλό σας θα πρέπει να αντιληφθεί ένα φαινόμενο που είναι εντελώς αδιανόητο γι' αυτό. Θα τρελαθείτε, οριστικά και ανεπανόρθωτα. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία γι' αυτό!... Κι έτσι, προσπάθειες δύο χιλιετηρίδων θα πάνε χαμένες γι' άλλη μια φορά. Αύριο δεν θα υπάρχει ούτε μια πόλη σ' ολόκληρο τον πλανήτη!...

Ο Σηρίν πρόφερε την τελευταία φράση με φοβερά θλιβερό τόνο. Αλλά ο Τερεμόν δεν είχε ακόμη παραδόσει τα όπλα. Ξαναβρίσκοντας την ετοιμότητα του πνεύματος που τον χαρακτήριζε, είπε:

– Δεν είναι λογικό αυτό που λέτε... Κατ' αρχήν δεν βλέπω γιατί να τρελαθώ, μόνο και μόνο επειδή ούτε ένας από τους έξι ήλιους μας δεν θα λάμπει στον ουρανό... Αλλά κι αν τρελαθώ, κι αν όλοι οι άνθρωποι τρελαθούν, γιατί να καταστραφούν οι πόλεις; Μήπως έχετε

προβλέψει ότι οι τρελοί θα τις τινάξουν στον αέρα;... κατέληξε ειρωνικά.

Αλλά ο Σηρίν είχε εξοργιστεί.

– Αν βρισκόσασταν αντιμέτωπος με τα Αιώνια Σκοτάδια – και σας βεβαιώνω ότι θα βρεθείτε σε λίγο – ποιο είναι το πράγμα που θα θέλατε πάνω απ' όλα; Τι θα επιθυμούσαν περισσότερο τα ένστικτά σας; Φως, ανόητε νεαρέ μου, φως, ΦΩΣ!

– Και λοιπόν;

– Πώς θα εξασφαλίζατε φως;

– Δεν ξέρω, ομολόγησε με ειλικρίνεια ο Τερεμόν.

– Υπάρχει άλλος τρόπος να εξασφαλίσουμε φως, εκτός από τους ήλιους;

– Δεν έχω ιδέα!

Είχαν σηκωθεί κι οι δυο όρθιοι και στέκονταν αντιμέτωποι, καταπρόσωπο, μύτη με μύτη.

Και ο Σηρίν κατέληξε θριαμβευτικά:

– *Καίγοντας* κάτι, ανόητε και αδαή φυλλαδογράφε, καίγοντας οτιδήποτε. Έχετε παρακολουθήσει μια πυρκαγιά στο δάσος; Έχετε ανάψει φωτιά με ξύλα; Το ξύλο όταν καίγεται δεν προσφέρει μόνο ζέστη αλλά και φως. Και οι άνθρωποι το ξέρουν αυτό. Κι όταν θα σκοτεινιάσουν τα πάντα στον πλανήτη μας, θ' αναζητήσουν το φως από τη φωτιά.

– Θα κάψουν ξύλα;

– Θα κάψουν τα πάντα. Γιατί θα τους χρειάζεται φως. Κι όπου δεν θα έχουν πρόχειρα ξύλα, θα καίνε οτιδήποτε παίρνει φωτιά! Και τα πρώτα πράγματα που θα παραδοθούν στη φωτιά, μετά τα ξύλα, θα είναι τα σπίτια, τα χωριά, οι πόλεις...

Έμειναν για λίγο ακόμη στην ίδια στάση, όρθιοι και αντιμέτωποι, λες κι από τη διαφωνία τους εξαρτιόταν η τύχη του πλανήτη. Τελικά, ο Τερεμόν υποχώρησε χωρίς να βγάλει λέξη. Ανάσαινε γρήγορα, αγχομένος. Από το διπλανό δωμάτιο ακούστηκε κάποια φασαρία. Ο Σηρίν τέντωσε τα αυτιά του, κι ύστερα είπε:

– Μου φαίνεται ότι ακούω τη φωνή του Γιμότ. Θα πρέπει να επέστρεψε, μαζί με τον Φάρο. Πάμε να δούμε γιατί άργησαν.

– Εντάξει, συμφώνησε ο Τερεμόν, που άρχισε να ξαναβρίσκει την ψυχραιμία του.

Όλο το προσωπικό του Αστεροσκοπείου είχε σχηματίσει κύκλο γύρω από τους δυο καινουριοφερμένους, που βγάζαν τα παλτά τους και απαντούσαν σποραδικά στις ερωτήσεις που τους υπέβαλλαν οι συνάδελφοί τους.

Ο Ατόν έσπασε τον κύκλο και κοίταξε τους δυο αργοπορημένους με θυμό:

– Το ξέρετε ότι όλα θα αρχίσουν μέσα σε λιγότερο από μισή ώρα; Γιατί αργήσατε;

Ο Φάρο-24 κάθισε κι έτριψε τα χέρια του. Το κρύο έξω του είχε κοκκινίσει τα μάγουλα.

– Ο Γιμότ κι εγώ κάναμε ένα τρελό πείραμα. Προσπαθήσαμε να κατασκευάσουμε έναν χώρο με όλα τα περιβαλλοντολογικά χαρακτηριστικά του σκοταδιού και των Άστρων...

Ένας ψίθυρος επιδοκιμασίας σηκώθηκε από μέρους του προσωπικού, ενώ στα μάτια του Ατόν φάνηκε αμέσως το ενδιαφέρον.

– Ποτέ δεν μου μιλήσατε γι' αυτό. Πώς σας ήρθε η ιδέα;

– Την ιδέα τ ν είχαμε από καιρό και διαθέσαμε όλο τον ελεύθερο χρόνο μας για να την πραγματοποιήσουμε. Ο Γιμότ γνώριζε ένα παλιό σπίτι με θολωτή στέγη στην άκρη της πόλης. Νομίζω ότι παλιά ήταν μουσείο. Το αγοράσαμε...

– Πού βρήκατε τα χρήματα; ρώτησε επιτιμητικά ο Ατόν.

– Από τις οικονομίες μας, απάντησε ενοχλημένος ο Γιμότ-70. Μας κόστισε κάπου δυο χιλιάδες νομίσματα.

Και βλέποντας την εντύπωση που προκάλεσε το ποσό, πήρε έναν επιθετικό τόνο:

– Και λοιπόν; Τι σημασία έχει; Αύριο, δυο χιλιάδε

νομίσματα δεν θα έχουν καμιά αξία...

– Σωστά, συνέχισε ο Φάρο. Αγοράσαμε λοιπόν το σπίτι και το ντύσαμε ολόκληρο με μαύρο ύφασμα, το πάτωμα, τους τοίχους, το θολωτό ταβάνι, έτσι ώστε να εξασφαλίσουμε το ιδανικότερο σκοτάδι. Έπειτα ανοίξαμε πολλές μικρές τρύπες στην οροφή και τις καλύψαμε με μεταλλικά φύλλα που τα συνδέσαμε όλα μαζί μ' έναν μηχανισμό. Πατώντας ένα κουμπί, τα μεταλλικά φύλλα υποχωρούσαν και άνοιγαν τις τρύπες. Δεν λυπηθήκαμε τα έξοδα. Απασχολήσαμε αρκετούς τεχνίτες. Αυτό που μας χρειαζόταν ήταν ένα πλήθος από μικρά φώτα, ώστε να μιμηθούμε κατά τον τελειότερο τρόπο τα περίφημα Άστρα.

Κατά τη σιωπή που επακολούθησε, όλοι στην αίθουσα κρατούσαν την αναπνοή τους. Τελικά ο πρύτανης Ατόν είπε:

– Δεν είχατε το δικαίωμα να προχωρήσετε σ' ένα ιδιωτικό πείραμα...

Ο Φάρο προσπάθησε να δικαιολογηθεί:

– Το ξέρω, κύριε πρύτανη... αλλά ειλικρινά, ο Γιμότ κι εγώ πιστεύαμε ότι το πείραμά μας ήταν αρκετά επικίνδυνο. Σε περίπτωση επιτυχίας, έπρεπε να έχουμε μισοτρελαθεί, σύμφωνα με τις θεωρίες του κυρίου Σηρίν. Από την άλλη μεριά, αν δεν παθαίναμε τίποτα, ελπίζαμε να εντοπίσουμε τον τρόπο αντιμετώπισης του πραγματικού σκοταδιού και των πραγματικών Άστρων, κι έτσι να προσφέρουμε μια πολύτιμη βοήθεια, τόσο σε σας, όσο και σ' όλους τους κατοίκους του πλανήτη. Ωστόσο, η εξέλιξη ήταν εντελώς διαφορετική απ' ό,τι την περιμέναμε.

– Τι έγινε;

Στη θέση του Φάρο απάντησε ο Γιμότ:

– Κλειστήκαμε μέσα κι αφήσαμε τα μάτια μας να συνηθίσουν στα Σκοτάδια. Είναι ένα εξαιρετικά δυσάρεστο συναίσθημα, γιατί στο απόλυτο σκοτάδι δημιουργείται η εντύπωση ότι οι τοίχοι και το ταβάνι θα πέσουν να σε πλακώσουν, αλλά συγκρατήσαμε τα νεύρα μας και καταφέραμε να ξεπεράσουμε την αστήρικτη εντύπωση, προσπαθώντας να σκεφτούμε λογικά. Μετά, πατήσαμε το κουμπί. Τα μεταλλικά φύλλα υποχώρησαν και οι μικρές πηγές φωτός άρχισαν να λαμπυρίζουν στο θόλο της οροφής...

– Και λοιπόν;

– Λοιπόν... τίποτα! Δεν συνέβη απολύτως τίποτα. Αυτό που βλέπαμε ήταν μια θολωτή στέγη με τρύπες και τίποτε άλλο. Επαναλάβαμε το πείραμα πολλές φορές – γι' αυτό ξεχαστήκαμε και αργήσαμε – αλλά το αποτέλεσμα ήταν πάντα το ίδιο.

Όλα τα μάτια στράφηκαν προς τον Σηρίν, που στεκόταν ακίνητος, με το στόμα ανοιχτό.

Ο Τερεμόν αποφάσισε να σπάσει πρώτος τη σύντομη σιωπή.

– Μετά απ' αυτό, η θεωρία σας Σηρίν είναι για τα σκουπίδια, έτσι;

Αλλά ο ψυχολόγος σήκωσε τα χέρια:

– Μη βιάζεστε... Αφήστε με να σκεφτώ πρώτα...

Τελικά, χτύπησε παλαμάκια, και ξανασηκώνοντας το κεφάλι, τα μάτια του δεν μαρτυρούσαν ούτε αβεβαιότητα, ούτε έκπληξη.

– Βέβαια, είναι φανερό...

Δεν πρόλαβε να συμπληρώσει τη φράση του. Από το πάνω πάτωμα ακούστηκε ένας μεταλλικός θόρυβος και ο Μπινάι όρμησε βλαστημώντας προς τις σκάλες.

– Να πάρει ο διάβολος!...

Όλοι οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Τα πάντα εξελίχθηκαν πολύ γρήγορα. Στη θολωτή οροφή του Αστεροσκοπείου, ο Μπινάι είδε με αγανάκτηση τις φωτογραφικές πλάκες σπασμένες κι έναν άγνωστο άνθρωπο σκυμμένο πάνω τους. Όρμησε σαν τρελός πάνω στον άγνωστο, τον άρπαξε από το λαιμό κι άρχισε να τον σφίγγει. Οι υπόλοιποι συνεργάτες του Αστεροσκοπείου άρπαξαν τον άγνωστο, άλλος από τα πόδια κι άλλος από τα χέρια. Θα τον είχαν διαμελίσει

μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, αν δεν τους σταματούσε ο Ατόν:

– Αφήστε τον!

Οι οργισμένοι αστρονόμοι υπάκουσαν παρά τη θέλησή τους, και στήσαν στα πόδια του τον άγνωστο, πληγωμένο, ματωμένο, σκισμένο, με το πρόσωπο μελανιασμένο από το σφίξιμο του μεγαλόσωμου Μπινάι. Είχε ένα κοντό ξανθό γένι, κατσαρωμένο σκόπιμα με το σίδερο, όπως συνηθίζουν οι Λατρευτές.

Ο Μπινάι τον ταρακούνησε βαστώντας τον απ' τον γιακά.

– Λέγε κάθαρμα... Γιατί πήγες να καταστρέψεις τις πλάκες;

– Δεν μ' ενδιαφέρουν οι πλάκες..., απάντησε ψύχραιμα ο Λατρευτής. Ήταν ατύχημα!

Ο Μπινάι παρακολούθησε το βλέμμα του θρησκευόμενου και μούγκρισε:

– Και βέβαια δεν σ' ενδιαφέρουν οι πλάκες... Τις φωτογραφικές μηχανές είχες στο μάτι, έτσι; Ε, λοιπόν, σου λέω ότι είσαι τυχερός που έσπασες μόνο μερικές πλάκες. Γιατί αν είχες πειράξει τις φωτογραφικές μηχανές, και προπάντων τη «Μπέρτα», θα σε σούβλιζα και θα σε έψηνα σε χαμηλή φωτιά... Αλλά και τώρα, δεν πρόκειται να γλιτώσεις...

Και σήκωσε τη φοβερή γροθιά του.

– Φτάνει, Μπινάι, αφήστε τον!...

Ο μεγαλόσωμος τηλεφωτογράφος δίστασε λίγο και τελικά χαμήλωσε το χέρι. Ο πρύτανης Ατόν τον έσπρωξε στο πλάι και στάθηκε εμπρός στον άγνωστο.

– Μου φαίνεται ότι σας γνωρίζω. Λέγεστε Λάτιμερ, έτσι;

Ο Λατρευτής έκανε μια υπόκλιση κι έδειξε το σύμβολο που είχε στον μηρό του.

– Ναι! Είμαι ο Λάτιμερ-25, αξιωματούχος τρίτης τάξης, στην υπηρεσία του Πανιερότατου Σορ-5.

– Και συνοδεύατε τον Πανιερότατο όταν με επισκέφθηκε την προηγούμενη βδομάδα, έτσι;

Ο Λάτιμερ έκανε μια δεύτερη υπόκλιση.

– Τι ζητάτε λοιπόν εδώ, Λάτιμερ-25;

– Αυτό που θέλω δεν πρόκειται να μου το δώσετε με τη θέλησή σας.

– Σας στέλνει ο Σορ-5 ή ήρθατε με δική σας πρωτοβουλία;

– Δεν μπορώ να απαντήσω.

– Μήπως πρόκειται να έρθουν κι άλλοι σαν εσάς;

– Δεν θα απαντήσω.

Ο Ατόν κοίταξε το ρολόι του.

– Μήπως μπορείτε τουλάχιστον να μου πείτε τι θέλει ο Πανιερότατος από μένα; Κάναμε μια συμφωνία, κι εγώ εκπλήρωσα στο ακέραιο τις υποχρεώσεις μου.

Ο Λάτιμερ αναστέναξε, αλλά δεν είπε τίποτα. Ο Ατόν συνέχισε:

– Του ζήτησα να μου δώσει τις πληροφορίες που μόνον η Λατρεία είχε στην κατοχή της και δέχτηκε. Τον ευχαριστώ γι' αυτό. Σαν αντάλλαγμα του υποσχέθηκα να αποδείξω την αλήθεια της πίστης της Λατρείας.

– Δεν έχει ανάγκη από αποδείξεις η αλήθεια... Έχει ήδη αποδειχτεί στο *Βιβλίο των Αποκαλύψεων*, απάντησε υπεροπτικά ο θρησκευόμενος.

– Είναι ίσως αυταπόδεικτη για τη μειονότητα που εξακολουθεί να πιστεύει στη Λατρεία. Μην παριστάνετε ότι δεν καταλαβαίνετε αυτό που θέλω να πω. Εγώ προσφέρθηκα να αποδείξω επιστημονικά την πίστη σας. Και κράτησα τον λόγο μου!

Ο Λατρευτής χαμογέλασε πικρόχολα:

– Ναι, κρατήσατε τον λόγο σας, αλλά... με την πανουργία της αλεπούς. Γιατί, αν οι εξηγήσεις σας απέδειξαν την πίστη μας, από την άλλη μεριά την κατάντησαν άχρηστη για τους ανθρώπους. Παρουσιάσατε τα Αιώνια Σκοτάδια και τα Άστρα σαν φυσικά φαινόμενα, χωρίς καμιά μεταφυσική αξία. Η πράξη σας ήταν μια επαίσχυντη ιεροσυλία.

– Δεν νομίζω... Αλλά κι αν είναι έτσι, δεν φταίω εγώ. Υπάρχουν τα δεδομένα. Μπορούμε να τα κρύψουμε;

– Τα επιστημονικά δεδομένα είναι φοβερά ψέματα.

Ο Ατόν άρχισε να εκνευρίζεται:

– Και πώς το ξέρετε;

Η απάντηση που πήρε ήταν η τυπικότερη απάντηση που μπορούσε να βγει από το στόμα ενός φανατικού θρησκευόμενου:

– Το ξέρω!

Ο πρύτανης Ατόν αναψοκοκκίνισε από τον θυμό του και ο τηλεφωτογράφος Μπινάι έκανε μια κίνηση για να αρπάξει πάλι τον φανατικό Λατρευτή από το σβέρκο. Αλλά ο Ατόν τον εμπόδισε.

– Μα τι ζητάει τελικά ο Σορ-5 από εμάς; Υποθέτω ότι τον ενόχλησε το γεγονός που προσπαθήσαμε να ενημερώσουμε τον κόσμο για την απειλή της μαζικής τρέλας και του συστήσαμε να πάρει τα μέτρα του για να την αντιμετωπίσει. Εσείς οι Λατρευτές πιστεύετε ότι η αποφυγή της τρέλας βάζει σε κίνδυνο τις ψυχές των ανθρώπων, έτσι; Ε, λοιπόν, μην ανησυχείτε... Οι προσπάθειές μας απέτυχαν. Ομολογώ την ήττα μου, αν αυτό σας κάνει ευχαρίστηση.

– Οι επιδιώξεις σας έκαναν κακό στις ψυχές των ανθρώπων. Γι' αυτό και πρέπει να σταματήσει η χρήση των διαβολικών σας μηχανημάτων. Εμείς υπακούουμε στη θέληση των Άστρων και το μόνο που μ' ενοχλεί είναι ότι δεν πρόλαβα να καταστρέψω τα κολασμένα σας μηχανήματα.

– Ακόμη κι αν τα καταστρέφατε δεν θα κερδίζατε πολλά πράγματα. Όλα τα αρχεία μας με τις πολύτιμες πληροφορίες, εκτός από τις άμεσες παρατηρήσεις που θα κάνουμε τώρα, βρίσκονται φυλαγμένα σε σίγουρο μέρος. Δεν θα καταφέρετε να τα καταστρέψετε ποτέ. Στον επόμενο κύκλο, η τρέλα σας θα νικηθεί.

Ο Ατόν χαμογέλασε παράξενα, σαν να του ήρθε μια ξαφνική ιδέα.

– Πάντως, Λάτιμερ, ανεξάρτητα από τις προθέσεις σας, δεν παύετε να είστε ένας κοινός διαρρήκτης...

Και γυρίζοντας προς τους συνεργάτες του:

– Ας καλέσει κάποιος την αστυνομία του Σάρο-Σίτυ.

Εκείνη τη στιγμή παρενέβη ο Σηρίν:

– Ατόν, αυτό είναι μεγάλο σφάλμα! Δεν έχουμε χρόνο ν' ασχοληθούμε με αστυνομίες. Έχω μια άλλη λύση να σας προτείνω, ακούστε με...

Ο πρύτανης κοίταξε ψυχρά τον ψυχολόγο.

– Σηρίν, δεν είναι ώρα για παιχνίδια... Μην ανακατεύεστε. Στο κάτω κάτω δεν έχετε καμιά δουλειά εδώ.

Αλλά ο Σηρίν επέμεινε:

– Δεν υπάρχει κανένας λόγος να καλέσουμε την αστυνομία. Όπου να 'ναι θ' αρχίσει η έκλειψη του Βήτα, δεν προλαβαίνουμε. Εγώ είμαι σίγουρος ότι ο αγαπητός μας Λατρευτής θα μας δώσει τον λόγο του ότι θα κάτσει φρόνιμος και δεν πρόκειται να σπάσει τίποτα.

Αλλά ο Λάτιμερ τον απογοήτευσε:

– Δεν πρόκειται να σας υποσχεθώ τίποτα. Μπορείτε να με κάνετε ό,τι θέλετε, αλλά σας προειδοποιώ ότι με την πρώτη ευκαιρία θα ολοκληρώσω την αποστολή που ήρθα να εκτελέσω εδώ. Δεν θα σας δώσω τον λόγο μου για τίποτα. Καλέστε καλύτερα την αστυνομία.

Ο Σηρίν του χαμογέλασε φιλικά.

– Είστε αποφασισμένος να μας εμποδίσετε, έτσι; Εγώ θα σας εξηγήσω κάτι. Βλέπετε αυτό τον νεαρό που στέκεται δίπλα στο παράθυρο; Είναι γεροδεμένος και δυνατός. Έχει γερές γροθιές και δεν ανήκει στο προσωπικ του Αστεροσκοπείου. Μόλις αρχίσει η έκλειψη, κι όλοι οι άλλοι θα είναι απασχολημένοι, αυτός θα είναι ελεύθερος. Θα του αναθέσουμε λοιπόν να σας επιτηρεί. Και δίπλα του θα βρίσκομαι κι εγώ για να του δώσω ένα χέρι βοήθειας.

– Και λοιπόν; ρώτησε ο Λάτιμερ ψυχρά.

– Μόλις λοιπόν αρχίσει η έ λειψη, ο Τερεμόν κι εγώ θα σας οδηγήσουμε σε μια μικρή αποθήκη, χωρίς παράθυρο, που η πόρτα της ασφαλίζεται με μια τεράστια κλειδαριά. Θα μείνετε εκεί μέσα σ' όλη τη διάρκεια της έκλειψης.

Για πρώτη φορά ο Λάτιμερ έδειξε ανήσυχος.

– Ναι, αλλά μετά δεν πρόκειται κανείς να με βγάλει από εκεί. Ξέρω πολύ καλά τι σημαίνει η εμφάνιση των Άστρων. Το ξέρω πολύ καλύτερα από εσάς. Θα τρελαθείτε όλοι σας και κανείς δεν θα μου ανοίξει την πόρτα. Θα πεθάνω από την πείνα... Έπρεπε να το περιμένω αυτό από επιστήμονες. Αλλά ας είναι. Κάντε ό,τι νομίζετε. Εγώ δεν πρόκειται να σας δώσω τον λόγο μου. Είναι θέμα αρχών.

Ο Ατόν κοίταξε τον ψυχολόγο απορημένος.

– Λέτε αλήθεια, Σηρίν; Σκοπεύετε να τον κλειδώσετε...

– Σας παρακαλώ, κύριε πρύτανη! τον διέκοψε ο Σηρίν επιβάλλοντας σιωπή σ' όλη την ομήγυρη. Και συνέχισε:

– Ο Λάτιμερ μπλοφάρει... Αλλά εγώ δεν πήρα τυχαία τον τίτλο του καθηγητή της ψυχολογίας.

Και γυρίζοντας προς τον Λατρευτή:

– Δεν πιστέψατε ούτε στιγμή ότι θα σας καταδίκαζα να πεθάνετε από την πείνα. Άλλωστε δεν σας φοβίζει ο θάνατος. Άλλο πράγμα φοβάστε. Αν σας κλείσω στην αποθήκη, δεν πρόκειται να δείτε τα Αιώνια Σκοτάδια και τα Άστρα. Κι αυτό, σύμφωνα με την πίστη σας, σημαίνει ότι θα χάσετε οριστικά την αθάνατη ψυχή σας...

Ο Λάτιμερ άρχισε να τρέμει. Ο ψυχολόγος συνέχισε:

– Εγώ όμως πιστεύω ότι είστε τίμιος άνθρωπος. Γι' αυτό, αν μου δώσετε τον λόγο σας ότι δεν θα ενοχλήσετε κανέναν κι ότι δεν θα σπάσετε τίποτα, εγώ θα τον δεχτώ και δεν πρόκειται να σας κλειδώσω στην αποθήκη.

Μια φλέβα φούσκωσε το μέτωπο του Λατρευτή. Έδειξε σαν να έδινε μία φοβερή πάλη με τον εαυτό του, και τελικά μούγκρισε:

– Σας δίνω τον λόγο μου!

Αλλά πρόσθεσε:

– Να ξέρετε όμως ότι όλοι σας εδώ είστε καταραμένοι γι' αυτό που πάτε να κάνετε... Και η κατάρα των Άστρων να πέσει πάνω σας!...

Και λέγοντας αυτά στράφηκε προς την πόρτα και κάθισε σ' ένα σκαμνί ακίνητος.

Ο Σηρίν στράφηκε προς τον δημοσιογράφο.

– Τερεμόν! Πηγαίνετε να καθίσετε κοντά στον κύριο, σας παρακαλώ. Έτσι, τυπικά!... Ε, Τερεμόν! Δεν μ' ακούτε;

Αλλά ο δημοσιογράφος δεν κουνήθηκε. Ήταν κατάχλωμος και τα χείλη του έτρεμαν:

– Κοιτάξτε!

Σήκωσε το χέρι κι έδειξε με το δάχτυλο τον ουρανό.

Μια παγερή σιωπή απλώθηκε στην αίθουσα. Όλα τα μάτια κοίταξαν προς την κατεύθυνση που έδειχνε το δάχτυλο του Τερεμόν.

Ένα κομμάτι από τον κόκκινο δίσκο του Βήτα έλειπε!

Ήταν μόλις ένας ασήμαντος μηνίσκος σκιάς, αλλά για τους σιωπηλούς παρατηρητές αυτό σήμαινε ότι άρχιζε το τέλος του κόσμου!

Κοίταξαν για λίγο όλοι τον ασθενικό ήλιο που σκοτείνιαζε, κι έπειτα ο καθένας έτρεξε στη θέση του. Στην κρίσιμη αυτή στιγμή δεν υπήρχαν πλέον περιθώρια για συναισθήματα. Οι άνθρωποι του Αστεροσκοπείου ήταν πάνω απ' όλα επιστήμονες, που έπρεπε να εκτελέσουν το καθήκον τους.

Ο Σηρίν, μόνος στο κέντρο της αίθουσας, μονολόγησε:

– Ο μηνίσκος σκιάς έπρεπε να εκδηλωθεί μετά από ένα τέταρτο της ώρας. Συνέβη λίγο νωρίτερα... Ένα μικρό, ένα ασήμαντο σφάλμα στον τεράστιο όγκο των υπολογισμών.

Έπειτα χαμήλωσε το κεφάλι και κοίταξε γύρω του. Περπατώντας στα νύχια πλησίασε τον Τερεμόν, που εξακολουθούσε να στέκεται εμπρός στο παράθυρο ακίνητος.

– Ελάτε, πάμε να καθίσουμε στην άκρη. Ο Ατόν έχει γίνει θηρίο, επειδή έχασε την πρώτη φάση της έκλει-

ψης. Αν τον ενοχλήσετε, είναι ικανός να σας πετάξει από το παράθυρο.

Ο Τερεμόν υπάκουσε σαν αυτόματο. Ο ψυχολόγος τον κοίταξε απορημένος:

– Διάβολε, τρέμετε...

– Πώς;...

– Λέω, τρέμετε...

Ο Τερεμόν έγλειψε τα χείλη του και προσπάθησε να χαμογελάσει.

– Δεν νιώθω καλά... Είναι αλήθεια...

– Μη μου πείτε ότι αρχίσατε από τώρα να τρελαίνεστε.

Ο δημοσιογράφος πετάχτηκε πάνω, οργισμένος:

– Όχι! Όχι! Μόνο δώστε μου λίγο καιρό να συνηθίσω στην ιδέα. Τόσον καιρό δεν πίστεψα ούτε στιγμή στις θεωρίες σας. Τώρα βλέπω ότι είχατε δίκιο. Πρέπει να εξοικειωθώ με την καινούρια κατάσταση. Εσείς έχετε προετοιμαστεί, εδώ και δυο μήνες.

– Πάνω σ' αυτό έχετε δίκιο. Όλοι εδώ είμαστε προετοιμασμένοι.. Ακούστε με... Μήπως έχετε οικογένεια; Γονείς, γυναίκα, παιδιά;

Ο Τερεμόν κούνησε το κεφάλι.

– Θέλετε να μου προτείνετε να πάω στο Καταφύγιο, έτσι; Μην ανησυχείτε. Έχω μόνον μια αδελφή, που μένει κάπου τρεις χιλιάδες χιλιόμετρα από εδώ. Δεν έχω καν τη διεύθυνσή της.

– Τότε πηγαίνετε μόνος στο Καταφύγιο. Υπάρχει μια θέση κενή. Η δική μου. Εδώ δεν έχετε καμιά δουλειά. Εκεί μπορεί να φανείτε χρήσιμος...

Αλλά ο Τερεμόν τον κοίταξε ψύχραιμος. Αυτή τη φορά κατάφερε μάλιστα και να χαμογελάσει:

– Πιστεύετε ότι κοντεύω να πεθάνω από τον φόβο μου, έτσι; Ε, όχι λοιπόν, δεν είναι έτσι... Είμαι δημοσιογράφος, κύριε. Ανέλαβα να κάνω ένα ρεπορτάζ και θα το κάνω. Με οποιοδήποτε τίμημα.

Ο ψυχολόγος του ανταπέδωσε το χαμόγελο:

– Η περηφάνια του επαγγέλματος, έτσι; Σας συγχαίρω!

– Πάρτε το όπως θέλετε... Αλλά μεταξύ μας, αυτή τη στιγμή θα έκοβα ακόμη και το χέρι μου για μια μπουκάλα σοκερού, σαν κι αυτήν που αδειάσατε προηγουμένως...

Ο ψυχολόγος τον διέκοψε με μια αγκωνιά, κάνοντάς του νόημα να σωπάσει.

– Ακούστε!...

Ο δημοσιογράφος κοίταξε προς την κατεύθυνση που του υπέδειξε ο Σηρίν και είδε τον Λατρευτή, που, αδιαφορώντας για τους πάντες και τα πάντα, είχε στραφεί προς το παράθυρο και κάτι έψελνε μονότονα.

– Τι λέει; ψιθύρισε ο δημοσιογράφος.

– Απαγγέλλει το πέμπτο κεφάλαιο από το *Βιβλίο των Αποκαλύψεων*, απάντησε ο Σηρίν.

Κι ύστερα σφίγγοντας εμπιστευτικά το χέρι του δημοσιογράφου:

– Προσπαθήστε ν' ακούσετε αυτά που λέει...

Η φωνή του Λατρευτή έγινε εντονότερη, γεμάτη πάθος. Το πρόσωπό του είχε πάρει μια έκφραση εκστατική:

«Και εκείνες τις μέρες, ο ήλιος Βήτα έμεινε μόνος του στον ουρανό, και κανείς άλλος ήλιος δεν υπήρχε δίπλα του να τον συντροφεύει. Και ο Βήτα ήταν μόνος, μακρινός και μόνον αυτός φώτιζε τον ουρανό του Λαγκάς.

»Και οι άνθρωποι συγκεντρώνονταν στους δρόμους και στις πλατείες, γιατί μεγάλος φόβος τους είχε κατακυριεύσει. Και τα πνεύματά τους βρίσκονταν σε σύγχυση και πανικό, γιατί οι ψυχές των ανθρώπων περίμεναν την ανατολή των Άστρων.

»Και στην πόλη του Τριγκόν, το μεσημέρι, ήρθε ένας άνθρωπος ονομαζόμενος Βεντρέτ-2. Και είπε στους ανθρώπους του Τριγκόν: "Ακούστε με αμαρτωλοί! Περιφρονήσατε τους δρόμους της δικαιοσύνης, αλλά η μέρα του καθαρμού πλησίασε. Γιατί, ιδού: Πλησιάζει η Σπη-

λιά, που θα καταβροχθίσει τον Λαγκάς, και όλα όσα βρίσκονται στην επιφάνειά του."

»Και καθώς ο άνθρωπος μιλούσε, ιδού: Η Σπηλιά του Σκότους άρχισε να καταβροχθίζει τον ήλιο Βήτα, και τον έκρυψε από το πρόσωπο του Λαγκάς. Και οι άνθρωποι ούρλιαζαν από απελπισία, και σήκωναν τα χέρια προς τον ουρανό και μεγάλος φόβος είχε κατακυριεύσει τις ψυχές των ανθρώπων.

»Και τα Σκοτάδια της Σπηλιάς έπεσαν βαριά πάνω στον Λαγκάς, και το φως χάθηκε από το πρόσωπο του πλανήτη. Και οι άνθρωποι ήταν σαν τυφλοί, και ο γείτονας δεν έβλεπε τον γείτονά του, κι ας ένιωθε την ανάσα του στο πρόσωπό του.

»Και μέσα από τα Αιώνια Σκοτάδια, ιδού: Αποκαλύφθηκαν τα Άστρα αναρίθμητα, όπως οι κόκκοι της άμμου στην έρημο και τα φύλλα των δέντρων άρχισαν να ψέλνουν τον θαυμασμό τους προς τα Άστρα.

»Και τότε, οι ψυχές των ανθρώπων ανυψώθηκαν προς τα Άστρα, και τα σώματά τους, χωρίς ψυχές, μεταμορφώθηκαν σε άγρια ζώα, που έτρεχαν μέσα στους σκοτεινούς δρόμους των πόλεων του Λαγκάς, και γέμισαν τον αέρα με τα ουρλιαχτά τους.

»Και τότε η Φωτιά του Ουρανού κατέβηκε από τα Άστρα και έκαψε όλες τις πόλεις του Λαγκάς μέχρι τα θεμέλια. Και όλα καταστράφηκαν, ο άνθρωπος και τα έργα του ανθρώπου.

»Και τον καιρό εκείνο...»

Ξάφνου ο τόνος της φωνής του Λάτιμερ άλλαξε. Δεν κουνήθηκε καθόλου από τη θέση του, αλλά ήταν φανερό πως κατάλαβε ότι τον παρακολουθούσαν. Έτσι, χωρίς να πάρει ανάσα, συνέχισε την αφήγησή του, σε τόνο ψαλμωδίας, αλλά οι φράσεις του έγιναν ακατανόητες.

Ο Τερεμόν προσπάθησε να καταλάβει τεντώνοντας τα αυτιά του, αλλά δεν τα κατάφερε. Οι λέξεις του Λατρευτή ήταν περίπου γνωστές, αλλά η προφορά διαφορετική, τα φωνήεντα σε άλλη θέση, ο τονισμός αλλιώτικος. Ο Τερεμόν δεν καταλάβαινε πλέον τίποτα.

Ο Σηρίν χαμογέλασε:

– Συνεχίζει στη γλώσσα κάποιου παλιότερου κύκλου, πιθανότατα του δεύτερου παραδοσιακού κύκλου της Λατρείας. Σ' αυτή τη γλώσσα άλλωστε γράφτηκε αρχικά το *Βιβλίο των Αποκαλύψεων*.

– Δεν πειράζει, άκουσα αρκετά στην αρχή, δεν μου χρειάζονται άλλα.

Ο Τερεμόν πέρασε τα χέρια πάνω από τα μαλλιά του. Δεν έτρεμε πια.

– Νιώθω καλύτερα τώρα.

– Είστε σίγουρος; τον ρώτησε ο Σηρίν, κάπως έκπληκτος.

– Απόλυτα σίγουρος. Προηγουμένως, είναι αλήθεια, φοβήθηκα. Όλη η υπόθεση της Βαρύτητας, που μου εξηγήσατε, μαζί με το θέαμα της αρχής της έκλειψης, με συγκλόνισαν. Αλλά τα λόγια αυτού εκεί – κι έδειξε περιφρονητικά με το δάχτυλο τον Λατρευτή – μου θύμισαν τα παραμύθια της παραμάνας μου, όταν ήμουν παιδί. Και τα παραμύθια αυτά με διασκέδαζαν πάντα. Όχι, δεν πρόκειται να επιτρέψω να με κυριέψει ο φόβος.

Κι έπειτα πρόσθεσε κεφάτος:

– Αλλά δεν θέλω να χάσω και το θέαμα. Θα πάω την καρέκλα μου δίπλα στο παράθυρο.

Ο Σηρίν θεώρησε καλό να τον προειδοποιήσει.

– Σύμφωνοι, αλλά χαμηλώστε τον τόνο της φωνής σας. Πριν από λίγο ο Ατόν έβγαλε το κεφάλι από το μηχάνημα, και σας έριξε ένα βλέμμα, που αν τα μάτια του ήταν πιστόλια, θα σας είχε σκοτώσει.

Ο Τερεμόν ένευσε.

– Έχετε δίκιο. Τον είχα ξεχάσει τον γέρο.

Σήκωσε την καρέκλα του και τη μετέφερε προσεχτικά κοντά στο παράθυρο. Ύστερα κοίταξε πίσω του και ψιθύρισε:

– Παρ' όλα αυτά, πιστεύω ότι υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που αναπτύσσουν μια φυσική προστασία από την τρέλα των Άστρων.

Ο ψυχολόγος δεν βιάστηκε να του απαντήσει. Ο Βή-

τα είχε ξεπεράσει το ζενίθ και το τετράγωνο του κατακόκκινου φωτός που έμπαινε από το παράθυρο απλωνόταν στα γόνατα του Σηρίν. Εκείνος, έσκυψε εμπρός και κοίταξε τον ήλιο, μισοκλείνοντας τα μάτια.

Ο μηνίσκος της έκλειψης κάλυπτε πλέον το ένα τρίτο του δίσκου του Βήτα. Ανατρίχιασε από το θέαμα και, καθώς ανασηκώθηκε, τα μάγουλά του έχασαν το χρώμα τους. Έκανε μια προσπάθεια να χαμογελάσει, αλλά δεν τα κατάφερε, κι έπειτα είπε:

– Αυτή τη στιγμή θα πρέπει να υπάρχουν τουλάχιστον δύο εκατομμύρια κάτοικοι του Σάρο-Σίτυ, που διαδηλώνουν την πίστη τους στη Λατρεία, με μια τεράστια ιεροτελεστία.

Και πρόσθεσε ειρωνικά:

– Μέσα σε μία ώρα, η Λατρεία θα γνωρίσει έναν εκπληκτικό θρίαμβο. Θα προσελκύσει εκατομμύρια πιστούς... Αλλά τι λέγατε προηγουμένως;

– Έλεγα ότι κάποιοι άνθρωποι θα πρέπει να αναπτύσσουν μια φυσική προστασία από την τρέλα, γιατί διαφορετικά πώς αναμεταδόθηκε το *Βιβλίο των Αποκαλύψεων*, από κύκλο σε κύκλο; Δεν μπορεί να το έγραψαν τρελοί! Οι συντάκτες του πρέπει να είναι αυτοί οι λίγοι που γλίτωσαν από την τρέλα.

Ο Σηρίν κοίταξε θλιμμένα τον συνομιλητή του:

– Δυστυχώς δεν υπάρχουν μάρτυρες για να δώσουν απάντηση στο ερώτημά σας, αλλά, πάνω κάτω, υπολογίζουμε τι έχει συμβεί με το περίφημο *Βιβλίο των Αποκαλύψεων*. Βλέπετε, υπάρχουν τρεις κατηγορίες ανθρώπων που μπορούν να περάσουν αυτή την εμπειρία χωρίς φοβερές, σχετικά, συνέπειες. Πρώτα - πρώτα, τα σπάνια εκείνα άτομα που δεν βλέπουν καθόλου τα Άστρα: οι διανοητικά καθυστερημένοι ή εκείνοι που μεθάνε στην αρχή της έκλειψης και μένουν μεθυσμένοι μέχρι το τέλος. Αυτούς όμως τους βγάζουμε από τον λογαριασμό γιατί δεν υπολογίζονται σαν πραγματικοί μάρτυρες... Έπειτα, είναι τα παιδιά από ηλικία έξι ετών και κάτω. Γι' αυτά ο κόσμος όλος γύρω τους είναι κάτι το νέο και το

παράξενο. Έτσι το Σκοτάδι και τα Άστρα δεν αποτελούν στα μάτια τους παρά δυο ακόμη παράδοξα στοιχεία στα τόσα που περιέχει ο κόσμος. Με παρακολουθείτε, έτσι;

Ο Τερεμόν κούνησε το κεφάλι διστακτικά.

– Νομίζω, ναι.

– Τέλος, υπάρχουν εκείνοι που έχουν ελάχιστα καλλιεργημένο πνεύμα κι έτσι επηρεάζονται λιγότερο από το συναρπαστικό γεγονός. Πρόκειται για σχεδόν αναίσθητα άτομα που δεν δίνουν σημασία στο τι συμβαίνει γύρω τους, όπως για παράδειγμα οι γέροι χωριάτες που έχουν αποκτηνωθεί από τη σκληρή δουλειά σ' όλη τους τη ζωή. Έτσι, οι συγκεχυμένες αναμνήσεις των παιδιών, σε συνδυασμό με τις ανεύθυνες και ασυνεπείς αφηγήσεις των αποκτηνωμένων μισότρελων, συνθέτουν τη βάση του *Βιβλίου των Αποκαλύψεων*... Βλέπετε, λοιπόν, ότι το βασικό υλικό του βιβλίου της Λατρείας προέρχεται από μαρτυρίες ατόμων – παιδιών και ηλιθίων – που δεν έχουν καμία σχέση με την επιστήμη της ιστορίας. Και στη συνέχεια, το κείμενο έχει υποστεί πολλές μεταβολές στο πέρασμα των αιώνων από κύκλο σε κύκλο κι από αντιγραφή σε αντιγραφή.

– Πιστεύετε ότι το *Βιβλίο των Αποκαλύψεων* διαπέρασε το φράγμα των κύκλων με τον ίδιο περίπου τρόπο που σκοπεύετε τώρα να περάσετε το μυστικό της Θεωρίας της Βαρύτητας;

Ο Σηρίν σήκωσε τους ώμους.

– Ίσως, αλλά η μέθοδος μετάδοσης δεν έχει ιδιαίτερη σημασία. Το μετέδωσαν, κι αυτό είναι όλο. Αυτό που έχει σημασία για μας είναι το εξής: ότι το βιβλίο, αν και συλλογή υπερβολών, περιέχει συνάμα αναμφισβήτητα γεγονότα. Θυμάστε το πείραμα των Φάρο και Γιμότ, με τις τρύπες που άνοιξαν στη θολωτή οροφή; Το πείραμα που απέτυχε;

– Ναι.

– Ξέρετε λοιπόν γιατί απέτ...

Σταμάτησε απότομα τη φράση του και πετάχτηκε

πάνω ανήσυχος, γιατί είδε τον πρύτανη Ατόν να πλησιάζει, παγερός και ανέκφραστος σαν άγαλμα.

Ο πρύτανης άρπαξε τον ψυχολόγο από το χέρι και τον τράβηξε παράμερα. Ο Σηρίν ένιωσε το χέρι του αστρονόμου να τρέμει.

– Ακούστε, του ψιθύρισε... Μόλις πήρα μήνυμα από το Καταφύγιο, από την ιδιαίτερη γραμμή...

Ο Σηρίν τον κοίταξε με αγωνία.

– Έχουν προβλήματα;

– Μιλάτε πιο σιγά, σας παρακαλώ... Όχι, στο Καταφύγιο δεν έχουν προβλήματα. Σφράγισαν την είσοδο και θα παραμείνουν κάτω από την επιφάνεια της γης μέχρι μεθαύριο. Είναι ασφαλείς εκεί. Αλλά στην πόλη, Σηρίν, γίνεται χαλασμός. Δεν μπορείτε να φανταστείτε...

Δυσκολευόταν να μιλήσει γιατί τα χείλη του έτρεμαν.

– Γιατί απορείτε; ρώτησε ο ψυχολόγος... Όλα θα γίνουν όπως τα πρ βλέψαμε. Κι αυτό είναι μόνον η αρχή. Φανταστείτε τι θα γίνει στη συνέχεια... Το ξέραμε. Έτσι δεν είναι; Μα γιατί τρέμετε;... Μήπως δεν νιώθετε καλά;

Ο πρύτανης ένευσε αρνητικά με το κεφάλι και απάντησε:

– Δεν καταλάβατε τι εννοώ. Οι Λατρευτές έχουν αναλάβει δράση. Ξεσηκώνουν το πλήθος. Θέλουν να φέρουν εδώ τον λαό για να καταστρέψει το Αστεροσκοπείο. Του υπόσχονται άφεση αμαρτιών, λύτρωση ψυχών, σωτηρία, τα πάντα. Τι θα κάνουμε, Σηρίν;

Ο ψυχολόγος κατέβασε το κεφάλι και κάρφωσε το βλέμμα στα πόδια του. Έτριψε για λίγο το πηγούνι, κι έπειτα σηκώνοντας τα μάτια είπε σε αποφασιστικό τόνο:

– Τι θα κάνουμε; Τι μπορούμε να κάνουμε; Τίποτα! Οι συνεργάτες σας τα ξέρουν όλα αυτά;

– Όχι βέβαια.

– Πολύ καλά. Μην τους πείτε τίποτα. Πόσο χρόνο έχουμε ακόμη μέχρι την ολική έκλειψη;

– Λιγότερο από μία ώρα.

– Το μόνο λοιπόν που μπορούμε να κάνουμε είναι να

τα παίξουμε όλα για όλα. Οι Λατρευτές θα χρειαστούν αρκετό διάστημα μέχρι να οργανώσουν ένα μεγάλο πλήθος και να το φέρουν εδώ. Απέχουμε κάπου οχτώ χιλιόμετρα από την πόλη...

Έριξε μια ματιά από το παράθυρο, προς το σημείο όπου τελείωναν τα καλλιεργημένα χωράφια και άρχιζαν τα πρώτα σπίτια των προαστίων. Από εκεί κι έπειτα ήταν αδύνατο να διακρίνει την πόλη, χαμένη μέσα στο αχνό κοκκινωπό φως του Βήτα.

Έπειτα επανέλαβε χωρίς να γυρίσει:

– Θα χρειαστούν αρκετό χρονικό διάστημα. Συνεχίστε τη δουλειά σας, και ευχηθείτε να έρθει η ολική έκλειψη πριν από το πλήθος.

Από τον φωτεινό δίσκο του Βήτα είχε μείνει πλέον ο μισός και ήδη η σκοτεινή πλευρά ήταν μεγαλύτερη από τη φωτεινή. Θα έλεγε κανείς ότι ένα γιγάντιο βλέφαρο έκλεινε αργά το μάτι του κόσμου.

Ο Σηρίν αγνόησε τους μικρούς θορύβους της αίθουσας του Αστεροσκοπείου κα: παρακολουθούσε την παγερή σιωπή που βασίλευε έξω. Ακόμη και τα έντομα, τρομοκρατημένα, είχαν σωπάσει.

Ξάφνου άκουσε μια φωνή πίσω του, και αναπήδησε:

– Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Τερεμόν.

– Τι;... Πώς;... Α, τίποτα. Καθίστε στη θέση σας, γιατί τους ενοχλούμε.

Γύρισαν μαζί στη γωνιά τους, αλλά ο ψυχολόγος δεν έβγαλε άχνα. Έφερε το χέρι στον λαιμό και ξέσφιξε το κολάρο του. Έστρεψε το κεφάλι δεξιά κι αριστερά, αλλά δεν ένιωσε καμιάν ανακούφιση. Ξάφνου σήκωσε τα μάτια προς τον δημοσιογράφο.

– Μήπως νιώθετε κάποια δυσκολία στην αναπνοή;

Ο δημοσιογράφος πήρε δυο - τρεις βαθιές ανάσες.

– Όχι. Γιατί;

– Θα πρέπει να κοίταξα πολλή ώρα έξω από το παράθυρο. Το περιορισμένο φως με επηρέασε. Η δύσπνοια είναι ένα από τα πρώτα συμπτώματα της κλειστοφοβίας.

Ο Τερεμόν πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα.

– Εγώ για την ώρα αισθάνομαι πολύ καλά... Να, μας ήρθε και συντροφιά.

Πράγματι, ανάμεσα στη γωνιά που κάθονταν και στο παράθυρο, χώθηκε ο όγκος του μεγαλόσωμου Μπινάι. Ο Σηρίν τον κοίταξε ανήσυχος, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια.

– Γεια σου, Μπινάι.

Ο αστροφωτογράφος τους χαμογέλασε.

– Σας πειράζει να κάνουμε λίγο παρέα; Οι φωτογραφικές μου μηχανές ρυθμίστηκαν στην εντέλεια, και δεν έχω πλέον να κάνω τίποτα μέχρι την ολική έκλειψη.

Έριξε μια καχύποπτη ματιά προς τον Λατρευτή, που εδώ κι ένα τέταρτο της ώρας είχε βγάλει από το μανίκι του ένα βιβλιαράκι και διάβαζε απόλυτα απορροφημένος.

– Αυτό το κάθαρμα δεν δοκίμασε να κάνει τον έξυπνο;

Ο Σηρίν κούνησε το κεφάλι. Είχε τεντώσει τους ώμους του προς τα πίσω και η προσπάθεια που έκανε για να αναπνεύσει κανονικά του προκαλούσε άσχημες γκριμάτσες στο πρόσωπο.

– Μήπως έχετε κάποιες αναπνευστικές δυσκολίες, Μπινάι;

Ο γίγαντας κούνησε το κεφάλι.

– Όχι, δεν μυρίζει κλεισούρα εδώ μέσα, αν κατάλαβα καλά...

– Δεν εννοώ την κλεισούρα... Εννοώ την κλειστοφοβία, εξήγησε ο Σηρίν.

– Α, αυτό;... Ε, λοιπόν εγώ νιώθω εντελώς διαφορετικά συμπτώματα... Έχω την εντύπωση ότι χάνω το φως μου... Όλα γύρω μου θολώνουν. Δεν βλέπω τίποτα καθαρά... Κι επιπλέον, κρυώνω...

– Μα κάνει κρύο. Δεν είναι ψευδαίσθηση αυτό, είπε ο Τερεμόν κάνοντας έναν μορφασμό... Τα πόδια μου είναι παγωμένα!

– Αυτό που μας χρειάζεται, είπε αποφασιστικά ο Σηρίν, είναι να συγκεντρώσουμε τη σκέψη μας σε κάτι άλλο. Προηγουμένως, Τερεμόν, προσπάθησα να σας εξηγήσω γιατί απέτυχε το πείραμα των Φάρο και Γιμότ και το τρύπιο ταβάνι.

– Αρχίσατε, αλλά σας διέκοψαν...

– Ακούστε λοιπόν αυτό που ήθελα να σας πω. Το πείραμα απέτυχε, γιατί οι δυο επιστήμονες ακολούθησαν κατά γράμμα τις περιγραφές του *Βιβλίου των Αποκαλύψεων*. Αλλά ενδεχόμενα τα περίφημα Άστρα, που αναφέρει το βιβλίο της Λατρείας, δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα. Το μυαλό των ανθρώπων, στην ανάγκη του να δει φως, παράγει, κατά πάσα πιθανότητα, φωτεινά σημεία, μέσα στο απόλυτο σκοτάδι της έκλειψης.

– Μ' άλλα λόγια, είπε ο Τερεμόν, κατά την άποψή σας τα Άστρα δεν είναι το αίτιο, αλλά το αποτέλεσμα της μαζικής τρέλας... Αλλά σ' αυτή την περίπτωση τι σκοπό έχουν οι φωτογραφίες του Μπινάι;

– Οι φωτογραφίες αυτές θα αποδείξουν αν τα Άστρα είναι παραίσθηση ή πραγματικότητα... Από την άλλη μεριά όμως...

Ο Μπινάι πλησίασε περισσότερο το κάθισμά του και το πρόσωπό του έλαμπε από ενθουσιασμό:

– Συνεχίστε, κύριε Σηρίν, μ' αρέσει πολύ το θέμα που πιάσατε...

– Τι να συνεχίσω; Ό,τι είχα να πω, το είπα. Από ψυχολογική άποψη, τα Άστρα μου φαίνονται μάλλον σαν γεννήματα της απελπισμένης φαντασίας των ανθρώπων... Αλλά κανείς δεν μπορεί να είναι απόλυτος. Μπορεί και να υπάρχουν πράγματι... Οι φωτογραφίες σας θα δείξουν.

Ο Μπινάι ανοιγόκλεισε τα μάτια, φανερά ενοχλημένος από το μισοσκόταδο που απλωνόταν πλέον στην αίθουσα και σήκωσε το χέρι σαν μαθητής.

– Μπορώ να πω κάτι;...

– Παρακαλώ.

– Ξέρετε, έχω σκεφτεί πολύ την υπόθεση των Άστρων και κατέληξα σε μια δική μου θεωρία. Μπορώ να

σας την πω αν θέλετε, χωρίς την υποχρέωση να την πάρετε στα σοβαρά. Να σας την πω;

Ήταν ακόμη διστακτικός, αλλά ο Σηρίν έσπευσε να τον ενθαρρύνει:

– Πείτε την, σας ακούμε.

– Ε, να. Ας υποθέσουμε ότι υπάρχουν κι άλλοι ήλιοι στο σύμπαν...

Κόμπιασε ντροπαλός, αλλά βλέποντας τους συνομιλητές του να τον κοιτούν μ' ενδιαφέρον, συνέχισε:

– Θέλω να πω, ήλιοι που βρίσκονται τόσο μακριά, ώστε το φως τους δεν μπορεί να φτάσει μέχρις εμάς... Φοβάμαι ότι θα πείτε πως με έχει επηρεάσει η επιστημονική φαντασία, έτσι;

– Όχι αναγκαστικά. Αλλά για πείτε μου: η πιθανότητα αυτή δεν αυτοαποκλείεται από τον Νόμο της Βαρύτητας, εφόσον, αν οι ήλιοι αυτοί υπήρχαν πράγματι, δεν θα επηρέαζαν την τροχιά του πλανήτη μας και τις τροχιές των ήλιων μας με την έλξη τους;

– Ακούστε, κύριε Σηρίν. Ο Νόμος της Βαρύτητας δέν αποκλείει την ύπαρξη κι άλλων ήλιων, αρκεί να υποθέσουμε ότι βρίσκονται πάρα πολύ μακριά από εμάς. Σ' αυτή την περίπτωση η έλξη τους είναι σχεδόν μηδενική... Όταν όμως λέω «πολύ μακριά», εννοώ, για παράδειγμα, αποστάσεις τεσσάρων ετών φωτός, ή και περισσότερο. Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι υπάρχουν πολλοί ήλιοι σε τέτοιες αποστάσεις, μια ή δυο δωδεκάδες, ίσως...

Ο Τερεμόν έβγαλε ένα σφύριγμα θαυμασμού.

– Εκπληκτική είδηση για μια εφημερίδα! Δυο δωδεκάδες ήλιοι μέσα σ' ένα Σύμπαν με διάμετρο οκτώ έτη φωτός! Καταπληκτικό! Κάτι τέτοιο θα αποκάλυπτε την πραγματική θέση του πλανήτη μας στον κόσμο. Και οι αναγνώστες θα ρουφούσαν την είδηση αχόρταγα.

Ο Μπινάι χαμογέλασε.

– Μην ξεχνάτε ότι πρόκειται για μιαν απλή υπόθεση... Αλλά ελπίζω να διακρίνετε την κατάληξή της. Κατά τη διάρκεια μιας έκλειψης εδώ, το φως από αυτούς τους

δώδεκα ή εικοσιτέσσερεις μακρινούς ήλιους θα γινόταν για λίγο ορατό, επειδή δεν θα το κάλυπτε πλέον η λάμψη από τους δικούς μας ήλιους. Αλλά εφόσον βρίσκονται τόσο μακριά θα φαίνονταν στον ουρανό σαν μικρές μπίλιες... Ξέρω ότι οι Λατρευτές μιλούν για εκατομμύρια Άστρων, αλλά αναμφισβήτητα υπερβάλλουν, όπως σε όλα τους. Στο Σύμπαν δεν υπάρχει χώρος για ένα εκατομμύριο ήλιους, εκτός πια αν αγγίζει ο ένας τον άλλον.

Ο Σηρίν τον παρακολουθούσε με αυξανόμενο ενδιαφέρον.

– Είπατε κάτι πολύ σωστό Μπινάι. Αναφερθήκατε στην έννοια της υπερβολής. Όπως θα ξέρετε, το μυαλό μας δεν μπορεί να συλλάβει άμεσα κανέναν αριθμό μεγαλύτερον από πέντε. Πέρα από το «πέντε» βρίσκεται το «πολύ». Έτσι, μια δωδεκάδα γίνεται εύκολα ένα εκατομμύριο. Η ιδέα σας είναι εκπληκτική!

Ο Μπινάι ξεθάρρεψε:

– Έχω και μιαν άλλη, ακόμη καλύτερη. Μπορείτε να φανταστείτε πόσο πιο εύκολο θα ήταν το πρόβλημα της Βαρύτητας, αν ξεκινούσαμε τους υπολογισμούς μας από ένα απλό ηλιακό σύστημα; Αν υποθέσουμε ότι υπάρχει κάποιος πλανήτης με έναν μόνον ήλιο. Ο πλανήτης αυτός θα διέγραφε με την τροχιά του μια τέλεια έκλειψη, ενώ η φύση της βαρύτητας θα ήταν τόσο φανερή, ώστε θα γινόταν αποδεκτή απ' όλους εξαρχής σαν αξίωμα. Και σ' έναν τέτοιο πλανήτη οι αστρονόμοι θα μπορούσαν ν' ανακαλύψουν τη βαρύτητα πριν το τηλεσκόπιο. Μόνον η παρατήρηση με γυμνό μάτι θα ήταν αρκετή.

– Ένα τέτοιο όμως σύστημα θα μπορούσε να είναι σταθερό; ρώτησε ο Σηρίν κάπως καχύποπτος.

– Και βέβαια! Θεωρητικά ονομάζουμε αυτή την περίπτωση «ένα - και - ένα», κι από μαθηματική άποψη εμφανίζει μια τέλεια σταθερότητα. Ωστόσο, αυτό που παρουσιάζει μεγαλύτερο ακόμη ενδιαφέρον είναι οι φιλοσοφικές συνέπειες μιας τέτοιας περίπτωσης.

– Πολύ ωραίο θέμα για αφηρημένη σκέψη, παραδέ-

χτηκε ο Σηρίν, σαν το τέλειο αέριο ή το απόλυτο μηδέν.

Αλλά ο Μπινάι συνέχισε.

– Βέβαια, δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι δεν είναι δυνατόν να υπάρξει ζωή πάνω σ' έναν τέτοιο πλανήτη. Γιατί δεν θα μπορούσε να απορροφήσει από τον μοναδικό ήλιο του ούτε αρκετή θερμότητα ούτε αρκετό φως. Αν μάλιστα φανταστούμε ότι ο πλανήτης αυτός περιστρέφεται γύρω από τον άξονά του, τότε κάθε σημείο της επιφάνειάς του θα πρέπει να βυθίζεται κατά το μισό διάστημα της περιστροφής στα Αιώνια Σκοτάδια. Κατά συνέπεια, δεν μπορούμε να φανταστούμε την ανάπτυξη της ζωής – που εξαρτάται τόσο πολύ από το φως – κάτω από τέτοιες συνθήκες. Επιπλέον...

Αλλά ο Σηρίν τον διέκοψε απότομα. Τινάχτηκε πάνω απότομα με αποτέλεσμα να αναποδογυρίσει την καρέκλα του:

– Ο Ατόν φέρνει τα φώτα!

Ο Μπινάι γύρισε να κοιτάξει.

Πράγματι, ο Ατόν ήρθε κουβαλώντας στα χέρια του μισή ντουζίνα μπαστούνια, που είχαν μήκος τριάντα εκατοστά και πάχος δυόμισι. Αγριοκοίταξε τους συνεργάτες του που πλησίασαν περίεργοι.

– Γυρίστε όλοι στις θέσεις σας. Σηρίν, ελάτε να με βοηθήσετε.

Ο Σηρίν προθυμοποιήθηκε να τρέξει να βοηθήσει τον ηλικιωμένο καθηγητή. Τοποθέτησαν ένα - ένα τα μπαστούνια σε κάτι μεταλλικές υποδοχές στον τοίχο.

Με τελετουργικό χαρακτήρα, ο Σηρίν έτριψε ένα σπίρτο, το άναψε και το πρόσφερε στον Ατόν που έφερε τη φλόγα στην άκρη του πρώτου μπαστουνιού.

Η φλόγα φάνηκε λίγο διστακτική. Μαύρισε την άκρη του μπαστουνιού και τελικά αναπήδησε τσιρίζοντας. Ένα κίτρινο φως αγκάλιασε το πρόσωπο του Ατόν. Η φλόγα, μήκους είκοσι περίπου εκατοστών, σταθεροποιήθηκε. Οι συνεργάτες του Ατόν χειροκρότησαν και ζητωκραύγασαν. Ο πρύτανης με μεθοδικές κινήσεις άναψε και τα άλλα μπαστούνια. Το κίτρινο φως απλώθηκε σ' όλη την έκταση της πάνω αίθουσας του Αστεροσκοπείου.

Το φως που έβγαινε από τα μπαστούνια ήταν αδύναμο. Πιο ασθενικό κι από το φως του ετοιμοθάνατου κόκκινου Βήτα. Οι φλόγες χόρευαν παράγοντας απατηλές σκιές. Οι δαυλοί κάπνιζαν και βρόμαγαν απαίσια. Αλλά πρόσφεραν κίτρινο φως!

Ήταν μια παρηγοριά αυτό το κίτρινο φως μετά από τέσσερις ώρες βασιλείας του ασθενικού κόκκινου φωτός του Βήτα. Ακόμη και ο Λάτιμερ, σήκωσε το κεφάλι από το βιβλίο του και κοίταζε το φως των δαυλών με θαυμασμό.

Ο Σηρίν ζέστανε τα παγωμένα χέρια του σ' έναν από τους δαυλούς αδιαφορώντας για την απαίσια μυρωδιά τους και τον αποπνιχτικό καπνό. Έπειτα ψιθύρισε μόνος του:

– Τι ωραίο που είναι! Ποτέ μου δεν είχα καταλάβει πόσο ωραίο είναι το κίτρινο φως!

Αλλά ο Τερεμόν κοιτούσε τους δαυλούς καχύποπτος. Η μύτη του είχε ενοχληθεί από τη βρομερή μυρωδιά του καπνού. Ρώτησε:

– Τι είναι αυτά τα πράγματα;

– Ξυλάκια, απάντησε λακωνικά ο Σηρίν.

– Α, όχι, δεν μπορείτε να με γελάσετε... Αν ήταν κοινά ξύλα θα καίγονταν. Αλλά αυτά δεν καίγονται. Μαυρίζει μόνον η άκρη τους και η φωτιά μοιάζει να βγαίνει από το εσωτερικό τους.

– Θαυμάσια επινόηση. Πρόκειται για έναν μηχανισμό τεχνητού φωτισμού. Κατασκευάσαμε αρκετές εκατοντάδες, αλλά τα περισσότερα βρίσκονται στο Καταφύγιο βέβαια. Όπως βλέπετε είναι κομμάτια από ξεραμένο καλάμι. Η ψύχα τους έχει ξεραθεί και την ποτίσαμε στο ζωικό λίπος. Έτσι, αυτό που καίγεται σιγά-σιγά και μας φωτίζει είναι το λίπος. Το κάθε μπαστούνι μπορεί να μας φωτίζει κάπου μισή ώρα, χωρίς να καεί. Είναι επινόηση κάποιου νεαρού ερευνητή του πανεπιστημίου του Σάρο.

Μετά την αίσθηση που προκάλεσε το άναμμα των δαυλών, ο θόλος του Αστεροσκοπείου ξαναβρήκε την ηρεμία του. Ο Λάτιμερ μετέφερε το κάθισμά του κοντά σ' έναν δαυλό και συνέχισε να διαβάζει το βιβλίο του, ψέλνοντας σιγανά μονότονες ευχές προς τα Άστρα. Ο Μπινάι ξαναγύρισε στις τηλεφωτογραφικές του μηχανές ενώ ο Τερεμόν άρχισε να επεξεργάζεται τις σημειώσεις του. Αφορούσαν το άρθρο του για το επόμενο φύλλο των *Χρονικών του Σάρο-Σίτυ*, ένα φύλλο που δεν θα έβγαινε ποτέ, βέβαια, αλλά η δουλειά αυτή απασχολούσε το μυαλό του δημοσιογράφου και συγκρατούσε τα νεύρα του.

Η σκοτεινιά, σαν μια ζωντανή οντότητα, κάλυψε τον θόλο, κάνοντας να ξεχωρίσει ο προστατευτικός κύκλος που σχημάτιζε το κίτρινο φως των δαυλών. Μύριζε καμένο λίπος και στην αίθουσα ακούγονταν μόνον τα τσιρίγματα από τους δαυλούς. Κάθε τόσο ακουγόταν ένας αναστεναγμός. Οι επιστήμονες έκαναν καθετί να συγκρατήσουν την ψυχραιμία τους σ' έναν κόσμο που βυθιζόταν πλέον ολοκληρωτικά στο σκοτάδι.

Ο Τερεμόν ήταν ο πρώτος που άκουσε τον θόρυβο απέξω. Στην αρχή νόμισε ότι ήταν απλά η ιδέα του. Παρ' όλα αυτά, εγκατέλειψε τις σημειώσεις του, πέρασε εμπρός από το ηλιοσκόπιο και κοίταξε από το παράθυρο.

Ξαφνικά έβγαλε μια κραυγή.

– Σηρίν!

Όλοι παράτησαν τη δουλειά τους. Ο ψυχολόγος βιάστηκε να έρθει δίπλα στον Τερεμόν. Ήρθε και ο Ατόν. Ακόμη κι ο Γιμότ, που, σκαρφαλωμένος σ' ένα ψηλό σκαμνί παρακολουθούσε τον φακό του γιγάντιου ηλιοσκόπιου, γύρισε και κοίταξε προς το παράθυρο.

Στον ουρανό ό,τι είχε απομείνει από τον Βήτα ήταν ένα υποκόκκινο νύχι, που έριχνε το τελευταίο απελπισμένο του βλέμμα προς τον Λαγκάς. Πέρα μακριά, η πόλη του Σάρο ήταν βυθισμένη στο σκοτάδι. Ξεχώριζε μόνον μια κοκκινόμαυρη φιδωτή γραμμή: ο δρόμος που ερχόταν από το Σάρο προς το Αστεροσκοπείο. Αλλά ακριβώς αυτός ο δρόμος τράβηξε την προσοχή του Τερεμόν, γιατί πάνω του διακρινόταν καθαρά μια μαύρη κι αφάνταστα απειλητική μάζα, που πλησίαζε το Αστεροσκοπείο.

Η κραυγή του πρύτανη Ατόν, του διευθυντή του Αστεροσκοπείου, ακούστηκε ανατριχιαστική, απόκοσμη και τρομερή:

– Οι τρελοί από την πόλη! Έφτασαν!

– Πόση ώρα μένει μέχρι την ολική έκλειψη; ρώτησε ο Σηρίν.

– Κάπου ένα τέταρτο, αλλά... τους βλέπω να φτάνουν εδώ μέσα σε πέντε λεπτά!

– Μην ανησυχείτε. Συνεχίστε τη δουλειά σας. Θα τους συγκρατήσουμε. Το Αστεροσκοπείο είναι χτισμένο σαν φρούριο. Ατόν, έχετε τον νου σας στον Λατρευτή... Τερεμόν, ελάτε μαζί μου!

Παρά τα γεράματα και το πάχος του, ο Σηρίν βγήκε τρέχοντας από την πόρτα και ο Τερεμόν τον ακολούθησε από κοντά. Στις κυκλικές σκάλες βασίλευε μια γκρίζα και αποκρουστική καταχνιά. Είκοσι σκαλοπάτια πιο κάτω, το σκοτάδι ήταν βαθύτερο, γιατί δεν έφτανε εκεί το φως από τους δαυλούς του θόλου.

Ο Σηρίν σταμάτησε κι έφερε το χέρι του στο στήθος. Τα μάτια του κόντευαν να πεταχτούν έξω και η φωνή του τραύλιζε:

– Δεν μπορώ να πάρω ανάσα... Τερεμόν, συνεχίστε μόνος σας... Κλείστε όλες τις πόρτες...

Ο δημοσιογράφος κατέβηκε υπάκουος μερικά σκαλιά, κι έπειτα πισωγύρισε.

– Περιμένετε!... Μπορείτε να βαστήξετε για ένα λεπτό;

Ακόμη κι ο Τερεμόν ένιωθε να του πιάνεται η ανάσα. Ένιωθε να τον κυριεύει ο πανικός στην ιδέα ότι θα κατέβαινε τα υπόλοιπα σκαλιά ψηλαφίζοντας μέσα στο σκοτάδι.

Ναι, ακόμη κι ο Τερεμόν φοβόταν το σκοτάδι!

– Μην κουνηθείτε από εδώ. Θα γυρίσω αμέσως!

Ανέβηκε γρήγορα προς τον θόλο, πηδώντας τέσσερα τέσσερα τα σκαλιά. Ήταν λαχανιασμένος. Όχι μόνον

από την προσπάθεια, αλλά και την αγωνία. Χωρίς να ζητήσει την άδεια του Ατόν, άρπαξε έναν δαυλό και ξαναγύρισε στις σκάλες. Η απαίσια μυρωδιά τον έπνιξε και η φλόγα έγειρε προς τα πίσω, καθώς εκείνος κατέβαινε ορμητικά τις σκάλες. Αλλά βαστούσε τον δαυλό σφιχτά, λες κι από τη φλόγα του εξαρτιόταν η ζωή του.

Ο Σηρίν άνοιξε τα μάτια και μούγκρισε μόλις ο Τερεμόν βρέθηκε δίπλα του. Ο δημοσιογράφος τον ταρακούνησε.

– Ελάτε, έφερα φως!

Βαστώντας χαμηλά τον δαυλό, κοντά στα πόδια τους, κατέβηκαν αργά τα υπόλοιπα σκαλοπάτια, πατώντας μέσα σ' έναν φωτεινό κύκλο. Στο ισόγειο υπήρχε ακόμη λίγο φως από τον ετοιμοθάνατο ήλιο.

– Τους ακούτε; Έρχονται! είπε ο Τερεμόν στον Σηρίν, δίνοντάς του τον δαυλό.

Τους άκουγαν. Μακρινές άναρθρες κραυγές και ποδοβολητό.

Αλλά ο Σηρίν είχε δίκιο. Το Αστεροσκοπείο ήταν χτισμένο σαν φρούριο. Κατασκευασμένο τον προηγούμενο αιώνα, σε νεο-γκαβοτινό ρυθμό, στο απόγειο της ασχήμιας του, είχε χτιστεί για να αντέξει στον χρόνο κι όχι για να είναι ωραίο.

Τα παράθυρα ήταν προστατευμένα από χοντρά κάγκελα και οι τοίχοι ήταν τόσο γεροχτισμένοι, ώστε θα μπορούσαν ν' αντέξουν ακόμη κι έναν σεισμό. Η κεντρική πόρτα ήταν ένα μασίφ κομμάτι ξύλου από καρυδιά, ενισχυμένο με χοντρά μεταλλικά ελάσματα. Ο Τερεμόν τράβηξε τους σύρτες και γύρισε τη βαριά κλειδαριά.

Από την άλλη άκρη του διαδρόμου άκουσε τον Σηρίν να βλαστημάει. Έτρεξε δίπλα του και είδε την πίσω πόρτα του κτιρίου. Η κλειδαριά της ήταν παραβιασμένη και άχρηστη.

– Από εδώ θα πρέπει να μπήκε ο Λάτιμερ, είπε.

– Και λοιπόν; Δεν θα χάσουμε το κουράγιο μας. Βοηθήστε με να στριμώξουμε από πίσω της όλα τα έπιπλα του ισόγειου. Και μη μου χώνετε τον δαυλό στα μούτρα. Αυτός ο καπνός είναι ανυπόφορος.

Και λέγοντας αυτά έσυρε ένα βαρύ τραπέζι πίσω από την παραβιασμένη πόρτα. Σε λίγα λεπτά, με τη βοήθεια του γερο-ψυχολόγου, κατάφερε να φτιάξει πίσω από την πόρτα ένα άσχημο αλλά πολύ στέρεο υποστήριγμα.

Ήδη, από την άλλη μεριά της μπροστινής πόρτας, ακούγονταν υπόκωφα γρονθοκοπήματα, κραυγές και ουρλιαχτά.

Το πλήθος εγκατέλειψε το Σάρο Σίτυ σε έξαλλη κατάσταση, έχοντας μόνο δύο πράγματα κατά νου: να αποκτήσει την ευλογία των Λατρευτών καταστρέφοντας το Αστεροσκοπείο και να λυτρωθεί από τον πανικό που του ενέπνευσαν τα Αιώνια Σκοτάδια. Αλλά η μαζική τρέλα αγνοεί την οργάνωση. Έτσι, δεν έφεραν μαζί τους ούτε εργαλεία ούτε όπλα. Ήρθαν με τα πόδια από την πόλη, και επιτέθηκαν στο Αστεροσκοπείο με τις γροθιές τους.

Τώρα πάλευαν ενάντια στους χοντρούς τοίχους και τις βαριές πόρτες, μέσα στην απελπισία του παραληρήματος, κάτω από το ισχνό κατακόκκινο φως του Βήτα, που λιγόστευε κάθε λεπτό εφιαλτικά.

– Ας ανέβουμε και πάλι στον θόλο, μούγκρισε ο Τερεμόν.

Στον θόλο μόνον ο Γιμότ παρακολουθούσε τον Βήτα από το ηλιοσκόπιο. Όλοι οι άλλοι βρίσκονταν εμπρός στις φωτογραφικές μηχανές και άκουγαν τις τελευταίες οδηγίες από το στόμα του Μπινάι:

– Προσέξτε καλά! Εγώ θα φωτογραφίσω τον Βήτα λίγο πριν την ολική έκλειψη και θα αλλάξω αμέσως πλάκα. Εσείς πρέπει να μείνετε ο καθένας εμπρός στη μηχανή του, περιμένοντας τα... Άστρα. Γνωρίζετε όλοι τους χρόνους έκθεσης, έτσι;... Ωραία! Προσπαθήστε λοιπόν να τραβήξετε ωραίες φωτογραφίες. Μη χάσετε τον χρόνο σας προσπαθώντας να φωτογραφίσετε ταυτόχρονα δυο άστρα μαζί. Ένα φτάνει... Κι αν κατά τύχη δεν νιώθετε καλά και θέλετε να φύγετε, *απομακρυνθείτε, σας παρακαλώ, αμέσως από τις μηχανές!*

Ο Σηρίν ψιθύρισε στον Τερεμόν.

– Πήγαινέ με στον Ατόν. Δεν βλέπω πλέον τίποτα.

Ο δημοσιογράφος δεν του αποκρίθηκε αμέσως. Οι αόριστες σιλουέτες των αστρονόμων μόλις που διακρίνονταν μέσα στο αχνό φως των μισοεξαντλημένων δαυλών.

– Σκοτάδι, μούγκρισε.

Ο Σηρίν σήκωσε το χέρι.

– Ατόν!

Παραπάτησε.

– Ατόν!

Ο Τερεμόν τον άρπαξε από το μπράτσο.

– Περιμένετε, Σηρίν, θα σας οδηγήσω εγώ κοντά του.

Προσεχτικά, κατάφερε να διασχίσει όλη την αίθουσα. Έκλεινε τα μάτια του, για να προστατευτεί από τα Αιώνια Σκοτάδια, έκλεινε το πνεύμα του για να προστατευτεί από το χάος που ένιωθε να ανοίγει μέσα του.

Αλλά κανείς δεν τους άκουγε, ούτε έδειχνε να τους προσέχει. Ο Σηρίν χτύπησε πάνω σ' έναν τοίχο.

– Ατόν!

Αγωνιζόταν να αναπνεύσει κανονικά.

Ο ψυχολόγος ΄νιωσε κάτι τρεμάμενα χέρια να τον ψηλαφίζουν. Έπειτα άκουσε μια τρεμάμενη φωνή:

– Εσείς είστε, Σηρίν;

– Ναι, εγώ! Ατόν, μη φοβάστε το πλήθος. Δεν πρόκειται να περάσουν.

Ο Λάτιμερ σηκώθηκε με το πρόσωπο παραμορφωμένο από την απελπισία. Είχε δώσει τον λόγο του κι αν δεν τον τηρούσε, εξέθετε την ψυχή του σε θανάσιμο κίνδυνο. Ωστόσο, δεν είχε δώσει τον λόγο του ελεύθερα. Τον είχαν εκβιάσει. Σε λίγο θα πρόβαλαν τα Άστρα στον ουρανό! Δεν μπορούσε να εξακολουθήσει να μένει αδρανής... Κι ας είχε δώσει τον λόγο του...

Το πρόσωπο του Μπινάι φωτίστηκε ανεπαίσθητα από την τελευταία κόκκινη ακτίνα του Βήτα. Έπειτα έσκυψε στοργικά, φιλότιμα, πάνω στον φακό της μηχανής του. Την ίδια στιγμή ο Λάτιμερ πήρε την απόφασή του. Όρμησε πάνω στον Μπινάι σαν λυσσασμένος. Δεν έβλεπε πλέον τίποτα γύρω ου. Προχωρούσε μέσα στο σκοτάδι,

πατούσε πάνω στο σκοτάδι. Άρχισε να χτυπάει με μανία στο κενό. Κλοτσούσε τον εχθρό του, τα διαβολικά μηχανήματα, τα όντα και τα πράγματα που τόλμησαν να παραβιάσουν την ιερότητα των Άστρων.

Ένα γερό χέρι άρπαξε τον Λάτιμερ από το σβέρκο και τον πέταξε στο πάτωμα, πολύ πριν προλάβει να φτάσει στον Μπινάι. Η πάλη και ο αγώνας του θρησκευόμενου γινόταν περισσότερο στη θολωμένη φαντασία του. Ο Λατρευτής έπιασε τον αντίπαλό του από τα πόδια. Εκείνος προσπάθησε να ξεφύγει σκύβοντας. Ο Λάτιμερ έκανε να ανασηκωθεί, εγκαταλείποντας τον Τερεμόν στο πάτωμα. Αλλά ο δημοσιογράφος τον άρπαξε και πάλι, εμποδίζοντάς τον να συνεχίσει τη λυσσασμένη του πορεία προς τα όργανα του Αστεροσκοπείου. Τα γαμψά νύχια του Λατρευτή χώθηκαν στην καρωτίδα του δημοσιογράφου.

– Άφησέ με, γιατί θα σε πνίξω.

Ο Τερεμόν ούρλιαξε από τον πόνο:

– Κάθαρμα!

Ξάφνου ο δημοσιογράφος ένιωσε να χάνει τις αισθήσεις του, ενώ συνάμα είχε απόλυτη συνείδηση του τι συνέβαινε γύρω του. Άκουσε την κραυγή του Μπινάι:

– Τον βαστάω! Στις μηχανές σας, παλικάρια μου!

Έπειτα έσβησε και το τελευταίο φως του Βήτα.

Ακουγόταν μόνο η λαχανιασμένη ανάσα του Μπινάι...

Ο Σηρίν έβγαλε μια μικρή κραυγή κι ένα παράξενο βογκητό... Τελικά απλώθηκε μια παγερή σιγή. Μια σιγή νεκρική, που ήρθε απέξω και αγκάλιασε όλο τον θόλο του Αστεροσκοπείου.

Ο Τερεμόν είδε τα μάτια του Λάτιμερ να λαμπυρίζουν στο τελευταίο φως των δαυλών. Ήταν μάτια τρελού, καρφωμένα σε έκσταση προς τον ουρανό.

Με μεγάλη προσπάθεια, κατάφερε να γυρίσει προς το παράθυρο και να κοιτάξει το τρομακτικό σκοτάδι. Και τότε είδε!

Τα Άστρα λαμπύριζαν στον Ουρανό!

Πάνω από τριάντα χιλιάδες ήλιοι έστελναν την παγε-

ρή ανταύγειά τους στο τρομοκρατημένο και κατασκότεινο τοπίο του Λαγκάς.

Ο Τερεμόν ένιωσε τον τρόμο να του πνίγει τον λαιμό. Ανασηκώθηκε και προχώρησε προς το παράθυρο, μαγεμένος από το φοβερό θέαμα. Έπεσε στα γόνατα. Είχε απόλυτη συνείδηση του τι του συνέβαινε, και δεν μπορούσε να αντισταθεί. Τρελαινόταν. Έχανε τα λογικά του και το ήξερε. Ήξερε ότι μετά από λίγο το σώμα του θα εξακολουθούσε να πατάει στο έδαφος του Λαγκάς, αλλά το πνεύμα του θα είχε χαθεί για πάντα, ρουφηγμένο από τα Αιώνια Σκοτάδια και τη θανατερή γοητεία τους.

Γιατί πλέον είχαν έρθει τα Αιώνια Σκοτάδια, τα Άστρα, το Ψύχος και το Τέλος του Κόσμου. Οι γιγάντιοι σκοτεινοί όγκοι έπεφταν πάνω του και τον εκμηδένιζαν.

Έκανε μια κίνηση απελπισίας να πλησιάσει έναν μισοτελειωμένο δαυλό.

– Φως! Φως! ούρλιαξε.

Κι από την άλλη άκρη του θόλου ακούστηκε η τρομερή φωνή του Ατόν:

– Να τα Άστρα! Όλα τα Άστρα!... Δεν τα γνωρίζαμε! Νομίζαμε ότι όλο το Σύμπαν ήταν μόνον οι έξι ήλιοι μας! Λάθος! Η πραγματικότητα του Σύμπαντος είναι τα Αιώνια Σκοτάδια!... Ο κόσμος μας θα παραδοθεί στην εκδίκηση των Άστρων... Δεν μπορούμε να τα ξέρουμε όλα!... Δεν πρόκειται ποτέ να τα μάθουμε όλα!

Κάποιος άπλωσε το χέρι κι έπιασε τον τελευταίο δαυλό που έκαιγε ακόμη. Αλλά του γλίστρησε, έπεσε στο πάτωμα, έσβησε. Και την ίδια στιγμή, η εφιαλτική λάμψη των Άστρων και ο τρόμος από τα Αιώνια Σκοτάδια έκαναν ένα πήδημα προς τα εμπρός.

Πέρα μακριά, προς τη μεριά του Σάρο Σίτυ, φάνηκε μια κιτρινοκόκκινη φλόγα, που μέσα σε λίγα λεπτά αγκάλιασε όλη την έκταση της πόλης. Η φλόγα έγινε φωτιά, κι η φωτιά πυρκαγιά. Δεν ήταν ήλιος!

Στον πλανήτη Λαγκάς έπεσε και πάλι η μεγάλη νύχτα!

ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΗ

του Στάνλεϋ Ουάινμπάουμ

Άρης... Ο «κόκκινος» πλανήτης. Κοντά στη Γη, αρκετά όμοιος με τη Γη, ο Άρης αποτέλεσε κατά τους τελευταίους δύο αιώνες τον χώρο που ερέθισε τη φαντασία αναρίθμητων συγγραφέων του Διαστήματος.

Κατά τον 19ο αιώνα, μερικοί αστρονόμοι διέκριναν στην επιφάνεια του Άρη κάτι μυστηριώδεις γραμμές. Τις ονόμασαν «διώρυγες» – ενδεχόμενα επηρεασμένοι από τη Διώρυγα του Σουέζ, το θαύμα της τεχνολογίας του 19ου αιώνα – και πίστεψαν ότι πρόκειται για κατασκευάσματα ευφυών και πολιτισμένων όντων... Διώρυγες επικοινωνίας, διώρυγες άρδευσης ή και τα δύο; Αυτό ήταν ένα θέμα που έπρεπε να διερευνηθεί, αλλά στο μεταξύ όλο και περισσότεροι ήταν βέβαιοι πως ο κόκκινος πλανήτης διαθέτει ένα πλούσιο δίκτυο από διώρυγες.

Στα 1950 εκδηλώθηκαν οι πρώτες σοβαρές αντιρρήσεις για την ύπαρξη των διωρύγων του Άρη και σ' αυτό το κίνημα η συμμετοχή της ελληνικής αστρονομίας υπήρξε πολύ σημαντική. Όταν στα 1976 τα πρώτα γήινα διαστημόπλοια πλησίασαν και φωτογράφησαν τον Άρη, ο θρύλος των διωρύγων κατέρρευσε... Δεν υπάρχουν πλέον διώρυγες στον Άρη, αλλά μόνον λοφοσειρές που δημιουργούν σκιές – αρμονικών υποτίθεται – γραμμών. Κρίμα, γιατί οι διώρυγες προϋποθέταν την ύπαρξη λογικών όντων. Εδώ, ο Στ. Ουάινμπαουμ, αγνοεί την αστρονομική πραγματικότητα και στήνει μια θαυμάσια ιστορία πάνω στην επιφάνεια του κόκκινου πλανήτη...

Ο Τζάρβις μπήκε λαχανιασμένος στην στενή καμπίνα του *Άρη*.

– Επιτέλους, ένας αέρας που αναπνέεται!.. Είναι φρίκη έξω!

Έδειξε με το κεφάλι το τοπίο του κόκκινου πλανήτη, που απλωνόταν πλατύ και μονότονο, πέρα από φινιστρίνι, φωτισμένο από το χλωμό φως του πλησιέστερου δορυφόρου.

Οι άλλοι τρεις τον κοίταξαν συγκαταβατικά: Ήταν ο Πατς, ο μηχανικός, ο Ληρόη, ο βιολόγος, και ο Χάρισον, ο αστρονόμος και αρχηγός της αποστολής. Ο Ντικ Τζάρβις ήταν το τέταρτο και τελευταίο μέλος της αποστολής που ήρθε για πρώτη φορά να εξερευνήσει τον πλανήτη Άρη, τον μυστηριώδη γείτονα της Γης, με το σκάφος – πώς θα μπορούσε να ονομαστεί διαφορετικά; – *Άρης*.

Είχαν περάσει ήδη είκοσι χρόνια από τότε που ο πιλότος Ντόενυ έχασε τη ζωή του προσπαθώντας να τελειοποιήσει έναν πύραυλο με ατομικό αντιδραστήρα, κι άλλα δέκα χρόνια, από τότε που ένας άλλος τρελός πιλότος, ο Καρντόζα, έκανε την πρώτη του πτήση στη Σελήνη.

Έτσι, οι άντρες που αποτελούσαν το πλήρωμα του *Άρη* ήταν πραγματικοί πρωτοπόροι.

Γιατί αν εξαιρούσε κανείς τη μισή ντουζίνα των σεληνιακών αποστολών και την αποτυχημένη προσπάθεια του Λάνσεϋ προς τη γοητευτική Αφροδίτη, οι άντρες

του Άρη ήταν οι πρώτοι άνθρωποι που δοκίμασαν μια διαφορετική βαρύτητα από εκείνην της Γης και το πρώτο πλήρωμα που κατάφερε να ξεφύγει από το σύστημα Γη-Σελήνη.

Για μήνες ολόκληρους εκπαιδεύτηκαν σκληρά πάνω στη Γη και μια από τις δυσκολότερες δοκιμασίες ήταν να συνηθίσουν, μέσα στις ειδικά διασκευασμένες αίθουσες, να αναπνέουν την αραιή ατμόσφαιρα του Άρη... Τελικά, εξαπολύθηκαν προς τον κόκκινο πλανήτη μέσα σ' ένα μικροσκοπικό διαστημόπλοιο, που η κίνησή του εξασφαλιζόταν από τους αμφίβολης ακόμη σταθερότητας κινητήρες του 21ού αιώνα... Και κοντά σ' όλα αυτά έπρεπε να προστεθεί η εμπειρία της αντιμετώπισης ενός εντελώς άγνωστου κόσμου.

Ο Τζάρβις τεντώθηκε κι έπειτα άγγιξε προσεχτικά την ξεφλουδισμένη από την παγωνιά μύτη του. Πήρε ξανά μια βαθιά ανάσα και αναστέναξε.

Ο Χάρισον, αρχηγός της αποστολής, δεν άντεξε άλλο:

– Λοιπόν; Θα μιλήσεις; Τι σου συνέβη; Σηκώνεσαι και φεύγεις ξαφνικά μ' έναν βοηθητικό πύραυλο, χάνεσαι για δέκα μέρες και τελικά σε εντοπίζει ο Πατς σε μια συγκέντρωση μισοπάλαβων όντων να κάνεις παρέα μ' ένα είδος στρουθοκάμηλου... Άντε, πες μας!

Ο Τζάρβις ξερόβηξε και άρχισε:

– Σύμφωνοι... Λοιπόν, ακολουθώντας τις διαταγές σου, άφησα τον Καρλ να αποεδαφιστεί προς τον βορρά, κι εγώ, μέσα στο σκάφος μου, ξεκίνησα να εξερευνήσω τον νότο. Όπως θυμάσαι, Αρχηγέ, οι διαταγές μας απαγόρευαν να προσεδαφιστούμε. Έπρεπε μόνον να περιπολούμε από κάποιο ύψος, αναζητώντας ενδιαφέροντα σημεία. Έβαλα σε λειτουργία τις δύο κάμερες και συνέχισα την πτήση μου στα εξακόσια μέτρα περίπου, κι αυτό για δύο λόγους... για να προσφέρω όσο το δυνατόν μεγαλύτερη έκταση στο οπτικό πεδίο των μηχανών, κι επιπλέον για να αποφύγω τη σκόνη που σηκώνουν οι κινητήρες σ' αυτή την αραιότατη ατμόσφαιρα, όταν πετά κανείς πολύ κοντά στην επιφάνεια του Άρη.

– Ο Πατς μας τα είπε όλα αυτά, γκρίνιαξε ο Χάρισον. Τουλάχιστον αν είχες δώσει τα φιλμ... Θα είχαν ξεπληρώσει το κόστος του ταξιδιού... Θυμάσαι τι επιτυχία σημείωσαν τα πρώτα φιλμ που γυρίστηκαν στην επιφάνεια της Σελήνης;

– Μα τα έχω τα φιλμ, απάντησε ο Τζάρβις. Είναι όλα εκεί... Όπως το είχαμε προβλέψει, σ' αυτή την αραιή ατμόσφαιρα τα φτερά δεν παίζουν κανέναν ιδιαίτερο ρόλο, όταν πετά κανείς με ταχύτητα μικρότερη από 160 χιλιόμετρα την ώρα, κι έτσι αναγκάστηκα να χρησιμοποιήσω τις τουρμπίνες. Ωστόσο η ορατότητα μειώνεται σημαντικά εξαιτίας της ταχύτητας, του ύψους και των διαταραχών που προκαλούν οι τουρμπίνες... Παρ' όλα αυτά, κατάφερα να διακρίνω ότι πετούσα διαρκώς πάνω από εκείνην την τεράστια πεδιάδα που διακρίναμε κατά την προσεδάφισή μας, γεμάτη από γλοιώδη φυτά, σωστά χαλιά από φυτόζωα, που ο Ληρόη τα λέει διόποδα. Κάθε τόσο σας έστελνα ένα σήμα, προσδιορίζοντας τη θέση μου, αλλά δεν ξέρω αν με ακούγατε...

– Σε ακούγαμε, είπε ο Χάρισον.

– Διακόσια πενήντα χιλιόμετρα νοτιότερα, συνέχισε ο Τζάρβις, είδα μια έρημο με πορτοκαλιά άμμο. Έτσι, έβγαλα το συμπέρασμα ότι ο αρχικός μας προσανατολισμός ήταν σωστός. Εμείς προσεδαφιστήκαμε σ' αυτή την γκριζωπή πεδιάδα, που οι αστρονόμοι της Γης ονομάζουν Θάλασσα της Χίμαιρας, και η έρημος που συνάντησα έπρεπε να λέγεται Ξάνθος. Έτσι, αν ο συλλογισμός μου ήταν σωστός, στη συνέχεια έπρεπε να συναντήσω μια άλλη γκρίζα πεδιάδα, τη Θάλασσα του Χρόνου, και τριακόσια χιλιόμετρα παρακάτω, μια δεύτερη πορτοκαλιά έρημο, τη Θύλη-1 ή -2. Κι έτσι έγινε.

– Ο Πατς είχε ελέγξει τη θέση μας εδώ και μιάμιση βδομάδα, γρύλισε ο αρχηγός της αποστολής. Έλα στα γεγονότα.

– Αμέσως... Στη Θύλη, πιστέψτε με αν θέλετε, πετούσα πάνω από μια διώρυγα!

– Δεν μας λες τίποτα το καινούριο!.. Ο Πατς φωτογράφησε τουλάχιστον εκατό από αυτές!

– Μήπως είδε και μια πόλη;

– Είκοσι, αν ονομάζεις πόλεις αυτούς τους σωρούς από λάσπη!

– Ωραία!.. Αλλά τώρα έχω να σας πω και μερικά άλλα πράγματα που δεν τα είδε ο Πατς.

Έξυσε τη μύτη του, που συνέχιζε να του προκαλεί φαγούρα, και συνέχισε:

– Ήξερα ότι αυτή την εποχή το φως της μέρας διαρκεί κάπου δεκαέξι ώρες... Έτσι, μετά από πτήση οκτώ ωρών κι αφού κάλυψα μια απόσταση χιλίων τριακοσίων χιλιομέτρων, αποφάσισα να γυρίσω πίσω. Εκείνη τη στιγμή βρισκόμουν πάνω από τη Θύλη-1 ή -2 σε βάθος σαράντα χιλιομέτρων περίπου. Και ακριβώς ήταν τότε που ο κινητήρας του Πατς μου έπαιξε ένα άσχημο παιχνίδι...

– Τι εννοείς; ρώτησε ο μηχανικός.

– Η ατομική αντίδραση εξασθένισε, άρχισα να χάνω ύψος και ξαφνικά, έπεσα μέσα στην έρημο της Θύλης... Έσπασα και τη μύτη μου στο κρύσταλλο...

Κι έτριψε την πραγματικά αξιοθρήνητη μύτη του.

– Δοκίμασες να ρίξεις θειικό οξύ στον θάλαμο καύσης;... ρώτησε ο Πατς.

– Όχι, δεν το σκέφτηκα... Άλλωστε δεν είχα πολύ πείρα μ' αυτό το διαολομηχάνημα. Επιπλέον, η ανώμαλη προσεδάφιση κατέστρεψε τις τουρμπίνες. Ακόμη κι αν κατάφερνα να ξαναβάλω μπροστά αυτό το πράγμα, δεν θα κέρδιζα τίποτα. Δεκαπέντε χιλιόμετρα παρακάτω, το δάπεδο θα έλιωνε κάτω από τα πόδια μου.

Άγγιξε και πάλι την πονεμένη του μύτη.

– Ευτυχώς που εδώ ένα κιλό μόλις που ξεπερνά τα τετρακόσια γραμμάρια. Διαφορετικά θα είχα γίνει αλοιφή!

– Είμαι σίγουρος ότι η βλάβη δεν ήταν σοβαρή και

μπορούσες να την επιδιορθώσεις, επέμεινε ο Πατς.

– Ίσως, απάντησε ο Τζάρβις ειρωνικά. Αλλά και να το επιδιόρθωνα, το διαβολομηχάνημα δεν θα μπορούσε να ξαναπετάξει... Όπως κι αν είχε το πράγμα δεν είχα πολλές άλλες λύσεις... Είτε έπρεπε να περιμένω να με βρείτε, είτε να δο . μάσω να γυρίσω πίσω με τα πόδια – χίλια τριακόσια χιλιόμετρα! – τη στιγμή που ήξερα ότι σε είκοσι μέρες το διαστημόπλοιο θα εγκατέλειπε τον Άρη!... Δηλαδή έπρεπε να κάνω εξήντα πέντε χιλιόμετρα τη μέρα!...

Πήρε μια βαθιά ανάσα:

– Κι όπως καταλάβατε, αποφάσισα να γυρίσω με τα πόδια! Πίστευα ότι θα καταφέρνατε να με εντοπίσετε, και συνάμα η ιδέα μιας μεγάλης πορείας πάνω στην επιφάνεια του Άρη μου φάνηκε ιδιαίτερα ελκυστική!

– Και βέβαια μπορούσαμε να σε εντοπίσουμε, μούγκρισε ο Χάρισον, αλλά ήταν ευκολότερο αν έμενες κοντά στο σκάφος.

– Ίσως... Πάντως, με τα υλικά από το πιλοτήριο έφτιαξα κάτι σαν σακκίδιο και φορτώθηκα στην πλάτη την αποθήκη του νερού. Πήρα ακόμη ένα αυτόματο πιστόλι, μερικά φυσίγγια και μερικά τρόφιμα, και... ξεκίνησα!

– Μα η αποθήκη νερού ζυγίζει κάπου διακόσια πενήντα κιλά! απόρησε ο βιολόγος Ληρόη.

– Δεν ήταν γεμάτη. Ζύγιζε μόνον εκατό γήινα κιλά, δηλαδή κάπου τριάντα οκτώ εδώ. Κι όπως τα ενενήντα πέντε κιλά του σώματός μου δεν ζυγίζουν πάνω στον Άρη περισσότερο από τριάντα, υπολόγισα ότι μαζί με την αποθήκη νερού έπρεπε να μεταφέρω κάπου εξήντα εννέα κιλά, πράγμα εφικτό – έτσι νόμιζα – για να καλύπτω εξήντα πέντε χιλιόμετρα τη μέρα. Φυσικά, πήρα μαζί μου κι έναν θερμαινόμενο υπνόσακκο για τις παγερές νύχτες του Άρη.

– Καλά που το σκέφτηκες, είπε ο Ληρόη.

Αλλά ο Τζάρβις δεν του έδωσε σημασία:

– Ξεκίνησα με γρήγορο και σταθερό βήμα. Μέσα σε οκτώ ώρες μπορούσα να καλύψω τριάντα χιλιόμετρα

Αλλά δεν ήταν εύκολο. Η άμμος της ερήμου ήταν μαλακιά και δεν υπήρχε τίποτα ν' απασχολεί το μυαλό μου, ούτε καν τα περίφημα βιόποδα του Ληρόη... Μια ώρα αργότερα έφτασα σε μια διώρυγα. Είχε πλάτος κάπου εκατόν είκοσι μέτρα, κι ήταν χαραγμένη ευθεία, όπως οι γραμμές του τρένου... Κάποτε πρέπει να είχε νερό, αλλά τώρα ήταν στεγνή. Ωστόσο η κοίτη της ήταν καλυμμένη από ένα όμορφο πράσινο γρασίδι, που... χώρισε αμέσως μόλις πλησίασα.

– Πώς; έκανε ο Ληρόη.

– Ναι! Θα πρέπει να ήταν συγγενείς των βιόποδών σου... Έπιασα ένα. Έμοιαζε με χορταράκι, όχι μεγαλύτερο από τα δάχτυλό μου, κι είχε δυο μικρά ποδαράκια σαν κλωστές!

– Και πού είναι; ρώτησε ο Ληρόη.

– Στο διάβολο!... Εμένα μ' ενδιέφερε να συνεχίσω την πορεία μου και να σωθώ, κι όχι να κάνω βιολογικές δειγματοληψίες... Καθώς περπατούσα στην κοίτη της διώρυγας, το ζωντανό αυτό γρασίδι μου άνοιγε τον δρόμο, κι έπειτα τον ξανάκλεινε από πίσω μου... Τελικά πέρασα τη διώρυγα και ξαναβρέθηκα στην πορτοκαλιά άμμο της ερήμου της Θύλης... Προχώρησα με κόπο πάνω στην άμμο, που δυσκόλευε τα βήματά μου, βλαστημώντας κάθε τόσο το βρομομηχάνημά σου, Καρλ... Τελικά, λίγο πριν από το σούρουπο έφτασα στο βόρειο άκρο της Θύλης, όπου αντίκρισα την γκρίζα απεραντοσύνη της Θάλασσας του Χρόνου. Για να τη διασχίσω έπρεπε να καλύψω εκατόν είκοσι χιλιόμετρα. Μετά έπρεπε να διασχίσω την έρημο Ξάνθος – άλλα τριακόσια είκοσι χιλιόμετρα – και τέλος τη Θάλασσα της Χίμαιρας – διπλάσια τουλάχιστον απόσταση... Όπως καταλαβαίνετε είχα φτάσει στα όρια της απελπισίας, κι άρχισα να σας βλαστημάω που δεν είχατε καταφέρει ακόμη να με εντοπίσετε...

–Εμείς σε ψάχναμε συνέχεια, ηλίθιε, φώναξε αγανακτισμένος ο Χάρισον.

– Αυτό το φανταζόμουν, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν

μπορούσε να με παρηγορήσει... Πάντως δεν είχε σκοτεινιάσει ακόμη, κι έτσι αποφάσισα να κατέβω τον γκρεμό που χώριζε τη Θύλη από τη Θάλασσα του Χρόνου και να βρω ένα ήσυχο μέρος για να ξαπλώσω... Η Θάλασσα του Χρόνου είναι παρόμοια, όπως η Θάλασσα της Χίμαιρας, εδώ. Περίεργα φυτά, χωρίς φύλλα κι ένα σωρό πράγματα που κινούνται. Βρήκα μια ήσυχη γωνιά και άπλωσα τον υπνόσακκό μου... Στο κάτω κάτω δεν υπήρχε κάτι που να με ανησυχεί... Θέλω να πω, τίποτα δεν φαινόταν επικίνδυνο...

– Και λοιπόν; ρώτησε ο Χάρρισον.

– Εκεί που ετοιμαζόμουν να ξαπλώσω, ξεθεωμένος από την κούραση, ακούω ξαφνικά ένα σαματά, του διαόλου...

– Σαματά; είπε ο Πατς. Τι θα πει αυτό;

– Πολύ θόρυβο, εξήγησε ο Ληρόη. Αλλά δεν μπορώ να φανταστώ τι τον προκαλούσε... Θα μας εξηγήσει, ελπίζω, ο Τζάρβις...

– Στην αρχή, ούτε κι εγώ κατάλαβα τι ήταν... Πλησίασα προσεχτικά... Δεν μπορούσα να καταλάβω. Ακούγονταν ταυτόχρονα σφυρίγματα, κραυγές, φτεροκοπήματα, κραξίματα... Και ξάφνου, παραμερίζοντας κάτι φυτά, είδα τον... Τουίλ.

– Τον Τουίλ; ρώτησε απορρημένος ο Χάρισον.

– Ναι, αυτό το πλάσμα που προηγουμένως ονόμασες «στρουθοκάμηλο». Και λέγοντας «Τουίλ» προφέρω λάθος το όνομά του, γιατί στην πραγματικότητα ονομαζόταν κάτι σαν *«Τιτρρρρουιιίρρρλλλ»*...

– Καλά, και τι έκανε εκείνο το πουλί;

– Έβγαζε κραυγές απελπισίας, γιατί το έτρωγαν!

– Το έτρωγαν; Ποιος το έτρωγε;

– Δεν μπορούσα να διακρίνω καθαρά στην αρχή. Είδα κάτι μαυριδερά πλοκάμια τυλιγμένα γύρω από τη... στρουθοκάμηλο. Δεν είχα καμιά διάθεση να επέμβω γιατί και οι δυο αντίπαλοι με φόβιζαν. Τα πλοκάμια έσφιγγαν τη στρουθοκάμηλο, κι αυτή τα χτυπούσε κάθε τόσο με το ράμφος της, που είχε μήκος γύρω στα σαράντα

πέντε εκατοστά. Ξάφνου διέκρινα το σώμα του πολύποδα. Ήταν φριχτό... Αλλά πάλι δίστασα. Πάλευαν δυο ζώα, εγώ δεν είχα καμιά δουλειά... Κάθισα στην άκρη και παρακολουθούσα τον αγώνα με το όπλο μου στο χέρι, αμέτοχος, ώσπου, από τον λαιμό της στρουθοκάμηλου είδα να κρέμεται κάτι σαν σάκκος ή σαν κουτί... Αυτό μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Μήπως η στρουθοκάμηλος ήταν ένα ον προικισμένο με ευφυΐα ή κάποιο κατοικίδιο ζώο;... Εγκατέλειψα τους δισταγμούς μου, σημάδεψα τον πολύποδα και πυροβόλησα.

»Τα πλοκάμια αποτραβήχτηκαν. Το βρομερό χταπόδι έφτυσε πίσω του ένα υγρό σαν μελάνι κι έπειτα χώθηκε μέσα σε μια τρύπα.

»Η στρουθοκάμηλος έμοιαζε να τα έχει χαμένα. Παραπάτησε λίγο κι έπειτα με πλησίασε απορημένη, πηδώντας πάνω στα πόδια της, που μοιάζαν με μπαστούνια του γκολφ. Βαστούσα το πιστόλι στο χέρι, έτοιμος για κάθε ενδεχόμενο. Κοιταχτήκαμε στα μάτια.

»Ο Αρειανός δεν ήταν πουλί, όπως νόμισα στην αρχή. Έμοιαζε με στρουθοκάμηλο, αλλά δεν ήταν. Είχε βέβαια ράμφος, και κάτι προεξοχές που θύμιζαν φτερά. Το ράμφος όμως ήταν κινούμενο, ειδικά στην άκρη, και θύμιζε προβοσκίδα!

»Είχε δυο ψηλά πόδια με τέσσερα δάχτυλα το καθένα, και κάτι μικροσκοπικά χέρια, επίσης με τέσσερα δάχτυλα. Το σώμα του ήταν μικρό και στρογγυλό, ο λαιμός του ψηλός, το κεφάλι του μικρό, σαν μπαλίτσα, απ' όπου ξεκινούσε το περίεργο αυτό ράμφος - προβοσκίδα... Ήταν δυο τρία εκατοστά ψηλότερος από μένα... Ο Πατς τον είδε...

– Ναι, τον είδα, είπε ο μηχανικός κουνώντας το κεφάλι.

– Εκεί λοιπόν που κοιταζόμασταν, άρχιζε να κακαρίζει και να μου δείχνει τα άδεια χέρια του... Αυτό το θεώρησα σαν φιλική χειρονομία...

– Φαίνεται ότι είδε την ...πρησμένη μύτη σου και σε πέρασε για ...συγγενή του, είπε ο Χάρρισον, πονηρά.

– Να λείπουν τα κρύα αστεία!.. Τι έλεγα; Α, ναι, μόλις λοιπόν είδα τον Αρειανό να μου δείχνει τα άδεια του χέρια, ξανάβαλα το πιστόλι στη θήκη του και τον πλησίασα. Γίναμε... φίλοι!

»Ο ήλιος κόντευε πλέον να δύσει, κι έπρεπε είτε ν' ανάψω φωτιά, είτε να χωθώ μέσα στον υπνόσακκό μου. Αποφάσισα ν' ανάψω φωτιά. Διάλεξα μια εσοχή ανάμεσα στα βράχια του γκρεμού, απόθεσα τα πράγματά μου κι άρχισα να μαζεύω ξεραμένα κομμάτια από αυτά τα παράξενα φυτά. Ο Αρειανός κατάλαβε αμέσως τι πήγαινα να κάνω και μου έφερε ένα σωρό από ξεραμένα φυτά. Έβγαλα ένα σπίρτο, αλλά ο Αρειανός τράβηξε από τον σάκκο του κάτι μου έμοιαζε με αναμμένο κάρβουνο.

»Μόλις το πλησίασε στα ξερόχορτα, πήραν αμέσως φωτιά!.. Κι όμως ξέρετε πόσο δύσκολα ανάβει η φωτιά σ' αυτή την αραιή ατμόσφαιρα!... Κι αυτός ο σάκκος! Σωστό θαύμα τεχνολογίας! Τον άγγιζε σε μιαν άκρη και... πουφ... άνοιγε. Τον ξανάγγιζε στη μέση, και... πουφ... έκλεινε. Και έκλεινε τόσο καλά ώστε δεν μπορούσα να διακρίνω το άνοιγμα. Τύφλα να έχουν όλα τα ...φερμουάρ!

»Καθίσαμε και κοιτάγαμε τη φωτιά, ώσπου τελικά αποφάσισα να επικοινωνήσω με τον Αρειανό. Του έδειξα τον εαυτό μου και του είπα: "Ντικ!". Κατάλαβε αμέσως και επανέλαβε, με κάποια προσπάθεια βέβαια: "Τικ!". Έπειτα έδειξα εκείνον. Έβγαλε μια παράξενη κραυγή, που εγώ τη μετέφρασα "Τουίλ". Αδύνατο να μιμηθώ την προφορά του. Επανέλαβα ωστόσο την όλη διαδικασία για να σιγουρευτώ. Με έδειξα και είπα "Ντικ", τον έδειξα και είπα "Τουίλ"!

»Σ' αυτό το σημείο άρχισε να... διαφωνεί. Άρχισε πάλι να κακαρίζει αρνητικά, και κάθε τόσο επαναλάμβανε "Προυούτ!"! Δεν μπορούσα να καταλάβω. Συμφωνούσαμε και οι δυο ότι εγώ ήμουν ο "Ντικ", που εκείνος με πρόφερε "Τικ", αλλά ως προς το δικό του όνομα δεν μπορούσαμε να συμφωνήσουμε. Μια τον έλεγαν "Τουίλ", μια τον έλεγαν "Προυούτ", και μια κάτι άλλο,

που δεν μπορώ να το μιμηθώ! Κι έπειτα πρόσθεσε κι άλλα ονόματα, και τα μπέρδεψα τελείως!

»Προσπάθησα έπειτα να συμφωνήσω μαζί του σε στοιχειώδη πράγματα. Του είπα και του έδειξα τις πέτρες, τη φωτιά, τα άστρα. Εντελώς ακατανόητος. Έλεγε ό,τι του κατέβαινε, και ούτε μια φορά δεν επαναλάμβανε το ίδιο πράγμα. Μου ήταν αδύνατο να πειστώ ότι αυτές οι κραυγές που βγαίναν από το ράμφος του ήταν λογική γλώσσα. Τελικά, παράτησα κάθε προσπάθεια συνεννόησης, αποφάσισα να τον φωνάζω Τουίλ, και τίποτε άλλο.

»Ο Τουίλ κόλλησε σε μερικές δικές μου λέξεις και τις επαναλάμβανε κάθε τόσο χωρίς να είμαι τελείως βέβαιος ότι καταλάβαινε τελείως το νόημά τους. Ήταν μάλλον ο ενθουσιασμός του ότι κατάφερνε να προφέρει κάτι σε μια ξένη γλώσσα.

»Εγώ ήμουν πολύ μπερδεμένος. Τα φτεροκοπήματα και τα κακαρίσματά του με προβλημάτιζαν. Αναρωτιόμουν αν ήταν θέμα γλώσσας και προφοράς ή θέμα λογικής. Ίσως σκεφτόταν εντελώς διαφορετικά από μένα!

»Μετά τις πρώτες γλωσσολογικές προσπάθειες, καταπιάστηκα με τα μαθηματικά. Χάραξα πάνω στο χώμα 2 + 2 = 4 και του το απέδειξα με χαλίκια. Κατάλαβε αμέσως και μου απάντησε ότι 3 + 3 = 6. Σίγουρος πλέον ότι ο φίλος μου διέθετε μια στοιχειώδη παιδεία, του έδειξα τον ήλιο που έδυε και χάραξα έναν κύκλο στο έδαφος. Μετά έστησα ένα ολόκληρο διάγραμμα του πλανητικού συστήματος, προσθέτοντας μετά τον Ήλιο, τους πλανήτες Ερμή, Αφροδίτη, Γη και Άρη. Μόλις ζωγράφισα το σύμβολο του Άρη, σταμάτησα λίγο και έδειξα ολόγυρα για να του δώσω να καταλάβει ότι μ' αυτό το σύμβολο εννοούσα τον πλανήτη που βρισκόμασταν.

»Μ' αυτό τον τρόπο ήθελα να του δώσω να καταλάβει ότι εγώ καταγόμουν από τη Γη... Κατάλαβε θαυμάσια το διάγραμμα του πλανητικού συστήματος. Κακάρισε αρκετή ώρα, ικανοποιημένος, κι έπειτα πρόσθεσε τους δυο δορυφόρους του Άρη, τον Δείμο και τον Φόβο, κα-

θώς και τη Σελήνη. Ξέρετε τι σημαίνει αυτό, κύριοι; Ότι η φυλή του φίλου μου του Τουίλ χρησιμοποιεί τηλεσκόπια. Κι ότι διαθέτει έναν ανεπτυγμένο πολιτισμό!

— Κουταμάρες! σχολίασε ο Χάρισον. Η Σελήνη είναι ορατή από εδώ. Διακρίνεται στον ουρανό σαν αστέρι πέμπτου μεγέθους. Μπορεί κανείς να παρακολουθήσει τις κινήσεις της με γυμνό μάτι.

— Τη Σελήνη ίσως, αγαπητέ μου, αλλά τον Ερμή; Ο Ερμής δεν διακρίνεται από τον Άρη χωρίς τη βοήθεια αστρονομικών οργάνων! Αλλά ο Τουίλ γνώριζε πολύ καλά την ύπαρξη του Ερμή, γιατί τοποθέτησε τη Σελήνη κοντά στον τρίτο κατά σειρά πλανήτη, κι όχι στον δεύτερο!.. Αν δεν γνώριζε τον Ερμή, θα είχε βάλει τη Γη στη δεύτερη θέση και τον Άρη στην τρίτη, αντί στην τέταρτη που βρίσκεται κανονικά!.. Έτσι δεν είναι;

— Χμμμ! ήταν η απάντηση του Χάρισον.

— Όπως και να έχει το πράγμα, εγώ συνέχισα την προσπάθεια να μεταδώσω το μήνυμα στον φίλο μου... Έσκυψα πάνω στο διάγραμμα, έδειξα τη Γη κι έπειτα εμέναν. Ύστερα ξαναέδειξα τη Γη στο διάγραμμα, και μετά έδειξα και την ίδια στον ουρανό, που μεσουρανούσε εκείνη τη στιγμή καταπράσινη!

»Ο Τουίλ έβγαλε τόσες κραυγές και κακαρίσματα ώστε βεβαιώθηκα ότι είχε καταλάβει. Χοροπηδούσε και κακάριζε. Έκανε νοήματα, έδειχνε τον εαυτό του, μετά τον ουρανό, μετά τον εαυτό του, μετά πάλι τον ουρανό.

»Χτυπούσε την κοιλιά του, έδειχνε τη Μεγάλο Άρκτο, μετά το κεφάλι του, μετά τον αστερισμό της Παρθένου, έπιανε τα πόδια του, ξανάδειχνε μισή ντουζίνα άστρα... κι εγώ τον κοιτούσα κατάπληκτος.

»Ξαφνικά έδωσε ένα πήδημα... Αλλά τι πήδημα! Τινάχτηκε ψηλά στον αέρα, κάπου είκοσι μέτρα, στριφογύρισε γύρω από τον εαυτό του, κι έπεσε κάτω με το κεφάλι, καρφώνοντας το ράμφος του, σαν βέλος, στον κύκλο του διαγράμματος, που αντιπροσώπευε τον Ήλιο. Ακριβώς στο κέντρο!

– Θα πρέπει να είναι τρελός! είπε ο Χάρρισον... Εντελώς τρελός!

– Αυτό σκέφτηκα κι εγώ! Τον κοιτούσα απορημένος, μέχρι να συνέλθει και να τραβήξει το ράμφος του από το χώμα. Ήμουν βέβαιος ότι δεν είχε καταλάβει τίποτα. Ξανάρχισα την ίδια διαδικασία, ξανασχεδίασα το διάγραμμα, και ο Τουίλ ανταποκρίθηκε με τον ίδιο τρόπο. Πήδηξε στον αέρα και ξανακαρφώθηκε με το ράμφος πάνω στον κύκλο του Ήλιου.

– Μήπως πρόκειται για κάποιο θρησκευτικό έθιμο; μουρμούρισε μπερδεμένος ο Χάρισον.

– Μπορεί, συνέχισε ο Τζάρβις... Πάντως έτσι είχαν τα πράγματα. Ανταλλάσσαμε ιδέες έως ένα σημείο και μετά... βλανν, επικρατούσε η ασυνεννοησία!... Ανάμεσά μας υπήρχε κάποια θεμελιώδης διαφορά, που ούτε εκείνος ούτε εγώ μπορούσαμε να καταλάβουμε. Είμαι σίγουρος ότι ο Τουίλ με θεωρούσε το ίδιο παράλογο όπως τον θεωρούσα κι εγώ. Φαίνεται ότι βλέπαμε τα πράγματα από διαφορετική σκοπιά και ο καθένας από τους δυο μας επέμενε ότι η δική του άποψη ήταν η πιο σωστή.

»Ήταν αδύνατο να βρούμε ένα βασικό σημείο επαφής. Πάντως, ανεξάρτητα από τις δυσκολίες της επικοινωνίας, άρχισα να τον συμπαθώ και είχα το συναίσθημα ότι με συμπαθούσε κι εκείνος!

– Μα ήταν τρελός! παρατήρησε ο Χάρισον.

– Δεν έχει σημασία... Περίμενε λίγο και θα δεις... Κάποια στιγμή κουράστηκα και αποφάσισα να κοιμηθώ. Η φωτιά δεν με είχε ζεστάνει κι έτσι χώθηκα στον υπνόσακκό μου. Καταπληκτική εφεύρεση αυτός ο θερμοϋπνόσακκος. Ενώ έξω έκανε – 60° βαθμούς, στον υπνόσακκο, μέσα σε πέντε λεπτά ίδρωσα, κι αναγκάστηκα ν' ανοίξω λίγο, γεγονός που μου πάγωσε τη μύτη και χειροτέρεψε την κατάστασή της, ήδη ταλαιπωρημένη από το χτύπημα κατά την πτώση του διαβολοπύραυλου.

»Δεν ξέρω τι κατάλαβε ο Τουίλ βλέποντάς με να κοιμάμαι... Όταν χώθηκα στον σάκκο μου βρισκόταν μερικά

μέτρα πιο πέρα, ακίνητος, αλλά όταν ξύπνησα, είχε εξαφανιστεί.

»Καθώς ετοιμαζόμουν να συνεχίσω την πορεία μου, τον βλέπω ξαφνικά να πηδάει ψηλά, από το χείλος του γκρεμού της Θύλης και να πέφτει δίπλα μου, καρφωμένος, όπως πάντα, με το ράμφος του στο χώμα.

»Δεν άργησα να καταλάβω ότι αυτό ήταν το σύστημά του στις μετακινήσεις. Πηδούσε κάπου πενήντα μέτρα μακριά και καρφωνόταν κάτω με το ράμφος. Μετά σηκωνόταν σβέλτα και ξαναπήδαγε. Έδειχνε να του προξενεί εντύπωση ο δικός μου τρόπος μετακίνησης. Το βήμα μου ήταν πολύ αργό σε σύγκριση με τα πηδήματά του. Από ευγένεια στάθηκε λίγο δίπλα μου, να μου κάνει συντροφιά, αλλά γρήγορα βαρέθηκε, έδωσε έναν πήδο και βρέθηκε πενήντα μέτρα πιο πέρα.

»Ξεκινώντας, του έδειξα την κατεύθυνσή μου προς τον βοριά... Εκείνος μου απάντησε δείχνοντας προς τον νότο... Εγώ ξεκίνησα προς τον βοριά... Εκείνος με κοίταξε κάπως μπερδεμένος, κι έπειτα με ...ακολούθησε.

»Στην αρχή νευρίασα που τον έβλεπα να πηδάει μακριά και να καρφώνεται στο έδαφος με τη μύτη, αλλά τελικά το συνήθισα. Άλλωστε έδινε δυο - τρεις πήδους, και βλέποντας ότι δεν μπορούσα να τον φτάσω, ξαναγύριζε κοντά μου, απορημένος αλλά συγκαταβατικός.

»Μ' αυτό τον τρόπο, προχωρήσαμε μαζί στη Θάλασσα του Χρόνου. Γύρω μας τα ίδια ηλίθια φυτά, τα ίδια γκριζοπράσινα βιόποδα... Κάθε τόσο ανταλλάσσαμε μερικές κουβέντες, όχι γιατί είχαμε πρόθεση να συνεννοηθούμε – είχαμε πλέον παραιτηθεί και οι δυο από αυτή την προσπάθεια – αλλά, απλά, γιατί θέλαμε να κάνουμε παρέα. Εγώ τραγουδούσα, και νομίζω ότι κι ο φίλος μου έκανε το ίδιο. Μερικές από τις τρίλλιες του είχαν ρυθμό. Είμαι σίγουρος γι' αυτό.

»Έπειτα, ο Τουίλ ερχόταν κοντά μου και επαναλάμβανε τις λίγες λέξεις που έμαθε από μένα. Έδειχνε μια πέτρα, κι έλεγε "πέτρα", με άγγιζε απαλά, κι έλεγε "Τικ". Φαίνεται ότι τον διασκεδάζαν όλα αυτά. Αναρω-

τιόμουν μήπως η γλώσσα του δεν είχε γενικές έννοιες, όπως συμβαίνει με τις γλώσσες ορισμένων πρωτόγονων φυλών στη Γη. Για παράδειγμα, δεν έχουν λέξεις για την τροφή, το νερό ή τον άντρα, αλλά διαθέτουν ειδικές λέξεις για το *καλό φαγητό*, το *κακό φαγητό*, το *νερό της βροχής*, το *νερό της θάλασσας*, τον *δυνατό άντρα*, τον *αδύνατο άντρα*. Δεν διαθέτουν, επαναλαμβάνω, λέξεις που να εκφράζουν γενικές έννοιες. Είναι τόσο πρωτόγονοι ώστε δεν καταλαβαίνουν ότι το νερό της βροχής και το νερό της θάλασσας είναι δύο όψεις του ίδιου πράγματος... Δεν νομίζω όμως ότι αυτή ήταν η περίπτωση του Τουίλ. Υπήρχε μόνον μια μυστηριώδης διαφορά ανάμεσά μας. Τα πνεύματά μας ήταν εντελώς ξένα το ένα από το άλλο. Κι όμως μου άρεσε και του άρεσα κα κάναμε καλή παρέα.

– Δυο μουρλοί πάντα ταιριάζουν, είπε ο Χάρισον. Γεννηθήκατε ο ένας για τον άλλον...

– Ας πούμε ότι ήταν κι έτσι, παρόλο ότι κάνω παρέα και μαζί σου, απάντησε κάπως εκνευρισμένος ο Τζάρβις. Αλλά σε παρακαλώ να με πιστέψεις ότι ο Τουίλ δεν ήταν καθόλου τρελός. Και δεν θα μου έκανε καθόλου εντύπωση αν μπορούσε να δώσει μερικά μαθήματα στην υπεροπτική ανθρώπινη ευφυΐα μας... Δεν λέω ότι ήταν κάποια υπερδιάνοια, αλλά να μην ξεχνάς ότι κατάφερε να καταλάβει μερικά πράγματα από τη λειτουργία του μυαλού μου, ενώ εγώ δεν κατάλαβα τίποτε από τη δική του.

– Γιατί απλούστατα δεν είχε καμιά ευφυΐα, συμπέρανε με κάποια μικρή δόση κακίας ο Χάρισον, ενώ ο Πατς και ο Ληρόη κουνούσαν τα κεφάλια τους.

– Άφησε τις κρίσεις για αργότερα, αφού πρώτα τελειώσω αυτά που έχω ν πω... Προχωρήσαμε έτσι δύο μέρες συνέχεια στη Θάλασσα του Χρόνου, τη Θάλασσα της Αιωνιότητας θα έλεγα εγώ, αν και δικαιολογώ απόλυτα τον Σκιαπαρέλι που της έδωσε αυτό το όνομα... Συνέχεια μια γκρίζα ατέλειωτη έκταση, χωρίς άλλο σημάδι ζωής εκτός από τα παράξενα φυτά. Ήταν τόσο μο-

νότονη αυτή η γκρίζα θάλασσα, ώστε σας ομολογώ ότι χάρηκα βλέποντας το απόγευμα της δεύτερης μέρας να προβάλει στο βάθος η Έρημος του Ξάνθου.

»Ήμουν εξαντλημένος, αλλά ο Τουίλ έδειχνε φρέσκος και ζωηρός, παρόλο που σε διάστημα δύο ημερών δεν τον είδα ούτε στιγμή να τρώει ή να πίνει. Υποθέτω ότι θα μπορούσε να διασχίσει τη Θάλασσα του Χρόνου μέσα σε δυο ώρες με τα απίθανα πηδήματά του, αλλά προτίμησε να μείνει μαζί μου και να μου κάνει συντροφιά.

»Δυο φορές του πρόσφερα νερό. Πήρε το κύπελο, ρούφηξε το νερό με το ράμφος του, το συγκράτησε λίγο, κι έπειτα το ξαναφύσηξε πίσω στο κύπελο χωρίς να το πιει.

»Τη στιγμή που αντικρίσαμε την έρημο του Ξάνθου, ή τουλάχιστον τους αμμόλοφους που σημαδεύουν τα όριά της, σηκώθηκε μια αμμοθύελα σαν αυτή που μας βρήκε εδώ στην αρχή, αλλά όχι και τόσο δυνατή. Ωστόσο, όταν βαδίζει κανείς είναι πολύ ενοχλητική. Εγώ προστάτεψα το πρόσωπό μου με τη διαφανή σακκούλα του υπνόσακκου, ενώ ο Τουίλ κάλυψε τα ρουθούνια του με κάτι φτερά που φυτρώναν σαν μουστάκια κάτω από το ράμφος του, με κάτι ανάλογα φτερά, σαν βλεφαρίδες, έκρυψε τα μάτια του.

– Μα τότε πρόκειται για ένα ζώο της ερήμου, είπε ο βιολόγος Ληρόη.

– Κι από πού βγάζεις το συμπέρασμα;

– Μα είναι φανερό... Δεν πίνει νερό και ξέρει ν' αντιμετωπίζει την αμμοθύελα.

– Δεν ξέρω! Αυτά που λες μπορεί και να μην αποδεικνύουν τίποτα. Σ' ολόκληρο τον Άρη δεν υπάρχει πουθενά αρκετό νερό. Με τη λογική της Γης θα πρέπει να τον θεωρούμε έρημο, απ' άκρη σ' άκρη, πράγμα που σημαίνει ότι ο Τουίλ ήταν γνήσιος Αρειανός κι όχι απλά ένας κάτοικος της ερήμου... Τέλος πάντων, αφού πέρασε η αμμοθύελλα, ο άνεμος συνέχισε να φυσάει, αλλά όχι αρκετά δυνατά ώστε να σηκώνει την άμμο...

»Και ξαφνικά, από τους αμμόλοφους του Ξάνθου, άρχισαν να καταφτάνουν κάτι διαφανείς φούσκες, σε μέγεθος μπάλας του τέννις. Θα έλεγε κανείς ότι ήταν φτιαγμένες από γυαλί, αλλά ήταν πολύ ελαφριές, ώστε να πετούν σ' αυτή την αραιή ατμόσφαιρα και κενές στο εσωτερικό τους. Έσπασα μια - δυο και δεν βρήκα τίποτα μέσα. Άφηναν μόνον μιαν άσχημη μυρωδιά μόλις τις έσπαζα κι έτσι εγκατέλειψα τους πειραματισμούς.

»Προσπάθησα να ρωτήσω τον Τουίλ για τις φούσκες, αλλά η μοναδική του απάντηση ήταν "Όχι, όχι, όχι". Νόμισα ότι δεν ήξερε ούτε αυτός τι πράγμα ήταν οι φούσκες. Συνέχισαν να περνούν ανάμεσα και γύρω μας, σαν σαπουνόφουσκες, κι εμείς εξακολουθήσαμε την πορεία μας προς τον Ξάνθο.

»Κάποια στιγμή, ο Τουίλ μου έδειξε μια φούσκα και πρόφερε μια λέξη που ήξερε από μένα: "Πέτρα". Απέφυγα να συνεχίσω την κουβέντα γιατί ήμουν σίγουρος ότι δεν θα οδηγούσε πουθενά. Αργότερα κατάλαβα τι ήθελε να πει.

»Κόντευε πλέον να σκοτεινιάσει ότι φτάσαμε στους πρόποδες των αμμόλοφων. Αποφάσισα να σκαρφαλώσω στο χαμηλό οροπέδιο και να κοιμηθώ εκεί. Είχα τη γνώμη ότι η παράξενη βλάστηση της Θάλασσας του Χρόνου μπορούσε να κρύβει περισσότερους κινδύνους από τις άμμους του Ξάνθου. Δεν είχα ξεχάσει τον παράξενο πολύποδα που επιτέθηκε στον Τουίλ, κι είχα την εντύπωση ότι το βρομερό αυτό ζώο θα πρέπει να ορμάει μόνον στα θύματα που πλησιάζουν τη φωλιά του.

»Βέβαια δεν κινδύνευα πολλά πράγματα όταν κοιμόμουν, γιατί ο Τουίλ καθόταν δίπλα μου όλη τη νύχτα άγρυπνος. Δεν κοιμόταν ποτέ αυτό το πλάσμα, και γι' αυτό τον λόγο απορούσα πώς κατάφερε ο πολύποδας να τον παγιδέψει. Ωστόσο δεν είχα τρόπο να τον ρωτήσω. Ήταν κάτι που ανακάλυψα επίσης αργότερα. Κάτι τρομακτικό, πραγματικά σατανικό...

»Στους πρόποδες του οροπέδιου, αναζήτησα ένα βολικό πέρασμα για να σκαρφαλώσω. Ο Τουίλ βέβαια

δεν είχε πρόβλημα. Το ύψωμα δεν ξεπερνούσε τα είκοσι μέτρα, κι αυτός μ' ένα πήδημα βρέθηκε στην κορυφή περιμένοντας να φτάσω κι εγώ.

»Άρχισα να σκαρφαλώνω βλαστημώντας την αποθήκη του νερού που σήκωνα στην πλάτη. Ήταν πρώτη φορά που μ' ενόχλησε πραγματικά. Ξάφνου άκουσα έναν γνώριμο θόρυβο.

»Ξέρετε πώς ξεγελούν οι θόρυβοι σ' αυτή την αραιή ατμόσφαιρα. Μια πιστολιά ακούγεται φελλός που πετάγεται από μπουκάλι. Αλλά ο θόρυβος που άκουσα εκείνη τη στιγμή ήταν το ρυθμικό βουητό ενός πυραύλου και ήμουν βέβαιος ότι επρόκειτο για το δεύτερο βοηθητικό μας σκάφος. Πράγματι, σηκώνοντας το κεφάλι το είδα να περνάει στα δυτικά, κάπου δεκαπέντε χιλιόμετρα μακριά από το σημείο που βρισκόμουν εγώ.

– Ήμουν εγώ, είπε ο Πατς. Σε έψαχνα...

– Αυτό υπέθεσα κι εγώ, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσες να με βοηθήσεις. Πιάστηκα από έναν βράχο, κι άρχισα να ουρλιάζω, κουνώντας το ένα χέρι μου. Ο Τουίλ είδε κι αυτός το σκάφος κι άρχισε να κακαρίζει, να φωνάζει και να πηδά ψηλά στον ουρανό, σκάζοντας πάντα με τη μύτη στην άμμο...

»Δυστυχώς το σκάφος χάθηκε προς τον νοτιά κι είχε αρχίσει να βραδιάζει...

»Με τα πολλά, κατάφερα να σκαρφαλώσω μέχρι την άκρη του οροπέδιου, κι από εκεί άρχιζε η έρημος. Ο Τουίλ κακάριζε και χοροπηδούσε ακόμη, δείχνοντάς μου προς τον ουρανό.

»Του έδειξα τον νοτιά κι έπειτα χτύπησα το στήθος μου. Η απάντησή του ήταν "Ναι... Ναι... Ναι!". Μου έδωσε την εντύπωση ότι κατάλαβε πως μέσα στο ιπτάμενο σκάφος υπήρχε κάποιος άλλος όμοιος με μένα. Κάποιος συγγενής, για παράδειγμα.

»Κατάλαβα ότι είχα υποτιμήσει την ευφυΐα του... Αλλά, κουρασμένος εκείνη τη στιγμή από την ολοήμερη πορεία, και πικραμένος που δεν μπόρεσα να τραβήξω την προσοχή του πυραύλου, χώθηκα βιαστικά μέσα στον

υπνόσακκό μου, γιατί έπεφτε ήδη η παγωνιά της νύχτας. Ο Τουίλ έμπηξε το ράμφος του στην άμμο, τέντωσε τα χέρια και τα πόδια προς τον ουρανό κι έμεινε σ' αυτή τη στάση όλη τη νύχτα, όμοιος μ' αυτά τα ξερόδεντρα της ερήμου.

— Προστατευτικός μιμητισμός, είπε ο Ληρόη. Καταλαβαίνεις τώρα ότι πρόκειται για ένα ζώο της ερήμου;

Αλλά ο Τζάρβις απέφυγε να απαντήσει στους συλλογισμούς του βιολόγου και συνέχισε:

— Ξεκινήσαμε το επόμενο πρωί... Δεν είχαμε προχωρήσει εκατό μέτρα, όταν παρατήρησα κάτι πολύ παράξενο. Μια ατέλειωτη σειρά από μικρές πυραμίδες, που το ύψος τους δεν ξεπερνούσε τα δεκαπέντε εκατοστά. Ήταν χτισμένες από μικροσκοπικά τούβλα, κούφιες στο εσωτερικό και με ένα άνοιγμα στην κορυφή.

»Έδειξα τις πυραμίδες στον Τουίλ και τον ρώτησα: ''Τι είναι αυτό;'' Αλλά κακάρισε αρνητικά. Υποθέτω ότι ήθελε να μου πει ότι δεν ήξερε ούτε εκείνος.

»Ακολουθήσαμε την ατέλειωτη γραμμή των πυραμίδων γιατί η κατεύθυνσή τους πήγαινε προς τον βορρά, όπως κι η δική μου. Για ώρες ολόκληρες...

»Ύστερα παρατήρησα κάτι άλλο, εξίσου παράξενο. Οι πυραμίδες, όσο πήγαινα, γίνονταν και μεγαλύτερες. Ήταν φτιαγμένες από τον ίδιο αριθμό τούβλων, αλλά τα τούβλα ήταν μεγαλύτερα.

»Γύρω στο μεσημέρι, το ύψος των πυραμίδων μου έφτανε στον ώμο. Όλες εξακολουθούσαν να έχουν ένα άνοιγμα στην κορυφή και να είναι κενές στο εσωτερικό τους. Εξέτασα προσεχτικά μερικά τούβλα. Ήταν φτιαγμένα από πυρίτιο, κι έδειχναν πάρα πολύ παλιά.

— Πώς το κατάλαβες; ρώτησε ο Ληρόη.

— Ήταν διαβρωμένα, στρογγυλεμένα στις άκρες... Το πυρίτιο δεν διαβρώνεται εύκολα, ακόμη και στη Γη... πόσο μάλλον σ' αυτό το κλίμα εδώ!

— Τι ηλικία λες να είχαν;

— Πενήντα χιλιάδες... εκατό χιλιάδες χρόνια... Κάτι τέτοιο. Κατά τη γνώμη μου, οι πρώτες πυραμίδες που

συνάντησα το πρωί, οι μικρότερες, ήταν παλαιότερες. Δέκα φορές παλαιότερες σε σύγκριση με τις άλλες. Τα τούβλα τους θρυμμάτιζαν εύκολα... Τι σημαίνει αυτό από γεωλογική άποψη; Μισό εκατομμύριο χρόνια; Ποιος ξέρει;

Ο Τζάρβις πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε:

— Καθώς προχωρούσαμε, ο Τουίλ μου έδειξε τις πυραμίδες και είπε: ''Πέτρα''. Το είχε ξαναπεί. Αλλά αυτή τη φορά είχε δίκιο νομίζω. Προσπάθησα να συζητήσω το φαινόμενο μαζί του. Του έδειξα μια πυραμίδα και ρώτησα: ''Όπως εμείς;'' δείχνοντας ταυτόχρονα κι εκείνον κι εμένα.

»Η απάντησή του ήταν ένα έντονο αρνητικό κακάρισμα. Είπε: ''Όχι, όχι, όχι''. Και πρόσθεσε: ''Όχι, ένα κι ένα, δύο!... Όχι, δύο και δυο, τέσσερα!'' κι έτριψε την κοιλιά του. Τον κοίταξα έντονα προσπαθώντας να καταλάβω. Εκείνος επανέλαβε: ''Όχι, ένα και ένα, δύο!... Όχι δύο και δύο, τέσσερα!'' Έμεινα με το στόμα ανοιχτό.

— Μια πρόσθετη απόδειξη ότι ήταν μουρλός... φώναξε ο Χάρισον.

— Έτσι νομίζεις;... Εγώ έχω άλλη γνώμη. Δεν μπορείς να καταλάβεις τι πάει να πει: «Όχι, ένα κι ένα, δύο», έτσι;

— Όχι βέβαια, όπως κι εσύ!

Ο Τζάρβις χαμογέλασε θριαμβευτικά.

— Να με συγχωρείς, αλλά εγώ νομίζω ότι κατάλαβα... Ο Τουίλ, με τις λίγες λέξεις που έμαθε από τη γλώσσα μου, προσπάθησε να μου εκφράσει μια πολύ περίπλοκη έννοια. Μπορείς να μου πεις τι αντιπροσωπεύει η παράθεση ενός αριθμητικού αθροίσματος;

— Εεε... μπορεί να συμβολίζει την αστρονομία... αλλά πρώτα απ' όλα τη λογική!

— Ακριβώς. Κατά συνέπεια, ο Τουίλ, λέγοντας «Όχι, ένα κι ένα, δύο», ήθελε να μου πει ότι αυτοί που κατασκεύασαν τις πυραμίδες δεν ήταν όντα σαν κι εμάς, προικισμένα με ευφυΐα και λογική. Κατάλαβες τώρα;

— Να πάρει ο διάβολος!

— Δεν θα χάσει την ευκαιρία.

— Αλλά γιατί ο «φίλος» σου, έτριβε την κοιλιά του; ρώτησε περίεργος ο Ληρόν.

— Μα δεν το κατάλαβες ακόμη, κύριε βιολόγε; Ο Τουίλ έτριβε την κοιλιά του, γιατί εκεί βρίσκεται το μυαλό του. Κι όχι μέσα στο μικροσκοπικό του κεφάλι!

— Αδύνατον!

— Αδύνατον πάνω στη Γη, αλλά όχι και στον Άρη!.. Τίποτα δεν είναι γήινο εδώ. Ούτε η πανίδα, ούτε η χλωρίδα... Απόδειξη τα βιόποδά σου!

Μετά την εντύπωση που προκάλεσε στους συναδέλφους του, ο Τζάρβις, ικανοποιημένος που τους αποστόμωσε με τους συλλογισμούς του, συνέχισε:

— Γύρω στο απόγευμα είχαμε την τρίτη και συναρπαστικότερη εμπειρία της μέρας. Τέλειωσαν οι πυραμίδες!

— Δεν είχε άλλες;

— Είχε άλλες πιο πέρα, σε άλλες κατευθύνσεις έξω από την πορεία μου, αλλά η γραμμή που ακολουθούσα από το πρωί τελείωνε κοντά μου, με μια μεγάλη πυραμίδα, κάπου τρία μέτρα ύψος, κλειστή στο πάνω μέρος! Κι εδώ ήταν η έκπληξη, γιατί η κλειστή κορυφή σήμαινε ότι ο κατασκευαστής των πυραμίδων — όποιος κι αν ήταν αυτός — βρισκόταν εκείνη τη στιγμή μέσα στην τελευταία πυραμίδα!

»Ο Τουίλ έκανε την ίδια παρατήρηση και την ίδια σκέψη με μένα. Έβγαλα το πιστόλι μου και το όπλισα με εκρηκτικές σφαίρες Μπολλάν. Ο Τουίλ με μιμήθηκε. Σαν ταχυδακτυλουργός, έβγαλε κι αυτός από τον σάκκο του, ένα παράξενο μικρό πιστόλι από γυαλί.

»Έμοιαζε αρκετά με τα δικά μας, μόνο που η λαβή ήταν μεγαλύτερη, προσαρμοσμένη στα τέσσερα χοντρά του δάχτυλα.

»Προχωρήσαμε αργά, προσεχτικά, κοντά στις τελευταίες άδειες πυραμίδες. Ο Τουίλ είδε πρώτος κάτι να

κινείται. Η κορυφή της τελευταίας πυραμίδας έσπασε. Και τότε είδα να βγαίνει από μέσα το... πράγμα.

»Στην αρχή πρόβαλε ένα γκρίζο μπράτσο, που τράβηξε πίσω του ένα σώμα γεμάτο λέπια, που γυάλιζαν σποραδικά. Το μπράτσο έβγαλε το σώμα εντελώς έξω από την πυραμίδα, κι ύστερα το άφησε να κυλήσει στη βάση της.

»Κύλησε ακόμη παραπέρα, πάνω στην άμμο. Ήταν ένα απερίγραπτο ον. Τι να σας πω; Έμοιαζε με βαρέλι γκρίζο, είχε ένα μπράτσο, μια τρύπα που θα μπορούσε να είναι και στόμα και μια ίσια μυτερή ουρά. Αυτό ήταν όλο.

»Δεν είχε ούτε άλλα άκρα, ούτε μάτια, ούτε αφτιά, ούτε μύτη! Το τέρας — πώς να το χαρακτηρίσω διαφορετικά; — σούρθηκε λίγα μέτρα, κι έπειτα κάρφωσε την ουρά του στην άμμο κι έμεινε όρθιο και ακίνητο.

»Το παρακολουθήσαμε κάπου δέκα λεπτά. Δεν έκανε την παραμικρή κίνηση. Αλλά μόλις πέρασε το δεκάλεπτο ακούστηκε ένα αγκομαχητό. Έπειτα το μπράτσο ήρθε μπροστά στο στόμα. Το στόμα άνοιξε κι έβγαλε από μέσα του ένα... τούβλο!

»Το μπράτσο πήρε το τούβλο από το στόμα, και το απόθεσε πιο πέρα, πάνω στην άμμο. Έπειτα το τέρας ξανάμεινε ακίνητο.

»Δέκα λεπτά αργότερα, άλλο τούβλο!.. Μια φυσική κεραμοποιία, έτσι; Ήμουν έτοιμος να συνεχίσω την πορεία μου, όταν ο Τουίλ μου είπε: "Πέτρα". Τον ρώτησα: "Τι πράγμα;", κι αυτός επανέλαβε: "Πέτρα". Έπειτα, στριγγλίζοντας κάτι τρίλλιες, πρόσθεσε "όχι... όχι..." και κατέληξε ξεφυσώντας την ανάσα του.

»Για πρώτη φορά κατάλαβα τα λόγια του φίλου μου. Επανέλαβα, "όχι αναπνοή;" και του έδειξα αυτό που ενvooύσα. Εκείνος ενθουσιάστηκε που συνεννοηθήκαμε και φώναξε: "ναι... ναι..., όχι πνοή", μετά έδωσε έναν από τους συνηθισμένους του πήδους στον αέρα και καρφώθηκε με τη μύτη μισό βήμα κοντά στον... κεραμοποιό!

»Ένιωσα λίγο φόβο για τον φίλο μου. Εκείνη τη στιγμή το μπράτσο του τέρατος σηκώθηκε για να πάρει ένα τούβλο. Περίμενα να δω το φοβερό χέρι ν' αρπάζει τον Τουίλ και να τον κάνει κομμάτια. Αλλά δεν έγινε τίποτε απ' ό,τι φοβόμουν. Το μπράτσο του τέρατος ακούμπησε το τρίτο τούβλο δίπλα στα άλλα δυο μεθοδικά, ενώ ο Τουίλ ξένοιαστος σφυροκόπησε με το ράμφος του τον γκρίζο όγκο που δεν αντέδρασε.

»Ο Τουίλ συνέχισε να χτυπάει όλο και πιο δυνατά, φωνάζοντάς μου ''πέτρα'', κι έτσι παίρνοντας θάρρος προχώρησα κι εγώ για να ελέγξω τα λεγόμενά του.

»Ο Τουίλ είχε δίκιο για άλλη μια φορά. Το τέρας ήταν μια πέτρα και δεν ανέπνεε όπως εμείς!

— Πώς το ξέρεις; τον ρώτησε ο Ληρόη γεμάτος ενδιαφέρον.

— Είμαι χημικός, φίλε μου. Ο... «κεραμοποιός» ήταν κυριολεκτικά ένα κομμάτι από πυρίτιο! Μέσα στην άμμο πρέπει να υπάρχει αγνό πυρίτιο και από αυτό τρεφόταν το τέρας. Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω, Ληρόη; Εμείς, όπως κι ο Τουίλ, όπως κι αυτά τα παράξενα φυτά, τα βιόποδα, ανήκουμε σ' ένα σύστημα ζωής που βασίζεται στον *άνθρακα*, ενώ το τέρας που συναντήσαμε στην έρημο, ανήκε σ' ένα άλλο σύστημα ζωής, βασισμένο στο *πυρίτιο!*

— Η ζωή από πυρίτιο! ούρλιαξε ενθουσιασμένος ο Ληρόη. Πάντοτε υποψιαζόμουν ότι μπορούσε να υπάρχει κάτι τέτοιο στον κόσμο, και να τώρα η απόδειξη... Πρέπει να...

— Και βέβαια... Μπορείς να πας να το δεις... Απ' ό,τι κατάλαβα, αυτό το πλάσμα ζει χωρίς να ζει με την έννοια τη δική μας, και κάθε δέκα λεπτά παράγει ένα τούβλο. Τι είναι αυτό το τούβλο; Οι ουσίες που απορρίπτει ο οργανισμός του! Καταλαβαίνεις, φίλε μου; Εμείς είμαστε από άνθρακα. Κατά συνέπεια τα περιττώματά μας είναι διοξείδιο του άνθρακα. Το τέρας είναι από πυρίτιο. Κατά συνέπεια τα περιττώματά του είναι διοξείδιο του πυριτίου. Κι εφόσον πρόκειται για στέρεη χημική ουσία,

προκύπτει στη φύση με τη μορφή των τούβλων! Το τέρας τοποθετεί ολόγυρα τα τούβλα του, σχηματίζοντας μια πυραμίδα. Όταν κλείνεται εντελώς μέσα στην πυραμίδα, βγαίνει και πάει παραπέρα, ξαναρχίζοντας την ίδια διαδικασία... Ξέρεις τι ηλικία έχει αυτό το πλάσμα;... Τουλάχιστον μισό εκατομμύριο χρόνια!

— Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρος γι' αυτό; ρώτησε από περιέργεια ο Ληρόη.

— Είναι απλό... Ακολούθησα τη γραμμή των πυραμίδων εξαρχής, έτσι; Αν η γραμμή των πυραμίδων δεν ήταν έργο του ίδιου πάντα κατασκευαστή, τότε σε κάποιο σημείο θα είχε διακοπεί και θα ξανάρχιζε από το μικρό μέγεθος. Καταλαβαίνεις;

»Αλλά υπάρχει και κάτι άλλο. Αυτό το πλάσμα αναπαράγεται. Ή τουλάχιστον προσπαθεί να αναπαραχθεί. Πριν βγά ει από μέσα του το τρίτο τούβλο, έκανε έναν μικρό τριγμό κι άφησε να ξεφύγουν στον αέρα μια σειρά από κρυσταλλικές φούσκες, όμοιες μ' εκείνες που είχα συναντήσει να πετούν την προηγουμένη. Οι φούσκες αυτές είναι τα σπέρματά του, τα αβγά του, οι σπόροι του, πείτε τα όπως θέλετε. Ο άνεμος τις παρέσυρε σ' όλη την έκταση της ερήμου, κι ακόμη παραπέρα.

»Έχω ήδη σχηματίσει μιαν ιδέα για τον τρόπο που λειτουργούν και σ'την κάνω δώρο, Ληρόη. Κατά τη γνώμη μου, η φούσκα είναι ένα προστατευτικό κάλυμμα, όπως το κέλυφος του αυγού, και ο πραγματικός σπόρος είναι η άσχημη μυρωδιά. Θα πρέπει να είναι κάποιο είδος αερίου που αντιδρά με το πυρίτιο. Αν η φούσκα σκάσει κοντά σε μια συγκέντρωση καθαρού πυριτίου, τότε γίνεται η «ζωική» αντίδραση και αναπαράγεται ένα ζώο παρόμοιο μ' αυτό που συνάντησα.

— Έπρεπε να δοκιμάσεις, φώναξε ο βιολόγος. Έπρεπε να σκάσεις μια φούσκα κοντά στην άμμο για να δεις.

— Μα το έκανα φίλε μου. Έσπασα δυο φούσκες πάνω στην πυριτιούχο άμμο... Το μόνο που σου μένει να κάνεις, για να ελέγξεις αν πέτυχε η δοκιμή μου, είναι να ξαναπεράσεις από εδώ μετά από... δέκα χιλιάδες χρό-

νια... Είμαι σίγουρος ότι θα δεις εκεί δυο «κεραμοποιούς» να χτίζουν τις πυραμίδες τους!..

Ο Ληρόν αναστέναξε.

Ο Τζάρβις άφησε να περάσει λίγο διάστημα, κι έπειτα συνέχισε:

– Τι πλάσμα κι αυτό! Το φαντάζεστε; Τυφλό, μουγκό, κουφό, χωρίς νεύρα, χωρίς εγκέφαλο, κι όμως... αθάνατο!... Προορισμένο να χτίζει με τα περιττώματά του πυραμίδες μέχρι την αιωνιότητα, με την προϋπόθεση το περιβάλλον να του προσφέρει οξυγόνο και πυρίτιο.

»Αλλά και χωρίς αυτά τα δυο στοιχεία δεν πεθαίνει. Απλώς σταματά τη δραστηριότητά του... Σ' αυτή την κατάσταση της αδράνειας μπορεί να παραμείνει, ας πούμε, ένα εκατομμύριο χρόνια, κι έπειτα να ξαναζωντανέψει, ενώ οι δικοί μας πολιτισμοί θα έχουν εξαφανιστεί από καιρό!..

»Ήταν ένα απίθανο πλάσμα, αλλά γνώρισα και κάποιο άλλο, ακόμη πιο παράξενο.

– Σε κάποιον εφιάλτη, υποθέτω.

– Δεν πέφτεις και πολύ έξω, απάντησε βλοσυρός ο Τζάρβις. Πράγματι, μπορώ να το ονομάσω κι έτσι: το πλάσμα του εφιάλτη. Ήταν το πιο τρομακτικό πλάσμα που μπορεί να φανταστεί κανείς. Πιο επικίνδυνο κι από λιοντάρι, πιο ύπουλο κι από φίδι.

– Πες μας, φώναξε ο Ληρόν, σε ζηλεύω. Θα ήθελα να το δω κι εγώ!

– Αν το έβλεπες θα μετάνιωνες αμέσως...

Ο Τζάρβις έμεινε σιωπηλός για λίγα λεπτά.

– Ήμουν κουρασμένος, κι απελπισμένος που δεν ξαναφάνηκε ο Πατς στον ουρανό. Ο Τουίλ με είχε νευριάσεις με τις τρίλλιες, τα κακαρίσματα, τα χοροπηδήματά του. Είχαμε αφήσει πίσω μας τις πυραμίδες και περπατούσαμε ώρες και ώρες στην απελπιστικά ομοιόμορφη έρημο.

»Γύρω στη μέση του απογεύματος, φτάσαμε σ' ένα

σημείο όπου στο βάθος του ορίζοντα άρχισα να διακρίνω μια σκούρα γραμμή. Ήξερα τι ήταν. Μια διώρυγα. Την είχα δει πετώντας από πάνω πριν λίγες μέρες. Η παρουσία της σήμαινε ότι είχα διασχίσει μόνον το ένα τρίτο της ερήμου, παρόλο που τηρούσα με μεγάλη αυστηρότητα την ημερήσια διαδρομή. Ένιωσα πολύ άσχημα.

»Αργά - αργά πλησιάσαμε τη διώρυγα. Θυμήθηκα ότι την περιέβαλλε μια φαρδιά λουρίδα βλάστησης, κι ότι επιπλέον υπήρχε εκεί μια Πόλη Λάσπης.

»Είπα ότι ήμουν κουρασμένος. Στο μυαλό μου τριβέλιζε η ιδέα ενός καλομαγειρεμένου ζεστού γεύματος. Έλεγα μέσα μου, ότι προτιμούσα να βρίσκομαι στη ζούγκλα του Βόρνεο, παρά σ' αυτό τον κολασμένο πλανήτη. Έπειτα θυμόμουν τη Νέα Υόρκη και στο μυαλό μου ήρθε μια ωραία κοπέλα, η Φάνσυ Λονγκ. Σου λέει κάτι αυτό το όνομα, Χάρισον;

– Ναι βέβαια... Ήταν μια ηθοποιός στην τηλεόραση... Όμορφη, ξανθιά, που χόρευε και τραγουδούσε στην εκπομπή του Ματέ Γιερμπά.

– Ακριβώς. Μόνον που εγώ συμβαίνει να τη γνωρίζω πολύ καλά. Προσωπικά, θέλω να πω. Ήρθε μάλιστα να μας δει κατά την απογείωση του Άρη. Σκεφτόμουν λοιπόν τη Φάνσυ Λονγκ και πλησίαζα με τον Τουίλ την πράσινη γραμμή της διώρυγας, όταν ξαφνικά βλαστήμησα!

»Να πάρει ο διάολος...

»Και ξέρετε γιατί;

»Γιατί η Φάνσυ Λονγκ στεκόταν εκεί μπροστά μου!... Στεκόταν κάτω από ένα δέντρο, όλο χαμόγελα και μου έκανε νόημα να πλησιάσω. Ήταν ολόιδια ντυμένη, όπως τη μέρα που απογειωθήκαμε με το διαστημόπλοιο...

- Μου φαίνεται ότι τρελάθηκες τελείως, είπε ο Χάρισον.

– Αυτό νόμισα κι εγώ. Γούρλωσα τα μάτια μου, τσιμπήθηκα, έκλεισα τα μάτια, τα ξανάνοιξα! Κι όμως η Φάνσυ Λονγκ στεκόταν λίγα μέτρα πιο πέρα και μου έκανε νόημα να πλησιάσω.

μην μπορεί ν ροβάλει παρά ένα μόνον όραμα κάθε φορά και ο Τ είδε αυτό που έβλεπα, ή δεν είδε τίποτα απολύτως, παρά μόνον την αλήθεια. Δεν μπορούσα να τον ρωτήσω. Αλλά η όλη στάση του αποδεικνύει ότι η ευφυΐα του είναι τουλάχιστον ίση με τη δική μας, αν όχι ανώτερη.

– Πώς; διαμαρτυρήθηκε ο Χάρισον. Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι το μυαλό αυτού του... ζώου μπορεί να συγκριθεί με το υπέροχο ανθρώπινο μυαλό;

– Πολλά πράγματα. Πρώτα απ' όλα η περίπτωση του ζώου που κατασκεύαζε πυραμίδες. Ποτέ μου δεν είχα δει κάτι τέτοιο, και ο Τουίλ μου εξήγησε τι ήταν...

– Μπορεί να το είχε... ακουστά. Άλλωστε ζει σ' αυτή την περιοχή, έτσι;

– Έστω... Αλλά ως προς τη γλώσσα; Εγώ δεν κατάφερα να μιμηθώ ούτε μια από τις λέξεις που χρησιμοποιούσε, ενώ εκείνος συγκράτησε καμιά δεκαριά από τις λέξεις της δικής μου γλώσσας και μ' αυτές κατάφερε να εκφράσει εξαιρετικά πολύπλοκες και άγνωστες σε μένα έννοιες. Μου έδωσε να καταλάβω τι ήταν το τέρας που έφτιαχνε τις πυραμίδες και μου έσωσε τη ζωή από το τέρας του εφιάλτη. Τι λες γι' αυτά;

– Χμμμ! έκανε ο Χάρισον.

– Είναι εύκολο να παίζει κανείς το ρόλο του αμφισβητία... Αλλά εσύ θα κατάφερνες να πεις τόσα πολλά γνωρίζοντας μόνον πέντε-έξι λέξεις από μια άγνωστη γλώσσα; Κι ακόμη, θα μπορούσες να μου εξηγήσεις, όπως έκανε ο Τουίλ, ότι ένα άλλο πλάσμα διέθετε μιαν ευφυΐα εντελώς διαφορετική από τη δική μας, ώστε κάθε κατανόηση ανάμεσά μας ήταν αδύνατη;

– Γιατί το λες αυτό; Προέκυψε κι άλλο πλάσμα;

– Και βέβαια.

– Πες μας και γι' αυτό.

– Θα σας πω στη συνέχεια... Αυτό που θέλω να σας αποδείξω τώρα είναι ότι ο Τουίλ ανήκει σε μια ράτσα που αξίζει τη φιλία μας. Είμαι σίγουρος – και θα δείτε κάποια στιγμή και μόνοι σας ότι έχω δίκιο – ότι κάπου

στον Άρη υπάρχει ένας πολιτισμός ισάξιος ή και καλύτερος από τον δικό μας. Και η επικοινωνία μ' αυτό τον πολιτισμό είναι εφικτή. Ο Τουίλ το απέδειξε. Βέβαια, θα χρειαστούν πολλά χρόνια υπομονετικής προσπάθειας, γιατί το μυαλό τους δεν ακολουθεί ακριβώς την ίδια συλλογιστική με το δικό μας, αλλά σε τελική ανάλυση δεν βρίσκεται και τόσο μακριά από το δικό μας, όπως εκείνο των άλλων όντων που θα σας περιγράψω στη συνέχεια.

– Ποια είναι αυτά τα όντα;

– Οι κάτοικοι των πόλεων της λάσπης, στις κοίτες των διωρύγων. Πριν τα δω από κοντά, νόμιζα ότι τα πιο παράξενα όντα ήταν το τέρας του πυρίτιου και το τέρας του εφιάλτη, αλλά σύντομα κατάλαβα ότι έκανα λάθος.

»Αφήσαμε πίσω μας το τέρας του εφιάλτη να χαροπαλεύει προσπαθώντας να ξαναχωθεί στην τρύπα του και προχωρήσαμε προς τη διώρυγα. Το χαλί της κινούμενης χλόης άνοιξε στο πέρασμά μας και όταν φτάσαμε στην κοίτη της διώρυγας είδα ότι υπήρχαν εδώ κι εκεί ρυάκια μ' ένα κιτρινωπό νερό. Η ''πόλη'', όπως την είχα δει στον ερχομό μου, από τον αέρα, έμοιαζε μ' έναν άμορφο σωρό από λασποκάλυβα. Έπρεπε να βρίσκεται κάπου ενάμισι χιλιόμετρο δεξιά από την πορεία μου, κι είχα μεγάλη περιέργεια να πεταχτώ έως εκεί και να ρίξω μια ματιά.

»Μου είχε φανεί έρημη, και στο κάτω - κάτω αν φιλοξενούσε μερικούς επικίνδυνους κατοίκους, τόσο ο Τουίλ όσο κι εγώ ήμασταν οπλισμένοι. Με την ευκαιρία σημειώστε ότι το πιστόλι του Τουίλ ήταν ένα πολύ αξιόλογο κατασκεύασμα. Είχα την ευκαιρία να το εξετάσω από κοντά, μετά τη συνάντηση με το τέρας του εφιάλτη. Τα βλήματά του, απ' ό,τι κατάλαβα, είναι κομμάτια από μυτερό δηλητηριασμένο γυαλί. Ήταν οπλισμένο τουλάχιστον για επτά βολές. Λειτουργούσε με ατμό.

– Με ατμό; ρώτησε με ενδιαφέρον ο Πατς. Κι από πού προέρχεται αυτός ο ατμός;

– Από το νερό βέβαια!.. Διακρίνεται καθαρά μέσα στη διαφαγή λαθή του όπλου. Είχε επίσης μια μικρή ποσότητα κι από ένα άλλο υγρό, παχύρρευστο και κίτρινο. Πιέζοντας τη λαθή – δεν υπήρχε σκανδάλη – μια σταγόνα νερό και μια σταγόνα από το κίτρινο υγρό, έπεφταν μέσα στο θάλαμο εκρήξεων. Το νερό, μόλις ερχόταν σ' επαφή με το κίτρινο υγρό εξατμιζόταν, παρήγαγε ατμό κάτω από μεγάλη πίεση και τίναζε το βλήμα μακριά!..

»Η θεωρητική αρχή του όπλου αυτού είναι πολύ απλή και νομίζω ότι μπορούμε να τη χρησιμοποιήσουμε και μεις. Το θειικό οξύ, όπως ο ασβέστης, κι όπως κι άλλες χημικές ουσίες, κάνουν το νερό να βράζει μόλις έρθει σ' επαφή μαζί τους. Το όπλο του Τουίλ δεν είχε βέβαια το ίδιο βεληνεκές με το δικό μου, αλλά αυτό δεν παίζει και σπουδαίο ρόλο σε μια τόσο αραιή ατμόσφαιρα. Η αποτελεσματικότητά του είναι επαρκέστατη ενάντια στα είδη ζώων που υπάρχουν στον Άρη.

»Έριξα μια βολή με το πιστόλι του Τουίλ σ' ένα από αυτά τα ηλίθια φυτά του Άρη, κι αμέσως ξεράθηκε. Αυτός είναι ο λόγος που με κάνει να πιστεύω ότι τα γυάλινα βλήματα είναι δηλητηριασμένα.

»...Προχώρησα λοιπόν προς την ''πόλη'' της λάσπης, ενώ συνάμα αναρωτιόμουν αν οι κατασκευαστές αυτών των πόλεων δεν ήταν οι ίδιοι που άνοιξαν και τις περίφημες διώρυγες. Με χίλια βάσανα προσπάθησα να ρωτήσω τον Τουίλ πάνω σ' αυτό κι εκείνος μου απάντησε αρνητικά, κάνοντας νοήματα που έδειχναν τον νότο.

»Έβγαλα λοιπόν το συμπέρασμα ότι οι διώρυγες είναι κατασκευάσματα μιας άλλης φυλής, ίσως της φυλής του Τουίλ. Εκτός πια αν υπάρχει κι άλλη φυλή ανάλογης ευφυΐας, ή... μια ντουζίνα από τέτοιες φυλές. Ο Άρης είναι ένας πολύ παράξενος κόσμος!

»Κάπου εκατό μέτρα από την πόλη συναντήσαμε κάτι σαν μονοπάτι, στρωμένο με παχιά λάσπη ξεραμένη, κι εκεί είδα για πρώτη φορά έναν από τους κατοίκους της.

»Αχ, φίλοι μου, δεν μπορείτε να φανταστείτε τι πλάσμα ήταν αυτό!

»Ένα βαρέλι σε οριζόντια θέση που στηριζόταν πάνω σε τέσσερα γρήγορα πόδια κι είχε άλλα τέσσερα πλοκάμια, σαν χέρια. Δεν είχε κεφάλι. Κεφάλι και σώμα μαζί ήταν το βαρέλι, που σ' όλο του το μήκος είχε μια σειρά από μάτια και στην κορφή ένα είδος διαφράγματος, σαν τσιτωμένο δέρμα από ταμπούρλο.

»Το πλάσμα πέρασε γρήγορα μπροστά μας σπρώχνοντας ένα μικρό άδειο καρότσι, φτιαγμένο μάλλον από χαλκό. Δεν έδειξε ότι παρατήρησε την παρουσία μας, παρόλο που τα μάτια του κινήθηκαν λίγο προς τη μεριά μου, καθώς περνούσε βιαστικά, πάνω στο μονοπάτι.

»Μετά από λίγο πέρασε ένα άλλο πλάσμα, όμοιο με το πρώτο, που κι αυτό έσπρωχνε ένα άδειο καρότσι. Και αυτό συνέχισε τον δρόμο του χωρίς να μας δώσει καμιά σημασία. Άρχισα να εκνευρίζομαι. Δεν ανεχόμουν να με αγνοεί μια φυλή από ηλίθια βαρέλια με πόδια που διασκεδάζαν παίζοντας... σιδηρόδρομο. Έτσι, μόλις είδα το τρίτο να πλησιάζει στάθηκα πάνω στο μονοπάτι, κλείνοντάς του τον δρόμο κι έτοιμος φυσικά να πηδήξω στο πλάι αν δεν εννοούσε να σταματήσει.

»Αλλά σταμάτησε και το διάφραγμά του μούγκρισε, ή μάλλον τυμπάνισε, σαν να πατούσε κλάξον, να φύγω από τη μέση. Άπλωσα τα χέρια μου και του είπα:

– ''Είμαστε φίλοι...'' Και ξέρετε τι μου απάντησε;

– «Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία αγαπητέ κύριε», μήπως; πρότεινε ειρωνικά ο Χάρισον.

– Να σου πω: Αν έλεγε κάτι τέτοιο θα μου προξενούσε ίσως λιγότερη έκπληξη... Όχι, άκουσε να δεις... Μόλις του είπα ''Είμαστε φίλοι'', το... βαρέλι, τρεμόπαιξε το διάφραγμά του και επανέλαβε τα λόγια μου με το δικό του τρόπο: «Είμασσστεφιλοι». Έπειτα έσπρωξε το καρότσι του καταπάνω μου. Πήδηξα στο πλάι κι εκείνο συνέχισε βιαστικό τον δρόμο του.

»Ένα λεπτό αργότερα ήρθε ένα άλλο, από την ίδια κατεύθυνση σπρώχνοντας πάντα ένα άδειο καρότσι. Δεν σταμάτησε, αλλά προς μεγάλη μου έκπληξη μούγκρισε μόλις μας είδε: «Είμασσστεφιλοι». Πώς είχε μά-

θει αυτή τη φράση αφού δεν είχε συναντηθεί με το προηγούμενο; Μήπως όλα αυτά τα όντα διατηρούσαν μια μόνιμη τηλεπικοινωνία μεταξύ τους; Και με ποιο τρόπο; Μήπως ανήκουν σ' έναν ενιαίο οργανισμό; Δεν μπόρεσα να καταλάβω, αν και είμαι σχεδόν βέβαιος ότι ο Τουίλ γνώριζε την αλήθεια, αλλά ο δύστυχος δεν είχε τα μέσα να μου την εκφράσει.

»Από αυτή τη στιγμή κι έπειτα, κάθε... βαρέλι με πόδια που περνούσε μπροστά μας επαναλάμβανε το ίδιο πράγμα: «Είμασσστεφιλοι». Άρχισα να εκνευρίζομαι κι έκανα μερικές ερωτηματικές χειρονομίες στον Τουίλ. Εκείνος κατάλαβε τι ήταν αυτό που ρωτούσα, γιατί μου απάντησε: "Ένα κι ένα, δυο, ναι!.. Δύο και δυο, τέσσερα, όχι!.." Καταλαβαίνετε;

– Και βέβαια, είπε ο Χάρισον. Είναι ο... εθνικός ύμνος του Άρη!

– Να λείπουν οι κουταμάρες!... Εγώ που εξοικειώθηκα στους συμβολισμούς του Τουίλ, άρχισα να καταλαβαίνω τα νοήματά του: Γιατί ο Τουίλ, λέγοντας "Ένα κι ένα, δύο, ναι!" εννοούσε ότι τα πλάσματα αυτά διαθέτουν ευφυΐα, αλλά προσθέτοντας: "δύο και δυο, τέσσερα, όχι!" μου επισήμανε ότι η λογική αυτών των όντων ήταν άσχετη με τη δική μας, από το όριο του "δυο και δυο κάνουν τέσσερα". Δεν είναι σαφές;

– Χμμμ! έκανε ο Χάρρισον σκεφτικός.

Αλλά ο Τζάρβις συνέχισε:

– Ίσως να έκανα λάθος και το μήνυμα του Τουίλ να εννοούσε ότι η ευφυΐα αυτών των πλασμάτων είναι στοιχειώδης και δεν ξεπερνά τον απλό συλλογισμό του "ένα κι ένα κάνουν δυο", αλλά αυτά που είδα στη συνέχεια με οδηγούν στο συμπέρασμα πως ό,τι κατάλαβα στην αρχή, αυτή ήταν και η αλήθεια.

»Λίγα λεπτά αργότερα, τα παράξενα πλάσματα άρχισαν να επιστρέφουν, με τα καρότσια τους γεμάτα από πέτρες, άμμο, φυτά, λάσπη και κάθε λογής άχρηστα πράγματα. Περνώντας από μπροστά μας επαναλάμβαναν τον ηλίθιο χαιρετισμό τους, αν βέβαια μπορούμε να

χαρακτηρίσουμε αυτό το πράγμα χαιρετισμό: "Είμασσστεφιλοι".

»Μου φάνηκε ότι αναγνώρισα το τρίτο «βαρελόποδο», εκείνο που σταμάτησα προηγουμένως, και αποφάσισα ν' ανταλλάξω δυο κουβέντες μαζί του. Έτσι, μπήκα και πάλι στον δρόμο του.

»Έφτασε μπρός μου και σταμάτησε, μουγκρίζοντας "Είμασσστεφιλοι". Το παρατήρησα προσεχτικά. Τέσσερα ή πέντε από τα μάτια του καρφώθηκαν πάνω μου. Επανέλαβε τον... χαιρετισμό και έσπρωξε το καρότσι του, αλλά εγώ δεν κουνήθηκα από τη θέση μου. Και τότε το άτιμο το... βαρελόποδο, άπλωσε ένα από τα πλοκάμια του, μου άρπαξε τη μύτη με τα δυο άκρα που μοιάζαν με δάχτυλα και μου την έστριψε!

– Χα! Χα! ξεκαρδίστηκε ο Χάρισον, μου φαίνεται ότι αυτά τα πλάσματα έχουν πολύ γούστο!

– Δεν είναι για γέλια... Η μύτη μου τράβηξε τα πάνδεινα σ' αυτή την περιπέτεια. Πρώτα το γυαλί του σκάφους, μετά το κρύο της αρειανής νύχτας και τώρα το διαολεμένο βαρελόποδο. Τελικά η μύτη μου κατάντησε σαν μελιτζάνα. Μόλις μου τη ζούπηξε το τέρας, ούρλιαξα από τον πόνο: Ωχ! Και ξέρετε τι έγινε μετά; Όλα τα επόμενα βαρελόποδα που μας πέρασαν φορτωμένα, μας χαιρέτησαν με μια καινούρια φράση: «Είμασσστεφιλοι - ώχ!».

»Έπειτα, ο Τουίλ κι εγώ ακολουθήσαμε τα βαρελόποδα προς τη λασπούπολη. Δεν ήταν κατοικίες αυτά που βλέπαμε από μακριά, αλλά σωροί άμορφης ύλης. Τα βαρελόποδα στριφογύριζαν ανάμεσα στους σωρούς, χωρίς να μας δίνουν καμιά σημασία. Όσα έρχονταν φορτωμένα, έμπαιναν σ' ένα άνοιγμα, που εμοιαζε με είσοδο μεταλλείου, ενώ άλλα έβγαιναν από εκεί με τα καρότσια άδεια.

»Πλησίασα στο άνοιγμα γιατί διέκρινα ένα φως στο βάθος. Ήταν ένα φως σταθερό που δεν έμοιαζε ούτε με τζάκι ούτε με δαυλό, αλλά με κανονικό τεχνητό φωτισμό... Αποφάσισα να μπω στο μεταλλείο, προκειμένου

να βγάλω κάποια συμπεράσματα για τον βαθμό εξέλιξης αυτών των όντων. Στο κάτω κάτω, δεν είχα τίποτα να φοβηθώ. Αυτά τα παράξενα βαρελόποδα μπορεί να μην ήταν φιλικά, αλλά δεν ήταν ούτε εχθρικά. Έκαναν τη δουλειά τους και αδιαφορούσαν για την παρουσία μας.

»Ο Τουίλ μ' ακολούθησε ύστερα από πολλούς δισταγμούς, που τους εξέφρασε με τρίλλιες, με σφυρίγματα και κακαρίσματα.

»Προχώρησα λίγα μέτρα μέσα στο μεταλλείο, φροντίζοντας να μην ενοχλώ τα βαρελόποδα, που ούτε στιγμή δεν έπαψαν να μας χαιρετάνε κάθε φορά που διασταυρωνόμασταν. Πλησίασα το φως. Έμοιαζε με βολταϊκό τόξο. Ήταν μια βέργα μαύρη, μπηγμένη στον τοίχο, που από το ένα τρίτο του μήκους της κι έπειτα ήταν πυρακτωμένη κι έδινε άπλετο φως στον διάδρομο. Αναμφισβήτητα επρόκειτο για κάποιο είδος ηλεκτροφωτισμού, πράγμα που σήμαινε ότι τα βαρελόποδα διέθεταν ένα αρκετά ανεβασμένο πολιτιστικό επίπεδο.

«Λίγο παρακάτω διέκρινα μια δεύτερη φωτεινή πηγή. Πλησίασα και είδα ότι ήταν ένας σωρός από μια ακτινοβόλα σκόνη...

»Ο Τουίλ δεν μπορούσε να μου εξηγήσει τίποτα από τα πράγματα που έβλεπα εκεί μέσα, κι έτσι αποφάσισα ότι η περιέργειά μου είχε ικανοποιηθεί αρκετά, κι ήταν καιρός να πηγαίνουμε. Αλλά καθώς γύρισα προς την είσοδο, διαπίστωσα τρομαγμένος ότι είχε εξαφανιστεί!

»Συγκράτησα την ψυχραιμία μου, πιστεύοντας ότι είχα στρίψει κάποια γωνία χωρίς να το αντιληφθώ, αλλά γρήγορα συνειδητοποίησα ότι είχα πέσει σ' έναν πραγματικό λαβύρινθο. Ατέλειωτοι διάδρομοι, αλλού σκοτεινοί κι αλλού φωτισμένοι, που διασταυρώνονταν, που διακλαδώνονταν, που ανέβαιναν, που κατέβαιναν, χωρίς να οδηγούν πουθενά. Και μέσα σ' αυτούς τους διαδρόμους να τρέχουν ασταμάτητα εκείνα τα διαολεμένα τα βαρελόποδα, άλλοτε με καρότσι κι άλλοτε χωρίς καρότσι, και το καθένα, καθώς περνούσε από δίπλα μας, να λέει: ''Είμασσστεφιλοι - ώχ!''.

»Όσο κι αν προσπαθήσαμε να βρούμε την έξοδο, στάθηκε αδύνατο. Ο Τουίλ τα είχε χαμένα όσο κι εγώ. Σε μια στιγμή μου ήρθε η ιδέα να ακολουθήσω ένα βαρελόποδο με άδειο καρότσι. Ήταν λογική σκέψη, έτσι; Αλλά μ' αυτά τα όντα δεν υπήρχε καμιά λογική. Το βαρελόποδο που ακολούθησα, γύριζε γύρω - γύρω χωρίς κανένα συγκεκριμένο προορισμό. Κι όταν τελικά το είδα να γυρίζει γύρω από έναν πάσσαλο, σαν σβούρα, εγκατέλειψα κάθε προσπάθεια, ξεφορτώθηκα την αποθήκη του νερού που κουβαλούσα στους ώμους μου και κάθισα να ξεκουραστώ.

»Ο Τουίλ ήρθε και στάθηκε δίπλα μου, απορημένος. Του έδειξα προς τα πάνω. Μου απάντησε: "'Οχι, όχι, όχι!" προσπαθώντας να εκφράσει την αδυναμία του. Βέβαια δεν μπορούσαμε να ελπίζουμε καμιά βοήθεια από τους παράξενους κατοίκους του μεταλλείου. Δεν μας έδιναν καμιά σημασία, έστω κι αν μας διαβεβαίωναν σε κάθε μας συνάντηση πως: ''Είμασσστεφιλοι - ώχ!''.

»Δεν μπορώ να φανταστώ πόσες ώρες ή μέρες περάσαμε εκεί μέσα ψάχνοντας να βρούμε την έξοδο. Δυο φορές αποκοιμήθηκα πάνω στο δάπεδο από εξάντληση. Ο Τουίλ δεν νύσταζε ποτέ. Δοκιμάσαμε όλους τους ανηφορικούς διαδρόμους, αλλά μετά από λίγο κατηφόριζαν. Η θερμοκρασία μέσα στο μεταλλείο ήταν σταθερή και δεν μπορούσα να ξεχωρίσω αν έξω έκανε μέρα ή νύχτα. Τα μπέρδεψα όλα μετά την πρώτη φορά που αποκοιμήθηκα, γιατί ό,τι ώρα κι αν έδειχνε το ρολόι μου, δεν μπορούσα να ξέρω αν ήταν μετά τα μεσάνυχτα ή μετά το μεσημέρι.

»Μέσα στο μεταλλείο είδα πολλά παράξενα πράγματα. Είδα κάτι παράξενα μηχανήματα σε ορισμένες στοές, που δεν έμοιαζαν ωστόσο να παράγουν τίποτα. Ήταν συμπλέγματα από ρόδες που γύριζαν.

»Μερικές φορές είδα βαρελόποδα να πηγαίνουν δυο - δυο, κι ανάμεσά τους να φυτρώνει ένα τρίτο μικρότερο.

— Τυπική περίπτωση παρθενογέννησης! φώναξε ο Ληρόη, όπως οι... τουλίπες!

— Μπορεί, παραδέχτηκε ο Τζάρβις. Πάντως, όλο το διάστημα που μείναμε εκεί μέσα τα βαρελόποδα δεν μας έδωσαν καμιά σημασία, εκτός από τον ηλίθιο ''χαιρετισμό'' τους. Ούτε στιγμή δεν διαπίστωσα κάποιο είδος οικογενειακής ζωής ανάμεσά τους. Έτρεχαν πάνω κάτω, άλλοτε με καρότσια, άλλοτε χωρίς καρότσια, κι αυτό ήταν όλο. Τελικά, ανακάλυψα τι κάναν με τα παράξενα φορτία τους.

»Πήραμε μια ανηφορική στοά που με γέμισε ελπίδες γιατί συνέχισε να ανεβαίνει για αρκετό διάστημα, κι έτσι μου δημιούργησε την εντύπωση ότι οδηγούσε στην έξοδο. Προς μεγάλη μας έκπληξη όμως, οδηγούσε σε μια μεγάλη θολωτή αίθουσα, τη μοναδική που συναντήσαμε.

»Σε ένα σημείο του θόλου υπήρχε κάτι που έμοιαζε με άνοιγμα, γιατί από εκεί ερχόταν πολύ φως, κι έτσι μου ήρθε να... χορέψω από τη χαρά μου.

»Στην αίθουσα υπήρχε ένα είδος... μηχανήματος. Πώς να το περιγράψω διαφορετικά; Στην ουσία ήταν μια μεγάλη ρόδα που γύριζε αργά. Τη στιγμή που μπήκαμε μέσα, είδαμε ένα βαρελόποδο ν' αδειάζει το καρότσι του στη βάση της ρόδας. Εκείνη, σαν τεράστια μυλόπετρα τα έλιωσε όλα, άμμο, πέτρες, φυτά, και τα έκανε σκόνη. Αυτό ήταν όλο!

»Και καθώς κοιτούσαμε, ήρθαν κι άλλα βαρελόποδα, που μιμήθηκαν το πρώτο. Έτσι, χωρίς νόημα, χωρίς λογική. Όλα τα τρελά πράγματα είναι μαζεμένα σ' αυτό τον πλανήτη.

»Αλλά ακολούθησε και κάτι άλλο, ακόμη πιο τρελό. Ένα βαρελόποδο, αφού άδειασε το περιεχόμενο του καροτσιού κάτω από τη ρόδα, πέταξε πέρα το καρότσι και μπήκε κι αυτό κάτω από τη ρόδα. Το έβλεπα να γίνεται λιώμα, χωρίς κραυγή, χωρίς αντίρρηση, χωρίς πάλη. Έτσι εθελοντικά και παράλογα. Λίγο αργότερα, ένα άλλο το μιμήθηκε. Εντελώς μεθοδικά. Δυο βαρελόποδα,

που δεν είχαν καρότσια, πήραν τα καρότσια εκείνων που αυτοκτόνησαν και βγήκαν έξω από την αίθουσα.

»Ο Τουίλ δεν έδειξε καμία έκπληξη. Όταν τον κοίταξα απορημένος δείχνοντάς του τις αυτοκτονίες, εκείνος σήκωσε τους ώμους του, κατά το ανθρώπινο στυλ, σαν να μου έλεγε: ''Και τι θέλεις να κάνω εγώ;'' Θα πρέπει να γνώριζε αυτή τη μακάβρια συνήθεια των βαρελόποδων.

»Αλλά υπήρχε και κάτι άλλο, πολύ πιο ενδιαφέρον. Πάνω σε μια χαμηλή βάση, από την άλλη πλευρά της ρόδας, είδα κάτι που γυάλιζε. Ήταν ένα πράγμα σαν αυγό σε φυσικό μέγεθος που φωσφόριζε και ακτινοβολούσε. Ήταν πολύ ζεστό κι όταν το άγγιξα μου προκάλεσε την εντύπωση στατικής εκτόνωσης. Και τότε έκανα μια εκπληκτική ανακάλυψη. Χάρισον, θυμάσαι τη χοντρή κρεατοελιά που είχα στον αριστερό μου αντίχειρα; Κοίταξε τώρα...

Και ο Τζάρβις άπλωσε το χέρι του.

— Ξεράθηκε, φίλε μου... Ξεράθηκε κι έπεσε, εντελώς ανώδυνα. Και η μύτη μου; Η φουκαριάρα η μύτη μου... Όλος ο πόνος πέρασε αμέσως. Κατάλαβα αμέσως ότι το καταπληκτικό αυτό αυγό είχε απίθανες θεραπευτικές ιδιότητες. Εξέπεμπε μια ακτινοβολία, καλύτερη από τη «Χ» ή τη «Γάμμα», που ξέρουμε στη Γη, γιατί καθάριζε τους άρρωστους ιστούς χωρίς να επηρεάζει τους υγιείς.

»Σκέφτηκα αμέσως ότι το αυγό αυτό θα ήταν το καλύτερο δώρο που μπορούσα να κάνω στους κατοίκους της Γης, όταν την ίδια στιγμή άκουσα έναν τρομερό θόρυβο. Τρέξαμε με τον Τουίλ από την άλλη πλευρά της ρόδας και την είδαμε να κάνει σκόνη ένα από τα καρότσια. Φαίνεται ότι κάποιος από τους εθελοντές της αυτοκτονίας έκανε μιαν ανοησία...

»Και τότε, όλα τα βαρελόποδα άρχισαν να μουγκρίζουν και να μας πλησιάζουν απειλητικά. Χωθήκαμε σ' έναν διάδρομο, αλλά μια ομάδα μας ακολούθησε. Άλλα βαρελόποδα σπρώχναν καρότσι και άλλα όχι.

»Όλα μαζί όμως μούγκριζαν και επαναλάμβαναν μ'

όλη τους τη δύναμη ρυθμικά: "Είμασσστεφιλοι - ώχ!". Αυτή τη φορά τόνιζαν ιδιαίτερα το "Ωχ", πράγμα που αποκάλυπτε τις κακές προθέσεις τους ενάντιά μας.

»Η κατάσταση άρχισε να χειροτερεύει. Ο Τουίλ τράβηξε αμέσως το γυάλινο πιστόλι του. Εγώ παράτησα κάτω την αποθήκη νερού και όλα μου τα πράγματα, εκτός από το πιστόλι και τη φυσιγγιοθήκη. Αρχίσαμε να οπισθοχωρούμε στην ανηφορική στοά, ενώ είκοσι βαρελόποδα μας πλησιάζαν όλο και πιο απειλητικά, ουρλιάζοντας.

»Κατά παράξενο τρόπο, τα βαρελόποδα που κατέβαιναν τη στοά, δεν μας απειλούσαν. Προσπερνούσαν αδιάφορα, κουβαλώντας το φορτίο τους προς τα κάτω.

»Ο Τουίλ παρατήρησε το φαινόμενο και σκέφτηκε να το εκμεταλλευτεί. Τράβηξε από τον σάκκο του εκείνο τον μυστηριώδη αναπτήρα που έμοιαζε μ' αναμμένο κάρβουνο και έβαλε φωτιά σ' ένα καρότσι γεμάτο από ξεραμένα χόρτα και σπασμένα κλαδιά. Το φορτίο λαμπάδιασε, αλλά το βαρελόποδο που έσπρωχνε το καρότσι συνέχισε ατάραχο την πορεία του.

»Μόλις όμως η φωτιά έφτασε στο ύψος των άλλων βαρελόποδων που μας κυνηγούσαν, προκάλεσε αρκετή αναταραχή. Ο καπνός φλόμωσε τη στοά, κι άρχισε να βγαίνει κάπου από πίσω μας. Γύρισα και κοίταξα και είδα την... έξοδο!

– Πάνω στην ώρα, έτσι; είπε ο Πατς.

– Ναι! Άρπαξα τον Τουίλ από το χέρι και τρέξαμε έξω, ενώ από πίσω μας ακολουθούσαν οι είκοσι διώκτες μας. Το φως της μέρας με γέμισε χαρά, παρόλο που παρατήρησα ότι ο ήλιος κόντευε να δύσει. Αυτό δεν ήταν καλό σημάδι, γιατί μαζί με την αποθήκη νερού είχα εγκαταλείψει στο μεταλλείο και τον υπνόσακκό μου, και χωρίς αυτόν ήταν αδύνατο να βγάλω την παγερή νύχτα του Άρη. Η κατάσταση γινόταν απελπιστική.

»Μαζί με τον Τουίλ στριμωχτήκαμε σε μια γωνιά, με τα όπλα στο χέρι. Ούτε εκείνος ούτε εγώ δεν είχαμε πυροβολήσει ακόμη. Προτιμούσαμε να κρατάμε σε μια

απόσταση τους διώκτες μας, αποφεύγοντας τις άσκοπες αιματοχυσίες. Δεν υπήρχε λόγος να τους εξαγριώσουμε περισσότερο. Βρίσκονταν λίγα μέτρα μακρύτερα, όλοι μαζί, ουρλιάζοντας: "Είμασσστεφιλοι - Ωχ". Και ειδικά αυτό το "Ωχ" στο τέλος μου προκαλούσε ρίγος.

»Σε λίγο η κατάσταση χειροτέρεψε ακόμη περισσότερο, γιατί ένα βαρελόποδο έφερε ένα καινούριο καρότσι. Όλα τα άλλα άπλωσαν τα πλοκάμια τους μέσα και έβγαλαν αναρίθμητα χάλκινα βέλη, κάπου τριάντα εκατοστά το καθένα, πολύ κοφτερά, που άρχισαν να τα πετούν καταπάνω μας.

»Βζιινγκ! Ένα από αυτά σφύριξε δίπλα στ' αυτιά μου. Ήταν καιρός να χρησιμοποιήσουμε τα όπλα μας.

»Αρχίσαμε να σημαδεύουμε και να πυροβολούμε τα βαρελόποδα που βρίσκονταν κοντά στο καρότσι με τα βέλη, και με την τακτική αυτή μειώθηκαν σημαντικά τα βέλη που ρίχνονταν καταπάνω μας, ενώ ταυτόχρονα οπισθοχωρήσαμε κι άλλο, προσπαθώντας να καλυφθούμε πίσω από τους λασπόλοφους.

»Αλλά η χαρά μας δεν κράτησε για πολύ. Ξαφνικά, μέσα από την τρύπα πρόβαλε μια ολόκληρη στρατιά από απειλητικά βαρελόποδα, με πολλά βέλη στο κάθε τους πλοκάμι και πολλά καρότσια γεμάτα βέλη.

»Ήμασταν πλέον χαμένοι! Δεν υπήρχε καμία ελπίδα να γλιτώσουμε. Σε λίγο θα μας κυκλώναν... Αλλά ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι μόνον εγώ ήμουν – στην πράξη – χαμένος. Ο Τουίλ μπορούσε να δώσει έναν από τους συνηθισμένους του πήδους και να βρεθεί έξω από την κοίτη της διώρυγας. Κατά συνέπεια, αν ο Τουίλ έμενε δίπλα μου και εξακολουθούσε να πολεμά, το έκανε αποκλειστικά για *μένα!*

»Μου ήρθε να κλάψω από συγκίνηση, αλλά δεν είχα καιρό. Εξαρχής είχα συμπαθήσει τον Τουίλ, αλλά μπορούσα να φανταστώ ποτέ μου ότι έκρυβε μέσα του τόσο γενναία αισθήματα; Κι έστω, ότι στην αρχή τον έσωσα από τα πλοκάμια του φοβερού τέρατος του εφιάλτη. Μήπως κι αυτός δεν μου το ανταπόδωσε στη συνέχεια

Α, όχι! Δεν μπορούσα να δεχτώ τέτοια θυσία. Αφού αυτός δεν ήθελε να φύγει, έπρεπε να τον διώξω εγώ. Τον άγγιξα στο μπράτσο, του έδειξα ψηλά, και είπα: ''Τουίλ''. Αλλά εκείνος διαμαρτυρήθηκε: ''Όχι, όχι, όχι, Τικ!'' και συνέχισε να πυροβολεί με το γυάλινο πιστόλι του.

»Τι άλλο να κάνω;... Έτσι κι αλλιώς μετά τη δύση του ήλιου ήμουν χαμένος, αλλά πώς να του το εξηγήσω; Μουρμούρισα: ''Σ' ευχαριστώ, Τουίλ, είσαι καλός... άν-*θρωπος!''*Κι αμέσως δάγκωσα τη γλώσσα μου. Επειδή λέγοντας ''άνθρωπος'', δεν μου φάνηκε ότι κολάκευα τον αρειανό φίλο μου. Ελάχιστοι είναι οι άνθρωποι στη Γη που θα συμπεριφέρονταν με την ίδια αυτοθυσία.

»Κι έτσι η μάχη συνεχίστηκε: *Μπαμ-μπαμ* εγώ, ...*Παφ - πουφ* ο Τουίλ, *Βζιιινγκ,* τα βέλη των βαρελόποδων, που ετοιμάζονταν πλέον φανερά για την τελική επίθεση χωρίς ούτε στιγμή να σταματήσουν να μας διαβεβαιώνουν πως: ''Είμασσστεφιλοι - Ωχ''.

»Είχα πλέον χάσει κάθε ελπίδα σωτηρίας, όταν ξάφνου ένας άγγελος από τον ουρανό, με το πρόσωπο του Καρλ Πατς, ήρθε να διαλύσει τα βαρελόποδα με τις κάθετες τουρμπίνες του πυραύλου του.

»Ζήτωωω!.. φώναξα μ' όλη μου τη δύναμη κι έτρεξα γρήγορα προς τον πύραυλο. Ο Πατς μου άνοιξε την πόρτα, κι εγώ χώθηκα μέσα γελώντας και κλαίγοντας ταυτόχρονα... Μόνον μετά από ένα ή δυο λεπτά θυμήθηκα τον Τουίλ. Καθώς κοίταξα από το φινιστρίνι, τον είδα να πηδάει πέρα και να καρφώνεται με τη μύτη πάνω στην άμμο της ερήμου, μακριά από τον κίνδυνο.

»Έκανα τα παν να πείσω τον Πατς να τον ακολουθήσει, αλλά εκείνος ανησυχούσε για τον ήλιο που έδυε και προτίμησε να απογειωθεί αμέσως προς το διαστημόπλοιο. Τελικά, υποχώρησε και ξαναγύρισε πίσω. Προσεδαφίστηκε μια - δυο φορές στην έρημο κι έσβησε τον κινητήρα. Εγώ φώναξα: ''Τουίλ'', τουλάχιστον εκατό φορές.

»Καμιά απάντηση... Μόνο που κάποια στιγμή, προς τη μεριά του νοτιά, μου φάνηκε ότι άκουσα κάτι τρίλλιες και κακαρίσματα, αλλά ίσως να ήταν η ιδέα μου. Ήξερα ότι ο Τουίλ μπορούσε να μετακινείται γρήγορα, σαν τον άνεμο, και στο μεταξύ σκοτείνιαζε για τα καλά. Χάθηκε για πάντα... Κρίμα... Δεν ήθελα να χωρίσουμε έτσι...

Όλοι σώπασαν μέσα στο διαστημόπλοιο για λίγο, ακόμη κι ο ειρωνικός Χάρισον. Τελικά ο Ληρόη ήταν αυτός που έσπασε τη σιωπή:

– Πραγματικά κρίμα... Πολύ θα ήθελα να γνωρίσω τον φίλο σου...

– Είναι και κάτι άλλο, είπε ο Χάρρισον. Κατά τη γνώμη μου είναι περισσότερο κρίμα που δεν κατάφερες να κλέψεις το κρυστάλλινο θαυματουργό αυγό. Θα μπορούσε ν' αποδειχτεί ένα θαυμάσιο μέσο για τη θεραπεία του καρκίνου, που μάταια τον πολεμούν εδώ κι ενάμιση αιώνα οι επιστήμονές μας στη Γη.

Ο Τζάρβις χαμογέλασε πονηρά:

– Όσο γι' αυτό, μην ανησυχείς! Δεν κατάλαβες ακόμη ποιος ήταν ο λόγος που έκανε τα βαρελόποδα να μας επιτεθούν;

Κι έβγαλε από την τσέπη του ένα αστραφτερό αντικείμενο.

– Να το «μαγικό» αυγό!

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΓΟΥΜΠ

του Φίλιπ Ντικ

Ένας μεγάλος βιολόγος της εποχής μας χαρακτήρισε τον άνθρωπο «παμφάγο πίθηκο» και αναγνώρισε στην ιδιότητά του να τρώει τα πάντα, το αίτιο της εκπληκτικής ανάπτυξης του εγκεφάλου του. Αρχικά ο άνθρωπος, όπως κι όλοι οι πίθηκοι, ήταν χορτοφάγος. Μετά δοκίμασε πτώματα ζώων. Ίσως αναγκάστηκε να το κάνει εξαιτίας των συνθηκών που επέβαλαν οι διαδοχικές Εποχές των Παγετώνων. Πάντως το έκανε. Και από το κρέας των νεκρών — πεθαμένων ή σκοτωμένων — ζώων απορρόφησε μεγάλες ποσότητες πρωτεΐνης που συνέβαλαν στην ανάπτυξη του εγκεφάλου του.

Κι αυτή η συνήθεια, του να σκοτώνει ζώα και να τρώει το κρέας τους, του έμεινε...

Ο Φίλιπ Ντικ, στο αφήγημα που ακολουθεί, προβληματίζεται πάνω στις συνέπειες της αρχέγονης συνήθειας των ανθρώπων σε διαστημικό επίπεδο. Υπάρχουν κάποια όρια σ' αυτή τη συνήθεια των ανθρώπων; Ή, κάποιο νόστιμο κρέας δικαιολογεί ακόμη και τη δολοφονία εξωγήινων όντων προικισμένων με κοινή — ή, ακόμη και υπερβατική — ευφυΐα;

Είχαν σχεδόν τελειώσει με το φόρτωμα. Έξω από το διαστημόπλοιο στεκόταν ο Όπτους, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός στο στήθος και το πρόσωπο σκυθρωπό. Ο Κάπτεν Φράνκο τον πλησίασε αργά, κοντά στην είσοδο της μπουκαπόρτας, παραξενεμένος από την έκφρασή του:

– Τι συμβαίνει; Γιατί αυτά τα μούτρα; Το ξέρεις ότι θα πληρωθείς καλά για όλα αυτά.

Ο Όπτους δεν απάντησε. Γύρισε την πλάτη στον Φράνκο, τραβώντας το μακρύ του φόρεμα. Αλλά ο Κάπτεν πρόλαβε και πάτησε με τη μπότα του την άκρη του φορέματος.

– Περίμενε. Μη φεύγεις. Δεν τελείωσα.

Ο Όπτους γύρισε και τον κοίταξε περήφανα.

– Πρέπει να επιστρέψω στο χωριό...

Κι ύστερα, αφού έριξε μια ματιά προς τα ζώα και τα πουλιά που φορτώνονταν στο διαστημόπλοιο από την ανοιχτή μπουκαπόρτα, πρόσθεσε:

– Πρέπει να οργανώσω καινούρια κυνήγια.

Ο Φράνκο άναψε ένα τσιγάρο.

– Σωστά. Δεν έχεις παρά να μαζέψεις τους δικούς σου και να ξεκινήσετε για τη στέπα. Μέχρι να φτάσουμε στα μισά του δρόμου ανάμεσα στον Άρη και τη Γη, εσείς θα...

Αλλά ο Όπτους απομακρύνθηκε αμίλητος.

Ο Φράνκο ανασήκωσε τους ώμους με μια κίνηση αδιαφορίας και προχώρησε μέχρι το αμπάρι του διαστημόπλοιου. Εκεί συνάντησε τον αστρολοστρόμο.

– Γιατί κάνουν τέτοια μούτρα; τον ρώτησε. Εμείς κάνουμε εμπόριο. Τους πληρώνουμε για τα ζώα και τα πουλιά που πιάνουν. Τι άλλο θέλουν;

Αλλά ο αστρολοστρόμος τον κοίταξε σκεφτικός.

– Δεν το μάντεψες ακόμη, Κάπτεν;

– Κάτι κατάλαβα, μου φαίνεται... Θέλουμε περισσότερα απ' όσα μπορούν να μας προμηθεύσουν. Έτσι;

– Θα σε δω αργότερα Κάπτεν, είπε ο αστρολοστρόμος και εξαφανίστηκε ανάμεσα στο συνονθύλευμα από τα κλουβιά με τα κάθε λογής πουλιά και ζώα του Άρη.

Ο Φράνκο τον ακολούθησε με το βλέμμα, αρκετά ενοχλημένος, κι έπειτα ξαναγύρισε προς την είσοδο της μπουκαπόρτας. Και τότε το είδε, για πρώτη φορά.

– Θεέ μου, ψιθύρισε και στάθηκε ακίνητος με τα χέρια στη μέση.

Ο Πέτερσον, με το κατακόκκινο πρόσωπο, ερχόταν προς τη μπουκαπόρτα, κρατώντας το από ένα σκοινί.

– Συγγνώμη, να περάσω, Κάπτεν, είπε ο Πέτερσον στον Φράνκο που του έκλεισε τον δρόμο, τραβώντας το σκοινί.

– Μα τι είναι αυτό το πράγμα;

Το γουμπ στάθηκε αδέξια, αργοκουνώντας το τεράστιο σώμα του. Ύστερα κάθισε κάτω, με τα μάτια μισόκλειστα. Μερικές μύγες πέταξαν από πάνω του. Προσπάθησε να τις διώξει με την ουρά του.

– Είναι ένα γουμπ, εξήγησε ο Πέτερσον. Το αγόρασα από έναν ιθαγενή, για πενήντα σεντς. Μου είπε ότι είναι ένα πολύ ασυνήθιστο ζώο, που το σέβονται όλοι στον Άρη!

– Αυτό βρήκαν να σέβονται; ξέσπασε ειρωνικά ο Φράνκο δίνοντας μια κλοτσιά στα παχιά πλευρά του γουμπ... Μα αυτό είναι ένα γουρούνι! Ένα μεγάλο βρόμικο γουρούνι!

– Μάλιστα, Κάπτεν, είναι ένα γουρούνι και οι ιθαγενείς το ονομάζουν «γουμπ».

– Τεράστιο γουρούνι. Θα πρέπει να ζυγίζει τουλάχιστον διακόσια κιλά!

Ο Φράνκο άπλωσε το χέρι και ξερίζωσε μια τούφα από το άγριο τρίχωμα του ζώου. Εκείνο αναπήδησε. Άνοιξε τα μάτια. Ήταν μικρά και υγρά. Έπειτα κούνησε

για λίγο το τεράστιο στόμα του. Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του κι έπεσε στο δάπεδο.

– Μπορεί να έχει νόστιμο κρέας, είπε ο Πέτερσον, κάπως νευρικά.

– Αυτό δεν θ' αργήσουμε να το μάθουμε, είπε ο Κάπτεν Φράνκο.

Το γουμπ άντεξε στην αλλαγή των πιέσεων, που προκάλεσε η αναχώρηση του διαστημόπλοιου για το διάστημα. Έμεινε ζαρωμένο στο αμπάρι του σκάφους, κι έδειχνε να κοιμάται. Όταν το διαστημόπλοιο ξέφυγε από την έλξη του Άρη και συνέχισε να ταξιδεύει ήρεμα στο ελεύθερο διάστημα, ο Κάπτεν Φράνκο διέταξε τους άντρες του να ανεβάσουν το γουμπ στο καρέ των αξιωματικών, για να το εξετάσει από κοντά. Ήταν περίεργος να μάθει τι είδους ζώο ήταν αυτό.

Το γουμπ βόγκηξε καθώς το υποχρέωσαν να περάσει ανάμεσα στους στενούς μεταλλικούς διαδρόμους του σκάφους.

– Προχώρα, φώναξε ο Τζόουνς τραβώντας το σκοινί. Το ζώο υπάκουσε με φανερή δυσφορία ακολουθώντας τον αστροναύτη μέχρι το καρέ των αξιωματικών. Οι άντρες μόλις το είδαν αναπήδησαν.

– Μα τι είναι αυτό το πράγμα, είπε ο Γάλλος.

– Ο Πέτερσον λέει ότι είναι ένα γουμπ, απάντησε ο Τζόουνς. Αυτός το αγόρασε από κάποιον ιθαγενή.

Ο αστροναύτης έδωσε μια κλοτσιά στο ζώο κι εκείνο στάθηκε στα πόδια του τρέμοντας.

– Θα πρέπει να το πείραξε το ταξίδι... Δείχνει άρρωστο, παρατήρησε ο Γάλλος.

Όλοι κάρφωσαν το βλέμμα στο παράξενο ζώο. Εκείνο άνοιξε τα μόνιμα μισόκλειστα μάτια του και τους κοίταξε έναν έναν.

– Θα πρέπει να διψάει, είπε ο Πέτερσον και βγήκε να φέρει νερό.

Ο Γάλλος κούνησε το κεφάλι μετρώντας με το βλέμμα τον όγκο του ζώου:

– Γι' αυτό δυσκολευτήκαμε τόσο να απογειωθούμε. Αναγκάστηκα να κάνω ξανά από την αρχή όλους τους υπολογισμούς του έρματος.

Ο Πέτερσον ξαναγύρισε βαστώντας ένα δοχείο νερό. Το γουμπ άρχισε να πίνει χτυπώντας τη γλώσσα του και πιτσιλώντας τους άντρες.

Την ίδια στιγμή έκανε την εμφάνισή του στο καρέ ο Κάπτεν Φράνκο.

– Για να δούμε λοιπόν το γουμπ από κοντά, είπε, και γυρίζοντας προς τον Πέτερσον:

– Το αγόρασες για πενήντα σεντς, είπες;

– Μάλιστα Κάπτεν... Τρώει απ' όλα. Του έδωσα σπόρους και του άρεσαν. Έπειτα του πήγα πατάτες και αποφάγια από το τραπέζι, και γάλα. Τα έφαγε όλα. Μου φαίνεται λαίμαργο. Και μόλις χορτάσει, πέφτει κάτω και κοιμάται.

Ο Κάπτεν Φράνκο κούνησε το κεφάλι:

– Ωραία... Δεν μένει παρά να μάθουμε τι γεύση έχει το κρέας του. Δεν χρειάζεται να το τρέφουμε άλλο. Είναι αρκετά παχύ. Πού είναι ο μάγειρας; Κάποιος να πάει να τον φωνάξει.

Το γουμπ γύρισε αργά το κεφάλι προς τη μεριά του Κάπτεν Φράνκο, και... είπε:

– Κάπτεν, δεν είναι προτιμότερο ν' αλλάξουμε θέμα;

Όλοι βουβάθηκαν για λίγο στο καρέ. Πρώτος ο Κάπτεν Φράνκο ξανάνοιξε το στόμα του:

– Τι ήταν αυτό τώρα; Ποιος μίλησε;

– Το γουμπ, Κάπτεν, εξήγησε τρέμοντας ο Πέτερσον.

Όλοι κάρφωσαν το βλέμμα στο γουμπ.

– Τι είπε; Τι είπε;

– Είπα ν' αλλάξουμε θέμα συζήτησης.

Ο Φράνκο με αποφασιστικό βήμα πλησίασε το ζώο. Περπάτησε γύρω του, εξετάζοντάς το από κάθε πλευρά. Μετά, ξαναγύρισε και στάθηκε δίπλα στους άντρες του.

– Κάποιος ιθαγενής θα πρέπει να κρύβεται μέσα του. Προτείνω να το ανοίξουμε για να δούμε.

– Τι μανία σας έχει πιάσει; είπε το γουμπ. Τι είδους όντα είστε σεις; Το μόνο πράγμα που έχετε στο νου σας είναι η σφαγή; Ελάτε να μιλήσουμε για άλλα πράγματα.

Ο Κάπτεν Φράνκο χτύπησε νευρικά το πόδι του στο δάπεδο:

– Βγες έξω! Όποιος κι αν είσαι, σε διατάζω να βγεις αμέσως έξω!

Κανείς δεν κουνήθηκε. Οι άντρες έμεναν ακίνητοι και, με τα πρόσωπα χλωμά από απορία και φόβο, κοίταζαν το γουμπ. Εκείνο κούνησε την ουρά του αμήχανο.

– Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε, Κάπτεν, είπε.

– Δεν νομίζω ότι κρύβεται κάποιος μέσα του, είπε ο Τζόουνς αργά και όλοι οι άντρες αντάλλαξαν βλέμματα μεταξύ τους.

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο μάγειρας του διαστημόπλοιου.

– Με ζητήσατε Κάπτεν; ...Τι είναι αυτό το πράγμα; ρώτησε.

– Είναι ένα γουμπ, απάντησε ο Κάπτεν Φράνκο. Θέλουμε να το φάμε. Ρίξε μια ματιά και πες μας πώς θα μπορούσες να το μαγειρέψεις...

– Νομίζω ότι πρέπει να κουβεντιάσουμε πρώτα, είπε το γουμπ. Κάπτεν, θέλω οπωσδήποτε να συζητήσουμε. Νομίζω ότι διαφωνούμε σε κάποιες βασικές αρχές...

Ο Κάπτεν άργησε να απαντήσει. Το γουμπ περίμενε υπομονετικά, γλείφοντας το νερό από τα χείλη του.

– Έλα στο γραφείο μου, είπε ο Κάπτεν Φράνκο τελικά. Γύρισε τη ράχη και βγήκε έξω από το καρέ. Το γουμπ σηκώθηκε και τον ακολούθησε παραπατώντας. Οι άντρες το ακολούθησαν με το βλέμμα αμίλητοι. Σε λίγο το άκουσαν να ανεβαίνει τις σκάλες.

– Αναρωτιέμαι πού θα καταλήξει η... συζήτηση, είπε ο μάγειρας. Πάντως, εγώ θα είμαι στην κουζίνα. Αν με χρειαστείτε, φωνάξτε με.

– Μείνε ήσυχος, θα σε ενημερώσουμε, είπε ο Τζόουνς.

Το γουμπ κάθισε πάνω στο χαλί του γραφείου, σε μια γωνιά, στηριγμένο στο πλευρό του.

– Ζητώ συγγνώμη, Κάπτεν, αλλά οι μετακινήσεις με κουράζουν. Είμαι συνηθισμένος να ξεκουράζομαι πολλές ώρες τη μέρα. Ελπίζω να με καταλαβαίνετε... Έχω πολύ πάχος και...

Ο Κάπτεν κούνησε το κεφάλι ανυπόμονα. Κάθισε στο γραφείο του και σταύρωσε τα χέρια.

– Λοιπόν, ας αρχίσουμε τη... συζήτηση, είπε. Είσαι ένα γουμπ, έτσι;

Το ζώο αναστέναξε:

– Υποθέτω, ναι. Έτσι τουλάχιστον μας αποκαλούν οι ιθαγενείς. Εμείς για τον εαυτό μας χρησιμοποιούμε έναν άλλον όρο...

– Και πού έμαθες αγγλικά; Είχες επαφές στο παρελθόν με άλλους ανθρώπους από τη Γη;

– Όχι!

– Τότε πώς έμαθες τη γλώσσα μας;

– Τη γλώσσα σας; Ώστε μιλάω αγγλικά; Δυστυχώς, δεν μπορώ να συνειδητοποιήσω αν μιλάω τη μια ή την άλλη γλώσσα. Εγώ, περιορίστηκα απλά να εξετάσω το μυαλό σας...

– Το μυαλό μου;

– Ναι... Μελέτησα τα περιεχόμενά του και ειδικά το απόθεμα των συμβόλων... Με βάση λοιπόν αυτά τα σύμβολα...

– Α, τώρα καταλαβαίνω. Χρησιμοποιείς την τηλεπάθεια έτσι; ρώτησε ο Κάπτεν, ενθουσιασμένος από τη λύση του προβλήματος.

– Δεν ξέρω... Ανήκω σ' ένα πολύ παλιό γένος, είπε τc γουμπ. Σ' ένα πολύ παλιό και πολύ αργοκίνητο γένος. Όπως καταβαίνετε, κάθε γένος αργό και βαρύ βρίσκεται στο έλεος των πιο ευκίνητων μορφών ζωής. Εμείς, δεν χρειαστήκαμε ποτέ να αναπτύξουμε τη φυσική μας άμυνα. Τι θα κερδίζαμε από αυτήν; Είμαστε πολύ ογκώδεις για να τρέξουμε, πολύ μαλθακοί για να παλέψουμε,

πολύ καλόκαρδοι για να κυνηγήσουμε από διασκέδαση...

– Μα τότε, πώς ζείτε;

– Τρώμε φυτά. Στην πραγματικότητα μπορούμε να φάμε οτιδήποτε. Δεν κάνουμε διακρίσεις. Είμαστε εκλεκτικοί, μετριόφρονες και πράοι. Ζούμε ήσυχα, χωρίς να ενοχλούμε κανέναν και αφήνουμε τους άλλους να ζήσουν. Μ' αυτόν τον τρόπο επιβιώσαμε μέχρι σήμερα.

Το γουμπ κάρφωσε το βλέμμα του στα μάτια του Κάπτεν Φράνκο.

– Κι αυτός ήταν ο λόγος που με έκανε να διαμαρτυρηθώ κάπως έντονα, όταν προηγουμένως σκεφτήκατε να με κάνετε... βραστό. Διάβασα την εικόνα στο μυαλό σας: το μεγαλύτερο κομμάτι από τον εαυτό μου στην κατάψυξη, ένα άλλο μέρος στην κατσαρόλα, και κάτι λίγο για τη γάτα...

– Ώστε μπορείς να διαβάζεις τη σκέψη των άλλων; ρώτησε ο Κάπτεν. Ενδιαφέρον αυτό... Τίποτε άλλο; Θέλω να πω, τι άλλο διάβασες στη σκέψη μου;

– Λίγα πράγματα, απάντησε το γουμπ και γύρισε ολόγυρα το κεφάλι εξετάζοντας την καμπίνα. Βρίσκω πολύ ωραίο το διαμέρισμά σας, Κάπτεν. Το διατηρείτε περιποιημένο και καθαρό. Νιώθω μεγάλο σεβασμό για τα καθαρά όντα..Μερικά είδη πουλιών στον Άρη είναι αρκετά καθαρά. Πετάνε τα άχρηστα πράγματα έξω από τη φωλιά τους και τη σκουπίζουν συχνά...

– Το ξέρω... αλλά ας ξαναγυρίσουμε στο θέμα μας, τον διέκοψε ο Κάπτεν Φράνκο.

– Όπως θέλετε. Προτείνατε να με φάτε. Απ' ό,τι μου έχουν πει, η γεύση του κρέατός μου είναι καλή. Κάπως λιπαρό, αλλά τρυφερό. Αλλά αυτό που με προβληματίζει είναι άλλο. Πώς θα μπορούσε να εδραιωθεί μια καλή επαφή ανάμεσα στο λαό μου και στο δικό σας, όταν καλλιεργείτε τέτοιες βάρβαρες σκέψεις; Θέλετε να με φάτε; Μα θα ήταν πιο συμφέρον για σας να συζητήσετε μαζί μου σχετικά με τη φιλοσοφία, την τέχνη...

Ο Κάπτεν σηκώθηκε επάνω απότομα, εκνευρισμένος:

– Τι να την κάνω τη φιλοσοφία; Αποτελείς μέρος του φορτίου μας που προορίζεται για κατανάλωση. Έχουμε να κάνουμε ένα μεγάλο ταξίδι και μόλις ξεκινήσαμε. Τον άλλο μήνα δεν θα έχουμε τίποτα να φάμε. Αν δεν σε σφάξουμε, θα είναι μια σπατάλη του φορτίου μας...

– Το ξέρω, είπε το γουμπ αργοκουνώντας το κεφάλι. Αλλά η σφαγή μου έρχεται σε αντιφατική σχέση με τις αρχές της δημοκρατίας του είδους σας. Θα μπορούσαμε να θέσουμε το θέμα σε ψηφοφορία, αφού ο καθένας από μας εκθέσει πρώτα αμερόληπτα και ελεύθερα τις απόψεις του. Στο κάτω κάτω, τη δημοκρατία την επινοήσατε εσείς οι άνθρωποι, για να προστατεύετε τις μειοψηφίες από τις αυθαιρεσίες της εξουσίας. Προτείνω λοιπόν να θέσουμε το όλο ζήτημα σε ψηφοφορία...

Ο Κάπτεν Φράνκο προχώρησε προς την πόρτα.

– Βλακείες, είπε.

Άνοιξε την πόρτα. Πήγε να προσθέσει ακόμα κάτι, αλλά δεν μπόρεσε. Έμεινε με το στόμα ανοιχτό, ακίνητος, μαρμαρωμένος, με το χέρι στο πόμολο.

Το γουμπ του έριξε μια ματιά, κι έπειτα σηκώθηκε, προχώρησε αργά προς την πόρτα, παραμέρησε τον κυβερνήτη του διαστημόπλοιου και βγήκε στο διάδρομο.

Με το ίδιο πάντα αργόσυρτο βήμα, τράβηξε για το καρέ των αξιωματικών. Έδειχνε πολύ συλλογισμένο.

Στο καρέ των αξιωματικών, η συζήτηση ανάμεσα στο γουμπ και τον Πέτερσον συνεχίστηκε για αρκετή ώρα σε πολύ ήρεμο τόνο.

– Βλέπεις; είπε το γουμπ, διαθέτουμε κοινούς μύθους. Ο νους σου είναι γεμάτος από γνωστά μυθικά σύμβολα. Η Αστάρτη, ο Οδυσσέας...

Ο Πέτερσον ανακάθησε σιωπηλός κοιτάζοντας προς το πάτωμα.

– Συνέχισε σε παρακαλώ.

– Κατά τη γνώμη μου, ο Οδυσσέας αποτελεί ένα πρόσωπο που το συναντάμε σε όλες σχεδόν τις μυθολογίες των λογικών ειδών με αυτοσυνείδηση. Ο Οδυσσέας περιπλανιέται σαν άτομο που για πρώτη φορά αποκτά συνείδηση της ατομικότητάς του. Αυτή είναι η βαθύτερη έννοια του αποχωρισμού από την οικογένεια και την πατρίδα. Είναι η διαδικασία της απόκτησης ατομικότητας.

– Μα ο Οδυσσέας επιστρέφει τελικά στην πατρίδα του, παρατήρησε ο Πέτερσον ρίχνοντας μια ματιά από το φινιστρίνι, που έδειχνε τα αναρίθμητα άστρα να λαμπυρίζουν ασταμάτητα στο κενό διάστημα.

– Όπως οφείλουν να κάνουν όλα τα όντα. Η περίοδος του αποχωρισμού είναι προσωρινή, ένα σύντομο δηλαδή ταξίδι της ψυχής. Έχει αρχή, όπως έχει και τέλος. Ο ταξιδιώτης επιστρέφει στην πατρίδα του, κοντά στους δικούς του...

Η πόρτα άνοιξε απότομα. Το γουμπ σταμάτησε να μιλάει και γύρισε αργά το μεγάλο του κεφάλι.

Ο Κάπτεν Φράνκο μπήκε στο καρέ, ενώ δυο - τρεις άντρες του πληρώματος που τον συνόδευαν κοντοστάθηκαν διστακτικοί στην πόρτα.

– Είσαι καλά; ρώτησε ο Γάλλος από την πόρτα.

– Εμένα ρωτάς; ρώτησε έκπληκτος ο Πέτερσον. Και βέβαια είμαι καλά. Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς.

Ο Φράνκο σήκωσε το πιστόλι του.

– Πέτερσον, σήκω από εκεί, κι έλα εδώ γρήγορα, είπε.

Παγερή σιωπή έπεσε στο καρέ.

– Πήγαινε, είπε το γουμπ, δεν έχει σημασία.

Ο Πέτερσον σηκώθηκε.

– Μα γιατί;

– Είναι διαταγή, είπε κοφτά ο Φράνκο.

Ο Πέτερσον προχώρησε αργά προς την πόρτα. Ο Γάλλος τον άρπαξε από το μπράτσο.

– Μα τι συμβαίνει; ρώτησε απορημένος ο Πέτερσον. Τι σημαίνουν όλα αυτά;

Ο Κάπτεν Φράνκο έκανε δυο βήματα προς τη μεριά του γουμπ. Το γουμπ στριμώχτηκε τρέμοντας στη γωνία του δωματίου.

– Σήκω, το πρόσταξε ο Φράνκο.

– Όπως θέλετε, απάντησε το γουμπ, αλλά θα σας παρακαλέσω να κάνετε λίγο υπομονή. Ξέρετε ότι δεν μπορώ να μετακινηθώ εύκολα.

Ύστερα από αρκετές προσπάθειες στάθηκε στα πόδια του λαχανιασμένο.

– Σκότωσέ το, Κάπτεν, φώναξε ο Γάλλος.

– Όχι, μη! ούρλιαξε ο Πέτερσον.

Ο Τζόουνς τον άρπαξε από το άλλο μπράτσο και τον γύρισε προς το μέρος του. Τα γκρίζα μάτια του ήταν γεμάτα τρόμο.

– Έπρεπε να τον δεις πώς ήταν προηγουμένως... Σαν άγαλμα. Στεκόταν μαρμαρωμένος, με το στόμα ανοιχτό. Αν δεν τρέχαμε να τον βοηθήσουμε, θα ήταν ακόμη εκεί.

– Ποιος; Ο Κάπτεν; ρώτησε ο Πέτερσον και τράβηξε το χέρι του.

Κοίταξε προς το δωμάτιο.

– Μα τώρα τον βλέπω μια χαρά. Δεν έχει τίποτα.

Το γουμπ στεκόταν στη μέση του δωματίου και ξεφυσούσε. Το μεγάλο του στήθος φούσκωνε και ξεφούσκωνε αδιάκοπα. Ήταν από την προσπάθεια, ή από φόβο;

Τελικά έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός.

Ο Φράνκο πισωπάτησε και φώναξε:

– Προσοχή.

Οι άντρες γύρισαν τρομαγμένοι προς το διάδρομο.

– Δείχνετε φοβισμένος, Κάπτεν, είπε το γουμπ. Δεν καταλαβαίνω γιατί. Μήπως σας έβλαψα; Όχι βέβαια. Αρνούμαι την ιδέα της πρόκλησης βλάβης στους άλλους. Το μόνο που έκανα ήταν να προστατέψω τον εαυτό μου. Τι θέλετε από μένα; Να υποδεχτώ χαρούμενος το ενδεχόμενο του θανάτου μου; Είμαι ένα ευαίσθητο ον, όπως κι εσείς. Ήμουν περίεργος να δω από κοντά το διαστημόπλοιό σας και να μελετήσω τους επιβάτες του. Έτσι, παρακάλεσα έναν από τους ιθαγενείς...

Ο Φράνκο όπλισε το πιστόλι.

– Καλά το μάντεψα, μουρμούρισε.

Το γουμπ χτύπησε με την οπλή του το δάπεδο.

– Σας θαυμάζω. Καταφέρατε να εκμεταλλευτείτε την ατομική ενέργεια. Από τεχνική άποψη είστε πολύ προχωρημένοι. Αλλά απ' ό,τι βλέπω, οι επιστήμονές σας δεν κατάφεραν ακόμη να επιλύσουν αποτελεσματικά τα ηθικά προβλήματα, κι έτσι χωλαίνετε σ' αυτό τον τομέα.

Χωρίς ν' αφήσει ούτε στιγμή το γουμπ από τα μάτια του, ο Κάπτεν Φράνκο είπε στους άντρες του:

– Θα το κάνω. Σταθείτε εκεί που βρίσκεστε. Θα δείτε.

Ο Γάλλος κούνησε το κεφάλι.

– Χτύπησέ το στο σταυρό, Κάπτεν. Ανάμεσα στα μάτια. Το μυαλό δεν μας χρειάζεται. Θα το πετάξουμε. Μην το χτυπήσεις στο στήθος. Μπορεί να του σπάσεις ένα πλευρό, κι έπειτα θα... φτύνουμε κόκαλα.

Ο Πέτερσον δεν κρατήθηκε άλλο:

– Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό, Κάπτεν. Δεν πείραξε κανέναν. Δεν έβλαψε κανέναν. Και στο κάτω κάτω, είναι δικό μου. Το αγόρασα. Δεν έχεις δικαίωμα να το σκοτώσεις. Δεν σου ανήκει, Κάπτεν.

Αλλά ο Φράνκο σημάδεψε το ζώο.

– Φεύγω, είπε ο Τζόουνς. Δεν θέλω να το δω.

Είχε χλωμιάσει.

– Κι εγώ, είπε ο Γάλλος.

Οι δυο άντρες χάθηκαν στο βάθος του διαδρόμου.

Ο Πέτερσον κοντοστάθηκε:

– Μου εξηγούσε τους διάφορους μύθους, είπε. Δεν μπορεί να βλάψει κανέναν.

Και βγήκε.

Ο Φράνκο προχώρησε προς το γουμπ, με το πιστόλι στραμμένο καταπάνω του. Το ζώο τον κοίταξε ήρεμο και ξεροκατάπιε.

– Είναι τρέλα αυτό που πάτε να κάνετε, Κάπτεν. Λυπάμαι που δεν μπορώ να σας κάνω ν' αλλάξετε γνώμη. Ο Σωτήρας σας είχε πει κάποτε μια παραβολή...

Σταμάτησε και κοίταξε το πιστόλι.

– Μπορείτε να το κάνετε κοιτώντας με στα μάτια; ρώτησε.

Ο Κάπτεν Φράνκο τον κοίταξε. Το βλέμμα του ήταν σταθερό κι αποφασισμένο.

– Και βέβαια μπορώ να σε κοιτάω στα μάτια... Στη φάρμα του πατέρα μου είχαμε γουρούνια. Βρομερά γουρούνια που κυλιόντουσαν μέρα - νύχτα στη λάσπη. Σκότωσα πολλά απ' αυτά.

Και καρφώνοντας το δολοφονικό του βλέμμα στα υγρά μάτια του γουμπ, πάτησε τη σκανδάλη.

Το κρέας είχε υπέροχη γεύση.

Κάθησαν όλοι σκυθρωποί γύρω από το τραπέζι. Μερικοί δεν άγγιξαν το πιάτο τους. Ο μόνος που έδειχνε να τρώει με όρεξη ήταν ο Κάπτεν Φράνκο.

– Θέλει κανείς και δεύτερη μερίδα; ρώτησε. Και λίγο κρασάκι;

– Όχι, ευχαριστώ, είπε ο Γάλλος. Έχω δουλειά. Θα πάω στο πιλοτήριο.

– Κι εγώ, είπε ο Τζόουνς και σηκώθηκε.

Ο Κάπτεν Φράνκο τους κοίταξε που έφευγαν. Μερικά ακόμη μέλη του πληρώματος τους μιμήθηκαν.

– Μα ποιο είναι το πρόβλημα; ρώτησε ο Φράνκο γυρίζοντας προς τον Πέτερσον.

Εκείνος δεν μίλησε. Χαμήλωσε το κεφάλι και κοίταξε το ανέγγιχτο πιάτο του. Είχε πατάτες, μπιζέλια κι ένα κομμάτι ζεστό, τρυφερό κρέας.

Προσπάθησε να πει κάτι. Άνοιξε το στόμα. Αλλά δεν έβγαλε λέξη.

Ο Κάπτεν Φράνκο άπλωσε το χέρι κι έπιασε τον ώμο του Πέτερσον. Έπειτα, απάντησε μόνος στο ερώτημά του.

– Εδώ έχουμε να κάνουμε με μιαν οργανική ουσία. Δεν υπάρχει λοιπόν κανένα πρόβλημα. Η ζωή, πάει, έφυγε...

Συνέχισε να τρώει με όρεξη, μουσκεύοντας κομμάτια ψωμί στη νόστιμη σάλτσα.

– Εμένα πάντως μ' αρέσει το φαγητό. Είναι μια από τις μεγαλύτερες απολαύσεις της ζωής. Φαγητό, ανάπαυση, σκέψη, συζήτηση.

Ο Πέτερσον κούνησε το κεφάλι. Άλλοι δυο άντρες σηκώθηκαν και βγήκαν από την τραπεζαρία σιωπηλοί. Ο Κάπτεν Φράνκο ήπιε λίγο κρασί και ρεύτηκε.

– Πολύ νόστιμο κρέας. Όλα όσα είχα ακούσει σχετικά, βγήκαν αληθινά. Το κρέας του γουμπ είναι θαυμάσιο. Υπέροχη γεύση. Κρίμα που δεν είχα την ευκαιρία να το δοκιμάσω στα προηγούμενα ταξίδια στον Άρη.

Σκούπισε το στόμα με μια πετσέτα κι έγειρε πίσω την καρέκλα του. Ο Πέτερσον δεν εννοούσε να σηκώσει το βλέμμα από το πιάτο.

Ο Κάπτεν τον κοίταξε για λίγο σκεφτικός. Κι έπειτα είπε γελώντας:

– Φτάνει πια. Πάει, τέλειωσε. Έλα να συζητήσουμε, Πέτερσον...

Εκείνος δεν έβγαλε μιλιά. Ο Κάπτεν Φράνκο συνέχισε:

– Όπως σου έλεγα λοιπόν, πριν μας διακόψουν, ο ρόλος του Οδυσσέα στους μύθους...

Ο Πέτερσον τινάχτηκε όρθιος και γούρλωσε τα μάτια. Αλλά ο Κάπτεν Φράνκο δεν του έδωσε σημασία:

– ...Ο Οδυσσέας στους μύθους είναι το σύμβολο του ατομικισμού, και...

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Άρθουρ Κλαρκ, Η ΜΕΔΟΥΣΑ
Ρόμπερτ Σέκλυ, Η ΟΥΤΟΠΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΑΪ
Στ. Ουάινμπαουμ, ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΗ
Ι. Ασίμωφ, ΤΑ ΑΙΩΝΙΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ
Φίλιπ Ντικ, Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΓΟΥΜΠ
Α.Ε. Βαν-Βογκτ, Ο ΒΑΡΒΑΡΟΣ

Η «ζωή» στα μεσαία στρώματα της ατμόσφαιρας του Δία. Η ουτοπική κοινωνία του πλανήτη Τρανάι. Ο Άρης, τον καιρό που είχε «διώρυγες». Ο Λαγκάς, ο πλανήτης με τους έξι ήλιους. Ένας «λαίμαργος» κυβερνήτης διαστημόπλοιου. Μια παράξενη διάσταση της Γης. Η κατάκτηση του Ήλιου. Μια ξαφνική επίθεση βαρβάρων από έναν μακρυνό δορυφόρο του Δία. Παράξενοι κόσμοι, μαγικοί, απίθανοι, μυστηριώδεις...

Δρχ. 300